

Alice
CLAYTON

Bocănilă

Traducerea din limba engleză de
Adriana Ciorbaru

Editura Paralela 45

*Mamei,
pentru că de ziua mea
mă lăsa să pun pe tort nucă de cocos,
deși nimănui altcuiva nu-i plăcea.*

*Tatălui meu,
pentru că îmi citea benzi desenate cu Garfield
și râdeam amândoi până ne dădeau lacrimile.*

Vă mulțumesc.

Capitolul 1

— O, Doamne.

Boc.

— O, Doamne.

Boc, boc.

Ce mama dracului...

M-am trezit buimacă, neștiind unde mă aflu. Cutii pe podea. Tablouri proptite de perete.

Noul meu dormitor, din noul meu apartament, mi-am amintit, punându-mi amândouă mâinile pe cearșaf și bucurându-mă de densitatea luxoasă a țesăturii. Chiar și pe jumătate adormită, tot eram conștientă de numărul de fibre pe centimetru.

— Mmmm... Da, iubitele. Acolo. Da, așa... Nu te opri, nu te opri!

Vai de capul meu...

M-am ridicat în capul oaselor și m-am întors să mă uit la peretele din spate. Am început să pricep ce anume mă trezise. Mâinile netezeau încă, absent, pilota, atrăgându-i atenția lui Clive, motanul meu minune. Și-a împins capul în palma mea, cerând să fie alintat. L-am mângâiat și m-am uitat în jur. Încercam să mă orientez în noul spațiu.

Mă mutasem mai devreme în acea zi. Era un apartament splendid: camere spațioase, podele de lemn, arcade între încăperi, ba chiar și un șemineu! Habar n-aveam cum se face focul, dar asta era mai puțin important. De-abia așteptam să pun lucrușoare pe polița căminului. Ca

designer de interior, aveam obiceiul de a aranja în minte orice loc, fie că-mi aparținea sau nu. Uneori îmi aduceam prietenele la nebunie cu mania mea de a le muta întruna obiectele din casă.

Mutarea îmi luase câteva zile și, după o baie bună în cada incredibil de adâncă, cu picioare, m-am întins în pat și ascultam sunetele nocturne ale noii locuințe: circulația lejeră de afară, niște muzică relaxantă și tăcânitul reconfortant produs de gheruțele lui Clive, pus pe explorare.

La 2.37 mă holbam prostește la tavan, încercând să-mi dau seama de ce m-am trezit, când tâblia patului s-a mișcat – sau, mai degrabă, s-a lovit de perete.

Ei, nici chiar așa!

Apoi am auzit foarte clar:

— O, Simon, ce bine e! Mmm...

Măi să fie.

Clipind din ochi, m-am dezmeticit, oarecum fascinată de ceea ce, fără doar și poate, se petrecea alături. M-am uitat la Clive, el s-a uitat la mine, și, dacă nu aș fi fost atât de obosită, aș fi putut să pun pariu că mi-a făcut cu ochiul. *Cineva are noroc în noaptea asta.*

Pe mine mă cam ocolise de ceva vreme. De multă vreme, de fapt. O aventură neinspirată de o noapte cu sex prost, la vitează de mitralieră, mă văduvise de orgasm. Era în vacanță de șase luni deja. Șase luni lungi.

Încercam cu atâta disperare să îmi revin, că începea să mi se instaleze sindromul de tunel carpian. Dar O era, pare-se, dus pentru eternitate. Și nu mă refer la Oprah.

Mi-am alungat gândul de la O-ul meu pierdut și m-am cuibărit pe o parte. Se făcuse liniște și, cu Clive torcând mulțumit lângă mine, eram cât pe ce să adorm la loc, când s-a dezlănțuit iadul.

— Da! Da! O, Doamne... O, Doamne!

O fotografie înrămată pe care o sprijinisem de polița de deasupra capului a căzut și m-a pocnit drept în cap. Ca să mă învăț minte să locuiesc în San Francisco și să nu mă asigur că totul este bine montat. *Că veni vorba de montă...*

Frecându-mi capul și înjurând de cred că l-am făcut pe Clive să roșească – dacă pisicile ar roși –, m-am uitat iar la peretele din spatele meu. Tăblia patului se lovea literalmente de el în ritmul distracției de dincolo.

— Mmm... da, iubire, da, da, da! a strigat gura-spartă... și a încheiat cu un oftat satisfăcut.

Apoi am auzit, și jur că e adevărat, un plesnet de palmă. N-ai cum să te înșeli când auzi o pălmuială bună, iar cineva de alături tocmai o primea.

— O, Doamne, Simon! Da. Am fost o fată rea. Da, *da!*

Nu pot să cred... Alte plesnete și apoi sunetul inconfundabil al unei voci masculine, gemând și oftând.

M-am sculat, am mutat patul cu câțiva centimetri mai departe de perete și m-am băgat furioasă înapoi sub plapumă.

Am adormit până la urmă, după ce mi-am jurat că o să bat și eu în perete dacă mai aud o șoaptă. Sau un geamăt. Sau o plesnitură.

Bine ai venit în cartier, Caroline.

Capitolul 2

În dimineța următoare am luat primul mic dejun oficial în noua locuință: o ceașcă de cafea și o gogoasă rămasă de la petrecerea de casă nouă de ieri.

Nu eram în formă maximă pentru maratonul despachetării. Am injurat în gând năbădăile nocturne ale vecinilor. Fata a fost ciocănită; a fost palmuită; a juisat; a dormit. Simon, la fel. Am presupus că-l cheamă Simon, odată ce așa îi tot spunea fata căreia îi plăcea să fie plesnită. Și, zău așa, dacă e să inventezi un nume, sunt altele mai sexy decât Simon pe care să le strigi în extaz.

În extaz... *Doamne, ce dor îmi este de extaz!*

— Tot nimic, O? am oftat, privind în jos.

Prin a patra lună fără O, începusem să vorbesc cu el ca și cum ar fi fost o entitate propriu-zisă. Părea destul de real când mă dădea peste cap pe vremuri, dar, din păcate, O mă părăsise și nu eram sigură că l-aș mai fi recunoscut. *Este o zi foarte tristă atunci când o fată nu-și mai cunoaște propriul orgasm*, m-am gândit, privind nostalgică, pe fereastră, linia orizontului.

M-am ridicat și am lipăit până la chiuvetă. Mi-am clătit cana de cafea, am pus-o pe suport la uscat, mi-am strâns părul blond-deschis într-o coadă lejeră și am examinat haosul din jur. Oricât de bine plănuisem, oricât de atent etichetasem toate cutiile, oricât de multe ori îi spuseseam idiotului care s-a ocupat de mutare că dacă scrie BUCĂTĂRIE

nu are ce căuta în BAIE, tot era un dezastru. Din fericire, avusesem fle-
rul de a-mi pune deoparte de cu seară cana preferată de cafea.

— Ce zici, Clive? Ne apucăm de-aici sau din living?

Clive stătea încolăcit pe unul dintre pervazurile late. Trebuie să re-
cunosc că, în căutarea unei locuințe noi, am fost mereu atentă la per-
vazuri. Lui Clive îi plăcea să privească lumea și îmi era drag să-l văd
așteptându-mă la geam când mă întorceam acasă.

În momentul acela se uita la mine și părea să-mi facă semn către
camera de zi.

— Bine, camera de zi să fie, am spus.

Mi-am dat seama că vorbisem de numai trei ori de când mă trezi-
sem de dimineață, și fiecare cuvânt fusese adresat unei pisicuțe. Hm...

Peste vreo douăzeci de minute, Clive fila un porumbel și eu îmi
sortam DVD-urile, când am auzit voci pe palier. Vecinii zgomotoși!
Am dat fuga la ușă, împiedicându-mă de o cutie, și mi-am lipit un ochi
de vizor – dar tot ce am reușit să văd a fost ușa de vizavi. *Perversă mai
sunt, zău așa.* Dar n-am făcut nicio tentativă de a mă desprinde de ușă.

Nu vedeam prea clar, dar le auzeam conversația: vocea bărbatului,
joasă și liniștitoare, urmată de oftatul inconfundabil al însoțitoarei lui.

— Mmm, Simon, noaptea trecută a fost fantastică.

— Credeam că și *dimineața* a fost fantastică, a subliniat el, plan-
tându-i ceea ce suna a fi un sărut focos.

Așa deci. Probabil că au fost în altă cameră de dimineață. Nu mai
auzisem nimic. Mi-am lipit iar ochiul de vizor. *Perversă nenorocită.*

— Da, a fost. Mă suni curând? a întrebat ea, întinzându-se pentru
un alt sărut.

— Sigur că da. Te sun când mă întorc în oraș, a promis el, și i-a fă-
cut vânt cu o palmă la fund.

Fata părea mai curând scundă. *Pa, pa, Pălmuță!* Nu aveam unghiul
bun ca să-l văd pe Simon, și a închis ușa până să-mi pot face vreo idee
despre cum arată. *Interesant. Deci tipa asta nu stă cu el.*

Nu auzisem niciun „te iubesc” la plecare, dar păreau să se simtă în largul lor împreună. Mi-am mușcat o şuviță de păr, absentă. Sigur că se simt în largul lor împreună, cu pălmuiala aia și tot.

Alungându-mi din minte gândurile la Simon, m-am întors la DVD-uri. *Simon Plesnitorul. Iată un nume grozav pentru o trupă...* Am trecut la litera H.

O oră mai târziu, tocmai așezam *Willy Wonka și fabrica de ciocolată după Vrăjitorul din Oz*, când am auzit o bătaie în ușă. M-am dus să deschid – era o încăierare pe palier. Mi-am înăbușit un rânjet.

— Ai grijă să n-o scapi, toanto! se răstea una.

— Ia nu mai face pe șefa cu mine! s-a zborșit alta.

Dându-mi ochii peste cap, am deschis ușa și am dat de cele mai bune prietene ale mele, Sophia și Mimi, cu o cutie mare în brațe.

— Nu vă certați, doamnelor. Ce bine vă stă, am răs ridicând o sprânceană.

— Ha-ha! Amuzant, a remarcat Mimi, opintindu-se să intre.

— Ce naiba aveți aici? Nu pot să cred că ați cărat-o singure patru etaje!

Fetele mele nu prestau muncă fizică dacă puteau să o paseze altcuiva.

— Crede-mă, am stat afară în taxi, doar-doar o trece careva, dar n-am avut noroc. Așa că, până la urmă, am cărat-o noi. Să-ți stăpânești sănătoasă casa! a spus Sophia.

Au pus cutia jos și Sophia s-a prăvălit în fotoliul de lângă șemineu.

— Mda, nu te mai muta întruna. Ne-am săturat să-ți tot luăm cadouri, a răs Mimi, întinzându-se pe canapea și acoperindu-și dramatic fața cu brațele.

Am împins cutia cu vârful piciorului și le-am întrebat:

— Deci, ce-i aici? Și n-am zis niciodată că trebuie să-mi luați ceva. De storcătorul ăla Jack LaLanne de anul trecut n-aveam nevoie, zău.

— Nu fi nerecunoscătoare. Mai bine deschide-o, mi-a ordonat Sophia, arătând spre cutie cu degetul mijlociu, pe care l-a ridicat apoi vertical și l-a etalat în direcția mea.

Am oftat și m-am așezat pe dușumea în fața cutiei. Știam că obiectul e de la Williams-Sonoma, deoarece îl trăda ananasul micuț fixat pe panglică. Cutia era grea, orice ar fi avut în ea.

— Ei, ce-ați pus voi două la cale? am întrebat, prinzând o otheadă aruncată de Mimi Sophiei.

Am tras panglica, am deschis cutia și am fost încântată de ceea ce am găsit înăuntru.

— Măi, oameni, e prea mult!

— Știm cât de tare ți-e dor de cel vechi, a zâmbit Mimi.

Cu ani în urmă, promisem robotul de bucătărie KitchenAid vechi al unei mătuși, după ce decedase. Avea peste patruzeci de ani, dar funcționa perfect. Lucrurile de felul ăsta erau făcute să dureze și chiar ținuse până în urmă cu doar câteva luni, când își dăduse, în sfârșit, duhul. Într-o după-amiază, în timp ce frământam aluatul pentru un chec cu dovlecei, a început să scoată fum și s-a stricat. Oricât de neplăcut mi-a fost, a trebuit să-l arunc.

Dar în clipa aia, din cutie îmi întorcea privirea un robot KitchenAid nou-nouț, din inox strălucitor, și în cap au început să-mi dănțuiască imagini de fursecuri și plăcinte.

— E minunat, fetelor, am șoptit, privindu-mi cu încântare noul pui.

L-am ridicat ca să-l admir. Mi-am trecut palmele peste el, i-am pipăit liniile line, delectându-mă la atingerea metalului rece. Am oftat încetișor și l-am îmbrățișat de-a binelea.

— Să vă lăsăm singuri? a întrebat Sophia.

— Nu, e-n regulă. Vreau să fiți părtașe la dragostea noastră. În plus, este, probabil, singurul instrument mecanic care o să-mi aducă plăcere în viitorul apropiat. Mulțumesc, fetelor. E prea scump, dar chiar apreciez, am spus.

Clive a venit și el, a adulmecat robotul de bucătărie și a sărit prompt în cutia goală.

— Promite-ne doar că ne inviți la bunătăți, și a meritat, scumpo.

Mimi s-a ridicat în fund, privindu-mă cu un aer expectativ.

— Ce-i? am întrebat prudent.

— Caroline, pot să m-apuc de sertare acum? m-a întrebat, ținând peste obstacole în drum spre dormitor.

— Să te apuci să le faci ce?

— Bucătăria! Mor de nerăbdare să-ți așez totul! a exclamat alergând pe loc.

— Mai întrebi? E a ta! Fă-ți de cap, ciudato, am strigat după Mimi care alerga triumfătoare prin cealaltă cameră.

Mimi era organizatoare profesionistă. Ne înnebunise pe toți când eram împreună la Berkeley cu tendințele ei obsesiv-compulsive și cu atenția nesănătoasă pentru detaliu. Într-o bună zi, Sophia a sugerat că Mimi ar putea să devină organizatoare profesionistă și, după absolvire, chiar asta a făcut. Lucra în toată regiunea Golfului San Francisco, ajutând oamenii să-și transforme harababura în ordine. Firma de design la care lucram eu de ceva timp o consulta, și Mimi apăruse chiar în câteva programe HGTV filmate în oraș. Slujba i se potrivea perfect.

Așa că am lăsat-o pe Mimi să-și facă treaba, știind că voi găsi totul ca la carte. M-am întors la DVD-uri, împreună cu Sophia, dar în loc să sortăm, mai mult am pierdut vremea, amintindu-ne amuzate de DVD-urile pe care le vizionasem de-a lungul anilor. Ne-am oprit la fiecare film cu Brat Pack din anii '80, dezbătând dacă Bender a ajuns să se combine cu Claire când s-au întors luni la școală. Eu am votat împotriva și am mai pariat că fata nu și-a recăpătat vreodată cerceulul...

Mai târziu în acea seară, după ce mi-au plecat prietenele, m-am trântit pe canapeaua din camera de zi, cu Clive lângă mine, și m-am uitat pe Food Network la episoade în reluare din *Contesa desculță*. Visam la creațiile pe care le voi realiza cu noul meu robot – și la cum voi avea și eu într-o bună zi o bucătărie ca a Inei Garten –, când am auzit pași pe holul blocului și două voci. M-am uitat cu subînțeleș la Clive. Ne puteam aștepta la pălmuțe la fund.

Am sărit de pe canapea și mi-am lipit încă o dată ochiul de vizor, încercând să văd cum arată vecinul. Nu l-am prins nici atunci; i-am zărit doar spatele, în timp ce intra în apartament în urma unei femei înalte cu păr lung, șaten.

Interesant. Două în două zile. Ce dezvățat.

Ușa s-a închis și l-am simțit pe Clive răsucindu-mi-se printre picioare, torcând.

— Nu, nu-i voie acolo, prostuțule, am gângurit, aplecându-mă și ridicându-l.

L-am luat în brațe și mi-am frecat, zâmbitoare, obrazul de blana lui mătăsoasă. Aveam și eu un dezvățat: Clive s-ar fi tăvălit pentru oricine îl freca pe burtică.

M-am întors la televizor. *Contesa desculță* ne învăța cum să dăm o petrecere în Hamptons cu eleganță simplă – și un cont bancar uriaș.

Peste câteva ore, cu urma pernei canapelei imprimată adânc pe obraz, m-am târât spre dormitor. Mimi îmi aranjase dressingul atât de eficient încât nu-mi mai rămăsese decât să atârni tablourile și să mă ocup de câteva mărunțișuri. Am dat jos, preventiv, restul fotografiilor de pe polița de deasupra capului. Nu aveam să îmi asum niciun risc. În picioare, în mijlocul camerei, am încercat să prind vreun sunet din vecini. Liniște pe frontul de vest. Deocamdată, toate bune și frumoase. Noaptea dinainte o fi fost așa, o chestie singulară.

Mă pregăteam de culcare. Am privit pozele înrămate cu familia și prietenii. Eu, cu părinții, la schi în Tahoe. Cu fetele la Coit Tower. Sophiei îi plăcea să fotografieze orice avea un aspect cât de cât falic. Era violoncelistă la San Francisco Symphony și, chit că își trăise întreaga viață în preajma instrumentelor muzicale, nu se putea abține de la o glumă când vedea un flaut. Bolnavă, ce să zic...

Toate trei eram singure atunci, ceva rar. De obicei, cel puțin una avea pe cineva, dar de când Sophia se despărțise de ultimul iubit cu câteva luni în urmă, eram toate pe uscat. Din fericire pentru ele, la

prietenele mele seceta nu era chiar atât de devastatoare. Din câte știam, ele erau încă în relații bune cu O-urile lor.

Mi-am amintit cu un fior de noaptea în care O și cu mine o luasem pe drumuri diferite. Avusesem o serie de prime întâlniri proaste și eram atât de frustrată încât am ajuns să merg acasă cu unul pe care nu aveam nici cea mai mică intenție să-l mai văd vreodată. Nu eram împotriva aventurilor de o noapte. Mersesem pe „drumul rușinii” în destule dimineți. Dar tipul ăla? Ar fi trebuit să am mai multă minte. Cory Weinstein, bla bla bla. Familia lui avea un lanț de pizzerii pe Coasta de Vest. Sună grozav pe hârtie, nu? Doar pe hârtie. Era destul de drăguț, dar plictisitor. Iar eu nu mai fusesem cu un bărbat de ceva vreme, așa că după câteva pahare de Martini și ceva muncă de convingere în mașină, am cedat și l-am lăsat pe Cory „să-și facă mendrele” cu mine.

Până la acel punct din viața mea, fusesem de acord cu vechea teorie conform căreia sexul e ca pizza. Chiar dacă e prost, tot e bunișor. Așa că am ajuns să urăsc pizza. Din mai multe motive.

A fost cel mai prost sex posibil. Stilul mitralieră: iute, iute, iute. Treizeci de secunde pe sâni, șaiszeci pe ceva care era cu vreo doi centimetri mai sus decât căuta el, apoi înăuntru. Și afară. Și înăuntru. Și afară. Și înăuntru. Și afară.

Cel puțin a fost super-rapid, nu? Pe naiba. Chestia asta oribilă a durat luni de zile. Ei, nici chiar așa. Dar aproape treizeci de minute. De înăuntru. Și afară.

Când a terminat, a strigat „Grozav!” și s-a prăbușit peste mine. Îmi rearanjasem în minte toate mirosurile și mă apucasem să fac curățenie în dulapul cu detergenți de sub chiuvetă. M-am îmbrăcat. Nu mi-a luat prea mult, odată ce eram deja aproape îmbrăcată. Și am plecat.

Noaptea următoare, după ce o lăsasem pe Caroline cea de Jos să se refacă, m-am hotărât să o tratez cu o ședință lungă și plăcută de plăcere solitară, la care avea să dea o mână de ajutor dr. Ross, sau, altfel spus, George Clooney, fantezia oricărei femei. Însă, spre marele meu regret, O părăsise clădirea. N-am dat mare importanță faptului, spunându-mi

că o fi avut nevoie să iasă o seară la distracție, afectat fiind încă de tulburarea de stres post-traumatic căpătată în urma experienței cu Cory de la pizzerie.

Dar seara următoare? Nici urmă de O. Nu a mai fost văzut toată săptămâna, și nici săptămâna următoare. Săptămânile s-au făcut luni, lunile din ce în ce mai multe, și uite așa am dezvoltat o ură profundă, clocotitoare pentru Cory Weinstein. Amorezul mitralieră.

Am clătinat din cap, îndepărtându-mi gândul de la O, și m-am strecurat sub plapumă. Clive a așteptat să mă instalez și s-a cuibărit în curbura din spatele genunchilor. Torcea când am stins lumina.

— Noapte bună, domnule Clive, am șoptit și am adormit instantaneu.

Boc.

— O, Doamne.

Boc, boc.

— O, Doamne.

Incredibil...

M-am deșteptat mai rapid, pentru că știam despre ce e vorba. M-am ridicat în capul oaselor, uitându-mă chiorăș în spatele meu. Patul era tras încă la o distanță rezonabilă de perete, așa că n-am simțit mișcare, dar era al dracului de sigur că ceva se mișcă acolo.

Apoi am auzit... un scuiat?

M-am uitat la Clive, a cărui coadă era zbârlită la maxim. Și-a arcuit spinarea și a început să patruleze încolo și-ncoace la marginea patului.

— Hei, domnu'. E-n regulă. Avem un vecin zgomotos, asta-i tot, l-am liniștit, mângâindu-l.

Și atunci am auzit.

— Miau.

Mi-am înclinat capul, ascultând cu atenție. L-am privit întrebător pe Clive, care mi-a întors o privire care parcă spunea „N-am fost eu“.

— Miau! O, Doamne. Miaaaauu!

Fata de alături mieuna. Ce Dumnezeu făcea vecinul meu de producerea așa ceva?

Clive, în acest punct, a luat-o complet razna și s-a lansat în perete. L-a escaladat, literalmente, încercând să afle de unde vin miorlăiturile și îngânându-le.

— Ooo, da, așa, Simon... Mmmm... miau, miau, *miau!*

Doamne-Dumnezeule, în noaptea asta erau pisici necontrolate pe ambele părți ale zidului. Femeia avea un accent, dar nu-l puteam identifica precis. Est-european în mod sigur. Ceh? Polonez? Oare chiar eram trează la, ia să vedem, 1.16 dimineața, străduindu-mă să determin originea națională a tipei regulate în vecini?

Am încercat să pun mâna pe Clive și să-l liniștesc. N-a mers. Era sterilizat, dar tot un bărbătuș rămăsese, și voia și el ce se petrecea de cealaltă parte a peretelui. A ținut-o tot așa, combinându-și miorlăielile cu ale ei, până când am fost nevoită să observ hilaritatea momentului. Viața îmi devenise un teatru al absurdului cu cor pisicesc.

Am devenit din nou atentă, pentru că îl auzeam pe Simon. Avea vocea joasă și groasă și, deși femeia și Clive continuau să se cheme unul pe altul, eu îl ascultam doar pe el. A gemut și, după asta, a început bocănitul în perete. Era pe aproape.

Femeia miorlăia din ce în ce mai tare în timp ce, indubitabil, urca spre punctul culminant. Mieunatul i s-a transformat într-un strigăt nearticulat și în final a țipat: *Da! Da! Da!*

Aha. Era rusoaică.

O ultimă bufnitură, un ultim geamăt – și un ultim mieunat. Apoi toată lumea s-a liniștit. Mai puțin Clive. A continuat să suspine după iubirea-i pierdută până la patru dimineața.

Războiul rece revenise...

Capitolul 3

Când Clive s-a potolit în fine și a încetat să țipe pe pisiceasca lui, eram de-a dreptul epuizată și cât se poate de trează. Trebuia oricum să mă scol într-o oră și mi-am dat seama că aveam să rămân doar cu puținul somn pe care îl apucasem. Așa că m-am gândit că mai bine mă dau jos din pat și-mi încropesc micul dejun.

— Miorlăitoare ridicolă, am spus, adresându-mă peretelui de deasupra capului.

M-am mutat în camera de zi. După ce am deschis televizorul, am pus la făcut cafeaua și am privit pe fereastră lumina cenușie de dinainte de zori. Clive mi se freca de picioare.

— Acum vrei dragoste, nu? i-am zis cu reproș. După ce m-ai abandonat azi-noapte pentru Purina? Mare pușlama ești, Clive, am murmurat, întinzându-mi piciorul și mângâindu-l cu călcâiul.

S-a trântit pe dușumea și s-a dat pe spate pentru mine. Știa că nu-i rezist când se tăvăleşte. Am râs puțin și m-am lăsat în genunchi lângă el.

— Da, da, știu. Acum mă iubești pentru că eu sunt cea care-ți cumpără crăntănele.

Am oftat și l-am scărpinat pe burtă.

Înainte de a intra la duș, am zis să prind știrile de dimineață. Atunci am auzit zgomot pe palier. Mă întorsesem în bucătărie, cu Clive la picioare, și îi turnasem niște mâncare în castron. Pentru că promisese ce-i trebuia, m-a dat repede uitării. Luând-o către duș, am auzit

mişcare pe hol. Iscoditoare cum devenisem, mi-am lipit ochiul de vizor ca să văd ce se întâmplă cu Simon și Purina.

Simon era în cadrul ușii, dar înăuntru – așa că nu am reușit să-i văd clar chipul. Purina era pe coridor și am văzut mâna lui Simon mângâindu-i părul lung. Aproape că o auzeam torcând prin ușa nenorocită.

— Mmm, Simon, noaptea trecută a fost... mmmm, a tors ea, lăsându-se dezmiertată.

— De acord. O descriere foarte bună a nopții și a dimineții, a spus el încet și amândoi au chicotit.

Minunat. Încă o dublă.

— Mă suni când te întorci în oraș? a întrebat tipa, în timp ce el îi dădea la o parte părul de pe față.

Fața de proaspăt satisfăcută. Mi-e dor de fața aceea.

— Poți să contezi pe asta, a răspuns el și a tras-o înapoi în cadrul ușii pentru ceea ce pot doar să presupun că a fost un sărut ucigător.

Ea și-a ridicat piciorul ca la poză. Am vrut să-mi dau ochii peste cap, dar m-a durut. Ochiul drept era apăsat tare pe vizor, dacă mă înțelegeți.

— *Dasvidania*, a șoptit ea cu acel accent exotic.

Suna mult mai plăcut când nu mieuna ca o pisică în călduri.

— Pe curând, a râs el și, cu asta, fata s-a îndepărtat grațios.

M-am străduit să-l văd înainte de a închide ușa, dar nu. Iar l-am ratat. Trebuie să recunosc, după pâlmuială și miorlăială, muream de curiozitate să văd cum arată. La ce isprăvi sexuale aveau loc acolo... Doar că nu pricepeam de ce trebuia să-mi afecteze mie somnul. Am plecat tiptil de lângă ușă și m-am dus la duș. Sub jetul fierbinte, am reflectat la ce-ți trebuie ca să faci o femeie să miorlăie.

Se făcuse șapte și jumătate, așa că am sărit într-un tramvai și mi-am revizuit în minte programul zilei. Mă întâlneam cu un client nou, aveam de finisat unele detalii la un proiect pe care tocmai îl terminasem și luam prânzul cu șefa. Gândul la Jillian m-a făcut să surâd.

Jillian Sinclair își conducea firma proprie de design, la care avusesem norocul să fac practică în ultimul meu an la Berkeley. La cei aproape patruzeci de ani – deși arăta de nici treizeci –, își făcuse un nume în domeniu încă de la începutul carierei. Neconvențională, se numărase printre primii designeri care spusese adio stilului *shabby chic* și aduseseră înapoi imprimeurile neutre și geometrice ale aspectului „modern” actual. M-a angajat la sfârșitul stagiului de practică și mi-a furnizat cea mai bună experiență pe care și-o putea dori un tânăr designer. Era provocatoare, perspicace și avea un instinct formidabil, plus un ochi ucigător pentru detaliu. Dar partea cea mai bună a faptului că eram angajata ei? Era amuzantă.

Am coborât din tramvai la stația de lângă „birou”. Jillian Designs își avea sediul în Russian Hill, o parte frumoasă a orașului: conace ca din basme, străzi liniștite și o panoramă superbă de la înălțime. Unele dintre casele vechi mari fuseseră transformate în spații comerciale, iar clădirea noastră era una dintre cele mai drăguțe.

Am inspirat adânc când am intrat în birou. Jillian își încuraja designerii să își personalizeze spațiile. Era o modalitate de a le arăta potențialilor clienți la ce se pot aștepta, iar eu îmi proiectasem cu multă grijă spațiul de lucru. Pereții de un gri închis erau puși în valoare de draperiile plușate roz-somon. Masa era întunecată, din abanos, iar scaunul din spatele ei era drapat în mătase în tonuri de auriu și șampanie. Încăperea emana o distincție calmă – dar avea și o notă jucăușă dată de colecția mea de reclame vechi, de prin anii '30-'40, la supa Campbell. Găsisem un teanc la o licitație, toate decupate din numere vechi ale revistei *Life*. Le înrămasem și mă amuzam și acum ori de câte ori le priveam.

Am petrecut câteva minute aruncând florile din săptămâna dinaintea și făcând un nou aranjament. În fiecare zi de luni mă opream la florăria din apropiere și alegeam flori pentru săptămâna în curs. Plantele în sine se schimbau, dar culorile se încadrau, în general, în aceeași paletă. Cel mai mult îmi plăceau tonurile de portocaliu și roz-închis, cele

de piersică și auriurile calde. În ziua aceea alesesem trandafiri hibridi de ceai de culoarea coralului, cu margini zmeurii.

Mi-am înăbușit un căscat și m-am așezat la birou, pregătindu-mă pentru ziua de lucru. Am zărit-o pe Jillian când trecea prin dreptul ușii și i-am făcut cu mâna. S-a întors și a băgat capul înăuntru. Mereu pusă la punct, era înaltă, suplă și adorabilă. Era șic, în negru de sus până jos, cu excepția pantofilor fucsia cu toc înalt.

— Bună! Cum e apartamentul? m-a întrebat, așezându-se pe scaunul din fața biroului.

— Fantastic. Ți mulțumesc încă o dată din suflet! N-o să mă pot revanșa vreodată. Ești nemaipomenită, mi-am revărsat recunoștința.

Jillian îmi subinchiriasse apartamentul, pe care îl avea de când se mutase în oraș, cu ani în urmă. Își renova o casă din Sausalito. Chiriile fiind în oraș așa cum erau, pentru mine fusese o plească – prețul impus de controlul chiriilor era obscen de scăzut. Eram gata să continui cu efuziunile, dar Jillian m-a oprit cu o fluturare a mâinii.

— Șșș, nu-i mare lucru. Știu că ar fi trebuit să scap de el, dar a fost primul meu cămin și mi-e greu să mă despart complet de el. În plus, mi-e drag să știu că e locuit din nou. E un cartier minunat.

Mi-a zâmbit, iar eu mi-am înăbușit un alt căscat. Jillian, cu ochii ei de șoim, a observat.

— Caroline, este luni dimineața. Caști de-acum?

Am râs.

— Când ai dormit acolo ultima oară, Jillian?

Am privit-o peste marginea căniei de cafea. Era deja a treia.

— Păi, a trecut ceva vreme. Să fie vreun an? Când era Benjamin plecat, aveam acolo un pat. Mai rămâneam uneori peste noapte și când lucram până târziu. De ce întrebi?

Benjamin era logodnicul ei. Milionar devenit prin forțe proprii, investitor de succes și un tip nemaipomenit. Eu și prietenele mele eram topite după el.

— Auzeai ceva din vecini? am întrebat-o.

— Nu, nu cred. Ce anume?

— Hmm, doar zgomote. Zgomote nocturne.

— Nu, nu când locuiam eu acolo. Nu știu cine stă acum lângă tine, dar parcă s-a mutat cineva anul trecut. Sau acum doi ani? Nu l-am cunoscut. De ce? Ce ai auzit?

Am roșit și am sorbit o gură de cafea.

— Stai un pic. *Zgomote nocturne*? Caroline? Serios? I-au auzit făcând sex?

M-am dat cu capul de birou. O, Doamne. *Flashbackuri*. Gata cu bufniturile. Am tras cu privirea către ea – se prăpădea de râs.

— Ah, Caroline, nu mi-am închipuit! Ultimul vecin de care îmi aduc aminte avea vreo optzeci de ani și tot ce auzeam de la el era *Gunsmoke* în reluare. Dar dacă stau să mă gândesc, se auzea remarcabil de bine... a încheiat, gânditoare.

— Mda, ce să zic, nu *Gunsmoke* se aude acum. Partide de sex se aud acum. Și nu sex de-ăla cuminte și plictisitor. Cred că l-aș putea descrie ca... interesant.

Am zâmbit.

— Ce ai auzit? m-a întrebat cu un licăr în ochi.

Indiferent de vârstă sau de mediul din care provenim, există două adevăruri universale: ne umflă râsul atunci când cineva emite gaze la momentul nepotrivit și suntem curioși în legătură cu ce se întâmplă în dormitorul altuia.

— Jillian, serios. Îți spun că așa ceva n-am mai auzit! În prima noapte au dat în perete atât de tare, că mi-a căzut un tablou în cap.

Ochii i s-au lărgit și s-a aplecat peste birou.

— Nu cred!

— Ba chiar așa. Apoi am auzit... Doamne, am auzit plesnet de palme.

Uite că discutam despre palme la fund cu șefa mea. Înțelegeți de ce îmi ador viața?

- Nuuu, a șuierat și ne-am pus amândouă pe chicotit ca niște școlărițe.
- Ba da. Mi-a mișcat tăblia patului, Jillian, îți vine să crezi? Am văzut-o pe Pălmuță a doua zi dimineață, când pleca.
- Așa-i zici, Pălmuță?
- Păi cum altfel? Iar azi-noapte...
- Două nopți la rând? Pălmuță a luat alte pălmuțe?
- A, nu, azi-noapte m-am delectat cu o ciudățenie a naturii căreia i-am zis Purina.
- Purina? Nu pricep.
- Rusoaica pe care a făcut-o să *miorlăie* azi-noapte.
- A răs din nou, făcându-l pe Steve de la contabilitate să-și bage capul pe ușă.
- Ce-aveți de vă hliziți așa? ne-a întrebat și a plecat, clătinând din cap.
- Nimic, am răspuns în același timp, și ne-am pus iar pe răs.
- *Două* femei în *două* nopți, impresionant, a oftat Jillian.
- Impresionant, zici? Târfă masculină, mai degrabă.
- Aha, deci îi știi și numele.
- Chiar i-l știu, de fapt. Îl cheamă Simon. Știu pentru că îl tot strigă și Pălmuță, și Purina. Am auzit foarte bine cu tot bocănitul... Bocănilă tâmpit, am mormăit.
- A rămas tăcută câteva clipe și pe urmă a rânjit.
- Simon Bocănilă - îmi place!
- Mda, îți place. Nu motanul tău a încercat toată noaptea să se împerecheze cu Purina prin zid. Am răs strâmb și mi-am lăsat capul din nou pe birou.
- Bine, hai la treabă, a spus în final Jillian, ștergându-și lacrimile.
- Vreau să pui mâna pe clienții ăștia noi azi. La ce oră vin?
- Domnul și doamna Nicholson vin la unu. Am pregătit prezentarea și planurile pentru ei. Cred că o să le placă propunerea pentru

dormitor. Le putem oferi o cameră de zi *en suite* și o baie complet nouă. Arată foarte bine.

— Te cred. Poți să îmi dai mai multe amănunte când ieșim la masă?

— Sigur că da, totul e pus la punct, i-am răspuns, în timp ce se îndrepta către ușă.

— Știi, Caroline, contractul ăsta e foarte important pentru firmă, a spus, privindu-mă peste ochelarii cu ramă de baga.

— Stai să vezi ce le propun pentru sala de cinema.

— Nu au sală de cinema.

— Nu încă, am zis, arcuindu-mi sprâncenele și rânjind drăcește.

— Drăguț, a apreciat și a plecat la ale ei.

Nicholsonii erau, cu siguranță, un cuplu pe care toată lumea îl voia. Mimi lucrase ceva pentru Natalie Nicholson, o femeie cu sânge albastru și mulți bani, când îi reorganizase biroul anul trecut. Mă recomandase când venise vorba despre design interior și eu produseseam pe dată planurile pentru reamenajarea dormitorului.

Bocănilă. *Pfff.*

— Fantastic, Caroline, pur și simplu fantastic, m-a lăudat Natalie în timp ce îi conduceam pe ea și pe soțul ei către ușa de la intrare.

Discutaserăm planurile vreme de aproape două ore și, pentru că ne înțeleseserăm asupra punctelor-cheie, avea să fie un proiect incitant.

— Deci crezi că ești designerul potrivit pentru noi? m-a tachinat Sam, cu o sclipire în ochii căprui-închis, luându-și soția de după talie.

— Asta să-mi spuneți voi, i-am răspuns zâmbind.

— Cred că vom fi încântați să lucrăm împreună cu tine la acest proiect, a spus Natalie în timp ce ne strângeam mâinile.

Pe dinăuntru țopăiam, dar mi-am păstrat un chip calm.

— Excelent. Vă caut curând și stabilim un calendar, le-am spus, ținându-le ușa.

Am rămas în cadrul ușii până s-au urcat în mașină, după care m-am întors și am lăsat ușa să se închidă în spatele meu. Ashley, fata de la recepție, mă privea cu sprâncenele ridicate. Mi le-am ridicat și eu.

— Deci? a întrebat.

— O, da. Adjudecat, am oftat și am început amândouă să țopăim și să țipăm.

Jillian tocmai cobora pe scări și s-a oprit, văzându-ne.

— Ce Dumnezeu v-a apucat? a întrebat zâmbind.

— Caroline a obținut contractul Nicholson! a țipat Ashley.

Jillian m-a îmbrățișat scurt.

— Bravo. Sunt mândră de tine, micuțo, mi-a șoptit, făcându-mă să radiez.

M-am întors dansând în birou, unduindu-mi șoldurile în timp ce dădeam roată mesei de lucru. M-am așezat, m-am învârtit cu scaunul și am privit golful.

Bravo, Caroline. Bine jucat.

În seara aceea, am ieșit să-mi sărbătoresc succesul împreună cu Mimi și Sophia. După ce am dat pe gât un număr (posibil mărișor) de margarita, am trecut pe shoturi de tequila. Când m-au condus pe scări, îmi lingeam încă sarea inexistentă de pe încheietura mâinii.

— Sophia, ce frumoasă ești. Știi că ești frumoasă, nu-i așa? am gân-gurit, sprijinindu-mă de ea în timp ce ne opinteam pe scări.

— Da, Caroline, sunt frumoasă. Ai un simț de observație foarte bine dezvoltat, a răspuns.

La metrul ei și optzeci, cu părul roșu-aprins, Sophia era cum nu se poate mai conștientă de cum arată.

Mimi a râs și m-am întors către ea.

— Și tu, Mimi, ești prietena mea cea mai bună. Și ești atât de mititică! Vreau să te pun în buzunar și să te port cu mine.

Am chicotit, încercând să îmi găsesc buzunarul. Mimi era o filipineză minionă, cu pielea caramel și părul negru-tăciune.

— Nu trebuia s-o mai lăsăm să bea după ce au luat castronul cu guacamole de pe masă. De-acum adio alcool fără mâncare, a mormăit Mimi, târându-mă pe ultimele trepte.

— Nu vorbiți despre mine de parcă n-aș fi de față, m-am plâns, scoțându-mi jacheta și trecând la bluză.

— Hai să nu ne dezbrăcăm în pielea goală pe palier, bine? s-a răstit Sophia, scoțându-mi cheile din poșetă și descuindu-mi ușa.

Am încercat să o sărut pe obraz, dar s-a ferit.

— Miroși a tequila și frustrare sexuală, Caroline. Dă-te jos de pe mine.

A răs și m-a ajutat să intru în casă. Pe drumul către dormitor, l-am zărit pe Clive pe pervaz.

— Salut, Clive, ce face băiețelul meu? am cântat.

Clive s-a uitat urât la mine și a tulit-o în living. Dezaproba consumul de alcool. I-am scos limba. M-am trântit în pat și am cercetat fețele fetelor. Aveau aerul acela superior gen tu-ești-beată-și-noi-nu-suntem-așa-că-te-judecăm.

— Nu vă mai dați mari, doamnelor. V-am văzut mai luate decât atât, și nu o dată, am spus, în timp ce chiloții mi se duceau după bluza aruncată.

Întrebați-mă de ce aveam încă în picioare pantofii cu toc și nu voi fi în stare să răspund vreodată.

Cele două au tras pilota și eu m-am strecurat dedesubt, incrunțată. M-au învelit atât de bine încât nu-mi mai rămăseseră afară decât ochii, nasul și părul ciufulit.

— De ce se învârte camera? Ce naiba i-ați făcut apartamentului lui Jillian? Mă omoară dacă mă prinde Controlul chiriilor! am țipat, îngrozită de mișcarea încăperii.

— Nu se învârte nicio cameră. Potolește-te, a chicotit Mimi.

S-a așezat lângă mine și m-a bătut pe umăr.

— Și bocănitul, ce dracu' e cu bocănitul? am șoptit la subrațul lui Mimi și, după ce l-am adulmecat, am felicitat-o pentru alegerea deodorantului.

— Caroline, nu-i niciun bocănit. Doamne iartă-mă, cred că ai luat la bord mai mult decât am crezut! a exclamat Sophia, așezându-se la picioarele patului.

— Nu, Sophia, și eu îl aud. Tu nu auzi nimic? a zis Mimi șoptit.

Sophia a rămas tăcută și toate trei am ascultat cu atenție. S-a auzit un bocănit clar, urmat de un geamăt inconfundabil.

— Dragilor, stați pe-aproape. O să fiți bocănite, am declarat.

Sophia și Mimi au făcut ochii mari, dar n-au suflat o vorbă.

Să fie Pălmuță? Sau Purina? Așteptându-se la cea din urmă, Clive a intrat în cameră și a sărit în pat. Fixa, vrăjit, peretele.

Am stat toți patru și am așteptat. Cu greu pot să descriu la ce am fost supuși.

— O, Doamne.

Boc.

— O, Doamne.

Boc, boc.

Mimi și Sophia s-au uitat la mine și la Clive. Noi n-am făcut decât să clătinăm din cap – da, amândoi. Un zâmbet ușor s-a ițit pe fața Sophiei. M-am concentrat asupra glasului care venea de dincolo de perete. Era diferit... Glasul era mai grav și, ei bine, nu deslușeam exact ce spune. Nu era Pălmuță. Și *nici* Purina.

— Mmm, Simon – chicotit – chiar – chicotit – acolo – chicotit.

Hm?

— Da, da – nechezat – da!

Chicotea. Era o chicotitoare destrăbălată.

Râdeam înfundat toate trei cu ea, în timp ce el se îndrepta, pe fond de chicote, spre ceea ce părea un orgasm formidabil. Clive, dându-și seama că iubita lui nu avea să-și facă apariția, s-a retras în bucătărie.

— Ce dracului e asta? a șoptit Mimi, cu ochii cât niște plăcinte cu mere.

— Este tortura sexuală la care sunt supusă de două nopți. N-aveți idee, am mârâit, simțind efectele tequilei.

— Chicotitoarea și-o ia așa de trei zile? a țipat Sophia și și-a plesnit palma peste gură, pentru că alte gemete și râsete se filtrau prin perete.

— A, nuu. Asta-i prima noapte în care am plăcerea cu ea. În prima noapte a fost Pălmuță. O fată foarte, foarte obraznică; a trebuit să fie pedesită. Iar azi-noapte Clive a făcut cunoștință cu iubirea vieții lui când și-a făcut debutul Purina.

— De ce-i zici Purina? m-a întrerupt Sophia.

— Pentru că miaună când o aduce la extaz, am zis, ascunzându-mă sub pilotă.

Amețeala începea să-mi dispară, înlocuită de neputința de a adormi, cu care mă confruntam de când mă mutasem în acel cuibușor de nebunii.

Sophia și Mimi mi-au tras cuvertura de pe față tocmai când femeia țipa „O, Doamne, este, este – hahaha – atât de bine!”.

— Tipul de alături poate să facă o femeie să miorlăie? a întrebat Sophia, cu o sprânceană ridicată.

— Așa se pare, m-am hlizit, simțindu-mă cuprinsă de primul val de greață.

— De ce râde? De ce ar râde cineva într-o asemenea situație? s-a întrebat Mimi.

— N-am idee, dar bine că se bucură, a spus Sophia, amuzată.

— L-ai văzut pe tipul ăsta până acum? a întrebat Mimi, cu ochii tot la perete.

— Nu. Deși am tocit vizorul.

— Bine că măcar un orificiu de pe-aici are parte de distracție, a bombănit Sophia.

Am săgetat-o din priviri.

— Ce glumă bună, Sophia. I-am văzut ceafa și atât, am răspuns, ridicându-mă în capul oaselor.

— Uau, trei fete în trei nopți. Omul are ceva energie, a zis Mimi, cu ochii tot la perete.

— E de-a dreptul dezgustător. Nici nu pot să dorm noaptea! Bietul meu perete! m-am jeluț.

Atunci el a gemut adânc.

— Peretele tău, ce-are de-a face *peretele* tău cu... a început Sophia, dar eu am ridicat mâna.

— Stai așa, am zis.

Se apropia de finis.

Peretele a început să se zguduie cu o bocăneală ritmică, iar chicotele femeii au devenit din ce în ce mai sonore. Sophia și Mimi erau înmărmurite. Eu doar am clătinat din cap.

Îl auzeam pe Simon gemând și știam că se apropie. Dar sunetele lui au fost acoperite curând de cele produse de prietena lui din acea noapte.

— O - chicotit - asta - chicotit - e - chicotit - nu - chicotit - te - chicotit - opri - o - chicotit - Doamne - chicotit - nu - chicotit - te - chicotit - opri - o - chicotit - nechezat - Doamne - chicotit - chicotit - nechezat - nechezat - nu - chicotit - te - chicotit - opri! - chicotit.

Te rog. Te rog. Te rog, oprește-te.

Chicotit - nechezat.

Și după un ultim chicotit și un ultim icnet, s-a lăsat tăcerea. Sophia și Mimi s-au uitat una la alta și Sophia a spus „Ooo”.

— Dumnezeuule, a adăugat Mimi.

— Mare, am spus în cor.

— Și *de-asta* nu pot să dorm, am oftat eu.

Cât noi trei încercam să ne revenim în urma experienței cu Chicotitoarea, Clive s-a întors în dormitor și s-a apucat să se joace într-un colț cu o biluță de vată.

Chicotitoareo, cred că pe tine te urăsc cel mai tare.

Capitolul 4

Următoarele câteva nopți au fost minunat de liniștite. Fără bocănituri, fără plesnete, fără miorlăit, fără chicotit. Este adevărat că Clive arăta puțin abătut din când în când, dar în rest totul era grozav acasă. Am cunoscut câțiva vecini, printre care Euan și Antonio, care locuiesc mai jos. Simon n-a mai dat niciun semn din ultima noapte cu Chicotitoarea și, deși eram recunoscătoare pentru somnul perfect de care mă bucuram, eram curioasă să știu unde dispăruse. Noroc cu Euan și Antonio, care m-au pus la curent cu plăcere.

— Iubito, stai doar să-l vezi pe dragul nostru Simon. Este un specimen de excepție! a exclamat Euan.

Antonio mă prinsese pe hol când mă întorceam acasă și îmi plasa-se un cocteil cât ai zice pește.

— O, da, ceva nemaipomenit! Dac-aș fi mai tânăr, a fredonat Antonio, făcându-și vânt cu un evantai imaginar.

Euan l-a privit peste paharul cu Bloody Mary.

— Dac-ai fi mai tânăr, ai face ce? Te rog. N-ai fost niciodată de nasul lui Simon. El e mușchi file, iar tu, iubitule – și eu, de altfel –, ești crenvurști.

— Ești cel mai în măsură să știi, răsă Antonio, sugând cu subînțeleles din tulpina de țelină.

— Domnilor, vă rog. Spuneți-mi despre tipul ăsta. Trebuie să recunosc că după spectacolul de acum câteva zile sunt un pic intrigată de omul din spatele bocănitului în perete.

Nu avusesem încotro; le-am povestit despre isprăvile nocturne ale lui Simon atunci când mi-am dat seama că dacă nu ofer nicio bârfă, nici n-o să primesc. Se agățau de fiecare cuvânt ca un pulover pe gât de sutien. Le-am zis despre doamnele cu care se iubise tandru și au fost bucu-roși să contribuie cu ce știau.

Simon era un fotograf liber-profesionist care călătorea de jur-îm-prejurul lumii. Băieții presupuneau că e plecat în misiune, ceea ce ex-plica somnul meu de calitate. Simon lucra la proiecte pentru Discovery Channel, Societatea Cousteau, National Geographic – toate numele mari din domeniu. Fusesse premiat pentru lucrările lui și făcuse chiar fotore-portaje despre războiul din Irak, cu câțiva ani în urmă. Când călătorea, își lăsa întotdeauna mașina acasă – un Land Rover Discovery negru, vechi și destul de rablagit, genul de mașină pe care o vezi prin savana africană.

Cu ce aflasem de la Euan și Antonio – mașina, jobul – plus ce ști-am – casa internațională de orgasme de dincolo de perete – începeam să conturez profilul aceluși bărbat pe care nu-l văzusem încă. Și aș fi mințit să spun că nu eram din ce în ce mai curioasă.

Într-o seară, după ce am lăsat niște mostre de gresie la Nicholsoni, m-am hotărât să o iau pe jos către casă. Ceața se ridicase, dezvelind orașul, și era o vreme plăcută de plimbare. Dând colțul către intrarea în bloc, am observat că Land Roverul nu mai e la locul lui din parcare.

Simon se întorsese în San Francisco.

• • •

Deși mă pregătisem moral pentru o altă rundă de bocăneli în pe-rete, următoarele zile au fost lipsite de evenimente. Am muncit, m-am plimbat, m-am ocupat de Clive. Am ieșit cu fetele, am făcut chec cu

dovlecei cu KitchenAid-ul deja rodat și am petrecut ceva timp căutând locul potrivit pentru următoarea vacanță.

În fiecare an îmi luam o săptămână și plecam undeva absolut singură. Într-un loc incitant, niciodată același. Într-un an am petrecut o săptămână în drumeție pe Yokomite. Într-altul, am străbătut pădurea tropicală din Costa Rica. Altă dată am făcut scufundări pe coasta Belizelor. Iar anul acesta... nu prea știam unde să mă duc. Excursiile în Europa deveniseră teribil de scumpe, date fiind condițiile economice, deci nici nu putea fi vorba. Mă gândeam la Peru; mereu îmi dorisem să văd Machu Picchu. Aveam vreme din belșug, dar adeseori jumătate din distracție era să mă gândesc unde vreau să merg în vacanță.

Mi-am petrecut, de asemenea, excesiv de mult timp uitându-mă pe vizor. Da, este adevărat. De câte ori auzeam o ușă închizându-se, fugeam, literalmente, la ușa mea. Clive mă privea sarcastic. Știa exact la ce mă duce capul. De ce mă judeca, totuși, nu voi ști niciodată, de vreme ce și el ciulea urechile ori de câte ori auzea zgomot pe scări. Tânjea încă după Purina lui.

De văzut, nu-l văzusem încă pe Simon. Într-o zi am ajuns la vizor la țanc ca să-l văd intrând în apartament, dar tot ce am reușit să zăresc a fost un tricou negru și un ciuf închis la culoare. Dar, la drept vorbind, putea fi șaten – greu de spus în lumina difuză de pe palier. Aveam nevoie de lumină mai bună pentru un spionaj mai eficient.

Altă dată am văzut Land Roverul plecând din parcare când am ajuns acasă de la muncă. Avea să treacă chiar pe lângă mine! Tocmai când era să dau ochii cu el pentru prima dată, să îl văd cu adevărat pe bărbatul din spatele legendei, m-am împiedicat și m-am trezit grămadă pe trotuar. Din fericire Euan era pe acolo și m-a ajutat să mă ridic. Cu egoul și posteriorul rănite m-am tratat la băieți cu un antiseptic și un whisky.

Dar nopțile erau liniștite. Știam că Simon e acasă și auzeam din când în când hârșăitul unui scaun tras pe dușumea sau un râs degajat. Dar haremul nu era prezent – și, prin urmare, nici bocănitul.

Dormeam totuși împreună în cele mai multe nopți. Punea Duke Ellington și Glenn Miller pe partea lui de zid, iar eu stăteam întinsă în pat pe partea mea, ascultând fără jenă. Mă reconforta ușorul pârâit al acului pe vinil – îmi amintea de bunicul meu, care obișnuia să își asculte noaptea discurile vechi – și adormeam repede, cu Clive alături. Trebuie să spun asta despre Simon: avea gusturi bune la muzică.

Dar acalmia nu putea dura la nesfârșit, și iadul s-a dezlănțuit din nou peste câteva nopți.

Întâi am fost tratată cu o nouă rundă de Pălmuță. Fata iar fusese obraznică și merita, cu siguranță, să fie plesnită – ceea ce s-a și întâmplat, pentru aproximativ jumătate de oră, și s-a încheiat în strigăte de „Da! Acolo! Da, da, acolo!” înainte de a începe bocănitul propriu-zis. Am rămas trează în noaptea aceea, dându-mi ochii peste cap și devenind din ce în ce mai frustrată.

În dimineața următoare, la post la vizor, am prins-o pe Pălmuță la plecare și am văzut-o bine pentru prima oară. Cu o față rozalie și strălucitoare, era o fată rotunjoară, cu șolduri și coapse pline și un piept generos. Era scundă – scundă bine, chiar – și un pic dolofană. A trebuit să se ridice pe vârfuri ca să-l sărute pe Simon de rămas-bun, iar eu, cu ochii după ea, l-am ratat din nou. Eram surprinsă de gustul lui la femei. Pălmuță era exact contrariul a ceea ce văzusem din Purina, care arăta ca un manechin.

Așteptându-mă la o apariție iminentă a Purinei, i-am dat lui Clive un ciorap plin cu iarba-măței și o porție mare de ton. Îmi puneam nădejdea că asta o să-l doboare înainte să înceapă acțiunea. Tratațiile au avut efectul opus. Băiatul meu era gata de petrecere când, pe la unu și un sfert dimineața, au trecut prin zid primele semne de Purina.

Dacă ar fi putut, Clive și-ar fi pus pe el un mini-smoching. Bătea camera încolo și înapoi pe lângă perete, prefăcându-se indiferent. Totuși, când Purina a început să miorlăie, nu a mai putut să se stăpânească. Încă o dată s-a lansat spre zid. A sărit de pe noptieră pe dulap și apoi pe poliță, escaladând perne și chiar o lampă pentru a ajunge

mai aproape de iubita lui. Când și-a dat seama că n-o să reușească niciodată să treacă prin zid, s-a apucat să îi cânte serenade – un fel de Barry White pisicesc, cu mieunături care le egalau în intensitate pe ale Purinei.

Peretele a început să se zguduie, vestind că Simon se apropie de victorie, și m-am mirat că dincolo erau în stare să-și mențină concentrația și ritmul de mitralieră. Era limpede că dacă eu îi puteam auzi, și ei auzeau serenada lui Clive. Cu toate că dacă aș fi fost trasă în țeapa lui Bocănilă-Minune, probabil că aș fi făcut, și eu, abstracție...

Pentru moment, totuși, nu eram trasă în nicio țeapă și începeam să mă enervez. Eram obosită. Eram excitată fără perspective, iar motanului meu îi ieșea din gură un bețișor pentru urechi care arăta, înspăimântător, ca o țigaretă mică.

După un somn prescurtat, de dimineață m-am târât la vizor pentru un alt episod din Harem Watch. Am fost răsplătită cu o secundă de Simon în profil, când s-a aplecat s-o sărute pe Purina la plecare. O secundă nu înseamnă mult, dar am apucat să îi văd maxilarul: puternic, bine definit, bun. Avea un maxilar pe cinste. Cel mai bun lucru pe ziua aceea a fost vederea maxilarului. Restul zilei a fost de căcat.

Mai întâi, a apărut o problemă cu șeful de echipă de la casa Nicholson. Din câte se părea, nu numai că își lua pauze de masă extrem de lungi, dar o mai și ardea pe iarbă în mansarda lor în fiecare zi. Întreg etajul al treilea mirosea ca la un concert Grateful Dead.

Apoi, un palet întreg cu gresie pentru baie a sosit crăpat și ciobit. Dacă era să comand din nou și să aștept o nouă livrare, proiectul întârzia cu cel puțin două săptămâni, aducându-ne în imposibilitatea de a termina la termen. Ori de câte ori se execută o lucrare complexă, data comunicată pentru finalizarea proiectului este *estimativă*. Dar eu mă încadrasem întotdeauna în termen, iar acesta fiind un contract atât de important, m-a luat cu fiori (și nu într-un sens bun) când mi-am dat seama că nu aveam cum să grăbesc lucrurile – poate doar dacă dădeam o fugă până în Italia și aduceam eu însămi dalele alea nenorocite.

După un prânz rapid, în timpul căruia am vărsat o sticlă întreagă de apă minerală pe jos și m-am făcut de răsul lumii, în drum spre birou m-am oprit să mă uit într-un magazin după niște bocanci buni de munte. Aveam de gând să mă duc în drumeție în Marin Headlands la sfârșitul săptămânii.

În timp ce examinam oferta am simțit în ureche o răsuflare caldă și m-am ferit instinctiv.

M-am întors și am înghețat, îngrozită.

M-au potopit flashbackuri și am văzut pete. M-a luat cu fiori reci și fierbinți în același timp și mi-a revenit în minte cea mai oribilă experiență din viața mea. În fața mea stătea Cory Weinstein, Regulatorul-mitralieră care îmi deturnase O-ul.

— Caroline, ce bine-arată fata, a fredonat, scoțându-și la iveală Tom Jones-ul interior.

Am înghițit în sec, simțind gust de fiere, și m-am străduit să-mi păstrez sângele rece.

— Cory, mă bucur să te văd. Ce mai faci? am reușit să articulez.

— Nu pot să mă plâng. Dau roată restaurantelor pentru babacul. Tu cum ești? Merge treaba cu decorațiunile?

— Design, și merge bine. Să-ți spun drept, eram în drum spre muncă, așa că o să te rog să mă scuzi, am zis repede, dând să trec de el.

— Ei, ce atâta grabă, păpușă. Ai mâncat de prânz? Pot să-ți fac rost de o reducere la pizza aici aproape, la o aruncătură de băț. Cum ți se pare cinci la sută? a spus.

Dacă un glas se putea fuduli, al lui o făcea.

— Uau, cinci la sută. Oricât ar fi de tentant, trebuie să zic pas, am râs.

— Deci, Caroline, când ne mai vedem? Noaptea aceea... a fost dată naibii, nu crezi?

Mi-a făcut cu ochiul și am simțit cum pielea mă imploră s-o rup de pe mine și s-o arunc în el.

— Nu. Nu, Cory. Și încă o dată nu, i-am trântit, cu fierea din nou în gură.

Flashuri cu înăuntru și afară și înăuntru și afară și înăuntru și afară. Păsărica mi s-a contractat în autoapărare. Clar, noi două nu mai eram în cei mai buni termeni dar, oricum, știam cât îi e de frică de mitralieră. Nu în tura mea.

— Ei, haide, scumpo, hai să mai facem niște vrăji, a gângurit.

S-a aplecat către mine și am constatat că mâncase recent cârnați.

— Cory, trebuie să știi că sunt pe punctul de a-ți vomita pe pantofi; m-aș da înapoi în locul tău.

S-a albit și a făcut un pas în spate.

— Și, ca să știi, mai bine mă dau cu capul de pereți decât să mai fac vrăji cu tine. Tu și cu mine, plus reducerea de cinci la sută? N-o s-o vezi. Hai, pa, am spus printre dinți și am ieșit ca o vijelie din magazin.

M-am întors la lucru, furioasă și singură. Fără dale italienești, fără bocanci pentru drumeție, fără iubit și fără O.

Mi-am petrecut seara cătrănită, pe canapea. Nu am răspuns la telefon. Nu am gătit pentru cină. Am mâncat niște resturi de mâncare thailandeză direct din cutia de carton și am mârâit la Clive când a încercat să fure un crevete. A zbughit-o într-un colț și s-a uitat urât la mine de sub un scaun.

M-am uitat la *Contesa desculță*, care, de obicei, mă înveselea. În seara aceea a gătit supă franceză de ceapă și a luat-o la plajă ca s-o mănânce acolo cu soțul ei, Jeffrey. În mod normal, când văd acest cuplu frumos, mă cuprinde o căldură plăcută. Atunci îmi făcea greață. Voiam ca eu să stau pe plajă în East Hampton, înfășurată într-un pled, și să mănânc supă de ceapă cu Jeffrey. Ei, nu neapărat cu Jeffrey, dar cu un echivalent al lui Jeffrey. Cu propriul meu Jeffrey.

La dracu' cu Jeffrey. La dracu' cu Contesa desculță. La dracu' cu mâncarea livrată la domiciliu.

Când s-a făcut suficient de târziu ca să am motiv să mă duc la culcare și să las în urmă ziua aceea oribilă, mi-am târât sinele trist în

dormitor. M-am dus să îmi pun pijamaua, moment în care mi-am dat seama că nu mai pusesem de mult rufe la spălat. La naiba! Am săpat prin sertarul cu lenjerie de noapte, căutând ceva, orice. Aveam o mulțime de chestiuțe sexy, de pe vremea când O și eu eram pe aceeași lungime de undă.

Bombănind, am scos în final din sertar o cămășuță *babydoll* roz. Era dulce și dantelată dar, deși îmi plăcea la nebunie să dorm în lenjerie frumoasă, în momentul acela o uram. Era un fel de memento fizic al O-ului meu absent. Chiar dacă trecuse o vreme de când încercasem să-l contactez. Poate în noaptea aceea era momentul potrivit. Eram cu siguranță încordată. Nimeni nu mă putea destinde mai bine decât eu însămi.

L-am dat pe Clive afară și am închis ușa. Nu îmi trebuiau martori.

Am pus niște INXS – aveam nevoie de tot sprijinul posibil. Michael Hutchence m-a adus întotdeauna aproape. M-am urcat în pat, mi-am aranjat pernele sub mine și m-am strecurat între cearșafuri. Picioarele goale mi-au alunecat pe bumbacul răcoros. Nimic nu se compară cu senzația de picioare proaspăt rase pe o țesătură cu număr mare de fibre pe centimetru. Poate că era o idee bună, la urma urmei. Am închis ochii și m-am străduit să îmi încetinesc respirația. La ultimele încercări de a-l găsi pe O, fusesem atât de frustrată încât sfârșisem în lacrimi.

Am început cu runda obișnuită de fantezii. În debut, un pic de Catalano, lăsându-mi mâinile să se strecoare pe sub marginea cămășii de noapte și să ajungă la sâni. M-am gândit la cum o sărută Jordan Catalano/Jared Leto pe Angela Chase/Claire Danes în subsolul școlii și mi-am imaginat că eu sunt cea sărutată. I-am simțit sărutările grele pe gura mea, iar mâinile lui îmi alunecau pe piele, căutându-mi sfârcurile. Când degetele mele/ale lui Jordan au început masajul, am simțit zvâcnetul familiar în partea de jos a abdomenului și o senzație de căldură.

Cu ochii tot închiși, imaginea s-a schimbat. Jason Bourne/Matt Damon îmi ataca pielea. Cum noi doi fugeam de autorități, legătura fizică pe care o aveam era tot ce ne ținea în viață. Degetele mele/ale lui Jason mi-au coborât ușor pe stomac, strecurându-se în chiloții asortați.

Simțeam că atingerea funcționează. Trezea ceva, aprindea o scânteie înăuntru. Am suspinat când am simțit cât de pregătită sunt și pentru Jason, și pentru Jordan.

Isuse! Gândul la ei doi împreună și încercarea de a-mi aduce O-ul înapoi chiar îmi dădeau un spasm. Am gemut și am trecut la artileria grea.

L-am chemat pe Clooney. În cap mi se învârtejeau imagini cu el în timp ce degetele tachinau și răsuceau, se-nvârteau și dansau. Danny Ocean... George din *The Facts of Life*...

Și apoi, lovitura decisivă.

Dr. Ross. Sezonul al treilea din *Spitalul de urgență*, după ce-i corectaseră tunsoarea de Cezar. Mmmm... Am gemut și suspinat. Funcționa. Chiar începeam să mă aprind. Pentru prima oară după luni de zile, creierul și restul meu păreau la unison. M-am rostogolit pe o parte, cu mâna între picioare și l-am văzut pe dr. Ross îngenunchat în fața mea. Și-a lins buzele și m-a întrebat când m-a făcut ultima dată cineva să strig.

N-ai idee. Fă-mă să strig, dr. Ross.

În spatele ochilor strâns închiși, l-am văzut aplecându-se către mine, cu gura din ce în ce mai aproape. Mi-a îndepărtat ușor genunchii, depunând sărutări pe interiorul fiecărei coapse. Îi simțeam efectiv răsuflarea pe picioare, ceea ce m-a făcut să tremur.

Avea gura deschisă, și acea limbă perfectă de Clooney s-a avântat să mă guste.

Boc.

— O, Doamne.

Boc, boc.

— O, Doamne.

Nu. Nu. Nu!

— Simon... mmm – chicotit.

Nu-mi venea să cred. Până și dr. Ross părea derutat.

— Atât – chicotit – de – chicotit – bine... hahahaha!

Am gemut – simțeam că dr. Ross mă părăsește. Eram umedă, eram frustrată, iar acum Clooney își închipuia că râde cineva de el. A început să dea înapoi...

Nu, nu mă părăsi, dr. Ross. Nu tu!

— Așa! Asta e! Oh... ooo... hahahahaha!

Pereții s-au clătinat – începuse bocăneala.

Atât. Să vedem dacă o să-ți mai ardă de râs, ștoarfă...

M-am ridicat cu greu. Catalano și Bourne și prea-iubitul dr. Ross au dispărut în fuioare de fum încărcat de testosteron. Am izbit ușa de perete și am ieșit valvârtej din dormitor. Clive a ridicat o lăbuță, gata să-mi reproșeze că l-am închis afară din dormitor, dar, când mi-a văzut fața, a avut înțelepciunea să mă lase să trec.

M-am dus la ușa de la intrare. Călcâiele îmi bubuiau pe dușumeaua din lemn de esență tare. Eram mai mult decât furioasă. Eram lividă. Fusesem atât de aproape. Am deschis ușa cu forța a o mie de O-uri mâniașe, care zăceau încătușate de veacuri. Am bătut tare și lung, așa cum tocmai era s-o facă Clooney. Am bătut iar și iar, neslăbind ritmul, nerenunțând. Am auzit pași venind către ușă, dar tot nu m-am oprit. Frustrarea acumulată în cursul zilei și al săptămânii și al lunilor fără O se dezlănțuise.

Am auzit zgomotul produs de cheia răsucită în ușă, dar am continuat să bat. Am început să strig.

— Deschide ușa, nemernicule, sau intru prin zid!

— Stai ușor. Nu mai bate, l-am auzit pe Simon.

Apoi s-a deschis ușa și l-am văzut.

Cu silueta conturată de lumina blândă din fundal, cu o mână ținea clanța, iar cu cealaltă un cearșaf înfășurat în jurul șoldurilor. L-am privit din cap până-n picioare, cu mâna încă în aer, strânsă într-un pumn. Mă durea; bătusem cu toată puterea.

Părul negru-tăciune îi stătea ridicat, probabil de la mâinile Chicotitoarei înfipte în el când o penetrase. Ochii îi erau de un albastru

profund, iar pomeții obrazilor la fel de puternici ca maxilarul. În completarea pachetului? Buze umflate de sărutări și o barbă de trei zile.

Dumnezeule mare, avea și un pic de barbă. Cum de o ratasem de dimineață?

M-am holbat la trupul lui lung, suplu. Era bronzat, dar nu un bronz premeditat – mai degrabă un bronz de umblat toată ziua pe afară, *bronz bărbătesc*. Pieptul îi urca și cobora de la gâfâiala ușoară, iar pielea transpirată îi lucea. Coborându-mi și mai mult privirea, am văzut niște păr întunecat în partea de jos a abdomenului, care părea să continue sub cearșaf. Sub pătrățele. Sub acel V pe care îl au unii bărbați și care pe el nu arăta ciudat sau fabricat la sală.

Era uluitor. Bineînțeles că era uluitor. Și de ce trebuia să aibă barba aia de trei zile?

Am icnit fără să vreau când privirea mi-a coborât mai jos decât intenționasem. Dar ochii îmi erau atrași ca de un magnet mai jos și mai jos. Sub cearșaful de pe șolduri – care era, oricum, mai lăsat decât ar fi trebuit să-i permită legea...

Era.

Încă.

Tare.

Capitolul 5

— O, Doamne.

Boc.

— O, Doamne.

Boc, boc.

Patul se mișca sub forța pistoanelor lui. Intra în mine cu o forță neabătută, dându-mi exact cât puteam duce și apoi împingându-mă dincolo de acea limită. Mă privea drept în ochi, intens, cu un zâmbet încrezut. Am închis ochii, lăsându-mă să simt cât de profund eram afectată. Și când zic profund, la profund mă gândesc...

Mi-a luat mâinile și mi le-a ridicat deasupra capului, pe tăblia patului.

— Ține-te bine pentru ceea ce urmează, a șoptit, și mi-a aruncat un picior peste umărul lui, modificându-și ritmul șoldurilor.

— Simon! am țipat, cu trupul în spasme.

Ochii lui, acei ochi blestemat de albaștri, mă sfredeleau în timp ce eu tremuram sub el.

— Mmm, Simon! am strigat din nou.

Și atunci m-am trezit – cu brațele deasupra capului, mâinile încheștate pe tăblia patului.

Am închis ochii pentru o clipă și mi-am forțat degetele să se desfășoare. Strânsoarea îmi lăsase urme adânci în palme.

M-am chinuit să mă ridic în capul oaselor. Eram nădușită toată și gâfâiam. Am găsit cearșafurile făcute ghem la picioarele patului și pe Clive îngropat sub ele, doar cu nasul afară.

- Te ascunzi, Clive?
- Miau, a răspuns furios și și-a ițit fețișoara.
- Poți să ieși de acolo, prostuțule. Mami a terminat cu țipatul.

Cred.

Am râs, trecându-mi o mână prin părul umed.

Pijamaua îmi era learcă de sudoare, așa că m-am sculat și am dat drumul aerului condiționat, răcorindu-mă și începând să mă liniștesc.

- Ai fost pe aproape, nu-i așa, O?

M-am strâmbat, lipindu-mi picioarele și simțind o durere nu neapărat neplăcută între coapse.

Din noaptea în care mă „întâlnisem“ cu Simon pe hol, nu am încetat să-l visez. Nu voiam, *chiar* nu-mi doream asta, dar subconștientul preluase puterea și își făcea de cap cu el. Nocturn. În această chestiune, trupul și mintea nu se puneau de acord: Creierul știa mai bine. Acolo jos lucrurile nu erau la fel de clare...

Clive a trecut pe lângă mine și a fugit în bucătărie, executându-și micul dans în jurul castronului.

- Da, da, bine, potolește-te, am bombănit, cu Clive răsucindu-mi-se în jurul gleznelor.

I-am turnat o porție de crănțanele în castron și am pus de cafea. M-am sprijinit de masă și am încercat să-mi revin. Încă respiram greu.

Visul fusese... ce să zic, fusese intens. L-am memorat. Cu trupul lui urcat peste al meu, văzusem cum o broboană de transpirație i se prelinsese pe nas și îmi căzuse pe piept. Se lăsase în jos și își trecuse limba peste stomacul meu, către sâni, și apoi...

Ping! Ping!

Cafetiera m-a readus la realitate și i-am fost recunoscătoare. Se pare că mă excitasem din nou. *Asta o să fie o problemă?*

Mi-am turnat o ceașcă de cafea, am descojit o banană și m-am uitat pe fereastră. Mi-am ignorat impulsul de a masa banana și a o

îndesa în gură. O, Doamne-Dumnezeule, iar simțeam un fior în sud și prin sud înțeleg...

Mi-am tras o palmă și mi-am silit mintea să se gândească la altceva decât târfa masculină cu care împărțeam actualmente un perete. La ceva inofensiv...

Cățeluși... stilul câinesc.

Înghețată... un cornet și două bile.

Jocuri de copii... fir-ar să fie, voiam să fac tot ce „Simon spune”... Gata, ajunge! *Nici măcar nu îți dai silința!*

Sub duș am cântat iar și iar imnul național, ca să mă asigur că mâinile o să se ocupe doar cu spălatul. Trebuia să îmi amintesc că e un nemernic – nu să mă gândesc cum arăta cu doar un cearșaf și un rânjet pe el. Am închis ochii și m-am aplecat sub jetul de apă, memorând noaptea cu pricina. După ce încetasem să mă holbez la... hm... la ce avea sub cearșaf, deschisesem gura și grăisem:

— Dom'ne, ai idee cât ești de zgomotos? Eu trebuie să dorm! Dacă mai aud o singură noapte, un singur minut, de fapt, cum îți bocănești haremul de perețele meu, o iau razna!

Am țipat pentru a elibera toată tensiunea care ar fi fost, ar fi putut fi, ar fi trebuit să fie eliberată într-un mod foarte Clooney.

— Potolește-te. Nu poate fi chiar atât de rău. Pereții sunt destul de groși.

A rânjit, înfigându-și un pumn în cadrul ușii și încercând să degaje nițel farmec. Clar că era obișnuit să primească orice vrea. Cu abdominali ca ai lui, înțelegeam foarte bine de ce.

Am clătinat din cap, încercând să mă țin tare pe poziție.

— Nu ești în toate mințile? Capul tău e mai gros decât pereții. Aud totul prin ei! Fiecare palmă, fiecare mieunat, fiecare chicotit, și m-am săturat! Porcăria asta trebuie să ia sfârșit chiar acum! am țipat ascuțit, roșie de furie.

Mimasem și niște ghilimele în aer pentru a sublinia pământul, mieunatul și chicotitul.

Când am pomenit de harem, și-a schimbat expresia.

— Hei, ajunge. Nu este treaba ta ce fac eu la mine acasă. Îmi pare rău că te deranjez, dar nu poți să vii așa în toiul nopții și să-mi dictezi ce am voie și ce nu! Eu n-am venit să-ți bat la ușă.

— Nu, tu bați doar în perete. Avem un perete de dormitor în comun. Te apucă bocâneala exact când încerc să dorm. Ai un strop de bun-simț.

— Cum se face că tu mă auzi și eu nu? Aaa, stai așa, poate că pe partea ta nu bate nimeni în perete.

A zâmbit impertinent și am simțit cum mi se scurge sângele din cap. Mi-am încrucișat brațele strâns peste piept și, uitându-mă în jos, mi-am amintit cu ce eram îmbrăcată.

Cămașă de noapte *babydoll* roz. Nici că putea da mai bine la credibilitate.

Fumegam. M-a evaluat de sus până jos, observând nestingherit rozul și dantela și felul în care îmi ieșea în evidență șoldul în timp ce băteam din picior, furioasă.

Până la urmă, ridicând privirea, mi-a întâlnit uitătura fixă, dar nu a dat înapoi. Apoi, cu un zâmbet impertinent, mi-a făcut cu ochiul.

Am văzut roșu.

— *Ooooo*, am urlat și am făcut cale-ntoarsă la mine în apartament, trântind ușa.

Topită de rușine, am lăsat apa să-mi spele frustrarea. Nu îl mai văzusem de atunci, dar ce se întâmpla dacă îl vedeam? M-am dat cu capul de faianță.

Când am deschis ușa de la intrare trei sferturi de oră mai târziu, i-am aruncat peste umăr un rămas-bun lui Clive și m-am rugat în tăcere să nu dau de vreo fată din harem pe hol. Dar drumul era liber.

Mi-am pus ochelarii de soare și am ieșit din bloc, observând în treacăt Land Roverul. Și când zic în treacăt, mă refer la faptul că m-am gândit în treacăt că Roverul are bancheta din spate rabatabilă, ceea ce este foarte practic pentru...

Caroline!

Cred că s-ar putea să am o problemă.

Mai târziu, în acea după-amiază, Jillian și-a băgat capul la mine în birou.

— Cioc-cioc, a zis, surâzătoare.

— Ei, ce-î cu tine?

M-am rezemat de spătarul scaunului.

— Întreabă-mă de casa din Sausalito.

— Ia zi-mi, Jillian, cum merge cu casa din Sausalito? am întrebat-o, dându-mi ochii peste cap.

— E gata, a șoptit și și-a aruncat brațele în aer.

— Nu mai spune, am șoptit, la rândul meu.

— Total, complet, absolut gata! a țipat și s-a așezat în fața mea.

Mi-am ciocnit pumnul de pumnul ei peste birou.

— Asta da veste bună. Trebuie să sărbătorim, am spus, și am deschis un sertar.

— Caroline, dacă scoți o sticlă de scotch, va trebui să consult resursele umane, m-a avertizat, cu un zâmbet în colțul gurii.

— În primul rând, tu ești „resursele umane”. Și, în al doilea rând, chiar crezi că țin băutura în sertar? E într-o sticluță de-aia plată, lipită de coapsă, normal.

Am chicotit și am produs un Blow Pop.

— Drăguț. Cu aromă de pepene – preferata mea, a spus, desfăcând ambalajul și începând să sugă acadeaua.

— Hai, dă-mi amănunte, am îndemnat-o.

Ne consultaserăm puțin când ajunseseră la finisajele casei pe care o renovau ea și Benjamin și știam că e genul de casă la care visam de o viață. La fel ca Jillian, avea să fie caldă, primitoare, elegantă și luminoasă.

Am stat de vorbă o vreme, după care m-a lăsat să mă întorc la lucru.

— Apropo, dăm o petrecere de inaugurare în weekendul următor. Ești invitată cu toată gașca, a spus în drum spre ușă.

— Am auzit de la tine cuvântul „gașcă“?

— Posibil. Veniți?

— Sună grozav. Să aducem ceva? Ne lași să ne zgâim la logodnicul tău?

— Nici să nu vă gândiți.

Am zâmbit și m-am întors la treabă. Petrecere în Sausalito? Suna promițător.

— Doar nu te-oi fi îndrăgostit de el? De câte ori l-ai visat? a întrebat Mimi, trăgând din pai.

— Să mă îndrăgostesc? Nici vorbă, e un nesimțit. De ce m-aș...

— Sigur că nu s-a îndrăgostit. Cine știe pe unde i-o fi umblat scula. Caroline n-ar face asta, a răspuns Sophia pentru mine, aruncându-și părul peste umăr și înnebunindu-i pe cei patru oameni de afaceri de la o masă alăturată care se zgâiseră la ea de când intraserăm.

Ne întâlniserăm pentru prânz la bistroul nostru preferat din North Beach.

Mimi s-a lăsat pe spate pe scaun și a râs, dându-mi un picior pe sub masă.

— Ia mai lasă-mă, Degețico.

M-am uitat la ea, roșind furios.

— Da, las-o, Degețico! Caroline are destulă minte ca să nu... a început Sophia râzând, dar s-a oprit dintr-odată, și-a dat jos ochelarii de soare și m-a privit cu atenție.

Violoncelista și Degețica m-au urmărit cum mă foiesc pe scaun. Una a zâmbit și cealaltă a înjurat.

— La dracu', Caroline, nu-mi spune că te îndrăgostești de asta. N-ai cum. Nu-i așa? a șuiertat Sophia.

Chelnerul, care tocmai adusese o sticlă de San Pellegrino, o privea cum își trece degetele prin păr. Sophia l-a concediat cu o otheadă bine țintită. Știa cum o privesc bărbații și era o distracție s-o vezi cum îi face să se agite.

Mimi era altfel. Micuță și drăguță, atrăgea inițial bărbații cu farmecul ei interior. De-abia după aceea își dădeau seama cât e de frumoasă. Ceva din ea îi făcea să-și dorească să o protejeze – până când ajungeau în dormitor. Sau, cel puțin, așa auzisem. Bombă cu explozie întârziată...

Mie mi se spusese că sunt drăguță, și uneori chiar o credeam. În zilele bune, știam că fac față. Nu mă simțeam la fel de atrăgătoare ca Sophia sau perfect pusă la punct ca Mimi, dar nu eram de lepădat. Știam că noi trei suntem realmente o apariție și, până de curând, folosiserăm asta în avantajul nostru.

Ne plăceau bărbați de genuri diferite, ceea ce era bine. Rareori puneam ochii pe același tip.

Sophia avea un gust foarte bine definit. Îi plăceau bărbații înalți, supli și arătoși. Nu exagerat de înalți, dar mai înalți decât ea. Voia să fie politicoși și deștepți și, de preferat, blonzi. Asta era slăbiciunea ei. De asemenea, se dădea în vânt după accentul sudic. Serios, dacă un tip îi spunea „dulceață”, întâi sărea pe el și după aceea se prezenta. Știam, la prima mână, că e așa, fiindcă într-o seară îmi trăsese un accent de Oklahoma și de-abia mai scăpasem de ea. Pretindea că e studentă și vrea să experimenteze.

Mimi, pe de altă parte, știa și ea ce vrea, dar nu căuta o înfățișare anume. Prefera măsura XXL. Bărbați mari, masivi, înalți și puternici. Îi plăcea să fie ridicată în brațe sau pusă pe un taburet ca să nu-și frângă gâtul. Îi plăceau mai mult sarcastici și îi detesta pe condescendenți. Fiind minionă, avea tendința de a atrage genul „protector”. Dar prietena mea făcea karate din copilărie și nu avea nevoie de protecția nimănui. Era o dură în fustă retro.

La mine era mai greu de spus, dar îl recunoșteam când îl vedeam. Aveam totuși o înclinație pentru cei care se desfășoară în aer liber – salvamari, scufundători, alpiniști. Îmi plăceau curați, dar un pic neglijenți, manierați, dar cu o notă golănească, și cu destui bani cât să nu fie nevoită să fac pe mămica. Petrecusem o vară întreagă cu un surfer sexy

cât cuprinde care nu avea o lețcaie. Însă nici orgasmele multiple demne de Micah Moore nu l-au putut salva când am descoperit că își plătise ceara pentru placă cu cardul meu AmEx. Și factura telefonică. Și excursia în Fiji în care nici măcar nu fusesem invitată. Adio, băiete.

Poate că ar fi trebuit să îmi fac ceva provizii înainte de a-i da papucii. Ah, ce zile, când O era cu mine încă. Orgasme multiple. Offf.

— Deci, stai un pic, l-ai mai văzut de când cu scena de pe hol? m-a întrebat Sophia după ce am comandat și mi-am revenit din reveriile cu surferul.

— Nu, am suspinat.

Mimi m-a bătut liniștitor pe braț.

— E drăguț, nu-i așa?

— Și încă cum! Prea drăguț pentru binele lui. Jigodia!

Am plesnit masa atât de tare că au zăngănit tacâmurile. Sophia și Mimi au schimbat o privire și eu le-am arătat degetul mijlociu.

— Și în dimineața aia se pupa pe hol cu Purina! Zici că-i cetatea perversă a orgasmelor acolo și nu vreau să am nimic de-a face cu el! am spus, ronțându-mi furioasă salata verde, după ce le relatasem povestea pentru a treia oară.

— Nu-mi vine să cred că Jillian nu te-a pus în gardă, s-a mirat Sophia, plimbându-și crutoanele prin farfurie.

Era la regim fără pâine din nou, îngrozită de cele două kilograme pe care pretindea că le pusese pe ea în ultimul an. Nimeni nu știa despre ce vorbește, dar n-aveai cum să te pui cu Sophia când îi intra ceva în cap.

— Nu, nu, zice că nu-l cunoaște, am raportat. Trebuie să se fi mutat după ce a plecat ea. Oricum, ea n-a prea stat în apartament. Îl țineau ca să aibă un loc de rămas în oraș, la o adică. Dar vecinii zic că a venit în bloc doar de vreun an. Și călătorește tot timpul.

În timp ce vorbeam, mi-am dat seama că-i făcusem ditamai dosarul de cadre.

— Deci a bocănit toată săptămâna? a întrebat Sophia.

— A fost relativ liniștit, drept să spun. Fie că m-a ascultat și s-a făcut vecin de treabă, fie i s-a rupt scula într-una dintre pipițe și e la spital, am spus, puțin cam tare.

Oamenii de afaceri trăsese ră, pesemne, cu urechea, și se foiau tăcuți pe scaune, încrucișându-și, probabil, din reflex picioarele. Am chicotit și ne-am continuat masa.

— Că veni vorba de Jillian, își inaugurează casa din Sausalito weekendul următor și sunteți invitate la petrecere, le-am informat.

Imediat au început să își facă vânt. Benjamin era singurul tip asupra căruia căzuserăm de acord. Ori de câte ori reușeam să turnăm destul alcool în Jillian, îi mărturiseam că suntem topite după el și o puneam să ne povestească despre el. Dacă aveam noroc și reușeam să-i mai plasăm un Martini... Ei bine, să spunem doar că era plăcut să știi că merită să faci sex și după ce bărbatul tău trece de patruzeci de ani. Iar istorioara cu Benjamin și camera Tonga din hotelul Fairmont? Era o femeie norocoasă.

— O să fie super. Ce-ar fi să venim și să ne pregătim de petrecere la tine, ca pe vremuri? a țipat Mimi, făcându-ne pe Sophia și pe mine să ne astupăm urechile.

— Da, bine, dar termină cu țipatul sau te lăsăm aici cu nota, s-a războit Sophia.

Mimi s-a lăsat pe spate pe scaun, cu ochii strălucitori.

După prânz, Mimi s-a dus la următorul client, în apropiere, iar eu și Sophia am luat împreună un taxi.

— Așa deci, vise obraznice cu vecinul. Ia s-aud, a început, spre delectarea taximetristului.

— Atenție la drum, domnu', l-am instruit când l-am văzut cu ochii pe noi în oglinda retrovizoare.

Mi-am lăsat gândurile să rătăcească înspre visele pe care le avusesem noapte de noapte toată săptămâna dinainte. Pe mine, în schimb, nu mă avusese nimeni - frustrarea sexuală ajunsese într-un punct critic. Cât putusem să-l ignor pe O, mai treacă-meargă. Dar pentru că eram

tratată cu vise cu Simon în fiecare noapte, absența lui O era și mai pronunțată. Clive își făcuse obiceiul să doarmă pe dulap - unde nu-l mai puteam lovi cu picioarele, clar.

— Visele? Visele sunt bune, dar el e un nemernic! am exclamat, bătând cu pumnul în portieră.

— Știu. Ai zis de nu știu câte ori, a spus Sophia, privindu-mă atent.

— Ce-i? De ce te uiți așa?

— Nimic. Mă uit și eu la tine. Ești ambalată excesiv pentru unul care-i doar un nemernic.

— Știu, am oftat, cu ochii pe geam.

— Mă împungi.

— Nu te împung.

— Serios, Mimi, ce dracu' ai în buzunar? a exclamat Sophia, smucindu-și capul, în timp ce Mimi îi aranja părul cu ondulatorul.

Am zâmbit de la locul meu de pe pat, încheindu-mă la sandale. Îmi pusesem singură bigudiuri înainte să vină fetele, așa că eram scutită de tratamentul complet. Mimi se mândrea cu talentul ei de coafeză și și-ar fi putut deschide un salon în dormitor dacă i-ar fi venit chef să-și schimbe meseria. A scos o perie din buzunar și i-a arătat-o Sophiei înainte de a începe cirul. Cu peria, desigur.

Ne pregăteam de petrecere exact la fel cum o făceam la Berkeley, până la daiquiriurile cu gheață. Deși acum foloseam alcool de calitate mai bună și suc proaspăt de limetă, efectul era același: deveneam mai gălăgioase și mai iresponsabile.

— Haide, haide, nu poți ști cu cine te-ntâlnești deseară. Dacă dai de Făt-Frumos și tu ai părul lins? a întrebat Mimi, încercând „să-i dea ceva volum“ părului Sophiei, împotriva voinței ei.

Nu avea niciun rost să te cerți cu Mimi - trebuia să o lași în ale ei.

— Nu am părul lins. Și cu fetele astea prin preajmă, Făt-Frumos nici măcar n-o să observe că *am* păr, a bombănit Sophia și ne-a pufnit râsul din nou.

Apoi, peste râsetele noastre, am auzit voci de alături. De data asta, pe lângă Simon, erau alte două voci bărbătești. Nu deslușeam ce vorbeau, dar deodată Guns N' Roses a răsunit atât de tare prin zid încât Sophia și Mimi s-au oprit din ceea ce făceau.

— Ce dracu' e asta? s-a răstit Sophia.

— Simon e fan GNR, presupun, am dat din umeri, bucurându-mă în secret că mi se urează „bun-venit în junglă“.

Mi-am pus o bentiță pe frunte și am început să dansez ca Axl, înainte și-napoi, spre încântarea lui Mimi și disprețul Sophiei.

— Nu, nu, nu – nu așa, proasto, a zis și a înșfăcat o altă bentiță.

Spre deliciul lui Mimi, între mine și Sophia a început lupta pe Axl. Până când, desigur, Sophia și-a ciufulit părul. Mimi a atacat instantaneu. Sophia a sărit în pat ca să scape de ea, și eu am urmat-o. Săream în sus și în jos, urlând versurile cântecului și dansând ca nebunele. Mimi a cedat, în sfârșit, și ni s-a alăturat. Am început să simt patul mișcându-se sub noi și mi-am dat seama că bocănește vesel în perete – peretele lui Simon.

— Ia de-aici! Ziceai că nimeni nu bocănește la mine? Hahaha! am țipat ca o zănatică, spre surprinderea fetelor.

Se dăduseră jos din pat, se țineau în brațe și râdeau în timp ce eu săream în sus și în jos, bocănind cu tăblia patului în perete.

Muzica s-a oprit subit și eu am căzut ca secerată. Mimi și Sophia și-au pus mâinile una pe gura celeilalte în timp ce eu, lungită pe pat, îmi mușcam pumnul ca să nu râd în hohote. Era nebunia aceea, când ești prins că râzi în spatele bisericii. N-ai cum să te oprești și n-ai cum să nu te oprești.

Boc, boc, boc.

Nu se poate. Îmi bătea în perete?

Boc, boc, boc.

Chiar îmi bătea în perete...

Nu-mi venea să cred că are tupeul să ceară liniște. De dincolo s-au auzit râsete de bărbați.

Boc, boc, boc încă o dată și mi-a sărit muștarul.

Chiar că era un nesimțit...

M-am uitat neîncrezătoare la fete, și imediat au sărit înapoi în pat lângă mine.

Boc, boc, boc, boc, am bătut. Șase pumni care își revărsau furia pe tencuială.

Boc, boc, boc, boc, a venit replica – mult, mult mai tare de data asta. Probabil că băieții își uniseră forțele.

— Nu mai faci sex acum! am țipat, acoperind râsetele maniaclele ale fetelor.

— Dar o să fac mai încolo și tu nu! a strigat și el, prea deslușit, prin perete.

Mi-am ridicat pumnul să mai bat o dată. *Boc, boc, boc*, a răsunat de pe partea mea.

Boc, boc, a răspuns un singur pumn și s-a făcut liniște.

— Ooooooo! am țipat la perete și i-am auzit pe Simon și pe ceilalți râzând.

Mimi, Sophia și cu mine ne uitam una la alta cu ochii mari, când am auzit un mic oftat în spatele nostru.

Ne-am întors și l-am văzut pe Clive pe șifonier. S-a zgâit la noi, a oftat iar și s-a apucat să își lingă fundul.

— Dar știu că are un tupeu omul acesta! Să-mi bată el mie în perete! Doamne-Dumnezeule, ce...

— Nesimțit, știm, au completat Mimi și Sophia la unison.

— Da, un nesimțit, am continuat, agitată încă.

Eram în mașină în drum spre petrecerea lui Jillian. Taxiul sosise prompt la opt și jumătate și în scurtă vreme rulam pe pod.

Uitându-mă la luminile licăritoare din Sausalito am început să mă calmez. Refuzam să mă las enervată de tipul acela. Eram cu prietenele mele, ne duceam la o petrecere fantastică găzduită de cea mai bună șefă din lume. Și, dacă aveam noroc, logodnicul ei avea să ne lase să ne uităm

la pozele cu el din colegiu, când era înotător, adică de pe vremea în care înotătorii purtau doar niște slipuri minuscule. Aveam să oftăm și să ne zgâim la nesfârșit, până când Jillian ne obliga să le punem deoparte. Și după aceea avea să-l pună pe Benjamin deoparte pentru noapte.

— Vă spun, am un feeling foarte bun în legătură cu seara asta. Cred că o să se întâmple ceva, a reflectat Mimi, uitându-se gânditoare pe geam.

— Sigur o să se-ntâmple. O să ne distrăm, o să bem prea mult și eu o să încerc să o pipăi pe Caroline în mașină în drum spre casă, a zis Sophia și mi-a făcut cu ochiul.

— De-abia aștept, dulceață, am râs și ea mi-a trimis o bezea.

— Ei, hai, cât o s-o mai țineți cu idila voastră pseudo-lesbiană? Eu vorbesc serios aici, a continuat Mimi, oftând cu vocea de telenovelă pe care o folosea uneori.

— Cine știe? Eu nu prea cred, dar poate *tu* o să-l întâlnești deseară pe Făt-Frumos, am șoptit zâmbind.

Mimi era cu siguranță cea mai romantică dintre noi trei. Era neclintită în credința că oricine are un suflet pereche.

Eu... eu m-aș fi mulțumit cu O-ul meu pereche.

Când am ajuns la casa lui Jillian și Benjamin, am văzut mașini parcate peste tot pe strada șerpuitoare, iar de-a lungul proprietății erau înșirate felinare japoneze. Așa cum este cazul cu majoritatea caselor amplasate pe un deal, din stradă nu se vede mare lucru. Am intrat chicotind pe poartă, dar ne-am oprit când fetele au dat cu ochii de mașinăria din fața noastră. Eu o văzusem în planuri, dar nu și în realitate.

— Ce Dumnezeu este ricșa asta? s-a zborșit Sophia.

Am izbucnit în râs. Jillian și Benjamin proiectaseră și instalaseră un fel de lift care urca și cobora dealul. Foarte practic, dacă luai în considerare numărul mare de trepte pe care le aveai de coborât ca să ajungi la casă. Terenul în pantă din fața casei era acoperit cu grădini terasate, bănci și diferite aranjamente cochete de decor, toate aranjate artistic pe alei pavate cu dale și luminate cu torțe din bambus, care duceau către

casă. Dar pentru căratul cumpărăturilor și alte îndeletniciri mai puțin relaxante, liftul era binevenit.

— Doamnelor, doriți să luați liftul sau coborâți pe alee? a întrebat un paznic apărut de pe partea cealaltă a cabinei.

— Adică să ne urcăm în chestia aia? a țipat Mimi.

— Sigur, pentru asta este pus aici. Haideți, le-am încurajat, intrând pe ușița pe care ne-o deschisese pe o latură.

Semăna cu un schilift, doar că mergea în jos pe deal, nu sus în aer.

— Bine, hai, a spus Sophia, urcând lângă mine și trântindu-se pe banchetă.

Mimi a dat din umeri și ne-a urmat.

— Vă va aștepta cineva jos. Distracție plăcută, doamnelor.

Ne-a zâmbit și duse am fost.

Coborând dealul, casa se vedea din ce în ce mai bine. Jillian crease o lume absolut magică acolo și prin ferestrele imense vedeam deja pe trecerea.

— Uau, s-a adunat o grămadă de lume, a remarcat Mimi, cu ochii mari.

De pe una dintre terase se auzea muzică jazz, live.

Am simțit un mic gol în stomac când s-a oprit cabina. Un alt paznic a venit și a deschis ușa. Țăcănind cu tocurile pe dalele de piatră, am auzit din interiorul casei glasul lui Jillian și am zâmbit.

— Fetelor! Ați ajuns! a strigat când am intrat.

M-am rotit pe loc, examinând spațiul. Casa arăta cam ca un triunghi cu o latură așezată pe coasta dealului. Sub picioare ni se întindeau dușumele din mahon întunecat, care contrastau frumos cu liniile clare ale peretilor. Gustul personal al lui Jillian era spre modern-confortabil, iar culorile din casă reflectau culorile naturii înconjurătoare: tonuri calde de verde-frunză, brun-lut, crem-blând estompat și o idee de bleumarin.

Aproape întregul spate al casei era din sticlă, pentru a profita de priveliștea spectaculoasă. Lumina lunii dansa pe apă în golf și, la distanță, se vedeau luminile metropolei.

Mi-au dat lacrimile la vederea casei create de Jillian și Benjamin pentru ei înșiși. M-am uitat la Jillian – radia de încântare.

— E perfectă, am șoptit, și Jillian m-a îmbrățișat strâns.

Sophia și Mimi, cu paharul de șampanie în mână, nu mai știau cum să-și arate entuziasmul. Jillian a plecat să socializeze cu alți invitați și noi trei ne-am retras pe una dintre numeroasele terase pentru a schimba impresii. Chelnerii aduceau tăvi, iar noi, ronțâind creveți și sorbind din șampanie, am scanat mulțimea în căutarea cunoscuților. Precis erau prezenți mulți dintre clienții firmei, așa că știam că aveam să amestec un pic plăcerea cu munca în seara aceea, dar pentru moment eram mulțumită să mă delectez cu mâncarea fină și să le ascult pe Mimi și Sophia care evaluau bărbații.

— Ooo, Sophia, ia uite un cowboy pentru tine acolo – nu, nu, stai, e luat de alt cowboy. Mai căutăm, a spus Mimi oftând.

— Ura! L-am găsit pe al tău, Mimi! a chițăit Sophia.

— Unde, unde? a întrebat în șoaptă Mimi, ascunzându-și gura după un crevete. Mi-am dat ochii peste cap și am mai luat un pahar de spumos de pe tava unui chelner.

— Acolo, înăuntru – vezi? Chiar lângă insula din bucătărie, cu sacou negru și pantaloni kaki? Doamne, dar știi că e mare... Hmmm, are și păr frumos, a reflectat Sophia, îngustându-și ochii.

— Șatenul ăla creț? Mda, cred că merge, a spus Mimi, cu ținta stabilită. Ia uite ce înalt e. Dar cine-i frumosul cu care vorbește? Pipița aia ar fi bine să se dea la o parte, a murmurat Mimi, ridicând o sprânceană.

Presupusa pipiță s-a dat, în cele din urmă, la o parte, lăsându-ne să-l vedem mai bine pe bărbatul în chestiune.

M-am uitat și eu – fiindcă se deschisese un culoar, îi vedeam bine pe amândoi bărbații. Cel mare era, ce să zic, mare. Înalt și solid – umeri de fundaș. Își umplea frumușel jacheta, și, când a râs, chipul i s-a luminat. Mda, era exact genul lui Mimi.

Celălalt domn avea un păr blond ondulat pe care și-l tot împingea după urechi. Purta ochelari de șoarece de bibliotecă și îi veneau foarte

bine. Era înalt, slab și arătos, cu o frumusețe aproape clasică. Ce să mai vorbim, era taman pe stilul Sophiei, căreia i s-a tăiat respirația când l-a văzut.

În timp ce îi urmăream, celor doi li s-a alăturat alt bărbat și toate trei am zâmbit. Benjamin.

Am luat-o imediat către bucătărie pentru a-l saluta pe bărbatul nostru favorit de pe întreaga planetă. Fără îndoială că Sophia și Mimi se bucurau și să profite de ocazia de a fi prezentate. M-am uitat la ele – erau gata de atac. Mimi și-a ciupit pe furiș obrazii, à la Scarlett O'Hara, iar Sophia și-a săltat pieptul cu o mișcare rapidă aplicată sub sutien. Bieții oameni nu aveau nicio șansă.

Benjamin ne-a zărit și ne-a zâmbit. Bărbații și-au deschis cercul ca să ne facă loc și Benjamin ne-a cuprins pe toate trei într-o îmbrățișare gigantică.

— Fetele mele preferate! Mă și întrebam când o să vă faceți apariția. Târziu, ca de obicei, ne-a tachinat și noi am chicotit.

Benjamin reușea mereu să ne transforme în niște școlărițe caraghioase.

— Bună, Benjamin, am spus noi în cor.

Parcă eram îngerii lui Benjamin.

Masivul și Ochelarii ne priveau surâzând, așteptând, probabil, să fie prezentați, în timp ce noi trei ne zgâiam la Benjamin. Era perfecțiunea întruchipată: păr șaten, cu un pic de argintiu pe la tâmpile. Purta jeans, o cămașă albastru-închis și cizme de cowboy. Ziceai că tocmai coborâse de pe podium, de la o prezentare Ralph Lauren.

— Să vă fac cunoștință. Caroline lucrează cu Jillian, iar Mimi și Sophia sunt... BFF¹? Am zis bine, Caroline? mi-a zâmbit Benjamin.

— Uau, BFF? Văd că te-ai pus la punct cu prescurtările la modă, am râs și i-am întins mâna Masivului. Bună, eu sunt Caroline. Mă bucur să te cunosc.

¹ Acronim pentru *best friends forever* – „cei mai buni prieteni”.

Mi-a cuprins palma în laba lui. Chiar era ca o labă. Mimi avea să își piardă mințile cu asta. În ochi îi jucau luminițe amuzate.

— Salut, Caroline. Eu sunt Neil. Și tăntălăul ăsta este Ryan, a adăugat, cu un semn din cap în direcția Ochelarilor.

— Mersi, adu-mi aminte de asta data următoare când îți mai uiți parola de la e-mail, a râs Ryan fără ranchiună și mi-a întins mâna.

I-am strâns-o, observând incandescența ochilor lui verzi. Dacă Sophia făcea copii cu el, aveau să fie ilegal de frumoși.

Benjamin a plecat și eu m-am ocupat de restul prezentărilor. Am început să flecărăm și am observat, amuzată, cum cei patru și-au început dansurile seducției. Neil a zărit pe cineva cunoscut în spatele meu și a strigat:

— Hei, Parker, mută-ți fundul încoace să ți le prezint pe noile noastre prietene.

— Vin, vin, am auzit un glas și m-am întors să văd cine ni se alătura. Întâi am văzut albastru. Sveter albastru, ochi albaștri. Superb de albaștri. Apoi am văzut roșu când mi-am dat seama cui aparține albastrul.

— Bocănilă nenorocit, am șuierat împietrită.

Și zâmbetul lui a pierit când m-a recunoscut, peste câteva clipe.

— Aaa, Cămășuța de Noapte Roz, a conchis, cu o grimasă.

Ne-am uitat lung unul la altul, clocotind, și aerul din jur s-a încărcat de electricitate.

Cei patru de lângă noi nu mai rosteau o vorbă, atenți la micul nostru schimb de amabilități. Apoi și-au revenit.

— ăsta-i Bocănilă? a țipat ascuțit Sophia.

— Stai puțin, ea e Cămășuța de Noapte Roz? a râs Neil, iar Mimi și Ryan au pufnit.

M-am făcut roșie ca para focului când am procesat informația, iar rânjetul lui Simon s-a transformat în acel zâmbet insolent pe care îl etalase în hol – când îi bătusem la ușă și îi spusese să termine cu regulatul și urlasem la el. Când purtasem...

— *Cămășuța de Noapte Roz!*

M-am sufocat, mai mult decât iritată. Mai mult decât supărată. Furioasă de-a binelea. L-am fixat cu privirea, vărsându-mi în ea tot năduful. Toate nopțile nedormite și O-urile pierdute și dușurile reci și nemiloasele vise umede într-o singură privire.

Voiam să-l distrug cu privirea mea, să îl fac să-mi cerșească îndurarea. Dar nu... Nu Simon, director la Casa Internațională a Orgasmelor.

El.

Încă.

Zâmbea.

Insolent.

Capitolul 6

Valuri de furie și enervare treceau de la unul la altul. Ne sfredeliam din priviri, el cu insolență, eu cu dispreț, până când am observat că mica noastră galerie tăcuse din nou, ca și restul invitaților din bucătărie. M-am uitat dincolo de vecinul meu și am văzut-o pe Jillian, alături de Benjamin, cu o expresie mirată pe chip – întrebându-se, fără îndoială, cum se ajunsese la acest duel la petrecerea ei.

Stai un pic – de unde dracului îl cunoștea ea pe Simon? Ce căuta el aici?

Am simțit o mână delicată pe umăr și m-am întors rapid. Era Mimi.

— Ușurel, Caroline. Nu-ți vărsa focul pe Jillian, bine? mi-a șoptit, zâmbindu-i sfios lui Simon.

I-am aruncat o privire și m-am întors către el, găsindu-l flancat de gazdele noastre.

— Caroline, nu știam că îl cunoști pe Simon. Ce mică e lumea! a exclamat Jillian, împreunându-și mâinile.

— N-aș spune că îl *cunosc*, dar activitatea lui îmi este familiară, am replicat printre dinți.

Mimi dansa în cerc în jurul nostru, ca un copil care are un secret.

— Jillian, nu o să-ți vină să crezi, dar... a început, de-abia ascunzându-și veselia.

— Mimi... am avertizat-o.

— Simon este Simon vecinul! Simon Bocănilă! a țipat Sophia, prinzându-l pe Benjamin de braț.

Sunt sigură că a făcut asta numai ca să-l atingă pe Benjamin.

— La naiba, am mormăit.

— Băga-mi-aș, s-a scăpat Jillian, apoi și-a pus imediat mâinile la gură.

Jillian nu vorbea niciodată urât. Era o doamnă. Benjamin părea derutat, iar Simon a avut decența să roșească puțin.

— Nesimțitule, i-am suflat.

— Moartea pasiunii, mi-a întors-o, și rânjetul insolent i-a revenit în forță.

Am icnit. Mi-am încleștat pumnii și m-am pregătit să-i spun exact ce putea să facă el cu moartea pasiunii, când a intervenit Neil.

— Benjamin, i-auzi una bună – bucățica asta este Cămășuța de Noapte Roz! Poți să-ți imaginezi? a spus, în culmea amuzamentului.

Ryan încerca să-și păstreze o expresie serioasă. Ochii lui Benjamin s-au mărit și a ridicat o sprânceană în direcția mea. Simon și-a înghițit un hohot de râs.

— Cămășuța de Noapte Roz? s-a mirat Jillian.

Benjamin s-a aplecat către ea și i-a spus că o să-i explice mai încolo.

— Bine, ajunge! am strigat și l-am înșfăcat de braț pe Simon. Hai cu mine, am lătrat și l-am tras cu forța afară, pe o alee.

Tocurile îmi țcăneau furioase pe dalele de piatră.

— Ei, mai încet, unde alergi așa?

Drept răspuns, mi-am înfipt unghiile în brațul lui, producându-i un icnet de durere. Foarte bine.

Am ajuns la o mică enclavă situată la o distanță suficient de mare de casă și de petrecere ca să nu-i audă nimeni strigătele atunci când aveam să îi smulg testiculele. I-am lăsat brațul și i-am dat ocol, cu un deget îndreptat spre chipul lui surprins.

— Ai ceva tupeu să le spui tuturor despre mine, nesimțitule! Cămășuța de Noapte Roz? Îți bați joc de mine? m-am răstit în șoaptă.

— Aș putea să îți pun aceeași întrebare! De ce îmi spun toate fetele alea „Bocănilă”, hm? Cine vorbește aiurea acum? mi-a întors-o, tot într-o șoaptă mânioasă.

— Îți bați joc de mine? Moartea pasiunii? Dacă nu mai am chef să-mi petrec nopțile ascultându-ți haremul nu înseamnă că sunt moartea pasiunii! am șuierat.

— Având în vedere că mi-ai tăiat avântul când mi-ai bătut în ușă, chiar ești moartea pasiunii. Moartea pasiunii! a șuierat și el.

Toată conversația începea să semene cu o ciorovăială a unor copii de clasa a patra, poate cu excepția referirilor la bocăneală și cămășuțe roz.

— Uite ce e, domnu', am spus, încercând să adopt un ton mai matur, n-o să stau să ascult noapte de noapte cum le dai tu pe fete cu capul de perete cu forța sculei. Nici să nu te gândești.

L-am împuns din nou cu degetul. El mi l-a apucat.

— Ce fac eu de partea mea de perete este treaba mea. Să fie clar. Și de ce te doare atât de scula mea, oricum? a întrebat, rânjind din nou.

Rânjetul acela impertinent care mă făcea s-o iau razna. Rânjetul, plus faptul că îmi strângea încă degetul.

— E treaba mea, dacă tu și trenul tău sexual îmi izbiți în perete în fiecare noapte!

— Chiar ai făcut o fixație, zău. Ți-ai dori să fii de partea cealaltă a peretelui? Să te dai și tu cu trenulețul, Cămășuță Roz?

A râs și și-a fluturat degetul pe sub nasul meu.

— Gata, până aici, am mârâit.

I-am apucat degetul, ca să mă apăr, dar mi-a prins și el mâna. Probabil că semănam cu doi tăietori de lemne care încearcă să doboare un copac. Ne hâțânam încolo și încioace, arătând mai mult decât ridicol. Amândoi pufăiam, încercând să câștigăm confruntarea, refuzând să cedăm.

— De ce ești așa un nesimțit? l-am întrebat, cu fața la o palmă de a lui.

— De ce ești așa de frigidă? mi-a întors-o, și când am deschis gura să îi spun exact ce cred, jigodia m-a sărutat.

M-a sărutat.

Și-a pus buzele peste ale mele și m-a sărutat. Sub clar de lună și stele, în freamătul valurilor izbite de țârm și țărâitului greierilor. Aveam încă ochii larg deschiși, înfiți cu furie într-ai lui. Ochii lui atât de albaștri, încât păreau două oceane involburate.

Și-a desprins buzele, dar degetele ne erau încă încleștate. Mi-am tras mâna și l-am plesnit peste față. A părut șocat, ba și mai tare când l-am apucat de sveter și l-am tras mai aproape. L-am sărutat, închizând ochii și lăsându-mi mâinile să se afunde în lână și nasul să se umple de mirosul acela cald, bărbătesc.

Fir-ar să fie, ce bine mirosea.

L-am simțit mâinile pe talie și, de cum m-a atins, mi-am dat seama unde sunt și ce fac.

— Fir-ar să fie, am spus și m-am tras înapoi.

L-am mai privit o clipă și mi-am șters buzele. Am dat să plec, dar m-am întors brusc.

— Asta nu s-a întâmplat, i-am zis, cu degetul din nou ridicat.

— Cum zici tu.

A zâmbit obraznic și am simțit că mă enervez din nou.

— Și mai ușor cu „cămășuța roz“, bine? i-am șoptit tăios, și m-am întors s-o pornesc către casă.

— Până îți văd restul lenjeriei, așa îți spun, a zis, și era mai-mai să mă împiedic.

Mi-am netezit rochia și m-am întors la petrecere.

De necrezut.

• • •

— Așa că i-am zis tipului să-și ia gândul de la a lucra cu mine. Dacă vrea o „cameră de joacă“, să-și aranjeze singur bicele, a țipat Mimi, în râsetele tuturor.

Mimi era o povestitoare grozavă. Aduna lume în jurul ei, chiar dacă erau, ca în momentul acela, oameni care nu se cunoșteau unul pe altul.

Petrecerea începea să se domolească. Fetele mele și băieții lui Simon se adunaseră în jurul unui foc, pe o terasă plină de bănci. Focul sfârâia vesel și noi râdeam și beam și stăteam la povești. Mai exact, Mimi, Sophia, Neil și Ryan vorbeau, iar eu și Simon ne uitam urât unul la altul peste flăcări. Cu scânteile care zburau prin aer, dacă îmi îngustam puțin ochii, mi-l puteam închipui arzând în focul iadului.

— Deci, abordăm sau nu chestiunea arzătoare a serii? a întrebat Ryan, trăgându-și în sus genunchii și punându-și berea lângă el, pe bancă.

— Și care ar fi asta? am întrebat dulce, sorbind din vin.

— Hai, te rog – faptul că tipul care-ți zgâlțâie tăblia patului e bunăciunea de acolo! a țipat Mimi, aproape aruncându-și băutura în fața lui Neil.

Neil a răs cu ea, dar i-a luat paharul din mână până să apuce să producă daune reale.

— Chiar nu-i nimic de vorbit, a opinat Simon. Am o vecină nouă. O cheamă Caroline. Asta-i tot.

A dat din cap, privindu-mă peste foc. Mi-am ridicat sprânceana și am sorbit din vin.

— Mda, Cămășuța de Noapte Roz are acum un nume. După cum ni te-a descris... uau! Nu eram sigur că ești reală, dar ești exact atât de sexy pe cum a zis! a hohotit Neil apreciativ, încercând să-și ciocnească pumnul cu al lui Simon peste flăcări, înainte să-și dea seama că sunt fierbinți.

Ochii mi-au fugit la Simon. S-a strâmbat când a auzit descrierea. Interesant...

— Deci voi erați cei care băteau în perete mai devreme? Când cu Guns N' Roses? a întrebat Sophia, înghiontindu-l pe Ryan.

— Presupun că voi erați fetele care cântau, nu? a zâmbit el.

— E mică lumea, a oftat Mimi, ridicându-și privirea către Neil.

El i-a făcut cu ochiul și am înțeles imediat ce se petrece. Mimi își găsisse uriașul. Sophia făcuse rost de un tocilar sexy. Eu aveam doar un pahar de vin. Și ăla pe terminate.

— Mă scuzați, am murmurat și m-am ridicat, în căutarea unui chelner.

Mi-am croit drum prin mulțimea deja rarefiată, salutând câteva chipuri cunoscute. Am acceptat încă un pahar de vin și am ieșit din casă. O luasem înapoi către foc, când am auzit-o pe Mimi:

— S-o fi ascultat pe Caroline când ne-a povestit despre noaptea în care i-a bătut la ușă.

Sophia și Mimi și-au lipit capetele și au spus pe nerăsuflăte:

— Era... încă... tare!

Și au explodat în hohote de râs. *Să nu uit să le ucid pe fetele astea mâine, în chinuri.*

În urma umilirii mele publice, m-am răsucit pe călcâie, cu intenția de a mă pierde pe undeva prin grădină, când l-am văzut pe Simon în umbră. Am încercat să îl evit înainte de a fi observată, dar el mi-a făcut cu mâna.

— Hai încoace. Nu mușc, a glumit.

— Mda, te și cred, am răspuns și m-am îndreptat către el.

Am rămas tăcuți în noapte. Am privit în zare golful, bucurându-mă de liniște. Apoi, în cele din urmă, a vorbit.

— Mă gândeam, odată ce suntem vecini... a început.

M-am întors ca să mă uit la el. Îmi zâmbea seducător. Cu asta le făcea pe fete să-și lepede chiloții, pesemne. Habar n-avea că eu nu port.

— Ce te gândea? Că aș vrea să te vizitez într-o seară? Să mă lămuresc care-i treaba la prima mână? Dragul meu, află că nu am niciun interes să devin una dintre fetele tale.

N-a zis nimic.

— Ei bine? am întrebat, bătând nervoasă din picior.

Ce tupeu are omul ăsta...

— De fapt, voiam să spun că odată ce suntem vecini, ce-ar fi să facem pace? a spus încet, privindu-mă într-un mod foarte iritat.

— Ah, am zis.

A fost tot ce am putut să zic.

- Sau poate că nu, a încheiat el și a dat să plece.
- Stai, stai, Simon, l-am rugat, apucându-l de încheietura mâinii când a trecut pe lângă mine.
A rămas pe loc, privindu-mă încruntat.
- Da. Bine. Hai să facem pace. Dar trebuie să stabilim niște reguli de bază, i-am spus.
Și-a încrucișat brațele pe piept.
- Trebuie să te previn, mie nu-mi spun femeile ce să fac, mi-a răspuns încruntat.
- Nu din câte am auzit, am spus în barbă, dar a înțeles.
- Este altceva, a zis, din nou insolent.
- Bine, uite cum facem! Tu îți vezi de treaba ta, te simți bine, faci ce vrei, nu-mi pasă. Dar noaptea târziu? Putem să ținem sonorul la mic? Te rog? Trebuie să dorm și eu câteva ore.
- Da, mi-a răspuns, după câteva momente de reflecție. Înțeleg că asta poate fi o problemă. Dar, știi ceva, tu nu știi nimic despre mine și cu siguranță nu știi nimic despre „haremul” meu, cum îl numești. Nu trebuie să-mi justific viața – sau femeile din viața mea – în fața ta. Așa că te rog să nu mai emiți judecăți, bine?
- Am cântărit oferta.
- De acord. Apropo, am apreciat liniștea de săptămâna asta. S-a întâmplat ceva?
- Ce să se întâmple? s-a mirat, în timp ce ne înapoiam la grupul nostru.
- Am crezut că te-oi fi rănit în exercițiul funcționii, că ți-ai rupt scula sau cam așa ceva, am glumit, mândră că mi-am recăpătat simțul umorului.
- Incredibil. E tot ce crezi că sunt eu, nu-i așa? s-a răstit, furios din nou.
- O sculă? Da, de fapt, am ripostat la fel de enervată.
- Uite ce e... a început, dar Neil a apărut de nicăieri.
- Mă bucur că v-ați pupat și împăcat.

— Gura, prezentatorul, a mormăit Simon, în timp ce ne alăturam din nou celorlalți proaspăt împerecheați.

— Mai lasă-mă cu „prezentatorul“, a zis Neil, dar Sophia auzise.

— Prezentator? Stai așa, tu ești tipul de la sport de pe NBC? Am dreptate? a întrebat ea.

Am văzut cum i se luminează ochii. O fi fost Sophia genul de fată care ascultă muzică clasică, dar era și suporter înfocat al echipei 49. Eram destul de sigură că 49 era o echipă de fotbal.

— Mda, în persoană. Ți place sportul? a întrebat, aplecându-se către ea și trăgând-o pe Mimi după el.

Mimi s-a împiedicat puțin și Ryan a sărit să o ajute. Și-au zâmbit unul altuia, iar Sophia și Neil și-au continuat discuția despre fotbal. Am tușit, amintindu-le că mai sunt și eu pe acolo.

— Caroline, decolăm! a chicotit Sophia, sprijinită de brațul lui Ryan.

I-am mai aruncat o privire piezișă lui Simon și m-am dus la fete.

— Foarte bine. M-am distrat destul pe seara asta. Chem un taxi și plecăm în câteva minute, am răspuns și am dus mâna la poșetă, după telefon.

— De fapt, Neil zicea de un băruleț nostim și ne gândeam să trecem pe acolo. Vii și tu? a intervenit Mimi, oprindu-mi mâna.

Mi-a strâns-o și am văzut-o clătinând din cap aproape imperceptibil.

— Nu? am întrebat, ridicându-mi ambele sprâncene.

— Grozav. Bocănilă al nostru o să aibă grijă să ajungi cu bine acasă, a spus Neil, trăgându-i lui Simon o labă peste spate.

— Mda, a zis el, printre dinți.

Nici n-am apucat să clilesc și cei patru erau în drum spre lift, luându-și în grabă rămas-bun de la Benjamin și Jillian, care au râs doar și au bătut palma.

Eu și Bocănilă ne priveam fix. Deodată, m-am simțit epuizată.

— Armistițiu? am propus obosită.

— Armistițiu, a încuviințat, dând din cap.

Am plecat de la petrecere împreună. Am luat-o pe pod, învăluți în ceața nopții și tăcere. Îmi deschisese portiera când ajunseserăm la mașină, probabil o reminiscență a educației date de maică-sa. Mâna i s-a odihnit o clipă pe talia mea când am urcat în Rover, apoi dus a fost și a urcat pe partea șoferului, înainte de a-mi da ocazia să fac o remarcă răutăcioasă. Poate așa era cel mai bine; făcuserăm armistițiu. Al doilea în doar câteva minute. Toată povestea asta urma să se sfârșească urât, era clar. Totuși, aveam să încerc. Puteam fi o vecină bună, corect?

Vecină bună. Ha. Sărutul acela nu fusese deloc ca între vecini. Mă străduiam din răspuțeri să nu mă gândesc la el, dar nu voia să îmi plece din minte. Mi-am apăsât degetele pe buze, fără să-mi dau seama măcar, amintindu-mi de senzația gurii lui pe a mea. Sărutul lui fusese o provocare – o promisiune a ceea ce ar fi urmat dacă aș fi fost de acord.

Sărutul meu? Instinct pur care, sincer, m-a surprins. De ce îl sărutasem? Habar n-aveam, dar o făcusem. Trebuie să fi părut ridicol. Îl palmuisem și apoi îl sărutasem, ca în vreo scenă dintr-un film vechi cu Carry Grant. Îmi aruncasem întregul trup în sărut, lăsându-mi moliiciunile să se plieze pe părțile lui tari. Gura mea o căutase pe a lui, iar el îmi răspunsese cu aceeași ardoare. Nu cântau îngerii, dar era ceva acolo. Și îl simțisem tare imediat...

Fățâiala lui cu posturile de radio m-a adus în prezent. Rulam pe pod și mă cam speria posibila lui neatentie.

— Pot să te ajut? Te rog? l-am întrebat, uitându-mă îngrijorată la apa de dedesubt.

— Nu, mulțumesc, mă descurc, a spus aruncându-mi o privire.

Mi-a observat, probabil, neliniștea și a chicotit.

— Bine, haide. Am văzut că știi pe de rost versurile de la *Welcome to the Jungle*, așa că s-ar putea să alegi ceva bun, m-a provocat.

Și-a întors privirea la drum, dar chiar și din lateral îi puteam vedea rânjetul aprobator. Ceea ce, urâsc s-o recunosc, îi făcea maxilarul să arate ca și cum ar fi fost dăltuit în cea mai fierbinte bucată de granit scoasă vreodată din pământ.

— Sunt sigură că pot să găsesc ceva, am spus și m-am aplecat spre radio, în timp ce el își retrăgea brațul. Mâna lui mi-a atins pieptul și amândoi am tresărit.

— Ce faci, mă pipăi? m-am răstit.

— Ți-ai pus sau nu țâțele în calea mâinii mele? mi-a întors-o.

— Cred că ți-a plecat mâna singură pe traiectorie, dar nu mă miră. Nu ești primul pe care îl atrag pe orbită corpurile mele cerești.

Am oftat dramatic, privindu-l cu coada ochiului – voiam să văd dacă își dă seama că glumesc. Colțul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet insolent și mi-am permis și eu un zâmbet.

— Da, *cerești*. Exact cuvântul pe care aveam de gând să-l folosesc – adică neomenești. Sau, slavă Domnului pentru Victoria's Secret.

A rânjit și eu m-am prefăcut șocată.

— Vai, îmi cunoști Secretul? Și eu care credeam că te-am prostit.

Am râs și m-am lăsat pe spate pe scaun. Trecuserăm de pod și ne îndreptam spre oraș.

— Nu mă las prostit cu una, cu două, mai ales când e vorba de sexul opus, a replicat el.

A dat din cap aprobator la muzica la care mă oprisem.

— Too Short? Interesantă alegere. Nu multe femei ar fi făcut-o, a reflectat.

— Ce să zic? Mă simt foarte Bay Area în seara asta. Dar, trebuie să-ți spun, eu nu sunt ca majoritatea femeilor, am adăugat, simțind cum mi se lățește un zâmbet pe față.

— Încep să văd asta, a zis.

Am rămas tăcuți pentru câteva minute, apoi am început să vorbim amândoi deodată.

— Deci ce zici despre... am început.

— Ți vine să crezi că... a zis el.

— Dă-i înainte, am râs.

— Nu, ce spuneai?

— Voiam să te întreb ce crezi despre prietenii noștri.

— Exact la asta mă gândeam și eu. Nu-mi vine să cred că s-au cărat și ne-au lăsat așa!

A răs, și nu m-am putut abține să râd cu el. Avea un răs grozav.

— Da, dar fetele mele știu ce vor. Nici că-mi puteam imagina doi tipi mai buni pentru ele. Sunt exact ceea ce caută, am destăinuit, sprijinindu-mă de geam pentru a-l privi în timp ce navigam pe străzile în pantă.

— Mda, Neil are o slăbiciune pentru asiatice – jur că n-a sunat așa de pervers în capul meu. Iar Ryan se dă în vânt după roșcatele cu picioare lungi, a răs din nou, trăgând cu ochiul ca să vadă dacă nu m-a deranjat comentariul despre roșcatele cu picioare lungi.

Nu mă deranjase.

— Ei bine, mâine sigur aflu ce impresie au făcut asupra fetelor mele. O să primesc un raport detaliat, nu-ți face griji, am oftat.

O să-mi sară telefonul din furcă.

S-a lăsat din nou tăcerea și mă întrebam ce să mai spun.

— De unde îi cunoști pe Benjamin și Jillian? m-a salvat el.

— Lucrez la firma lui Jillian. Sunt designer de interior.

— Ei, stai așa. Tu ești *acea* Caroline?

— Habar n-am la ce te referi, am răspuns, întrebându-mă de ce se uită lung la mine.

— Chiar că e mică lumea, a exclamat, clătinând din cap.

Dar n-a mai spus nimic.

— Ei, asta-i tot? Ce-ai vrut să spui cu „acea Caroline“? am întrebat până la urmă, dându-i o palmă peste umăr.

— Păi... ăăă... nimic. Doar că Jillian a pomenit de tine înainte. S-o lăsăm așa.

— Nici gând! Cum a pomenit? am insistat, cu încă o palmă.

— Vrei să încetezi? Ai mâna grea, știi?

Îmi veneau prea multe replici pe limbă, așa că m-am abținut.

— Ce a spus despre mine? am întrebat încet, îngrijorată că poate a comentat asupra muncii mele.

Aveam nervii deja întinși, iar în momentul acela erau pe punctul de a se rupe.

Mi-a aruncat o privire.

— Nu, nu, stai liniștită, a zis repede. Nu e nimic de rău. Doar că, știi, Jillian te adoră. Și mă adoră și pe mine – firește, nu-i așa?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Și, ei bine, e posibil să fi zis... de câteva ori... că ar trebui să te cunosc, a spus până la urmă și mi-a făcut cu ochiul.

— O. Oooo.

În sfârșit pricepeam la ce se referise. Am roșit. Jillian, mică pețitoare nenorocită.

— Știe de harem? m-am interesat.

— Vrei să încetezi cu asta? Nu le mai spune „harem“. Sună atât de promiscuu. Dacă ți-aș spune că femeile astea trei sunt incredibil de importante pentru mine? Că țin foarte mult la ele. Că relațiile noastre funcționează și nu trebuie să dau socoteală nimănui – pricepi? a spus, oprind brusc Roverul în parcare a blocului nostru.

Am rămas tăcută. Îmi studiam mâinile – el și le trecea pe ale lui prin părul deja ciufulit.

— Ei, știi ceva? Ai dreptate. Cine sunt eu să spun ce e bine sau rău pentru altcineva. Dacă pentru tine funcționează, grozav. Dă-i înainte. Să fii sănătos. Sunt doar un pic surprinsă că Jillian ar dori să te cupleze cu mine. Știe că sunt destul de tradițională, asta-i tot, i-am explicat.

A rânjit și și-a îndreptat către mine forța ochilor lui albaștri.

— Întâmplător, nu știe totul despre mine. Nimeni nu îmi cunoaște viața privată – cu excepția vecinei cu pereți subțiri și lenjerie devastatoare, a spus cu o voce joasă care putea topi, ei bine, orice.

Creierul meu intra în momentul ăla, în mod sigur, în categoria „orice“, și am simțit instantaneu cum mi se scurge prin urechi și o ia în jos, pe gât.

— Cu excepția ei, am murmurat, bulversată.

A răs sarcastic și și-a deschis portiera. Cu ochii ațintiți asupra mea, a dat ocol mașinii și a deschis-o și pe a mea.

Am coborât, luând mâna pe care mi-o oferise, de-abia observând cum mi-a trasat un cerculeț pe palma stângă cu degetul mare al mâinii lui drepte. *De-abia, pe naiba!* Pielea mi s-a înfiorat toată. Și Caroline cea de Jos s-a trezit dintr-odată. Emoții? Țâșneau ca artificiile din toate părțile.

Am intrat în bloc și, încă o dată, mi-a ținut ușa deschisă. Era cu adevărat fermecător. Trebuia să recunosc.

— Dar tu cum i-ai cunoscut pe Benjamin și Jillian? l-am întrebat, luând-o pe scară înaintea lui.

Știam sigur că îmi verifică picioarele, și de ce n-ar fi făcut-o? Aveam niște extremități superbe, puse în valoare de rochița cu volane.

— Benjamin este de ani de zile prieten al familiei. Îl știu, practic, dintotdeauna. În plus, se ocupă de investițiile mele, mi-a răspuns Simon, urcând către al doilea etaj.

L-am privit peste umăr și ipoteza s-a confirmat. Ha! Era cu ochii pe picioarele mele.

— Ooo, investițiile tale. Ai pus ceva la ciorap din cadourile de ziua ta? l-am tachinat.

A răs.

— Da, cam așa ceva.

Am continuat să urcăm treptele.

— E curios, nu crezi?

— Curios? a întrebat el, vocea alunecându-i peste mine ca mierea caldă.

— Păi, cum ne cunoaștem amândoi cu Benjamin și Jillian și ne-am întâlnit așa la petrecere, tu fiind cel care mă distrează nocturn de săptămâni. Dar – ce să zic – e mică lumea.

Ajunseserăm pe palierul nostru. Mi-am scos cheile.

— San Francisco este un oraș mare, dar în unele privințe zici că-i un sătuc. Dar da, este curios. Chiar ciudat. Cine ar fi bănuț că frumoasa

designerită cu care voia să mă combine Jillian era tocmai Cămășuța de Noapte Roz? Dacă aș fi știut, poate că aș fi fost de acord, a replicat, cu zâmbetul ăla nenorocit pe chipul lui frumos.

Fir-ar să fie, mai bine rămânea un nesimțit!

— Da, dar Cămășuța de Noapte Roz ar fi spus „nu”. La urma urmei, cu pereții subțiri și tot... i-am făcut cu ochiul, dând un pumn în zidul de lângă ușa mea.

Îl auzeam pe Clive în spatele ușii și trebuia să intru până îl apuca jeluitul.

— A, da, pereți subțiri. Hmmm... Păi, noapte bună, Caroline. Armistițiul e încă valabil, da? a întrebat, întorcându-se către ușa lui.

— Armistițiul este valabil, dacă nu faci ceva să mă scoți iar din minți, am răs, sprijinindu-mă de tocul ușii.

— Contează pe asta. Și, Caroline? Că veni vorba de pereți subțiri? a spus, întorcând capul spre mine după ce și-a descuiat ușa.

A rămas în cadrul ei, dând un pumn, de probă, zidului.

— Da? am întrebat, poate prea visător pentru propriul meu interes. Zâmbetul insolent i-a reapărut și a spus:

— Vise plăcute.

A mai bătut o dată în zid, a făcut cu ochiul și a intrat în casă.

Hm. Vise plăcute și pereți subțiri. Vise plăcute și pereți subțiri...

Doamne sfinte! Mă auzise.

Capitolul 7

Ghiont.

— Grrr.

Ghiont. Gheruit, gheruit, ghiont.

— Ajunge.

Gheruit, gheruit, gheruit. Împins cu capul.

— Înțeleg că nu știi să citești calendarul, dar ar trebui să știi când e duminică. Zău, Clive.

Împins tare cu capul.

M-am întors pe cealaltă parte, ca să scap de avansurile lui Clive, și mi-am tras cearșaful peste cap. În minte îmi tot apăreau imagini din noaptea trecută. Simon în bucătăria lui Jillian, cu prezentările auzite până în China. Prietenii lui spunându-mi „Camășuța de Noapte Roz”. Benjamin punând lucrurile cap la cap când a aflat că eu eram Camășuța de Noapte Roz. Sărutul lui Simon. Mmm, sărutul lui Simon.

Nu, niciun sărut! M-am cuibărit mai bine sub plapumă.

Vise plăcute și pereți subțiri... Mi-a venit să mor de rușine când mi-am amintit ce mi-a spus la despărțire. M-am ascuns și mai adânc. Inima îmi bătea mai rapid, gândindu-se la cât sunt de stânjenită. *Inimă, n-o băga în seamă pe fata aia de sub plapumă.*

Noaptea trecută fusese, categoric, lipsită de vise, dar ca să fiu sigură că nimeni (Simon) nu mă va putea auzi țipând în extaz, dormisem cu televizorul pornit. Revelația că Simon mă auzise visând la el m-a izbit

atât de puternic încât am butonat la nesfârșit telecomanda, încercând să gădesc ceva ce nu ar suna ca un vis umed cu Simon. M-am oprit la canalul de teleshopping care, firește, m-a ținut trează mai mult decât îmi propusesem. Tot ce vindeau era fascinant. A trebuit să-mi smulg telefonul din mână pe la trei și jumătate dimineața, când aproape am comandat un Slap Chop – ca să nu mai pomenesc de jumătatea de oră pe care n-o s-o mai primesc niciodată înapoi în care Bowser s-a străduit să-mi vândă colecția *Time Life* de cântece din anii '50.

Și toate astea pe lângă muzica lui Tommy Dorsey care se auzea prin perete. Care mă făcea să zâmbesc. Nu pot să mint.

M-am întins, leneșă, sub cearșaf, înăbușindu-mi un chicot când i-am văzut umbra lui Clive care tot căuta o modalitate de a se strecura dedesubt. A încercat toate unghiurile, fără succes. Până la urmă și-a re luat scărmanatul și eu am scos capul afară, râzând.

Povestea cu Simon putea fi gestionată. Nu era nevoie să fiu atât de jenată. Sigur, O mă părăsise, poate pentru totdeauna. Sigur, avusesem vise erotice în care personajul principal era super-atrăgătorul și super-încrezătorul meu vecin. Și, sigur, mai sus menționatul vecin îmi auzise aceste vise și comentase pe marginea lor, spunându-și ultimul cuvânt dintr-o seară deja extrem de bizară.

Dar mă puteam descurca. Sigur că puteam. Totul era să i-o iau înainte și să-i tai avântul. Nu trebuia să aibă mereu ultimul cuvânt. Puteam să-mi revin și să mențin în vigoare ridicolul nostru armistițiu.

Ah, pe cine prostesc? Am dat de dracu'!

Chiar atunci a început să sune ceasul deșteptător dincolo de perete și am înghețat. M-am strecurat înapoi sub plapumă, lăsându-mi doar ochii afară.

Stai un pic, de ce mă ascundeam? Doar nu mă putea vedea.

L-am auzit pocnind deșteptătorul și apoi dându-se jos din pat. De ce se trezea atât de devreme? Când era liniște, chiar auzeai totul prin pereți. Cum naiba nu mi-am dat seama mai devreme că, dacă eu îl auzeam pe el, și el, evident, mă putea auzi? Am simțit cum roșesc și m-am

gândit iar la visele mele, dar mi-am recăpătat stăpânirea. M-a ajutat și Clive, care mă împingea cu capul, încercând să mă răstoarne din pat. Voia de mâncare.

— Bine, bine, hai să ne sculăm. Doamne, ce bestie mică ești uneori, Clive.

Mi-a trântit o replică pisicească peste umăr și a fugit în bucătărie.

După ce l-am hrănit pe Clive și am făcut un duș, am plecat să iau brunch-ul cu fetele. Ieșeam din bloc, cu privirea în telefon, răspunzând unui mesaj al lui Mimi, când m-am lovit frontal de cineva: Simon, umed și fierbinte.

— Hei, am strigat, clătinându-mă.

Brațul lui a țâșnit și m-a prins înainte să cad în fund.

— Încotro ai plecat așa de dimineață? a întrebat.

L-am privit. Tricoul alb transpirat, pantalonii scurți de jogging negri, părul ondulat jilav, iPodul; și un zâmbet impertinent.

— Ești asudat.

— Sunt asudat. Se întâmplă, a adăugat, trecându-și palma peste frunte, făcându-și părul să stea ridicat.

A trebuit să-mi blochez neuronii din creier care încercau să comande degetelor: *afundați-vă în părul lui.*

M-a privit cu o sclipire în ochi. Mi-am amintit de ultimele lui cuvinte de aseară și mi-am dat seama că trebuie să contraatac și să abordez eu însămi subiectul.

— Uite ce e, în legătură cu seara trecută, am început.

— Ce anume? Partea în care m-ai muștrat pentru viața mea sexuală? Sau partea în care mi-o discutai cu prietenele tale? a întrebat, ridicând o sprânceană și trăgându-și în sus tricoul pentru a se șterge pe față.

Am inspirat adânc... s-a auzit de parcă șuiera vântul printr-un tunel – când i-am văzut abdominalii. Arătau ca niște limitatoare de viteză. De ce nu putea fi un vecin gras și blajin?

— Nu, mă refer la aluzia pe care ai făcut-o despre visele mele plăcute. Și... ăăă... pereții subțiri, m-am bâlbâit, evitând contactul vizual.

Eram deodată fascinată de noua nuanță a lacului de unghii. Era încântătoare...

— A, da, pereții subțiri. Păi, știi, funcționează în ambele sensuri. Și dacă cineva ar avea, să zicem, un vis foarte interesant într-o noapte, ei bine, să zicem că pentru altcineva ar fi destul de distractiv.

Genunchii mi-au devenit ușor instabili. Blestemat să fie, cu voodoo ăsta al lui cu tot...

Trebuia să îmi recapăt stăpânirea.

— Da, oi fi auzit ceva ce aș fi preferat să nu auzi, deci m-ai avut la faza asta. Dar n-o să mă ai cu adevărat vreodată, așa că să trecem mai departe. Ai priceput? Și la brunch, mi-am încheiat diatriba.

— Brunch? a întrebat, nedumerit și amuzat în același timp.

— Da, brunch. M-ai întrebat încotro am plecat de dimineață și răspunsul este la brunch.

— Ah, am înțeles. Te întâlnești cu fetele care au plecat cu băieții mei aseară?

— Da. Vrei să te pun și pe tine la curent? am răs, învârtindu-mi după deget o șuviță de păr.

Ce drăguț. Acum am început să flirtez. Ce m-a apucat?

— Ah, apreciez oferta. Amândouă arată ca niște mâncătoare de bărbați, a spus, începând să facă stretching.

— Ca Hannibal?

— Nu, mai mult ca Hall & Oates.

A răs, întinzându-și mușchii coapselor.

Doamne, mușchii coapselor.

— Ei, da, știu să se facă remarcate dacă vor, am zis gânditoare, începând să dau din nou înapoi.

— Dar tu? a întrebat el, stând drept.

— Eu ce?

— Ei, pun pariu că și Cămășuța de Noapte Roz știe să se facă remarcată dacă vrea.

A răs, cu luminițe în ochi.

— Uite, îți dau o mostră, am ripostat și m-am îndepărtat cu un licăr în ochi.

— Drăguț, a zis el când i-am aruncat o privire peste umăr.

— Ei, lasă, de parcă nu te-ar interesa, i-am strigat de la trei metri depărtare.

— Ba mă interesează, cum să nu, a strigat și el.

Îmi unduiam șoldurile ca un manechin la o prezentare de modă, în aplauzele lui.

— Păcat că nu lucrez bine în echipă! Eu nu sunt fată de harem! am strigat, gata să dau colțul blocului.

— Armistițiul rămâne în vigoare?

— Nu știu, ce spune Simon?

— Simon spune că da! a strigat, și dusă am fost.

M-am învărtit, chiar am făcut o mică piruetă și am zâmbit larg. Un armistițiu era un lucru foarte bun.

— Omletă din albușuri cu roșii, ciuperci, spanac și ceapă.

— Clătite – patru bucăți, vă rog – cu bacon alături. Baconul să fie crocant, dar nu ars, vă rog.

— Două ouă ochi, pâine de secară prăjită, unt și o salată de fructe.

După ce am comandat, ne-am pus pe bârfă cu cafelele în față.

— Bun, ia zi ce s-a întâmplat după ce am plecat aseară, a zis Mimi, fluturând frumos din gene, cu bărbia sprijinită în palme.

— După ce ați plecat? Adică după ce m-ați lăsat cu nesimțitul de vecin să mă ducă acasă? Ce a fost în capul vostru? Și să le spuneți tuturor povestea cu erecția? Serios? Vă scot pe amândouă din testament, m-am rătoit.

Am înghițit o gură din cafeaua care era prea fierbinte și mi-am prăpădit instantaneu o treime din papilele gustative. Am scos limba afară ca să se răcorească.

— În primul rând, am spus povestea pentru că era hazlie, și hazliu e de bine, a început Sophia, pescuind din paharul ei o bucățică de gheață și înmânându-mi-o.

— Mulțumesc, am săsăit, acceptând cubul.
A dat din cap.

— Și în al doilea rând, oricum n-ai nimic să-mi lași odată ce am deja întreaga colecție de cărți de bucate *Contesa desculță*, pe care tot tu mi le-ai cumpărat. Așa că poți să mă scoți din testament. Iar în al treilea rând, voi doi erați așa de înverșunați, că ne-ați fi stricat cheful, tocmai când ne găsiserăm și noi niște băieți buni, a sfârșit Sophia, cu un zâmbet malițios.

— Buni băieți! a bătut Mimi din palme, arătând ca un personaj din desenele animate ale lui Disney.

— Cum a fost drumul spre casă? a întrebat Sophia.

— Drumul spre casă. Păi, a fost interesant, am oftat, sugând cu pasiune din cubul de gheață.

— Interesant de bun? a chițăit Mimi.

— Dacă să ți-o pui pe podul Golden Gate este interesant de bun, atunci da, am replicat, bătând calm cu degetele în masă.

Lui Mimi a început să i se scurgă gura de pe față, iar Sophia și-a pus mâna dreaptă peste cea stângă a lui Mimi, care strângea furculița atât de tare încât era pe punctul de a o transforma în ceva de nerecunoscut.

— Glumește, dragă. Dacă și-ar fi pus-o azi-noapte, am fi știut. Ar arăta mai radioasă, a liniștit-o Sophia.

Mimi a aprobat cu o mișcare rapidă din cap și a lăsat furculița în pace. Îmi era milă de orice bărbat care ar fi supărat-o în timpul unui „lucru manual“.

— Deci, nu verși nimic?

— Hei, știi regulile. Vărsați voi, vărs și eu.

Tocmai ni se servea micul dejun. După ce l-am atacat, Mimi a eliberat prima informație.

— Știați că Neil a jucat fotbal la Stanford? Și că întotdeauna a dorit să se facă reporter sportiv? a oferit, separându-și metodic pepenele de fructele de pădure.

— Bine de știut, bine de știut. Știați că Ryan a vândut nu știu ce program uimitor de calculator la Hewlett-Packard când avea doar douăzeci și trei de ani? Și și-a pus toți banii la bancă, s-a lăsat de slujbă și s-a dus doi ani să predea engleză unor copii din Thailanda?

— Și asta este foarte bine de știut. Știați că Simon nu-și consideră amicele „harem”, iar Jillian i-a vorbit la un moment dat de mine ca despre o tipă cu care ar putea ieși?

Am clătinat toate din cap și am continuat să mâncăm. Apoi a început runda a doua.

— Știați că lui Neil îi place să facă surfing? Și că are bilete la concertul simfonic de caritate de săptămâna următoare? Când a aflat că merg deja cu tine, Sophia, a propus să mergem în patru.

— Mmm, sună bine. Chiar mă gândeam să-l întreb pe Ryan. Care, apropo, e și el surfer. Toți sunt – fac surfing în golf ori de câte ori au ocazia. Și mai pot raporta că are o fundație care dotează cu calculatoare și materiale educative școli din toată California. Se numește... începu Sophia.

— *No Line for Online?* a sfârșit repede Mimi.

— Exact.

— Îmi place la nebunie! Le fac donații în fiecare an. Ryan o conduce? Ce mică e lumea, s-a mirat Mimi și a început să taie ouăle.

S-a lăsat liniștea cât ne-am întors la farfuriile noastre. Încercam să gădesc ceva de spus despre Simon care să nu aibă nimic de-a face cu sărutul lui, cu sărutul meu sau cu faptul că e conștient de emisiile mele verbale nocturne.

— Aăă, Simon are Too Short pe iPod, am mormăit, informație care a fost primită cu niște hm-uri, dar știam că bârfa mea nu e la înălțime.

— Muzica este importantă. Parcă te întâlneai odată cu un tip care scosese un album propriu? a întrebat Mimi.

— Nu, nu. Nu avea propriul lui album. Încearca să vândă CD-urile proprii din portbagajul mașinii. Nu-i chiar același lucru, am râs.

— Dar ai mai ieșit cu un cântăreț – Joe-Cafenea, mai știi? a pufnit Sophia.

— Da, ăla cu angoase existențiale. Dar era mai mult decât decent în pat, am oftat, aducându-mi aminte.

— Când ai de gând să termini cu singurătatea asta autoimpusă? a întrebat Mimi.

— Nu știi. Nu prea mai am chef de întâlniri.

— Ei, hai, pe cine prostești? a pufnit Sophia din nou.

— Să-ți dau o batistă, Miss Piggy? Serios, au fost prea mulți Joe-Cafenea și Cory-Mitralieră. Nu mai vreau să ies la o întâlnire de dragul de a ieși. Nu mai investesc timp și efort până când n-o să știu că duce undeva. Și, în plus, O hălăduiește prin țara nimănu. Aș putea să mă duc după el, am adăugat, încercând din nou cafeaua și evitându-le privirea.

Ele își aveau O-urile, și aveau și băieți noi. Nu mă așteptam să mi se alăture vreuna în liberul pe care mi-l luasem de la întâlniri. Dar în acel moment aveau niște mutrișoare triste. Trebuia să schimb subiectul.

— Deci aseară a fost bine, așa-i? Ceva sărutări la ușă? Ceva schimburi de salivă? am întrebat, cu un zâmbet vesel.

— Da! Adică Neil m-a sărutat, a oftat Mimi.

— Oooo, pun pariu că sărută bine. Te-a luat strâns în brațe și te-a mângâiat pe spate? Are niște mâini grozave. I-ai observat mâinile? Sunt niște mâini date naibii, a îndrugat Sophia, cu fața în teancul de clătite.

Am schimbat o privire cu Mimi și am așteptat-o să scoată capul, ca să tragă puțin aer. Văzându-ne cum o fixăm, a roșit puțin.

— Ce-i? Vă mirați că i-am observat mâinile? Sunt uriașe. Cum să nu le observi, s-a bâlbâit și și-a umplut gura cu clătite.

Am râs și m-am întors către Mimi.

— Deci, domnul Mâini Mari și-a folosit mâinile mari?

A venit rândul lui Mimi să roșească.

— De fapt, a fost foarte dulce. Doar un pupic pe buze și o îmbrățișare frumoasă la ușă, mi-a răspuns, cu un zâmbet gigantic.

— La tine cum a mers? Geniul IT a fost caritabil cu sărutul de noapte bună? am chicotit.

— Aăă... da, a fost. Mi-a dat un sărut grozav la plecare, a replicat, ștergându-și siropul de pe buze cu dosul palmei.

Nu a părut să observe felul în care i s-au aprins un pic ochii lui Mimi când a pomenit de sărutul de noapte bună pe care îl primise, dar eu am observat.

— Deci, ai scăpat nevătămată azi-noapte, să înțeleg? m-a întrebat Mimi, sorbind din cafea. Eu îmi simțeam încă limba arsă, așa că o dădusem pe suc.

— Da. Am făcut pace și vom încerca să ne comportăm ca niște vecini buni.

— Ce înseamnă asta mai precis? a întrebat.

— Înseamnă că o să își încheie activitățile mai devreme și eu o să fiu mai înțelegătoare cu viața lui sexuală, oricât ar fi de animată, am răspuns, umblând în poșetă după bani.

— O săptămână, murmură Sophia.

— Până ne vedem din nou?

— Nu, o săptămână va ține armistițiul vostru. Tu nu ești în stare să-ți ții opiniile pentru tine și el nu poate s-o facă pe Chicotitoare să-și țină gura. O săptămână, a spus din nou.

Hm, vom vedea...

Luni dimineața, radioasă, Jillian a intrat în biroul meu valsând.

— Cioc-cioc, a zis.

Era întruchiparea stilului șic-degajat: părul strâns la spate într-un coc lejer, rochie neagră pe corpul mic și bronzat, picioare de kilometri care se sfârșeau în pantofi roșii cu toc. Pantofi care făceau probabil cât salariul meu pe o săptămână. Era mentorul meu în toate felurile posibile, și mi-am notat în minte să mă străduiesc să capăt și eu, într-o bună zi, încrederea calmă pe care o emana.

A zâmbit la vederea florilor proaspete din vaza de pe biroul meu. Alesesem pentru săptămâna aceea lalele oranj proaspete, trei duzini.

— Neața! Ai văzut că Nicholsonii au adăugat o sală de cinema? Știam eu că o să-i conving.

Am zâmbit și m-am sprijinit de spătar. Jillian s-a așezat pe scaunul din fața mea și mi-a întors zâmbetul.

— A, și Mimi vine deseară la cină. Sperăm să finalizăm planurile pentru noul sistem pentru dressingul pe care-l proiectează. Acum vrea să pună și mochetă.

Am clătinat din cap și am luat o gură de cafea din cana de pe birou. Limba era aproape vindecată.

Jillian nu zicea nimic, doar continua să zâmbească. Am început să mă întreb dacă nu cumva am un Cheerio lipit pe față.

— Ți-am spus că am obținut un preț bun la fabrica de sticlă din Murano pentru piesele pe care le-am comandat pentru candelabru? i-am dat înainte. O să fie minunat. Cred că o să mai lucrăm cu ei pe viitor, am adăugat, surâzătoare.

A oftat și s-a aplecat către mine cu o expresie gen mâța-care-a-mâncat-canarul-și-s-a-întors-ca-să-se-joace-cu-fulgii.

— Jillian, ai fost la dentist azi? Îmi arăți noua dantură? am întrebat, și ea, în sfârșit, a tresărit.

— De parcă aș avea vreodată nevoie de o nouă dantură, pfff. Nu, aștept să-mi povestești despre vecinul tău, domnul Parker. Sau să-i zic mai bine Simon Bocănilă?

A răs, lăsându-se pe spătarul scaunului și aruncându-mi o privire care spunea că nu mi permite să părăsesc incinta până când nu îi spun tot ce vrea să afle.

— Hmm, Bocănilă. De unde să încep? În primul rând, nu-mi spune că nu știai că-mi e vecin. Cum Dumnezeu ai putut să stai acolo atât timp și să nu știi că el bocănește în zid în fiecare noapte? am întrebat, privind-o cu un aer inchizitorial.

— Știi bine că n-am prea stat pe-acolo, mai ales în ultimii ani. Știam că locuiește în zonă, dar habar n-aveam că stă ușă-n ușă cu mine! Când îl văd, este de obicei cu Benjamin, și mergem să bem ceva în oraș sau vine el la noi. Oricum, este începutul unei povești grozave, nu-i așa? m-a provocat zâmbind din nou.

— Ah, tu și agenția ta matrimonială. Simon mi-a spus că îi vorbești despre mine. Să te văd ce mai zici acum.

Și-a ridicat mâinile.

— Stai, stai, nu trage. N-am avut nici cea mai mică idee că este, hm, atât de activ. Nu i-aș fi pomenit de tine dacă știam că are atâtea amice. Benjamin trebuie să fi știut... dar e o chestie între bărbați, presupun, a replicat.

De data asta eu am fost cea care s-a aplecat în față.

— Spune-mi de unde se cunoaște cu Benjamin?

— Ei bine, Simon nu este la origine din California. A crescut în Philadelphia și s-a mutat aici de-abia când a venit la Stanford. Benjamin îl știa de mult – a fost foarte apropiat de tatăl lui Simon. Și apoi Benjamin a avut, într-un fel, grijă de Simon – cam ca un unchi preferat, frate mai mare, tată surogat, genul ăsta de lucruri, a spus, chipul îmblânzindu-i-se.

— *A fost* foarte apropiat de tatăl lui? S-au certat sau ce? am întrebat.

— A, nu, nu. Au fost întotdeauna buni prieteni. Tatăl lui Simon i-a fost mentor lui Benjamin la începutul carierei. De fapt, Benjamin a fost apropiat de întreaga familie, a spus, întristată.

— Și acum? am insistat.

— Părinții lui Simon au murit când el era în ultimul an de liceu, a spus încet.

Mâna mi-a zburat la gură.

— O, nu, am șoptit, cu inima plină de simpatie pentru cineva de-abia cunoscut.

— Accident de mașină. Benjamin spune că s-au dus foarte rapid, practic, pe loc.

Am rămas tăcute câteva momente, pierdute în gânduri. Nici măcar nu-mi puteam imagina cum o fi fost pentru Simon. A continuat după o clipă:

— După înmormântare, Benjamin a rămas ceva timp în Philadelphia și i-a propus lui Simon să vină la facultate la Stanford.

Gândul la Benjamin făcând tot ce putea pentru a ajuta m-a făcut să zâmbesc.

— Îmi închipui că a fost o idee bună să plece și să se rupă de tot, am zis, întrebându-mă cum m-aș descurca eu într-o asemenea situație.

— Da. Cred că Simon a înțeles că e spre binele lui și a fost de acord. Era ceva să știe că Benjamin e aproape la nevoie.

— Tu când l-ai cunoscut pe Simon? am întrebat.

— În ultimul lui an de colegiu. În vara aceea fusese în Spania și, la întoarcere, prin august, a venit în oraș să luăm cina împreună. Eu mă vedeam cu Benjamin de ceva vreme deja, deci știa despre mine, dar nu ne întâlniserăm până atunci, a spus.

Uau, Simon în Spania. Bietele dansatoare de flamenco – n-au avut nicio șansă.

— Ne-am întâlnit la cină și a făcut-o praf pe chelneriță când a comandat în spaniolă. Apoi i-a spus lui Benjamin că dacă ar fi vreodată atât de prost încât să mă părăsească, el ar fi fericit să – ia să vedem, cum a zis? – a, da, ar fi fericit să îmi încălzească patul.

A chicotit, cu fața puțin îmbujorată.

Mi-am dat ochii peste cap. Asta se potrivea cu ceea ce știam despre el deja. Dar, la modul nerușinat în care eu și fetele mele flirtam cu Benjamin, puteam spune că râde ciob de oală spartă.

— Și așa l-am cunoscut pe Simon, a încheiat ea, pe gânduri. Este un tip nemaipomenit, Caroline, lăsând la o parte bocănitul.

— Da, lăsând la o parte bocănitul, am meditat, trecându-mi vârful degetelor peste florile din vază.

— Sper să ai ocazia să-l cunoști mai bine, a spus, cu zâmbetul poznaș dinainte – iar făcea pe pețitoarea.

— Nu-ți face speranțe. Am făcut pace, dar asta-i tot, am râs, admonestând-o cu degetul.

S-a ridicat și s-a îndreptat către ușă.

— Ești foarte impertinentă pentru cineva care cică lucrează pentru mine, a spus, încercând să pară severă.

— Păi, aș munci mai mult dacă m-ai lăsa să mă apuc de lucru și ai termina cu prostiile, am răspuns cu aceeași severitate.

A râs și a strigat către recepție:

— Hei, Ashley! Când am pierdut controlul asupra firmei ăsteia?

— Nu l-ai avut niciodată, Jillian! a strigat Ashley.

— O, du-te să faci cafea sau altceva! Și tu, a spus, întorcându-se spre mine și arătându-mă cu degetul. Proiectează ceva fabulos pentru „pivnița“ Nicholson.

— Mda, câte aș fi putut face cât ai îndrugat vrute și nevrute, am bombănit, bătând cu creionul în ceasul de la mână.

A oftat.

— Serios, Caroline, este o dulceață. Cred că voi doi ați putea fi prieteni foarte buni, a spus, rezemată de tocul ușii.

De ce Dumnezeu se reazemă toată lumea de tocul ușii în ultima vreme?

— Ei bine, un nou prieten este întotdeauna binevenit, nu-i așa?

Mi-am fluturat mâna și ea a dispărut.

Prieteni. Prieteni care au făcut un armistițiu.

— Bine, deci știm că dușumeaua din dormitor va fi din lemn recuperat, în tonuri de miere, dar ești sigură că vrei mochetă în dressing? am întrebat.

Cu al doilea Bloody Mary în mână, m-am așezat pe canapea lângă Mimi. Discutam de o oră pe marginea planurilor ei și încercam să o fac să înțeleagă că, pentru un compromis, nu doar eu trebuia să cedez. În toți acești ani de când eram prietene, Mimi crezuse că ea a câștigat fiecare dispută. Se considera o dură care își putea impune cu forța orice

punct de vedere. Habar n-avea că eu și Sophia ne lămuriserăm că doar trebuia să o lăsăm să creadă că a câștigat, ceea ce o făcea mult mai tolerabilă.

Adevărul era că și eu îmi dorisem dintotdeauna un covor în dressing - dar nu din același motiv.

— Da, da, da! Trebuie să punem mochetă - una groasă și luxoasă! Se simte atât de plăcut dimineața, când ești cu picioarele goale, a țipat, aproape tremurând de entuziasm.

Speram ca Neil să rămână o vreme cât mai îndelungată în peisaj. Mimi chiar avea nevoie să-și elibereze excesul de energie.

— Bine, Mimi, presupun că ai dreptate. Mochetă în dressing. Dar pentru asta, trebuie să-mi dai înapoi picioarele alea două din baie pe care le-ai vrut pentru suportul rotativ de pantofi pe care eu nu l-am vrut.

Am vorbit cu grijă, întrebându-mă dacă va mușca momeala.

S-a gândit o clipă, s-a uitat din nou pe planuri, a sorbit lung din cocteil și a dat din cap.

— Bine, ia-ți picioarele. Eu îmi pun mocheta și sunt mulțumită.

A oftat, oferindu-mi mâna.

I-am strâns-o solemn și i-am oferit tulpina mea de țelină. Clive, simțind probabil ceva afară, încerca să-și bage lăbuța pe sub ușa de la intrare.

— Cred că vine comanda. Să pregătesc banii, am zis, ducându-mă să îmi iau poșeta din bucătărie.

Chiar atunci am auzit pași pe palier.

— Mimi, du-te tu să deschizi, trebuie să fie mâncarea, am strigat, cotrobăind prin poșetă.

— Mă duc, a țipat ea și a deschis ușa. Aaa, bună, Simon! a zis și după aceea am auzit cel mai straniu sunet.

Aș jura în sala de judecată cu mâna pe un teanc de Biblii că mi-am auzit motanul vorbind.

— Puriinaaaaa, a spus Clive.

M-am întors siderată.

În următoarele cinci secunde s-au petrecut o mie de lucruri: l-am văzut pe Simon și pe Purina pe hol, cu pungi de la Whole Foods în mâini. Cheia în ușa. Am văzut-o pe Mimi la ușa, desculță și sprijinită (da, din nou se sprijinea cineva) de toc. L-am văzut pe Clive dând în marșarier cu labele din spate și pregătindu-se să sară așa cum îl văzusem numai o dată, când îi ascunsesem iarba-măței deasupra frigiderului. S-au născut copii, au murit bătrâni, s-au tranzacționat acțiuni și cineva a simulat un orgasm. Toate în acele cinci secunde.

M-am lansat către ușa ca în filme, când acțiunea curge cu încetinitorul.

— *Nuuu!* am urlat și am văzut panică pe fața Purinei și poftă pe a lui Clive, care se pregătea de amor.

Dacă aș fi luat-o spre ușa mai devreme, măcar cu o secundă mai devreme, aș fi putut preveni haosul care a urmat.

Simon și-a deschis ușa și mi-a aruncat un zâmbet derutat când i-am prins privirea. Fără îndoială se întreba de ce zbor către ușa strigând „nuuu”. În aceeași clipă, Clive s-a aruncat. A țâșnit. A atacat. Purina l-a văzut sărind drept pe ea și a făcut cel mai rău lucru pe care îl putea face. A fugit. A fugit în apartamentul lui Simon. Firește că fata care miorlăia când avea orgasm se teme de pisici.

Clive a urmărit-o și, de pe palier, Simon, Mimi și cu mine am auzit țipete și miorlăituri. Sunau ciudat de familiar. Am clătinat din cap și am preluat comanda operațiunilor.

— Caroline, ce Dumnezeu a fost asta? Pisica ta... a început Simon, dar eu i-am pus mâna pe gură și am trecut, în viteză, pe lângă el.

— N-avem timp, Simon! Trebuie să-l prindem pe Clive!

Mimi a venit după mine în apartamentul lui, dr. Watson pe urmele lui Sherlock Holmes. Țipetele și mieunăturile veneau din fundul apartamentului – care era imaginea în oglindă a apartamentului meu. Locuință de burlac, cu televizor cu ecran plat și sistem audio formidabil. Nu era timp să-i fac inventarul complet, dar i-am observat mountain bike-ul parcat în sufragerie și fotografiile superbe, înrămate și

expuse peste tot pe pereții luminați de aplice retro. Nu am putut să mă opresc să le admir pentru că îl auzeam pe Clive pregătindu-se de împe-rechere în dormitor.

Purina țipa. M-am oprit o clipă în ușă și m-am uitat la Simon și Mimi, care aveau pe chip expresii gemene de teamă și derută – deși Mimi etala și un pic de veselie.

— Intru, am declarat cu o voce gravă, hotărâtă.

Inspirând adânc, am deschis ușa și am văzut pentru prima oară Camera Păcatelor. Birou pe colț. Șifonier pe un perete. Alte fotografii alb-negru pe pereți. Și – pam-pam – patul.

Sprijinit de zid, de zidul meu, trona un pat uriaș, dotat cu o tăblie capitonată cu piele. Capitonată. Era și cazul, nu? Era absolut imensă. Și avea puterea să miște chestia aia dând din șolduri? Încă o dată, Caroline cea de Jos s-a trezit și a luat notițe.

M-am adunat și am alungat imaginea care tocmai mi se formase în minte. Am scanat și am luat ținta: acolo, pe fotoliul de piele din fața fe-restrei. Purina se cocoțase pe el, cu mâinile în păr, țipând și plângând. Avea fusta sfâșiată și pe ciorapi i se vedeau urme de gheruțe. Încerca din toată ființa ei să stea la distanță de pisica de pe podea.

Iar Clive?

Clive umbla țanțoș în fața ei, înainte și înapoi, dându-se mare. Ziceai că defilează pe podium la o prezentare de modă, urmând o linie de pe podea și privind-o pe Purina cu dezinvoltură.

Dacă ar fi putut să poarte un sacou, și l-ar fi scos și l-ar fi trântit nonșalant pe umărul lui pisicesc. De-abia mi-am stăpânit un hohot de râs. M-am apropiat de el și Purina mi-a strigat ceva în rusește. Am ignorat-o și mi-am concentrat întreaga atenție asupra motanului.

— Hei, Clive. Unde-i băiețelul meu cuminte? am fredonat și el s-a întors.

M-a privit și apoi și-a smucit capul în direcția Purinei, de parcă făcea prima rundă de prezentări.

— Cine-i prietena ta? am fredonat din nou, clătinând din cap când Purina a dat să spună ceva.

Mi-am dus degetul la buze. Aici trebuia procedat cu multă finețe.

— Clive, hai încoace! a țipat Mimi și a dat buzna în cameră.

Așa era Mimi – nu putea să-și stăvilească entuziasmul.

Clive a luat-o către ușă, Mimi a luat-o către Clive. Purina a luat-o către pat și eu am fugit după Mimi, care se izbise în ușa dormitorului de Simon, care avea încă în mâini nenorocitele alea de pungi de la Whole Foods. Produse organice, atent alese, s-au revărsat când l-am împins ca să trec, împiedicându-mă în picioare și într-o roată de Brie în goana mea spre ușa de la intrare. L-am prins pe Clive când tocmai voia s-o apuce pe scări și l-am luat în brațe.

— Clive, se poate să fugi de mama, l-am muștrat, și în acel moment au apărut și Simon, și Mimi.

— Ce dracului faci, Moartea Pasiunii? Vrei să mă omori? a strigat el.

— Nu-ți permit să-i spui așa... Bocănilă! s-a zborșit Mimi, lovindu-l în piept.

— Ah, gura, amândoi! am țipat.

Apăruse și Purina în hol, cu o privire furioasă și purtând doar un pantof. A început să țipe pe rusește.

Mimi și Simon continuau să strige, Purina urla, Clive se zbătea să scape și să se ducă la iubita lui, iar eu stăteam în mijlocul haosului și încercam să mă dezmeticesc după toate cele petrecute în ultimele două minute.

— Ține-ți în frâu motanul blestemat! a țipat Simon.

— Nu țipa la Caroline! a țipat Mimi și l-a pocnit din nou.

— Ia uitați-vă la fusta mea! s-a smiorcăit Purina.

— A comandat cineva mâncare thailandeză? am auzit, peste vascarm.

În capul scărilor, împietrit, băiatul cu mâncarea nu îndrăznea să mai facă vreun pas.

Toată lumea s-a oprit.

— Incredibil, a mormăit Mimi și a intrat în apartamentul meu, făcându-i semn băiatului s-o urmeze.

L-am pus pe Clive înăuntru și am tras ușa. Simon a trimis-o pe Purina la el în apartament, spunându-i blând să-și găsească ceva de îmbrăcat în camera lui.

— Vin într-un minut, a asigurat-o, făcându-i din nou semn să intre.

Fata mi-a aruncat încă o privire mânioasă și a plecat trântind ușa.

— Nebunia asta a fost de-adevăratelea? m-a întrebat Simon râzând.

— Mă tem că da. Te rog să-i spui Purinei că îmi pare foarte rău, am răspuns, ștergându-mi lacrimile.

— Îi spun, dar să se liniștească un pic... Stai așa, cum i-ai zis?

— Ăăă... Purina? am replicat, chicotind încă.

— De ce-i spui așa? a întrebat.

Nu mai râdea.

— Serios? Chiar nu-ți poți da seama?

— Nu, spune-mi tu, a zis, trecându-și mâinile prin păr.

— Ei, haide, zău. Purina... pentru că, Doamne, *miorlăie!*

Am izbucnit din nou în râs.

A roșit profund și a încuviințat din cap.

— A, da, sigur, sigur că ai auzit. Purina, a pufnit, zâmbind.

Mimi se certa cu băiatul în apartamentul meu, ceva în legătură cu niște pachetele de primăvară care lipseau.

— E puțin înfricoșător, știi, a zis Simon, cu un gest către ușa mea.

— Nici nu-ți imaginezi, am spus.

Îl auzeam încă pe Clive jeluindu-se în spatele ușii. Mi-am lipit fața de margine și am deschis-o doar un centimetru.

— Taci din gură, Clive.

O labă a ieșit prin crăpătură și jur că mi-a tras una.

— Nu mă pricep la pisici, dar ăsta e un comportament felin normal? a întrebat Simon.

— A dezvoltat o obsesie destul de ciudată pentru amica ta – din a doua noapte pe care am petrecut-o aici. Cred că e îndrăgostit.

— Înțeleg. Bine. O să-i transmit Nadiei, a zis. La momentul potrivit, desigur.

A râs și s-a pregătit să se întoarcă la el.

— Sper să ții sonorul coborât deseară, ori îl trimit pe Clive înapoi, l-am avertizat.

— Doamne ferește!

— Păi atunci pune niște muzică. Fă ceva. Altfel se urcă iar pe pereți.

— Muzică se poate. Ai vreo preferință? a întrebat, întorcându-se ca să mă privească din cadrul ușii.

M-am dus la ușa mea și am pus mâna pe clanță.

— Orice, numai să nu fie big band, bine? am răspuns domol.

Inima mi-a coborât în stomac. Pe fața lui a apărut o expresie dezamăgită.

— Nu-ți place muzica de big band? a întrebat cu o voce joasă.

Mi-am apăsat degetele pe claviculă, simțindu-mi pielea caldă sub privirea lui. Ochii lui mi-au urmărit mâna, infierbântându-mă și mai tare.

— Ba tocmai că-mi place la nebunie, am șoptit, și ochii lui s-au înfipt, surprinși, într-ai mei.

Am zâmbit sfios și am dispărut în apartament, ignorând zâmbetul lui de răspuns.

Mimi țipa încă la băiat când am intrat să-l potolesc pe Clive. Amândoi aveam pe față niște surâsuri prostești. Cinci minute mai târziu, cu gura plină de tăieței, am auzit-o pe Purina țipând ceva într-o rusă neinteligibilă pe palier, iar apoi o ușă trântită. Am încercat să-mi ascund rânjetul. Deci fără bocănit în seara aceea... Clive avea să fie deprimat.

Pe la 23.30, când m-am dus la culcare, Simon mi-a pus muzică prin peretele comun. Nu era big band, dar nu era rea deloc. *Prince. Pussy control.*

Am zâmbit împotriva voinței mele - tipul avea simțul umorului.

Prieteni? Sigur. Poate. Posibil.

Pussy control. M-am mai gândit o dată la titlul cântecului și am pufnit.

Bravo, Simon. Bine jucat.

Capitolul 8

Câteva seri mai târziu, mă duceam la yoga când am dat din nou nas în nas cu Simon. El urca, eu coboram.

— Dacă aş spune „Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim așa”, ar suna la fel de banal pe cât sună în capul meu? am întrebat.

A râs.

— Greu de spus. Ia încearcă...

— Bine. Hei, trebuie să încetăm să ne mai întâlnim așa, am exclamat.

Ne-am pus amândoi pe râs.

— Da, banal, a zis.

— Să facem un orar, ceva, un acord de custodie comună asupra holului, am zis, trecându-mi greutatea de pe un picior pe altul.

Minunat, acum arăți de parcă îți vine să faci pipi.

— Unde te duci? Se pare că te prind întotdeauna la plecare, a zis, sprijinindu-se de zid.

— Păi, clar că mă duc într-un loc foarte șic, am zis, gesticulând în direcția pantalonilor de yoga.

Apoi i-am arătat sticla cu apă și salteaua.

S-a prefăcut că gândește intens și apoi a deschis larg ochii.

— Te duci la un curs de olărit!

— Da, ai nimerit-o la fix.

Și-a etalat ilustrul lui zâmbet. I-am zâmbit și eu.

— Nu m-ai pus la curent cu ce-ai aflat la brunch de la fete. Care-i treaba cu prietenii noștri? a întrebat, iar eu nu am simțit *deloc* o agitație în stomac la pomenirea cuvântului „noștri”. Absolut *deloc*...

— Păi, pot să-ți spun că fetelor mele li s-au cam aprins călcâiele după băieții tăi. Știai că merg toți la concert săptămâna următoare? am spus, îngrozită deodată că am ajuns acolo prea rapid.

— Am auzit. Neil cumpără bilete în fiecare an. Unul dintre avantajele meseriei, presupun. Prezenterii sportivi merg întotdeauna la concerte simfonice, nu?

— Probabil, mai ales când e de cultivat o anumită imagine, am adăugat, făcând cu ochiul.

— Te-ai prins și tu, nu?

Mi-a făcut și el cu ochiul și ne-am trezit zâmbindu-ne din nou. Prieteni? Cu siguranță, o posibilitate.

— Trebuie să comparăm notițele după aceea, să vedem cum se descurcă Cei Patru Fantastici. Știi că au ieșit împreună toată săptămâna? l-am întrebat.

Sophia îmi spusese că ieșiseră constant, dar mereu în formație de patru. Hmm...

— Am auzit ceva despre asta. Par să se înțeleagă foarte bine. E bine, nu?

— E bine, da. O să mă duc și eu cu ei săptămâna următoare. Ar trebui să vii și tu, am aruncat, degajat.

De dragul armistițiului, doar de dragul armistițiului...

— Mi-ar plăcea, dar plec în străinătate. Plec mâine, de fapt, a spus. Dacă nu aș fi știut mai bine, aș fi zis că arăta aproape dezamăgit.

— Serios? La un shooting? am spus și mi-am dat seama în aceeași clipă că făcusem o greșală.

Am fost răsplătită cu un zâmbet arogant.

— La un shooting? Te-ai informat în legătură cu mine?

Am simțit cum din roz fața mi se face roșie ca o tomată.

— Jillian mi-a zis cu ce te ocupi, da. Și am observat fotografiile din apartament. Când pisicuța mea o fugărea pe rusoaica ta? Ți amintești?

A părut că-și schimbă puțin poziția la auzul formulării mele.
Hmmm, punct sensibil?

— Mi-ai observat fotografiile? a întrebat.

— Da. Ai un set de aplice grozav.

Am zâmbit dulce și m-am uitat direct între picioarele lui.

— Aplice? a băiguit, dregându-și vocea.

— Deformație profesională. Deci, tu încotro? Peste hotare, vreau să spun.

Mi-am mutat privirea deliberat spre ochii lui și am observat că nu la fața mea se uita. *He, he, he...*

— Poftim? A, ăă, în Irlanda. Am de fotografiat niște peisaje de coastă pentru Condé Nast și apoi mă duc în câteva orășele, a răspuns, adunându-se.

Era plăcut să-l văd puțin fâstâcit.

— Irlanda, drăguț. Să-mi aduci un pulover.

— Un pulover, am înțeles. Altceva?

— O oală cu aur? Și un trifoi?

— Grozav. Nici nu mai ies din aeroport, rămân acolo și umblu după cadouri, a mormăit.

— Și când te întorci acasă, voi executa un mic dans irlandez pentru tine! am exclamat și am început să râd singură de aiurelile pe care le debitam.

— Ooo! Cămășuță, tocmai te-ai oferit să dansezi pentru mine? a zis cu voce joasă, venind un pic mai aproape de mine.

Și uite așa, echilibrul puterilor s-a modificat.

— Simon, Simon, Simon, am expirat, clătinând din cap – în principal pentru a îndepărta efectul apropierii lui. Am mai vorbit despre asta. Nu am nicio dorință de a mă înscrie în harem.

— Ce te face să crezi că te-aș invita?

— Ce te face să crezi că n-ai face-o? În plus, cred că asta ne-ar periclita armistițiul, am răs.

— Mmm, armistițiul, a spus el.

Chiar atunci am auzit pași pe scară, mai jos.

— Simon? Tu ești? a strigat cineva.

S-a tras un pic înapoi. Mi-am dat seama că, pe parcursul schimbului nostru de cuvinte, stătuserăm la doar câțiva centimetri unul de altul.

— Hei, Katie, aici! a strigat.

— O membră a haremului? O să-mi păzesc pereții la noapte, am zis încet.

— Termină. A avut o zi grea la muncă; ne ducem la un film. Asta-i tot.

Mi-a zâmbit sfios și pe mine m-a pufnit râsul. Dacă tot era să fim prieteni, puteam să-i cunosc haremul.

Peste câteva clipe a apărut Katie, pe care, desigur, o știam drept Pălmușă. Mi-am înăbușit un hohot și i-am zâmbit.

— Katie, ea e vecina mea, Caroline, a spus Simon. Caroline, ea este Katie.

I-am întins mâna. Ea s-a uitat curioasă de la unul la altul.

— Bună, Katie. Mă bucur să te cunosc.

— Și eu, Caroline. Tu ești cea cu pisica? a întrebat, cu un licăr în ochi.

M-am uitat la Simon. A dat din umeri.

— Vinovată, deși Clive n-ar fi de acord – el se crede om.

— Da, știu. Câinele meu se uita la televizor și lătra până îi puneam ceva care-i plăcea. Mare pacoste, a zâmbit ea.

Nimeni nu a mai zis nimic pentru un moment, și nu am așteptat ca tăcerea să devină stânjenitoare.

— Gata, copii, am plecat la yoga. Simon, călătorie plăcută. O să te pun la curent cu ce-au mai făcut cuplurile când te întorci.

— Sună bine. O să fiu plecat o vreme, sper să nu facă prostii între timp.

Râzând, a luat-o în sus pe scări.

— O să fiu cu ochii pe ei. Mi-a făcut plăcere, Katie, am spus și am început să cobor.

— Și mie, Caroline. Noapte bună! a strigat.

Coborând pe scară, mai lent decât era necesar, am auzit-o:

— E drăguță Cămășuța de Noapte Roz.

— Taci din gură, Katie, s-a războit el și pun pariu că i-a tras o palmuță la fund.

Micul țipăt care a urmat mi-a confirmat-o.

Mi-am dat ochii peste cap; am deschis ușa blocului și am ieșit în stradă. Când am ajuns la sală, am renunțat la ora de yoga și m-am dus la kickbox.

— O vodcă martini, cu trei măslin, vă rog.

Barmanul s-a apucat de treabă. M-am uitat în jur în restaurantul aglomerat, luându-mi o pauză de la Cei Patru Fantastici. După două săptămâni în care nu auzisem decât despre fabuloasele lor întâlniri duble, fusesem de acord să-i însoțesc și să-i transform în Cei Cinci Fantastici. Era plăcut și mă simțeam foarte bine, dar simțeam nevoia de o pauză. Câteva minute la bar, privind lumea, erau binevenite. În stânga mea era un cuplu interesant: un domn cărunt cu o femeie mai tânără decât mine, dotată cu niște sâni nou-nouți. Bravo, fetițo! Te înțeleg perfect. Dacă aș fi nevoită să mă uit la niște biluțe fleșcăite, și eu mi-aș dori niște balcoane mai mari.

Nu mă gândisem niciodată că mi-ar putea plăcea să fiu singură, dar în ultima vreme descopeream că mă descurc binișor fără un bărbat în viața mea. Eram singură, dar nu mă simțeam singură. Făcând abstracție de orgasme, îmi lipsea uneori compania unui iubit, dar altfel îmi plăcea să merg singură în diverse locuri. Puteam călători de capul meu, de ce nu? În orice caz, când m-am dus prima oară singură la un film am crezut că avea să fie ciudat - probabilitatea de a da de cineva cunoscut în junglele din Costa Rica era neglijabilă, dar la film, în junglele din

San Francisco? Nu știai niciodată. Dar a fost foarte bine. Nu mă mai deranja nici să ies singură la restaurant.

Totuși, cina cu prietenii fusese distractivă. Era amuzant să urmăresc cum evoluau relațiile celor două cupluri. Mimi și Sophia puseseră mâna pe bărbații care corespundeau întru totul imaginii lor despre partenerul perfect. Apoi am zărit-o pe Sophia în mulțime, distingându-se, cu înălțimea și superbul păr roșcat, chiar și printre sute de oameni. Restaurant șic, bar și mai șic, locul era plin de lume și de pretenții.

Am văzut că stătea la taclale cu cineva și, la o oarecare distanță, i-am zărit pe Mimi și Ryan. Ce era ciudat? Neil, și nu Ryan, părea să fie partenerul de conversație al Sophiei. Ryan arăta complet captivat de Mimi. Mimi vorbea și gesticula cu măslina înfiptă în scobitoare, iar el asculta. De unde mă aflam, puteam urmări foarte bine scena. Nu m-am putut abține să zâmbesc. Își găsiseră băieții pe care și-i doriseră de o viață și în momentul ăla păreau fascinate de celălalt... De, ce să-i faci, iarba este mereu mai verde în altă parte, nu?

Sophia m-a zărit la bar, s-a scuzat și s-a îndreptat către mine.

— Te distrezi bine? am întrebat-o când s-a cocoțat pe scaunul de lângă mine.

— Grozav, mi-a răspuns.

Apoi i-a spus barmanului cum să-i prepare cocteilul, cu instrucțiuni detaliate.

— Ce face Neil?

Ochii i s-au luminat o clipă, apoi a părut să se adune.

— Neil? Bine, presupun. Ryan arată grozav, nu-i așa? s-a acoperit, gesticulând către locul în care ne lăsaserăm grupul, în care Mimi și Ryan erau încă adânciți în conversație.

Într-adevăr, Ryan arăta bine în jeans și o cămașă care se potrivea perfect cu ochii lui verzi – ochi fixați, cu încântare, asupra domnișoarei Mimi.

Chiar nu-și dădeau seama?

— Și Neil arată bine în seara asta, am aruncat, readucându-l în discuție pe musculosul comentator sportiv.

Sveter negru, pantaloni de doc – arăta foarte monden.

— Mda, a spus ea indiferentă, lingându-și un grăunte de sare de pe marginea paharului.

Am chicotit și mi-am pus mâna pe brațul ei.

— Hai, frumușico, să te duc înapoi la bărbatul perfect, am spus și ne-am realăturat grupului.

Am plecat ceva mai devreme decât prietenii mei, obosită, dar fericită. Încă o dată îmi petrecusem o seară singură și supraviețuisem. Mă întrebam dacă alte femei înțeleg plăcerea de a fi independentă. Să nu fii obligată să faci conversație cu vreun tip cu care te-au cuplat prietenii, să nu-ți faci griji pentru că un idiot care miroase a friptură *au poivre* încearcă să-ți vâre limba pe gât și să nu fii nevoită să-i explici aceluiași idiot de ce insiști să iei un taxi când super-rapidul lui Camaro e parcat chiar acolo.

De când începusem să ies cu băieții, mă bucurasem – sau poate ar trebui să spun mă bucurasem *in general* – de o varietate de relații, dar nu mai fusesem îndrăgostită de mult. Din ultimul an de colegiu, mai precis. De atunci avusesem o serie de aventuri, dar niciodată nu mă simțisem cu adevărat implicată. De unde și pauza pe care mi-o luasem. Cu fiecare an care trecea, devenea din ce în ce mai greu să-mi pun de acord toate părțile corpului, și procesul putea fi epuizant. Caroline cea de Jos putea fi mulțumită, dar Creierul și Inima aveau mereu rezerve. În plus, fiindcă O era absent pentru cine știe câtă vreme, stilul meu solitar de viață mă atrăgea din ce în ce mai mult.

Astfel cugetând în taxi în drum spre casă, am auzit un bip. Primisem un SMS de la un număr pe care nu-l aveam în agendă.

Te distrezi bine?

Cine naiba mi-o scrie?

Cine naiba îmi scrie?

Așteptând replica, m-am aplecat și mi-am scos pantofii. Tocuri fantastice dar, fir-ar să fie, îmi nenorociseră picioarele. Telefonul a produs un alt bip.

Unii îmi spun Bocănilă.

M-am urât pentru felul în care mi s-au chircit degetele de la picioare, acum goale. Degete tâmpite.

Bocănilă, zici? Stai așa – de unde ai numărul meu?

Știam că trebuia să fi fost ori Mimi, ori Sophia. Fete afurisite. Chiar săreau peste cal în ultima vreme.

Nu pot să-mi divulg sursele. Deci, te-ai simțit bine în seara asta?

Bine. Pot să joc jocul ăsta.

Chiar m-am distrat. Sunt în drum spre casă acum. Cum e insula de smarald? Te simți singur deja?

Este foarte frumoasă. Eu sunt la micul dejun. Și nu mă simt niciodată singur.

Pe-asta o cred. Mi-ai cumpărat puloverul?

Sunt încă în căutări, vreau să-l găsesc pe cel potrivit.

Da, dă-mi, te rog, ceva bun.

Nu am de gând să-ți răspund la asta... Ce-ți face pisicuța?

Chiar nu am de gând să-ți răspund la asta. Vrei ceva?

Asta îmi întărește convingerile...

Sunt singură că ai convingerea tare acum.

Bine, pun capăt în mod oficial rundei ăsteia. Aluziile sunt prea groase.

Ce să zic, nu e rău când sunt groase...

Uau. Îmi place acest armistițiu mai mult decât mă așteptam.

Trebuie să recunosc că și mie.

Ai ajuns acasă?

Da, acum cobor.

OK, aștept până ești înăuntru.

Pun pariu că de-abia aștepti să fii înăuntru.

Ești o drăcoaică, știi asta?

Mi s-a mai spus. Gata, înăuntru. Tocmai ți-am tras un picior în ușă, BTW.

Mulțumesc.

Pentru puțin, doar ca o bună vecină.

Noapte bună, Caroline.

Bună dimineața, Simon.

Am râs, am descuiat ușa și am intrat. M-am prăvălit pe canapea, râzând încă. Clive mi-a sărit iute în poală și i-am mângâiat blana mătăsoasă în timp ce îmi ura bun-venit, torcând. Telefonul a mai scos un bip.

Chiar ai tras un picior în ușa mea?

Gura. Mănâncă-ți micul dejun.

Am râs din nou, mi-am pus telefonul pe silențios pentru noapte și m-am întins la loc pe canapea. Clive mi s-a cocoțat pe piept și m-am relaxat puțin, cu gândul la afurisitul ăla de Bocănilă. Era șocant cât de limpede îl puteam vedea în minte: jeansii decolorați, ghetele de munte à la Jake Ryan în *Sixteen Candles*, pulover pe gât crem, părul în dezordine. În picioare, undeva pe o coastă stâncoasă, cu oceanul în fundal. Puțin bronzat, cu mâinile în buzunare. Și zâmbetul acela insolent...

Capitolul 9

SMS-uri între Caroline și Simon:

Ai primit un pachet. Am semnat eu pentru el și este la mine.

Mulțumesc. Îl iau când mă întorc. Ce mai faci?

Bine, la muncă. Cum sunt irlandezele?

Norocoase. Cum e motanul nebun?

Norocos. L-am prins încercând să se urce pe pereți. O cută încă pe Purina. Îi e dor de ea.

Nu cred să iasă ceva între ei.

Probabil că nu... Dar nu văd să-i treacă prea curând. Cred că o să-i măresc rația de iarba-mâței.

Vezi să nu ia o supradoză. Nimănui nu-i place o pisicuță care nu poate susține o conversație.

Mi-e puțin frică de tine.

LOL. Nu-ți fie frică. O să-ți dau o bomboană.

Dacă te văd în treci, o iau la fugă. Când te întorci, BTW?

Ți-e dor de mine?

Nu, vreau să-mi pun niște tablouri la loc pe perete, în dormitor, și mă întreb cât timp mai am la dispoziție.

Vin în două săptămâni. Dacă poți să aștepți atât, te ajut. Măcar atât să fac.

Aștept. Tu pui ciocanul, eu pun cocteilurile.

Te interesează ciocanul meu?

Mă duc să-ți trag un picior în ușă chiar acum.

SMS-uri între Mimi și Caroline:

Ghici ce! Casa bunicilor Sophiei e liberă luna următoare.
Tahoe, venim!

Ce drăguț. Mi-era dor să mai ies cu fetele mele.

Ne gândeam să-i invităm și pe băieți. Ai ceva împotriva?

Nu. O să vă distrați foarte bine voi patru.

Tâmpito, tu ești oricum invitată.

Ah, mersi. De-abia aștept să merg într-un weekend romantic cu două cupluri. FANTASTIC!

Nu fi vacă. Sigur că vîi. Nu ești a cincea roată la căruță. O să fie grozav! Știi că Ryan cântă la chitară? O aduce și cântăm cu toții!

Ce-i asta? Tabără? Nu, mulțumesc.

SMS-uri între Mimi și Neil:

Salut, Uriașule, ce faci pe la mijlocul lunii viitoare?

Salut, Mititico. Nu mi-am făcut planuri încă. De ce?

Bunicii Sophiei ne lasă să stăm în casa de la lacul Tahoe. Te bagi? Întreabă-l și pe Ryan.

Sigur că mă bag! Îl întreb și pe tocilar.

Încerc s-o conving și pe Caroline să vină.

Grozav! Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Leșim cu Sophia și Ryan la un pahar deseară, cum am vorbit?

Da, ne vedem deseară.

Pe curând, Mititico.

SMS-uri între Simon și Neil:

Mai lasă-mă cu Lucky Charms.

Pișpircă ăla mă face să mă prăpădesc de râs. Hei, când te întorci? Noi mergem la Tahoe pentru un weekend luna următoare.

Mă întorc săptămâna următoare. Cine merge?

Sophia și Mimi, eu și Ryan. Poate și Caroline. Tipa asta e destul de marfă.

Mda, marfă când nu e moartea pasiunii. Tahoe, zici?

Da, bunicii Sophiei au o casă acolo.

Drăguț.

SMS-uri între Simon și Caroline:

Te duci la Tahoe?

De unde naiba ai auzit deja?

Veștile circulă rapid... Neil este încântat.

Sunt sigură că este. Sophia în jacuzzi – nu-i greu să vezi de ce.

Parcă era cu Mimi.

Este, dar se gândește la Sophia în jacuzzi, crede-mă.

Ei, cum?

Lucruri ciudate se întâmplă în San Francisco. Se întâlnesc cu persoana nepotrivită.

Ce?

E șocant. Mimi nu vorbește decât despre Ryan, care se uită la ea ca un cățeluș trist. Și Sophia atâta proslăvește mâinile uriașe ale lui Neil, că nu mai vede că el nu are ochi decât pentru ea. Destul de amuzant.

De ce nu schimbă?

Spune tipul cu haremul... Nu e întotdeauna ușor.

Stai să ajung acasă și mă ocup eu de asta.

Bine, domnule Rezolvă-Tot. Înainte sau după ce îmi atârni tablourile?

Nu-ți face griji, Cămășuță de Noapte. De-abia aștept să îți intru în dormitor.

Oftat.

Chiar ai scris cuvântul „oftat”?

Oftat...

Te duci la Tahoe?

Nu, dacă am cum să mă sustrag. Deși aproape că ar merita să văd ce haos o să iasă când și-or da toți, în sfârșit, seama.

Într-adevăr.

SMS-uri între Caroline și Sophia:

Ce-i prostia asta că nu vii la Tahoe?

Ei, ce mare lucru?

Ce-ți veni?

Pur și simplu nu știu de ce ar fi musai să vă țin companie într-un weekend romantic. Merg data viitoare. Să ieșim la băut într-o seară e una. Dar să mă țin după voi la Tahoe? Nu cred.

N-o să fie așa. Îți promit.

Nu mi-e de ajuns că îl aud pe Simon bocănind în perete când e acasă? Acum să aud și cum vă maltratează pe voi băieții.

Crezi că o maltratează?

Ce?

Neil. Crezi că o maltratează pe Mimi?

Ce tot spui?

Ei, știi la ce mă refer...

Mă întrebi dacă scumpa noastră prietenă Mimi face sex cu noul ei iubițel?

Da. Asta te întreb.

Ei bine, nu. Nu se maltratează încă. Ia stai puțin, de ce întrebi? Tu te-ai culcat cu Ryan, așa-i? Așa-i????

Hai că am treabă.

SMS-uri între Sophia și Ryan:

E ciudat că ieșim numai la întâlniri în patru, cu Mimi și Neil?

Poftim?

E ciudat?

Nu știu. Este?

Da. Deseară vii la mine, singur, și ne uităm la un film.

Bine, să trăiți.

Și BTW, zi-i amicului tău Simon să vină la lac.

Vreun motiv anume pentru care aș face asta?

Da.

Poți să mi-l comunici?

Nu. Adu floricele.

SMS-uri între Ryan și Simon:

Nu te-ai săturat de atât verde?

Sunt gata să vin acasă, da. Aterizez mâine seară târziu.
Sau deseară. La dracu', nu știu.

Sophia mi-a zis să te întreb în mod oficial dacă vrei să vii
cu noi la lacul Tahoe. Vrei?

Tahoe?

Da. Cred că merge și Caroline.

Credeam că nu merge.

Ai vorbit cu moartea pasiunii?

Mda. E destul de OK. Armistițiul pare că funcționează.

Hmmm. Deci, Tahoe?

Să mă gândesc. Surfing weekendul ăsta?

Da.

SMS-uri între Simon și Caroline:

Am fost invitat la lacul Tahoe. Tu mergi?

Ai fost invitat? Hm...

Să înțeleg că nu te-ai hotărât încă?

Nu știu. E frumos acolo și casa e fantastică. Tu mergi?

Tu mergi?

Eu am întrebat prima.

Și ce?

Parcă ai fi la grădiniță. Da, presupun că o să merg până la urmă.

Grozav! E o minune de peisaj.

A, deci acum mergi?

Tot ce se poate. Sună distractiv.

Hmm, vom vedea. Vii mâine, nu?

Da, ajung noaptea târziu și după aia dorm cel puțin o zi.

Să-mi dai un semn când te trezești. Am să îți dau pachetul.

Așa o să fac.

Și fac chec cu dovlecei deseară. Îți păstrez o bucată. Probabil că nu ai nimic de mâncare pe acasă.

Faci chec cu dovlecei?

Da.

Oftat...

M-am trezit brusc și am auzit muzică de alături. Duke Ellington. M-am uitat la ceas. Era trecut de două dimineața. Clive și-a scos capul de sub plapumă și a sâsâit.

— Hai, taci din gură. Nu fi gelos, am sâsâit și eu.

S-a uitat urât la mine, mi-a întors fundul și s-a strecurat înapoi sub plapumă.

M-am cuibărit mai bine, cu un zâmbet pe buze, și am ascultat muzica.

Simon se întorsese acasă.

A doua zi dimineață m-am trezit bucuroasă că e sâmbătă. Nu aveam nimic anume de făcut – rufele erau spălate, cumpărăturile făcute. O zi de relaxare și atât. Fantastic.

M-am decis să încep cu o baie lungă și plăcută, după care aveam să hotărâsc ce fac cu ziua. Mă gândeam la o alergare prin parcul Golden Gate, mai târziu. Toamna este atât de frumoasă în San Francisco când e vremea bună. Puteam să îmi iau cu mine o carte și să-mi petrec acolo întreaga după-amiază.

Am dat drumul la apă și mi-am aruncat pijamaua pe podea. Clive, venit să îmi țină companie, mi s-a frecat de picioare mieunând, după care s-a urcat pe cadă. Îi plăcea să se plimbe pe marginea căzii când făceam baie. Nu căzuse niciodată, deși uneori i se uda coada. Pisică prostuță – într-o bună zi avea să intre cu totul la apă.

Am încercat apa. Cada gigantică era aproape plină când am decis că mai am nevoie de puțină cafea înainte de a mă cufunda în ea. Am lipăit, în pielea goală, până la bucătărie. Am căscat și am umplut râșnița.

Am aruncat câteva lingurițe de cafea în filtru și m-am dus să iau apă. De cum am răsucit robinetul, a început nebunia.

Întâi l-am auzit pe Clive mieunând disperat. Apoi am auzit un plescăit și mi-am zis că, în sfârșit, o pățise, când apa din chiuvetă mi-a țâșnit drept în față.

Am clipit furioasă, derutată până ce mi-am dat seama că robinetul stropea toată bucătăria.

— Căcat! am țipat, încercând să închid robinetul.

N-am reușit.

Am dat fuga la baie, înjurând, și l-am găsit pe Clive ascuns în spațele toaletei, ud leoarcă, în timp ce robinetul de la cadă stropea sălbatic peste tot în baie. Am început să mă panichez. Tot apartamentul înnebunise parcă în același moment. Era apă peste tot și Clive țipa încă din toți rărunchii.

Eu eram goală, udă și gata să clachez.

— Futu-i mama mă-sii și toți dracii din lume! am țipat și am înșfăcat un prosop.

Am încercat să gândesc, să mă calmez. Trebuia să existe vreun robinet general pe undeva. Renovasem case, pentru numele lui Dumnezeu. *Gândește, Caroline!*

Cam pe la acest moment am auzit un bocănit de altundeva din apartament. Firește că am crezut că vine din dormitor. Dar nu, era ușa de la intrare.

Înfășurându-mi prosopul în jurul corpului și înjurând încă de l-aș fi făcut și pe un marinar să roșească, am luat-o la fugă, reușind să nu alunec pe apa care începea să bălțească pe podea. Am deschis ușa cu o mișcare furioasă.

Era Simon.

— Ți-ai ieșit din minți? Ce e cu gălăgia asta?

Practic n-am observat boxerii verzi în carouri, părul zburlit de la somn sau abdominalii-limitatoare-de-viteză. Practic.

Mi se inițializase modul de supraviețuire, așa că l-am apucat de cot și l-am tras cu forța în apartament.

— Unde mama dracului e robinetul general în apartamentele astea? am urlat.

S-a uitat în jur – era un haos de nedescris. Apă țâșnind în bucătărie, apă pe dușumea venind din baie și eu înfășurată într-un prosop Camp Snoopy, care fusese primul care-mi căzuse în mână.

Chiar și în situație de criză, Simon a zăbovit vreo 2,5 secunde ca să-mi examineze trupul aproape gol. Bine. Mie mi-ar fi putut lua cam 3,2 să mă uit la al lui.

Apoi ne-am lansat amândoi în acțiune. A fugit în baie ca un bărbat în misiune și l-am auzit ciocănind. Clive a scuipat și a zbughit-o în bucătărie. Dându-și seama că și acolo e la fel de ud, a executat un salt acrobatic și a aterizat pe frigider. Am fugit să dau o mână de ajutor la baie și m-am lovit de Simon, care alerga către bucătărie. Neabătut, a glisat pe podea și a deschis ușile de sub chiuvetă. A început să arunce peste tot sticlele cu detergenți și am presupus că încearcă să ajungă la robinetul general. M-am străduit să nu observ felul în care i se lipeau boxerii de fese. M-am străduit din răputeri. În momentul ăla era și el plin de apă și, încercând să-și schimbe poziția, a alunecat și s-a prăbușit pe podea.

— Au! a țipat de sub chiuvetă, cu picioarele rășchirate pe gresia udă. Apoi s-a întors cu fața-n sus și m-a strigat, ca să acopere zgomotul apei și mieunatul pisicii. Era ud learcă și arăta... magnific.

— Vino-ncoace și ajută-mă! Nu pot să-l închid.

Amintindu-mi că port doar un prosop, am îngenunchat cu grijă lângă el și am încercat să evit să-i privesc trupul – trupul acela lung, sulpul și ud care se afla periculos de aproape de al meu. Un alt jet de apă care mi-a sărit drept în ochi a reușit să mă scoată din reverie și mi-am reinnoit forțele.

— Ce vrei să fac? am țipat.

— Ai o cheie franceză?

— Da!

— Poți să mi-o dai?

— Sigur!

— De ce țipi?

— Nu știu!

Am rămas acolo, încercând să văd sub chiuvetă.

— Du-te s-o aduci, pentru numele lui Dumnezeu!

— Bine. Bine! am țipat și am fugit la debara.

Când m-am întors, am alunecat puțin pe gresia udă și am glisat către el.

— Uite! am strigat și i-am întins cheia franceză sub chiuvetă.

L-am urmărit cum lucrează, cu fața ascunsă. Brațele îi erau încordate și am văzut cât e de puternic. Am văzut cu uimire cum i se întărește stomacul și scoate la iveală șase pachetele. Ups, cred că erau de fapt opt. Iar apoi a apărut V-ul. Salut, V...

Mormăind, Simon încerca să strângă robinetul, prins pe de-a-n-tregul în luptă. L-am urmărit cum duce Bătălia Robinetului și iese, în cele din urmă, triumfător. Am stat cu ochii și pe boxerii verzi cu carouri, care erau uzi și se lipeau de el ca o a doua piele, piele care era udă și probabil caldă și...

— Gata!

— Ura!

Am bătut din palme. Apa se oprise, în sfârșit. A mai icnit o dată, sunet care mi s-a părut ciudat de familiar, și m-am relaxat. L-am urmărit cum se strecoară afară de sub chiuvetă.

A rămas întins pe podea, ud leoarcă și îmbrăcat în boxeri.

M-am așezat lângă el, ud leoarcă și îmbrăcată într-un prosop.

Clive stătea pe frigider, ud leoarcă și furios.

Clive îi dădea înainte cu mieunatul disperat, iar Simon și eu continuam să ne uităm unul la altul, respirând greu – Simon din cauza bătăliei lui, iar eu... din cauza bătăliei lui. Clive a sărit, până la urmă, de pe frigider și a alunecat pe blatul ud. A lovit aparatul de radio, care a căzut pe podea. În bucătăria plină de apă s-a revărsat, tare, Marvin Gaye. Clive s-a scuturat și a fugit în camera de zi.

Let's get it on..., cânta Marvin Gaye și chiar părea s-o creadă, iar eu și Simon ne-am uitat unul la altul cu fețele aprinse.

— Glumești? am zis.

— Pe bune? a zis el, și amândoi am început să râdem – de haos, de ridicolul situației, de pura nebunie a ceea ce se întâmplase și de faptul că stăteam întinși, pe jumătate goi, pe gresia din bucătărie, plini de apă, și ascultam un cântec care ne încuraja „să trecem la fapte” și râdeam în hohote.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am șters lacrimile de la ochi. S-a ridicat și el, ținându-se încă de stomac.

— E ca într-un episod prost din *Three's Company*, a răs.

— Zău așa. Sper că l-a chemat cineva pe dr. Furley, am chicotit, trăgându-mi prosopul mai bine pe lângă corp.

— Cred că ar trebui să facem puțină curățenie, a remarcat, ridicându-se în picioare.

Am observat că boxerii lui, și orice ar fi putut conține aceștia, erau acum la nivelul ochilor mei. *Calm, Caroline.*

— Mda, cam este cazul.

Am răs din nou. Mi-a întins mâna și m-a ajutat să mă ridic în picioare. Tălpile îmi tot alunecau, așa că m-am ținut de mâna lui, dar am rămas pe loc.

— Nu merge așa, a mormăit și m-a luat în brațe. M-a dus în camera de zi și m-a așezat pe canapea.

— Ai grijă aici. Snoopy stă să cadă, a remarcat, indicând spre partea care îmi acoperea sânii.

— Ți-ar plăcea, nu-i așa? am răs, trăgând prosopul mai bine pe mine.

— Mă duc să mă schimb și mă întorc cu niște prosoape uscate. Încearcă să nu mai faci vreo prostie.

Mi-a făcut cu ochiul și a plecat la el. Am răs și m-am dus în dormitor, unde Clive era doar o moviliță sub plapumă.

Căutând ceva de îmbrăcat, m-am uitat în oglinda din dressing. Străluceam. *Hm*. Probabil de la apa rece.

O oră mai târziu, lucrurile erau din nou sub control. Șterseserăm apa, îi informaserăm pe vecinii de jos că s-ar putea să apară scurgeri și chemaserăm instalatorul.

M-am îndreptat către ușă, ștergând ultimii stropi de apă cu prosoapele pe care, cu atâta generozitate, le pusese Simon la dispoziție.

— Ce dezastru! am exclamat, ridicându-mă de pe podea și aruncându-mă pe canapea.

— Putea fi mai rău. De pildă, să ți se întâmple ca după trei ore de somn să te trezească o femeie care urlă cât o ține gura, a spus, venind să se așeze pe brațul canapelei.

Mi-am arcuit o sprânceană. A dat înapoi.

— Bine, nu a fost un exemplu bun – scenariul ăsta îți este cunoscut. Ce faci acum?

— Nu știu. Trebuie să stau aici și să-l aștept pe instalator. Între timp, nu am apă, ceea ce înseamnă că n-am cafea, nu pot să fac duș, nimic. Ce porcărie, am murmurat, încrucișându-mi brațele peste piept.

— Păi, ce să zic, eu mă duc la mine, să beau cafea și să fac duș, dacă ai nevoie de ceva... a spus, îndreptându-se către ușă.

— Nu fi nesimțit, dă-mi și mie cafea.

— Mă iei la duș cu tine?

— Nu-ți face speranțe.

— Ei, hai, poți să faci duș oricum. Haide, moartea pasiunii!

M-a tras de pe canapea și m-a condus pe hol. Clive a mai țipat o dată din dormitor.

— A, stai să iau micul dejun.

— Ce-i acolo?

— Checul tău cu dovlecei.

Jur că aproape și-a mușcat buza de jos. Trebuia să fie nebun după checul cu dovlecei.

Treizeci de minute mai târziu, stăteam la masa din bucătăria lui Simon, cu picioarele încolăcite sub mine, bând cafea făcută la infuzor și ștergându-mi părul cu prosopul. Simon părea relaxat și vesel și devorase tot checul. De-abia apucasem să iau o bucată înainte să dispară în gura lui.

S-a sculat de la masă și s-a bătut pe burta plină.

— Mai vrei unul? Am făcut mai multe, hămesitule.

— Iau orice vrei să îmi dai, Cămășuță. N-ai idee cât de mult îmi place checul de casă. Nimeni nu mi-a mai făcut de ani de zile.

A râgâit ușor.

— Foarte sexy.

M-am încruntat și mi-am luat cafeaua în camera de zi, după ce am deschis ușa și m-am uitat pe hol după instalator.

Simon m-a urmat și s-a așezat pe canapeaua lui mare, confortabilă. M-am plimbat prin cameră, privind fotografiile. Avea o serie alb-negru pe un perete, câteva imagini ale aceleiași femei pe o plajă. Mâini, picioare, abdomen, umeri, spate, degete și, în final, una cu fața ei. Era superbă.

— Ce frumoasă e. Membră a haremului? am întrebat peste umăr.

A oftat și și-a trecut mâinile prin păr.

— Nu toată lumea mi-a trecut prin pat, știi.

— Scuze. Glumesc. Unde sunt făcute? am întrebat, așezându-mă lângă el.

— Pe o plajă din Bora-Bora. Lucram la o serie de fotografii turistice - cele mai frumoase plaje din Pacificul de Sud, stil retro. Am găsit-o pe plajă într-o zi, era din partea locului, lumina era perfectă, așa că am întrebat-o dacă mă lasă să-i fac câteva poze. Au ieșit grozave.

— E superbă, am spus, sorbind din cafea.

— Da, m-a aprobat cu un zâmbet dulce.

Ne-am băut cafelele în liniște. Dar tăcerea nu era stânjenitoare.

— Deci ce aveai de gând să faci azi? m-a întrebat.

— Adică până la revolta țevilor?

— Da, înainte de atac.

A zâmbit peste marginea ceștii, cu licăre în ochii albaștri.

— Nu mi-am făcut multe planuri, de fapt, și a fost un lucru bun. Mă gândeam să mă duc să alerg și poate să rămân și să citesc undeva afară după-amiază.

Am oftat, simțindu-mă în largul meu.

— Tu?

— Aveam de gând să dorm toată ziua, înainte de a mă apuca de muntele de rufe de spălat.

— Du-te la culcare. Pot să aștept la mine acasă.

Am dat să mă ridic. Bietul om, venise târziu și eu nu-l lăsam să doarmă.

Dar mi-a făcut semn să mă așez înapoi pe canapea.

— De fapt, știi că nu e bine. Dacă dorm, o să simt diferența de fus orar toată săptămâna. Trebuie să mă întorc cât mai curând pe ora Pacificului, așa că atacul țevilor a picat bine.

— Hmm, dacă zici tu. Cum a fost în Irlanda? Te-ai simțit bine? am întrebat, așezându-mă la loc.

— Întotdeauna mă simt bine când călătoresc.

— Doamne, ce job uluitor. Mi-ar plăcea să călătoresc așa, să trăiesc din geamantan, să văd lumea, minunat...

M-am oprit, uitându-mă în jur la fotografii. Am zărit pe peretele mai îndepărtat o poliță subțire pe care stăteau niște sticlute.

— Ce-i acolo? am întrebat, apropiindu-mă de polița micuță.

Toate sticlele conțineau ceva ce arăta a nisip. În unele nisipul era alb, în altele cenușiu, roz sau chiar negru. Fiecare avea o etichetă. L-am simțit venind în spatele meu. Răsuflarea îi era caldă pe urechea mea.

— De câte ori vizitez o plajă, aduc acasă puțin nisip – ca să-mi aduc aminte de locul în care am fost, mi-a răspuns, cu vocea joasă și melancolică.

M-am uitat mai bine la sticlute și m-am minunat de câteva dintre numele scrise pe etichete: *Insula Harbour – Bahamas, Prince William*

Sound - Alaska, Punaluu - Hawaii, ViK - Islanda, Sanur - Fiji, Patara - Turcia, Galicia - Spania.

— Ai fost în toate locurile astea?

— Mmm-hmm.

— De ce iei cu tine nisip? De ce nu cărți poștale sau, și mai bine, fotografiile pe care le faci? Nu-s destul ca suvenir? l-am întrebat, întorcându-mă cu fața la el.

— Fac fotografii pentru că îmi place și, întâmplător, îmi și câștig traiul din ele. Dar nisipul? Este tangibil, este tactil, este real. Pot să îl simt; este nisipul pe care am călcat, efectiv, pe fiecare continent. Mă aduce înapoi acolo, instantaneu, a spus, cu ochi visători.

Oricine altcineva, în orice alt decor, ar fi sunat melodramatic. Dar Simon? Tipul era profund. La naiba!

Mi-am plimbat degetele pe sticle – erau aproape mai multe decât puteam număra. Vârfurile degetelor au zăbovit pe câteva din Spania și el a observat.

— Spania, hm? a întrebat.

M-am întors ca să-l privesc.

— Da, Spania. Dintotdeauna mi-am dorit să merg acolo. O să merg într-o bună zi.

Am oftat și m-am întors pe canapea.

— Călătorești mult? m-a întrebat, așezându-se din nou alături.

— Încerc să mă duc undeva în fiecare an – nu în locuri la fel de exotice sau la fel de frecvent ca tine, dar îmi dau silința.

— Cu fetele? a zâmbit.

— Uneori, dar în ultimii ani mi-a făcut plăcere să călătoresc de una singură. Îmi stabilesc propriul ritm, mă duc unde am chef și nu trebuie să aștept decizia unui comitet de fiecare dată când vreau să ies la cină, înțelegi.

— Înțeleg. Dar sunt puțin surprins, a spus, încruntându-se ușor.

— Surprins că mi-aș dori să călătoresc singură? Glumești? E cel mai bine! am exclamat.

— Ei, n-am de gând să te contrazic. Sunt doar surprins. Celor mai mulți oameni nu le place să călătorească neînsoțiți - prea copleșitor, prea intimidant. Și cred că s-ar simți singuri.

— Tu te simți vreodată singur? l-am întrebat.

— Ți-am mai spus, eu nu mă simt niciodată singur, a spus, clătănând din cap.

— Da, știu, dar parcă îmi vine oarecum greu să cred.

Mi-am răsucit o șuviță de păr aproape uscat în jurul degetului.

— Tu te simți vreodată singură?

— Când călătoresc? Nu, sunt o companie grozavă, am răspuns prompt.

— Urâsc să recunosc, dar sunt de acord, a zis, ridicând ceașca în direcția mea.

Am zâmbit și am roșit ușor, detestându-mă pentru asta.

— Uau, devenim prieteni? am întrebat.

— Hmm, prieteni... a spus, examinându-mă și părând să cugete adânc. Da, cred că suntem.

— Interesant. De la „moartea pasiunii“ la „prietenă“. Nu-i rău, am chicotit și mi-am ciocnit ceașca de a lui.

— Rămâne de văzut dacă ai fost promovată de la statutul de moartea pasiunii, a spus.

— Ei, te rog doar să mă avertizezi înainte de următoarea vizită a lui Pălmuță, bine, *prietene*?

Am răs văzându-i expresia nedumerită.

— Pălmuță?

— A, da, tu o știi de Katie, am răs.

A avut în sfârșit decența de a roși și a zâmbit timid.

— Să-ți spun drept, Katie nu mai face parte din ceea ce cu amabilitate numești „haremul“ meu.

— O, nu! Îmi plăcea de ea! Ai plesnit-o prea tare? l-am tachinat iar, râsul începând să îmi devină necontrolat.

Și-a trecut mâinile prin păr.

— Ți spun, asta este, sincer, cea mai ciudată conversație pe care am avut-o vreodată cu o femeie.

— Mă îndoiesc dar, serios, unde a dispărut Katie?
A zâmbit liniștit.

— A cunoscut pe altcineva și pare cu adevărat fericită. Așa că am pus capăt relației noastre fizice, desigur, dar suntem încă prieteni buni.

— Foarte bine, am încuviințat. Cum funcționează asta, de fapt? am întrebat după un moment de pauză.

— Ce anume?

— Păi, trebuie să recunoști, relațiile tale sunt cel puțin neconvenționale. Cum te descurci? Cum le ții pe toate fericite?

A râs.

— Chiar mă întrebi cum le satisfac pe femeile astea? a spus râzând.

— Sigur că nu. Că doar am auzit! Cred că nu este niciun dubiu în legătură cu asta. Te întreb – cum de nu suferă?

S-a gândit puțin.

— Pentru că suntem onești unul cu altul, presupun. Nu este ca și cum cineva și-ar pune în cap să creeze o mică lume, ci pur și simplu se întâmplă. Cu Katie m-am înțeles întotdeauna grozav, în special în felul ăla, așa că s-a format o relație.

— Îmi place de Pălmuță – adică de Katie. Deci ea a fost prima? În harem?

— Termină cu haremul – faci ca totul să sune atât de murdar. Cu Katie am fost coleg în studenție, am ieșit puțin împreună, nu a mers. Dar e o tipă grozavă, este... stai puțin, chiar vrei să auzi toate astea?

— Sunt numai urechi. Aștept să descifrez misterul ăsta încă de când mi-ai dărâmat tabloul de pe perete și mi-a căzut în cap.

Am zâmbit, așezându-mă mai comod pe canapea, cu picioarele sub mine.

— Ți-am dărâmat un tablou de pe perete? a întrebat, amuzat și mândru în același timp.

Ce mai tip.

— Concentrează-te, Simon. Varsă tot - nu te zgârci la detalii - căcatul ăsta e mai bun ca HBO.

A râs și și-a tras fața de povestitor.

— Păi, bine, presupun că a început cu Katie. Nu am rezistat ca pe-reche dar, când ne-am întâlnit întâmplător peste câțiva ani, cafeaua s-a transformat în prânz, prânzul în băuturi și băuturile în... ei bine, pat. Niciunul nu era cu nimeni, așa că am început să ne vedem de câte ori eram în oraș. Este grozavă. Este... nu știu cum să-ți explic. Este... moale.

— Moale?

— Da, rotunjoară și caldă și dulce. Este pur și simplu... moale. E minunată.

— Și Purina?

— Nadia. O cheamă Nadia.

— Pisica mea este de altă părere.

— Pe *Nadia* am cunoscut-o la Praga. Aveam un contract într-o iarnă. De obicei nu fac fotografie de modă, dar mi s-a cerut să fotografiez pentru *Vogue* - ceva foarte artistic, foarte conceptual. Nadia avea o casă în afara orașului. Am petrecut un weekend în pielea goală și când s-a mutat în State m-a căutat. Își ia acum masterul în relații internaționale. Mă întristează că la douăzeci și cinci de ani se apropie de sfârșitul carierei - în modelling. Așa că muncește din greu să facă altceva. E foarte deșteaptă. A călătorit de jur-împrejurul lumii și vorbește cinci limbi! A învățat la Sorbona. Știai asta?

— De unde era să știu?

— E ușor să emiți judecăți pripite când nu cunoști pe cineva, nu-i așa? a întrebat, iscodindu-mă cu privirea.

— Punct ochit.

Am încuviințat cu o mișcare din cap, îmboldindu-l cu piciorul să-i dea înainte.

— Și apoi Lizzie. Frate, femeia asta este nebună! Am cunoscut-o la Londra, era beată cui într-un pub. A venit la mine, m-a luat de guler, m-a sărutat și m-a târât acasă cu ea. Fata asta știe exact ce vrea și nu se codește să ceară.

Îmi aminteam în detaliu unele dintre momentele ei mai zgomotoase. Era, într-adevăr, destul de lipsită de echivoc în legătură cu ce voia, cu condiția să faci abstracție de chicotelii.

— Este avocat și unul dintre clienții ei principali locuiește aici, în San Francisco. Are sediul la Londra, dar când ne găsim în același oraș, facem tot posibilul să ne întâlnim. Ei bine, asta e.

— Asta e? Trei femei și asta e? Cum de nu sunt geloase? Cum de le convine situația? Și tu nu vrei mai mult? Ele nu vor mai mult?

— Nu, pentru moment. Toată lumea capătă exact ce își dorește, așa că toate-s bune și frumoase. Și da, toate știu una despre alta, dar odată ce nimeni nu-i îndrăgostit aici, nimeni nu are așteptări dincolo de prietenie – cu cele mai bune foloase posibile. Adică, nu mă înțelege greșit, le ador pe toate și le iubesc, pe fiecare în alt fel. Sunt un tip norocos. Femeile astea sunt uimitoare. Dar eu sunt prea ocupat ca să am o relație adevărată și majoritatea femeilor nu se leagă la cap cu un prieten care stă mai mult aiurea decât acasă.

— Da, dar nu toate femeile vor același lucru. Nu toate vrem să ținem bărbații în cușcă.

— Fiecare femeie cu care am ieșit a spus că nu vrea, dar până la urmă a vrut. Nu e nimic în neregulă – este de înțeles –, dar cu programul meu atât de nebunesc, îmi este foarte greu să am o relație cu cineva care are nevoie să fiu ceea ce nu sunt.

— Deci nu ai fost niciodată îndrăgostit?

— N-am spus asta, nu?

— Așadar ți s-a întâmplat să ai o relație cu o singură femeie?

— Firește, dar, după cum am spus, odată ce viața mea a devenit ceea ce este astăzi – mereu pe drum –, e greu să rămâi îndrăgostită de un asemenea bărbat. Cel puțin așa mi-a spus exa când a început să se vadă cu un contabil. Știi cum e – poartă costum, are servietă, e acasă în fiecare seară la șase –, se pare că e ceea ce vor femeile.

A oftat, lăsându-și jos ceașca de cafea și așezându-se mai comod pe canapea. Cuvintele lui spuneau că e împăcat cu situația, dar expresia melancolică de pe chip zicea altceva.

— Nu e ceea ce vor toate femeile, am parat.

— Este experiența mea, cel puțin de până în prezent. Este motivul pentru care ceea ce am acum mă aranjează perfect. Femeile astea cu care îmi petrec timpul când sunt acasă? Sunt grozave. Sunt fericite. Eu sunt fericit – de ce am clătina barca?

— Acum au rămas numai două și cred că ai simți altfel dacă ar apărea femeia potrivită. Femeia potrivită pentru tine nu ar dori să îți schimbe nimic din viață. Nu ți-ar clătina barca, ar sări drept în ea și ar naviga cu tine.

— Ești o romantică, nu-i așa?

S-a aplecat și mi-a dat un pumn jucăuș în umăr.

— Sunt o romantică practică. Pe mine chiar nu m-ar deranja să am un iubit care călătorește mult, pentru că – sincer? – îmi place să am spațiu. În plus, ocup tot patul, așa că mi-e greu să dorm cu cineva.

Am clătinat jalnic din cap, amintindu-mi cât de repede obișnuiam să mă descotorosesc de iubiții trecători. Parte din trecutul meu nu se deosebea prea tare de al lui Simon. Doar că el își ținea sexcapadele într-un pachet mult mai îngrijit.

— O romantică practică. Interesant. Spune-mi de tine acum. Ai pe cineva?

— Nu, și sunt OK cu asta.

— Chiar așa?

— E chiar atât de greu de crezut că o femeie sexy cu o carieră grozavă nu are nevoie de un bărbat ca să fie fericită?

— În primul rând, bravo că îți spui „sexy” – pentru că este adevărat. Îmi place când o femeie își face singură complimente, în loc să le vâneze. Iar în al doilea rând, nu vorbesc despre căsătorie aici, ci te întreb dacă te vezi cu cineva. Înțelegi? Fără pretenții.

— Mă întrebi dacă mi-o trag cu cineva acum? i-am trântit-o, de s-a înecat cu cafeaua.

— Cu siguranță cea mai ciudată conversație pe care am avut-o vreodată cu o femeie, a murmurat.

— O femeie sexy, i-am reamintit.

- Clar ca bună ziua. Deci? Ai fost îndrăgostită vreodată?
- Parcă am fi într-un miniserial ABC, cu toată cafeaua și vorbăria despre dragoste, am observat.
Nu-i exclus să fi tras de timp.
- Haide, să sărbătorim momentul ăsta din viața noastră, a spus, ridicându-și cana de cafea.
- Am fost vreodată îndrăgostită? Da. Da, am fost.
- Și?
- Și nimic. Nu s-a sfârșit bine, dar ce sfârșit este bun? El s-a schimbat, eu m-am schimbat, așa că i-am pus capăt. Asta-i tot.
- I-ai pus capăt, în sensul că...
- Nimic dramatic. Pur și simplu nu era cine am crezut că o să fie, am explicat, punând cafeaua jos și jucându-mă cu părul.
- Deci ce s-a întâmplat?
- Păi știi cum e. Eu eram în ultimul an la Berkeley și el termina dreptul. A început grozav, dar pe parcurs nu a mai fost, așa că am plecat. M-a învățat totuși să mă cațăr pe munte, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare.
- Avocat, hm?
- Da, și își dorea o nevestică de avocat. Ar fi trebuit să mă prind de când vorbea de planurile mele pentru carieră ca despre „o mică afacere în decorațiuni”. Tot ce voia, de fapt, era să aibă pe cineva care să arate bine și să-i ia cămășile de la curățătorie la timp. Nu era pentru mine.
- Nu te cunosc prea bine, dar nu prea mi te pot imagina undeva în suburbii.
- Nici eu. Nu e nimic în neregulă cu suburbiile, dar nu-s pentru mine.
- Nu poți să te muți în suburbii. Cine îmi mai face chec?
- Pfff, vrei doar să mă vezi în șorț.
- Habar n-ai, a spus făcându-mi cu ochiul.
- E greu să obții tot ce îți dorești de la o singură persoană. Știi la ce mă refer? Ah, sigur că știi. La ce îmi era mintea? am râs.

Amândoi am sărit când am auzit bătăi vizavi, la ușa mea. În sfârșit sosise instalatorul.

— Mulțumesc pentru cafea și pentru duș și pentru că m-ai salvat, am spus, întinzându-mă în timp ce mă îndreptam spre ușă și o deschideam.

L-am salutat pe tipul din hol și am ridicat un deget, indicându-i că aveam să mă întorc imediat.

— Nicio problemă. Nu a fost trezirea cea mai plăcută din lume, dar probabil că mi-am meritat-o.

— Într-adevăr. Dar mulțumesc oricum.

— Cu plăcere, și mulțumesc pentru chec. A fost grozav. Și dacă se întâmplă să ajungă altul pe-aici, este binevenit.

— Să văd ce pot face. Și, hei, unde mi-e puloverul?

— Nu știi cât sunt de scumpe?

— Pfff, eu imi vreau cadoul, am țipat, lovindu-l ușor în piept.

— Ei bine, ți-am adus ceva – un fel de mulțumesc-că-mi-ai-dat-cu-picioarul-în-ușă.

— Știam eu. Poți să mi-l aduci mai târziu.

Am traversat holul și am deschis ușa instalatorului. L-am dus în bucătărie și m-am întors la Simon.

— Prieteni?

— Așa se pare.

— Pot să trăiesc cu asta.

Am zâmbit și am închis ușa.

Instalatorul s-a apucat de lucru și eu m-am dus în dormitor să văd ce face Clive. Tocmai intram, când telefonul mi-a dat de știre că am un mesaj. Un SMS de la Simon, deja? Am zâmbit larg și m-am trântit pe pat, luând în brațe o pisică încă speriată. Clive a început imediat să toarcă.

Nu mi-ai răspuns la întrebare...

Mi s-a încins pielea când mi-am dat seama la ce se referă. Am simțit furnicături, ca atunci când îți amorțește un picior, dar în tot corpul. Într-un mod plăcut. La naiba, știa cum să scrie un SMS...

Dacă mi-o trag cu cineva?

Doamne, ce vulgară ești. Dar da, prietenii pot să întrebe asta, nu-i așa?

Da, pot.

Deci?

Ești o pacoste. Știi asta, nu?

Spune-mi. Nu începe acum să faci pe timida.

Întâmplător, nu. Nu mi-o trag cu nimeni.

Am auzit câteva bufnituri ușoare și egale în perete.

Ce naiba faci? Ăla e capul tău?

Mă omori, Cămășuță.

De cum am terminat de citit, micile bocăneli au reinceput. Am râs tare în timp ce el se dădea cu capul de perete. Mi-am așezat mâna pe zid, deasupra patului, în locul de unde venea zgomotul, și am râs încet. Ce dimineață ciudată...

Capitolul 10

Stăteam la birou și mă uitam pe fereastră. În față aveam o listă cu lucruri de făcut – și nu era o listă scurtă. Trebuia să dau o fugă până la casa Nicholson. Renovarea era aproape gata. Dormitorul și baia erau terminate, mai puțin câteva detalii. Trebuia să iau câteva carnete de mostre de la centrul de design. Aveam o întâlnire cu un nou client cărui îi fusesem recomandată de Mimi și, pe deasupra, aveam un dosar plin cu facturi de rezolvat.

Și totuși, eu mă uitam pe fereastră. Probabil că îl aveam pe Simon pe creier. Și pe bună dreptate. Între exploziile țevilor, datul cu capul de pereți și nenumăratele mesaje de duminică în care îmi cerea chec cu dovlecei, creierul, pur și simplu, nu-l putea șterge. Iar apoi, cu o seară în urmă, adusesse artileria grea: mă Glenn Miller-ise. Bătuse chiar în perete ca să fie sigur că ascult.

Mi-am pus capul pe birou și am bocănit în el de câteva ori ca să văd dacă ajută. Se pare că îl ajutase pe Simon...

Seara, m-am dus la yoga direct după muncă. Urcam treptele către apartamentul meu când am auzit o ușă deschizându-se mai sus.

— Caroline? m-a strigat.

Am rânjit și am continuat să urc.

— Da, Simon?

— Vii târziu acasă.

— Îmi ții cont? am râs, înconjurând ultimul palier și privind în sus spre el.

Stătea aplecat peste balustradă, cu părul în ochi.

— Da. Am venit pentru chec. Dovlecește-mă, femeie!

— Nu ești sănătos. Știi asta, nu?

Am urcat ultimele trepte și m-am oprit în fața lui.

— Mi s-a mai spus. Miroși frumos, a zis, aplecându-se către mine.

— Ce faci, mă adulmeci? am întrebat neîncrezătoare și am deschis ușa.

— Mmm-hmm, foarte frumos. Ai fost la antrenament? m-a întrebat, venind în spatele meu și închizând ușa.

— La yoga, de ce?

— Miroși *grozav* când ești transpirată, a spus, mișcându-și sprâncenele drăcește.

— Serios, asta-i fraza ta de agățat?

M-am întors cu spatele la el ca să-mi scot jacheta și să-mi strâng maniacal coapsele.

— Nu e o frază de agățat. Chiar miroși *grozav*, l-am auzit spunând și am închis ochii ca să blochez magia neagră care o făcea pe Caroline cea de Jos să se trezească la viață.

Clive a venit în fugă din dormitor când mi-a auzit vocea și s-a oprit brusc la vederea lui Simon. Din păcate, podeaua de lemn era alunecoasă și a patinat destul de jalnic, ajungând sub masa din sufragerie. Încercând să-și recapete demnitatea, a executat un salt dificil pe patru labe de pe podea pe bibliotecă și mi-a făcut un semn cu laba. Voia să mă duc la el – tipic masculin.

Mi-am lăsat jos sacul de sport și m-am dus să îl dezmierd.

— Salut, scumpete. Ce-ai făcut astăzi? Hmm? Te-ai jucat? Ai tras un somnic bun?

L-am scărpinat după ureche și a început să toarcă sonor. M-a privit galeș și apoi s-a uitat la Simon. Urât.

— Chec cu dovlecei, hm? Să înțeleg că mai vrei? am întrebat, aruncându-mi jacheta pe spătarul unui scaun.

— Știu că mai ai. Simon spune „dă-mi“, s-a prostit, cu degetul îndoit ca un pistol.

— Ai făcut o obsesie. Ai încercat un grup de sprijin? am întrebat și am intrat în bucătărie. Mai aveam un chec – posibil să-l fi păstrat pentru el.

— Da. M-am înscris la PA. Patiserii Anonimi. Ne întâlnim la brutăria de pe Pine, a răspuns, așezându-se pe un taburet din fața blatului.

— E bun grupul?

— Destul de bun. E unul și mai bun pe strada Market, dar nu mai pot să-l frecventez, a spus clătinând din cap.

— Te-au dat afară? am întrebat, aplecându-mă pe blat în fața lui.

— Da, a zis și m-a chemat cu degetul să vin mai aproape. M-au prins mângâind niște chifle, a șoptit.

Am chicotit și l-am ciupit ușor de obraz.

— Mângâiai chiflele, am pufnit și el mi-a dat mâna la o parte.

— Dă checul încoace și nimeni nu va avea de suferit.

M-am predat, cu mâinile ridicate, și am luat un pahar de vin din dulapul de deasupra capului lui. L-am întrebat, cu o ridicare din sprâncenă, dacă vrea. A dat din cap.

I-am înmănat o sticlă de merlot și tirbușonul, apoi am luat un ciorchine de struguri din frigider. A turnat, am ciocnit și, fără un cuvânt, m-am apucat să pregătesc cina.

Restul serii a curs firesc. Acum vorbeam despre paharele noi de vin pe care le cumpărasem de la Williams-Sonoma și peste jumătate de oră eram așezați la masa din sufragerie, cu spaghete în față. Eram îmbrăcată încă în ce purtasem la yoga, iar Simon era în blugi și tricou și șoselete. Își scosese sveterul de la Stanford înainte de a scurge pastele. Nu îl rugasem eu, venise, pur și simplu, lângă mine și îmi dăduse o mână de ajutor, în timp ce eu terminam de preparat sosul.

Vorbiserăm despre oraș, despre munca lui, despre munca mea și despre excursia la lacul Tahoe, apoi ne-am dus să ne bem cafeaua pe canapea.

M-am lăsat pe spate pe perne, cu picioarele încrucișate sub mine. Simon îmi povestea despre o excursie pe care o făcuse cu câțiva ani în urmă în Vietnam.

— N-ai văzut așa ceva vreodată – satele de munte, plajele superbe, mâncarea! O, Caroline, mâncarea!

A oftat, întinzându-și brațele de-a lungul marginii canapelei. Am zâmbit și am încercat să nu observ fluturii din stomac când mi-a rostit numele așa: cu un „O” înainte... O, Doamne.

— Sună minunat, dar mie nu-mi place mâncarea vietnameză. Nu pot s-o sufăr. Pot să-mi iau cu mine untul de arahide?

— Știu un tip – face cei mai buni tăieței din lume, pe o casă plutitoare din mijlocul golfului Ha Long. Iei o înghițitură și-ți arunci imediat peste bord untul de arahide.

— Doamne, ce mi-ar plăcea să călătoresc așa ca tine. Te saturi vreodată de asta? am întrebat.

— Hmmm, da și nu. Întotdeauna îmi place să mă întorc acasă. Iubesc San Francisco. Dar dacă stau prea mult acasă mi se face dor de ducă. Și să nu aud comentarii despre nestatornicie – încep să știu la ce te duce mintea, Cămășuță.

M-a bătut pe braț cu afecțiune.

M-am prefăcut ofensată, dar adevărul era că tocmai mă pregăteam să fac o glumă. Am observat că mâna lui era încă pe brațul meu și trasa, absent, cerculețe cu vârfurile degetelor. Chiar trecuse atât de mult timp de când lăsasem un bărbat să mă atingă de mă puneau așa pe jar niște cerculețe? Sau era vorba de cel care le trasa? O, Doamne, vârfurile degetelor. Oricum ar fi fost, efectul era clar. Dacă aș fi închis ochii, cred că l-aș fi putut vedea pe O făcându-mi cu mâna – de departe încă, dar nu chiar atât de departe pe cât fusese înainte.

M-am uitat la Simon și am văzut că își privea mâna, de parcă se mira să vadă ce fac degetele lui pe pielea mea. Am tras aer adânc în piept, ceea ce i-a atras atenția. Ne-am privit unul pe celălalt. Caroline cea de Jos reacționa, firește, dar și Inima începea să bată mai tare.

Apoi Clive a sărit pe spătarul canapelei, și-a așezat fundul drept pe fața lui Simon și a omorât momentul. Am râs amândoi și Simon și-a retras mâna. I-am explicat lui Clive că nu e politicos să se poarte astfel cu musafirii. Totuși, Clive părea ciudat de încântat de sine, ceea ce mi-a indicat că pusese ceva la cale.

— Uau, s-a făcut aproape zece! Ți-am răpit toată seara. Sper că nu aveai planuri, a spus Simon, ridicându-se în picioare și întinzându-se. Ocazie cu care i s-a ridicat tricoul. A trebuit să-mi mușc limba ca s-o împiedic să lingă acea bucățică de deasupra blugilor.

— Păi, mă aștepta o seară super-incitantă de urmărit Food Network, la naiba, Simon!

Mi-am scuturat pumnul în direcția lui și m-am ridicat și eu.

— Ba chiar mi-ai făcut mâncare, care a fost delicioasă, apropo, a zis, căutându-și sveterul.

— Nicio problemă. Îmi place să gătesc pentru altcineva. E ceea ce fac pentru orice tip care îmi bate la ușă și îmi cere chec.

I-am întins checul pe care îl lăsasem afară pentru el.

A rânjit, luându-și sveterul de pe jos, de lângă canapea.

— Bine, data următoare gătesc eu. Sunt neîntrecut la – hm, ciudat, s-a întrerupt, strâmbându-se.

— Ce e ciudat? l-am întrebat, privindu-l cum își despătorește sveterul.

— E umed. De fapt, mai mult decât umed, e... ud? a întrebat, privindu-mă derutat.

M-am uitat la sveter, apoi la Clive, care stătea nevinovat pe spătarul canapelei.

— O, nu, am șoptit, și am simțit că mă albesc. Clive, ticălos mic!

Clive a sărit de pe canapea și a fugit în dormitor. Aflase că nu puteam să-l ajung când se ascundea în spatele dulapului și acolo se ducea când făcea ceva foarte, foarte rău. Nu mai făcuse asta de mult.

— Simon, lasă sveterul aici. Îl spăl sau îl dau la curățătorie. Îmi pare atât de rău, m-am scuzat, îngrozitor de stânjenită.

— Nu-mi vine să cred. Chiar a făcut-o?

— Da, da, a făcut-o. Îmi pare atât de rău, Simon. Are chestia asta cu marcatul teritoriului. Dacă un tip își lasă hainele pe podea – o, Doamne –, face pipi pe ele. Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău. Îmi...

— Caroline, este în regulă. Adică, e scârbos, dar e-n regulă. Mi s-au întâmplat lucruri mai rele. Nu-i nimic, crede-mă pe cuvânt.

A dat să-mi pună mâna pe umăr, dar s-a răzgândit, probabil când și-a amintit ce atinsese cu ea ultima dată.

— Îmi pare foarte rău, am luat-o de la capăt în timp ce el se îndrepta spre ușă.

— Încetează. Dacă îmi mai spui o dată că-ți pare rău, mă duc și fac pipi pe un lucru de-al tău, îți jur.

— Ei, asta e cu adevărat scârbos, am râs, în cele din urmă. Dar am avut o seară atât de plăcută și s-a încheiat cu pipi! m-am jeluț, deschizându-i ușa.

— A fost foarte plăcută, chiar și cu pipi. Vor mai fi și altele. Nu-ți face griji, Cămășuță.

Mi-a făcut cu ochiul și a traversat holul.

— Pune-mi niște muzică bună la noapte, bine? l-am rugat din ușă.

— S-a făcut. Somn ușor, a zis, și ne-am închis ușile în același timp.

M-am sprijinit de ușă, strângând sveterul în brațe. Mi-am amintit, cu un zâmbet mai mult ca sigur tâmp, de degetele lui pe pielea mea. După care mi-am amintit că strângeam în brațe un sveter ud de pipi.

— Clive, lighioană nemernică! am strigat și am fugit în dormitor.

Degete, mâini, piele fierbinte lipită de pielea mea. l-am simțit răsuflarea caldă, vocea ca sexul lichid în ureche.

— Mmm, Caroline, îți place?

Am gemut și m-am rostogolit, împletind picioare cu picioare și brațe cu brațe, împingându-mi limba în gura lui nerăbdătoare. I-am supt buza de jos. Am simțit gust de mentă, căldură și promisiunea a ce avea să urmeze când o să intre în trupul meu pentru prima oară. Am suspinat, el a gemut și, într-o clipă, eram țintuită sub el.

Buzele s-au mutat de pe gură pe gât, lingând și dansând și găsind locul – locul acela de sub maxilar care mă făcea să-mi pierd capul. M-am rostogolit deasupra lui, regretând că i-am pierdut greutatea. Dar l-am înconjurat cu picioarele și l-am simțit zvâcnind exact acolo unde aveam nevoie, și mi-a fost de ajuns. Mi-a dat la o parte părul căzut pe față, privindu-mă cu ochii aceia – ochi care mă puteau face să îmi uit numele, dar să îl strig pe al lui.

— Simon! am strigat, când mi-a prins ferm șoldurile în mâini.

Propriul meu strigăt m-a trezit din somn. Mi s-a părut că aud de dincolo de zid un mic râset, pe fondul acordurilor de trompetă ale lui Miles Davis.

M-am întins din nou pe pat, cu furnicături în tot corpul, și am încercat să găsesc un colț răcoros al pernei. M-am gândit la ce era de cealaltă parte a peretelui, la câteva palme distanță. O încurcasem.

• • •

A doua zi dimineață, stăteam la birou, în așteptarea unui nou client care ceruse anume să lucreze cu mine. Fiind încă nouă în branșă, obțineam multe dintre contracte în urma recomandărilor. Nu știam cine mă recomandase, dar îi eram datoare la greu. Era renovarea completă a unui apartament elegant – un proiect de vis. Înaintea oricărei prime întrevederi cu un client, pregăteam mape cu fotografiile ale altor proiecte la care lucrasem și aveam grijă să am la îndemână carnete pentru schițe, însă în ziua aceea manifestam un zel deosebit. Dacă îmi lăsam mintea să rătăcească măcar o secundă, Creierul se întorcea imediat

la visul pe care îl avusesem. Roșeam de fiecare dată când îmi aminteam ce îl lăsasem pe Simon din Vis să-mi facă și ce-i făcuse, la rândul ei, Caroline din Vis.

Caroline din Vis și Simon din Vis erau niște copii foarte obraznici.

— Caroline, am auzit din spatele meu.

M-am întors și am văzut-o pe Ashley în ușă.

— A venit domnul Brown.

— Excelent, vin imediat.

M-am ridicat și mi-am netezit fusta. Mi-am apăsat obrajii cu mâinile – speram că nu sunt prea roșii.

— Și e drăguuț! a murmurat Ashley, mergând alături de mine pe coridor.

— Zău? Înseamnă că e ziua mea norocoasă, am râs, dând colțul pentru a-l întâmpina.

Era într-adevăr drăguț, iar eu eram foarte în măsură să știu. Era fostul meu iubit.

— Dumnezeule! Ce șanse erau? a exclamat Jillian la masă, două ore mai târziu.

— Păi, având în vedere că întreaga mea viață pare condusă de coincidențe ciudate, presupun că era normal să se întâmple.

Am rupt o bucățică de lipie și am mestecat-o cu hotărâre.

— Dar zău așa, care-s șansele? s-a întrebat din nou Jillian, turnând San Pellegrino în ambele pahare.

— Aici nu-i vorba de șanse. Tipul ăsta nu lasă nimic la voia întâmplării. Știa exact ce face atunci când te-a abordat la evenimentul caritabil de luna trecută.

— Serious? a șuierat ea.

— Da. Mi-a spus. M-a văzut. Și când a aflat că lucrez pentru tine – bang! A avut nevoie de un designer de interior.

Am zâmbit, gândindu-mă la cum aranja el întotdeauna lucrurile astfel încât să iasă exact cum le voia. Ei, aproape întotdeauna.

— Nu-ți face griji, Caroline. Dau contractul altcuiva sau mă ocup chiar eu. Nu va trebui să lucrezi cu el, mi-a spus, bătându-mă pe mână.

— În niciun caz! I-am spus deja da, vreau să fac asta.

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

— Ești sigură?

— Da. Nicio problemă. Nu ne-am despărțit urât. De fapt, pentru o despărțire, a fost destul de rezonabilă. Nu voia să accepte faptul că îl părăsesc, dar n-a avut ce face. Nu credea că voi avea curajul s-o fac – surpriza a fost mare, am zis, jucându-mă cu șervetul.

Fuseserăm împreună în cea mai mare parte a ultimului meu an la Berkeley. El era deja la drept, urmându-și neabătut calea către viitorul perfect. Doamne, era frumos – puternic și arătos și foarte fermecător. Ne-am cunoscut la bibliotecă într-o seară, am ieșit la cafea de câteva ori și am ajuns, în timp, la o relație solidă.

Sexul? De vis.

A fost primul meu iubit serios și știam că vrea să ne căsătorim cândva. Știa exact ce-și dorește de la viață, iar eu făceam, cu siguranță, parte din plan. Și era tot ce crezusem dintotdeauna că îmi doresc de la un soț. Logodna era inevitabilă. Dar apoi am început să observ lucruri, întâi neînsemnate, dar în timp au dat la iveală imaginea de ansamblu. Luam cina unde voia el. Nu apucam niciodată să aleg. L-am auzit o dată spunând cuiva că își imaginează că faza cu „decorațiunile” nu avea să mă țină mult, dar e bine să ai o soție care se pricepe să aranjeze casa. Sexul era încă grozav, dar mă irita din ce în ce mai tare și, la un moment dat, nu am mai vrut să fiu singura care cedează pentru a asigura buna înțelegere în cuplu.

Când mi-am dat seama că nu mai e ceea ce îmi doresc pentru viitorul meu, lucrurile au devenit puțin tensionate. Ne certam constant și, când am vrut să pun capăt relației, a încercat să mă convingă că fac o greșală. Știam mai bine și în final a acceptat că aia îmi e hotărârea – și nu doar un „puseu de feminism”, cum îi plăcea să spună. Nu am ținut legătura, dar fusese pentru mult timp o parte importantă a vieții mele

și păstram în suflet momentele petrecute împreună. Prețuiam, mai ales, ce mă învățase despre mine.

Dacă relația noastră sentimentală s-a sfârșit, nu înseamnă că nu putem să avem o relație de afaceri, nu?

— Ești sigură? Chiar vrei să lucrezi cu el? a mai întrebat o dată Jillian, dar vedeam că nu are de gând să insiste.

M-am gândit din nou la asta, amintindu-mi momentul în care l-am văzut în hol. Păr blond-nisipiu, ochi sfredelitori, zâmbet fermecător. Mă lovise un val de nostalgie și i-am zâmbit.

— A trecut ceva vreme, a spus, oferindu-mi mâna.

— James! am șoptit, dar mi-am revenit repede. Arăți grozav!

Ne-am îmbrățișat – spre marea surpriză a lui Ashley.

— Da, sunt sigură, i-am spus lui Jillian. Îmi va face bine. Numește-o „experiență de dezvoltare“, dacă vrei. În plus, nu vreau să renunț la comision. Vom vedea ce se întâmplă deseară.

Și-a ridicat ochii din meniu.

— Deseară?

— A, nu ți-am spus? Ieșim să stăm de vorbă la un pahar.

În fața oglinzii, mi-am înfoiat părul și mi-am verificat dinții, să nu aibă urme de ruj. Restul zilei de lucru trecuse rapid și în momentul acela eram acasă, pregătindu-mă pentru întâlnirea cu James. Stabiliserăm să ieșim să bem ceva, deși rămăsese deschisă opțiunea pentru cină. Dar jeansii strâmți, puloverul negru pe gât și jacheta din piele gri erau maximumul eleganței pe care aveam să o abordez.

Timpul pe care îl petrecusem de dimineață cu James la birou fusese plăcut și, când a propus să ieșim la un pahar ca să mai povestim, am acceptat imediat. Eram curioasă să aflu ce mai făcuse și voiam să mă asigur că vom lucra bine împreună. Însemnase enorm pentru mine o vreme și îmi plăcea ideea de a lucra cu cineva de care fusesem atât de apropiată. Ca un fel de încheiere oficială? Nu știu dacă se poate numi așa, dar părea lucrul firesc de făcut.

Avea să vină să mă ia la șapte și plănuisem să îl aștept afară. Era un coșmar să găsești un loc de parcare pe strada mea. O privire la ceas mi-a spus că e timpul să plec, așa că i-am dat un pupic lui Clive, care se purtase exemplar de la incidentul cu sveterul, și am ieșit în hol.

Dând nas în nas cu Simon, care era în fața ușii mele.

— Hei, te declar în mod oficial hărțuitor! Checul cu dovlecei s-a terminat! Sper că te-ai bucurat de ultimul, pentru că a fost ultimul! l-am avertizat, dându-l la o parte din ușă.

— Știu, știu, dar am venit în misiune oficială, a răs.

— Îmi spui pe scări? am întrebat.

— Și eu ieșeam. Mă duc să închiriez un film, mi-a explicat.

— Mai există oameni care închiriază filme? am glumit.

— Da, există oameni care închiriază filme. Dar pentru remarca asta va trebui să vezi ce aleg eu, a replicat, ridicând o sprânceană.

— Deseară?

— Da, de ce nu? Veneam să te întreb dacă ai chef. Ți-am rămas dator pentru cina de aseară, plus că simt nevoia să văd ceva infricoșător...

Și s-a lansat pe tema *Zona crepusculară*.

Nu m-am putut abține să râd de mâinile lui făcute gheare și ochii încrucișați.

— Ultima dată când cineva m-a întrebat dacă să închirieze un film a fost cod pentru „hai să ne mozolim pe canapea“. Sunt în siguranță cu tine?

— Te rog! Avem un armistițiu, ai uitat? Sunt trup și suflet pentru armistițiu. Deci, deseară?

— Aș vrea să pot, dar am planuri pentru seara asta. Mâine seară? Am dat ocol ultimului palier și am ajuns la ieșirea din bloc.

— Mâine e bine. Vino când te întorci de la muncă. O să am filmul și gătesc ceva. Măcar atât pot să fac pentru mica mea moarte a pasiunii.

Și-a etalat zâmbetul lui insolent. l-am dat un pumn în braț.

— Nu-mi mai spune așa. Dacă vrei să aduc desert, am spus, coborându-mi vocea și fluturându-mi genele ca o cretină.

— Desert? a întrebat, ținându-mi ușa.

— Mmm-hmm. Am cumpărat ieri niște mere și mi-e poftă de o săptămână întreagă de o plăcintă. Cum îți sună? am întrebat, uitându-mă pe stradă după James.

— Plăcintă cu mere? Plăcintă cu mere făcută în casă? Doamne, femeie, vrei să mă omori? Mmm...

Și-a lins buzele și s-a uitat la mine hămesit.

— Domnul meu drag, se pare că îți place plăcinta, am zis cu cel mai bun accent Scarlett pe care l-am putut produce.

— Dacă vii cu plăcinta mâine seară, s-ar putea să nu te mai las să pleci.

Vântul rece îi îmbujorase ușor obrajii și îi ciufulea părul.

— Asta ar fi îngrozitor, am șoptit.

Uau.

— Bine, du-te să-ți iei filmul, am spus, concediindu-l.

Nu uita de harem! îmi striga o voce din cap.

— Caroline? am auzit un glas în spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe James venind către noi.

— Bună, James, i-am spus, îndepărtându-mă de Simon cu un chicotit.

— Ești gata să mergem? a întrebat, privindu-l atent pe Simon.

Simon și-a îndreptat ținuta și l-a privit la fel de atent.

— Da, gata. Simon, el este James. James, Simon.

Și-au dat mâna și mi-am dat seama că amândoi strâng cu mai multă forță decât era necesar. Niciunul nu voia să dea drumul primul.

Mi-am dat ochii peste cap. *Da, băieți. Vă puteți scrie numele pe zăpadă.*

Întrebarea este: Care face litere mai mari?

— Încântat să te cunosc, James. Am reținut bine, nu? Eu sunt Simon. Simon Parker.

— Corect, el e James. James Brown.

Am văzut că Simon se luptă să-și rețină râsul.

— Bine, James, să mergem. Simon, vorbim mai târziu, am întrerupt, punând capăt străngerii de mână a secolului.

James s-a întors spre locul în care își lăsase mașina (parcând dublu) și Simon s-a întors spre mine.

— Brown? James Brown? a făcut din buze și a trebuit să-mi înăbușesc propriul hohot de râs.

— Șșș, i-am șoptit și i-am zâmbit lui James când s-a întors către mine.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Simon. Pe curând, a spus James. M-a condus la mașină, cu mâna petrecută peste talia mea. Nu mi s-a părut ciudat, așa mergeam pe vremuri, dar ochii lui Simon s-au mărit.

Hmm...

James mi-a deschis ușa și apoi s-a dus pe partea lui. Simon era încă în fața blocului când am plecat. Mi-am frecat mâinile în fața radiatorului și i-am zâmbit lui James.

— Deci, unde mergem?

• • •

Ne-am făcut comozi în barul fițos pe care îl alesese. Părea foarte genul lui: șic și sofisticat și degajând o anume sexualitate. Ne-am așezat în banchetele din piele de un roșu închis și am început procesul de a ne cunoaște din nou unul pe celălalt, după atâția ani de la despărțire.

Așteptând să vină cineva să ne servească, i-am studiat chipul. Același păr blond-nisipiu, tuns scurt, ochi intenși și osatură fină. Anii îl făcuseră și mai arătos, iar blugii rupți cu artă și puloverul de cașmir se lipeau de un trup în mare formă. James fusese un alpinist pasionat. În fiecare stâncă, în fiecare munte vedea un obstacol de depășit, un obiectiv de cucerit.

Mă dusesem cu el pe munte de câteva ori, pe la sfârșitul relației noastre, cu toate că înălțimile mă speriau. Dar să-l urmăresc cum se cățăra, să-l văd cum își aduce corpul în poziții care păreau nefirești era o

experiență amețitoare, iar seara, în cort, mă năpusteam asupra lui ca o posedată.

— La ce te gândești? m-a întrebat, întrerupându-mi reveria.

— La cum te cățării tu pe munte. Mai faci alpinism?

— Da, dar nu mai am la fel de mult timp ca odinioară. Mă țin destul de ocupat la firmă. Încerc totuși să ies din Marele Bazin ori de câte ori am ocazia, a adăugat zâmbind.

Chelnerița se apropia.

— Cu ce să vă servesc? a întrebat, așezându-ne în față naproane.

— Vodcă Martini cu trei măslin pentru ea și trei degete de Macallan pentru mine, a răspuns James.

Chelnerița a încuviințat cu o mișcare din cap și a plecat.

L-am studiat în timp ce se lăsa pe spate pe banchetă. Și-a întors privirea către mine.

— Ah, Caroline. Scuză-mă. Tot asta bei?

Mi-am îngustat ochii.

— Întâmplător, da. Dar dacă aveam chef de altceva acum? am răspuns.

— Greșeala mea. Firește, ce dorești să bei? a întrebat, făcându-i semn chelneriței să se întoarcă.

— O vodcă Martini cu trei măslin, vă rog, am comandat, făcându-i cu ochiul.

A părut derutată.

James a râs tare și ea s-a îndepărtat, clătinând din cap.

— *Touché, Caroline. Touché*, a spus, studiindu-mă din nou.

— Hai, spune-mi ce-ai mai făcut în ultimii ani.

Mi-am pus coatele pe masă și bărbia în palme.

— Hmm, cum aș putea să rezum în câteva fraze? Am terminat dreptul, m-am angajat la o firmă aici în oraș și am muncit ca un câine vreo doi ani. După care am slăbit un pic ritmul, acum lucrez doar vreo șaiszeci și cinci de ore pe săptămână. E plăcut să mai vezi lumina zilei din când în când! a zâmbit, și i-am întors zâmbetul. Și, desigur, un

asemenea program îmi lasă foarte puțin timp pentru o viață socială, așa că a fost un noroc chior să te văd la evenimentul caritabil de luna trecută, a încheiat, aplecându-se și el pe coate.

Jillian participa la multe evenimente sociale din oraș și uneori o însoțeam. Era bine pentru firmă. Ar fi trebuit să știu că până la urmă aveam să dau de James la o astfel de festivitate.

— Deci m-ai văzut, dar nu ai venit să vorbești cu mine. Și acum, după săptămâni întregi, îmi ceri să-ți fac apartamentul. De ce, anume?

Am acceptat băutura care tocmai sosise și am luat o înghițitură lungă.

— Am vrut să vorbesc cu tine, crede-mă. Dar nu am putut. A trecut atât de mult timp. Apoi mi-am dat seama că lucrezi la firma lui Jillian, pe care mi-o recomandase un prieten, și mi-am zis: ocazia perfectă.

Și-a înclinat paharul către al meu.

Am stat o clipă, după care am ciocnit.

— Deci chiar vrei să lucrezi cu mine? Nu e vreun fel de stratagemă ca să-mi ajungi în pat, nu?

M-a privit liniștit.

— Tot directă ai rămas. Dar nu, este strict o chestiune profesională. Nu mi-a plăcut felul în care am lăsat lucrurile, trebuie să recunosc, dar ți-am acceptat hotărârea. Și acum – iată-ne. Eu am nevoie de un decorator. Tu ești decorator. Deci, nici că putea fi mai bine.

— Designer, am spus încet.

— Poftim?

— Designer, am spus mai tare. Sunt designer de interior, nu decorator. Este o diferență, domnule avocat.

Am sorbit iar din pahar.

— Desigur, desigur, a replicat și a făcut semn chelneriței.

Surprinsă, m-am uitat în pahar și am văzut că e gol.

— Încă unul? m-a întrebat, iar eu am încuviințat.

Stând de vorbă despre una și alta pe parcursul următoarelor ore, am ajuns să discutăm despre ce avea nevoie în noua locuință. Jillian

avusese dreptate. Voia să-i proiectez întreg spațiul, de la covoare până la lămpi și cam tot ce putea fi între ele. Comisionul avea să fie uriaș și James a fost chiar de acord să mă lase să public fotografii într-o revistă de design locală cu care Jillian dorea să colaborez. James provenea dintr-o familie înstărită – Brown din Philadelphia – și presupuneam că asta o să contribuie substanțial la finanțarea proiectului. Avocații tineri nu câștigă suficient pentru a-și permite genul acela de locuință, ca să nu mai vorbim că se afla într-unul dintre cele mai scumpe orașe din America. Când eram împreună, în colegiu, ne puteam permite întâlniri adevărate, nu doar ieșiri la fast-food. Îmi plăcuse acea latură a relației cu el, de ce să mint.

Și aveam să mă bucur de fiecare aspect al acestui proiect. Un buget practic nelimitat? De-abia așteptam să trec la treabă.

Una peste alta, a fost o seară plăcută. Așa cum se întâmplă cu vechile iubiri, era un sentiment de nostalgie pe care îl poți împărtăși numai cu cineva care te-a cunoscut intim – în special la o vârstă la care ești încă în formare. Mă bucuram sincer să-l văd din nou. James avea o personalitate foarte puternică, hotărât și sigur pe sine, și mi-am amintit de ce fusesem atrasă de el. Am râs și am povestit despre ce făceam când eram împreună și am fost ușurată să constat că își păstrase farmecul. Ne puteam înțelege foarte bine într-un cadru social și seara a fost lipsită de momentele incomode care ar fi putut surveni într-o asemenea situație.

Pe drum către casă, și-a făcut curaj să pună întrebarea care, în mod sigur, îl ardea. A oprit mașina în fața blocului meu și s-a întors către mine.

— Deci, te vezi cu cineva? a întrebat încet.

— Nu. Dar asta nu e treaba clienților, l-am tachinat și m-am uitat în sus, către apartamentul meu.

Clive stătea la fereastră la postul lui obișnuit și am zâmbit. Nu m-am putut abține să mă uit și alături, pentru a vedea dacă e lumină la Simon, dar nici nu mi-am putut împiedica stomacul să se agite când i-am văzut umbra pe perete și lumina albăstruie a televizorului.

— Păi, în calitate mea de client, mă voi abține de la asemenea întrebări pe viitor, doamnă Reynolds, a glumit și James.

M-am întors către el.

— E-n regulă, James. Am trecut de mult de faza designer-client.

M-am simțit triumfătoare când am observat că pe chipul lui stăpânit apare o ușoară roșeață.

— Cred că toată povestea asta va fi distractivă.

A fost rândul meu să râd.

— Bine, sună-mă mâine la birou și ne apucăm de lucru. O să te aduc la sapă de lemn, amice. Pregătește-ți cartea de credit, am glumit și am coborât din mașină.

— Contez pe asta, fii sigură.

Mi-a făcut cu ochiul și și-a luat rămas-bun.

A așteptat să intru în clădire, așa că i-am mai făcut o dată cu mâna în timp ce închideam ușa. Mă bucuram să văd că mă descurcasem bine cu el. Sus, în timp ce descuiam ușa, mi s-a părut că aud ceva. M-am uitat peste umăr, dar nu era nimic. Clive mă striga dinăuntru. Am zâmbit și am intrat, l-am luat în brațe și i-am șoptit alinturi la ureche, iar el mi-a dat o mică îmbrățișare pisicească cu labele lui mari.

În seara următoare rulam aluatul pentru plăcintă, când am primit un mesaj de la Simon.

Vino când vrei. Mă apuc de gătit când ești aici.

Mai am de lucru la plăcintă, dar nu mai durează mult.

Ai nevoie de ajutor?

Te pricepi la curățat mere?

Următorul lucru pe care l-am auzit a fost un ciocănit la ușa. M-am dus la intrare, cu mâinile pline de făină, și am deschis ușa cu cotul.

— Ei, salutare, am spus, ținând ușa deschisă cu piciorul.

— Parcă-i finalul lui *Scarface* aici, a observat el, atingându-mi nasul cu un deget și arătându-mi făina pe care o culesese de pe el.

— Îmi pierd controlul când vine vorba de plăcinte, am spus și el a închis ușa.

— Am notat. Este o informație care se poate dovedi utilă, a răspuns, parând palma pe care am încercat să i-o aplic.

M-a examinat atent, privirea albastră coborându-mi de pe chip și călătorind pe corp.

— Hmm, nu glumeai cu șorțul. Nu știu cât timp o să-mi pot ține mâinile acasă.

— Treci acolo și pune-ți mâinile pe mere, am spus și am luat-o către bucătărie, unduindu-mi șoldurile.

L-am auzit oftând apăsător. Eram într-un tricou fără mâneci, cu niște blugi vechi, în picioarele goale și cu un șorț pe care scria „De mi-ai vedea gogoșile...”.

— Acum, când ai zis „pune-ți mâinile pe mere”, la ce te-ai referit? m-a întrebat din bucătărie, unde se apucase să-și dea jos sveterul.

Am clătinat din cap la vederea lui Simon în tricou negru și blugi decolorați. Era iar în șosete. M-am minunat să văd cât de în largul lui se simte la mine în bucătărie.

M-am întors la masa de lucru și am luat făcălețul.

— Să știi că te pocnesc cu asta în cap dacă nu încetezi cu hărțuirea sexuală, l-am avertizat, plimbându-mi sugestiv mâna de-a lungul făcălețului.

— O să te rog să nu faci asta dacă chiar vrei să-ți curăț merele, a zis, cu pupilele dilatate.

— Cu plăcinta nu glumesc niciodată, Simon.

Am mai presărat puțină făină pe blat.

M-a urmărit în tăcere cum întind aluatul, respirând pe gură.

— Deci ce ai de gând să faci cu asta? a întrebat cu voce joasă.
— Cu asta? am întrebat la rândul meu, aplecându-mă peste planșetă și, poate, arcuindu-mi puțin spatele.

— Mmm-hmm, a replicat.

— O să întind aluatul. Vezi, așa? I-am tachinat din nou, trecând făcălețul în sus și în jos peste cocă și având grijă să-mi arcuiesc spina-rea de fiecare dată.

— Dumnezeule, a șoptit.

I-am zâmbit obraznic.

— Ești bine acolo, amice? Țasta-i doar aluatul de sus, mai am de lucrat la fund, am spus peste umăr.

Măinile i s-au încleștat de marginea blatului și a început să vorbească singur:

— Merele. Merele. Trebuie să curăț merele.

S-a dus la chiuvetă, unde pusesem merele într-o strecurătoare.

— Stai să-ți dau dispozitivul de curățat.

M-am dus în spatele lui și m-am întins să iau curățătorul din cealaltă chiuvetă, atingându-l cu pieptul. Ah, ce distractiv!

— Curăț mere, curăț mere. Nu ți-am simțit sânii. Nu, nu, nici vorbă, bodogănea, ceea ce m-a făcut să izbucnesc în hohote de râs.

— Haide, treci la treabă, am zis, făcându-mi-se milă de el și eliberându-i spațiul de lucru.

Poate că i-am adulmecat puțin tricoul înainte de a mă îndepărta.

— M-ai adulmecat? m-a întrebat, ținându-se la distanță.

— Posibil, am recunoscut și m-am apucat să întind iar aluatul.

— Așa mă gândeam.

— Hei, dacă tu poți să adulmeci, pot și eu, am ripostat, vărsându-mi frustrarea sexuală pe o cocă lipsită de apărare.

— Corect. Deci cum mă prezint?

— Bine. Foarte bine, de fapt. Downy?

— Bounce. Downy Ball s-a terminat, a mărturisit.

Am râs și ne-am văzut de întins și de curățat. Peste un sfert de oră aveam un castron plin cu mere curățate și tăiate felii și un aluat de plăcintă perfect întins. Era momentul să bem primul pahar de vin.

— Bun, și acum? a întrebat, ștergând făina și punând obiectele folosite la loc.

— Acum condimentăm puțin lucrurile și adăugăm niște lămâie, am răspuns, aliniind scorțișoara, nucșoara, castronul cu zahăr și o lămâie.

— Bine, unde mă vrei? a întrebat, arătându-mi mâinile pline de făină.

Mintea mi s-a umplut de idei, dar am reușit să mă abțin să îi spun unde anume îl voiam.

— Șterge-te mai întâi de făină. Poți să fii ajutorul meu de bucătar.

S-a uitat după un șervet de bucătărie. Știam că lăsasem unul afară și m-am dus să îl iau, când am simțit două mâini puternice și foarte exact plasate pe fundul meu.

— Ăăă, bună ziua? am spus, înghețând pe loc.

— Bună ziua, a răspuns vesel, nedesprinzându-și mâinile.

— Explică-te, te rog, i-am cerut, încercând să ignor felul în care inima încerca să îmi părăsească trupul, pe gură.

— Mi-ai zis să mă șterg de făină, a zis, străduindu-se să nu râdă și strângându-mi un pic fesele.

— Și tu ai înțeles să te folosești de fundul meu?

Am râs și m-am întors cu fața la el, îndepărtându-i mâinile.

— Ce să spun? Îmi iau libertăți față de vecini, a replicat, privirea plimbându-i-se de la buzele la ochii mei.

— Avem de făcut o plăcintă, domnu'. Ți-aș fi recunoscătoare să îți reamintești bunele maniere. Nimeni nu-mi atinge fundul fără invitație prealabilă.

Am chicotit, ținându-i mâinile. Degetul lui mare îmi trasa cer-culețe în palmă și am simțit că mă ia amețea. Omul ăsta avea să mă omoare.

— Hai la treabă și fii cuminte! am ordonat.

A zâmbit obraznic și s-a întors, ceea ce mi-a dat posibilitatea să mormăi „Doamne-Dumnezeule”, fără vreo adresă anume, înainte de a-l reintâlni la castronul cu mere.

— Bine, acum faci ce-ți zic, ai priceput? am spus, presărând zahăr în castron.

— Priceput.

Am început să amestec merele cu mâinile și Simon mi-a urmat instrucțiunile întocmai. I-am cerut mai mult zahăr, a pus zahăr. I-am cerut scorțișoară, s-a conformat. I-am cerut să stoarcă lămâia, a stors-o atât de tare încât doar cu greutate am reușit să-mi țin limba în gură și să nu i-o împing pe gât.

Am amestecat și am gustat și când combinația a fost, în fine, perfectă, am ridicat o feliuță de măr.

— Gura mare, i-am spus, și el s-a aplecat.

I-am pus mărul pe limbă și el a închis gura rapid, până să apuc să-mi retrag degetele. Două au fost capturate de buzele lui. Le-am retras încet, simțindu-i limba încolăcită, delicat și deliberat, în jurul lor.

— Delicios, a spus încet.

— Mmm, am mormăit, pierdută.

Sex pe două picioare, asta aveam în față.

— Dulce. Dulce Caroline.

— Mmm, a fost tot ce am putut produce din nou.

Creierul știa că nu e de bine. Inima se zbătea să-mi iasă din piept.

— Îți place? a întrebat cu un zâmbet cunoscător care se apropia în mod periculos de teritoriul impertinenței.

— Îmi place, am răspuns, încă năucită.

La dracu' cu armistițiul! La dracu' cu haremul! Cui îi păsa că nu era un O adevărat? Zidul meu sexual fusese spart. Mă pregăteam să-i sfâșii

hainele de pe trup, să-l trântesc la pământ și să-l călăresc printre mere și scortişoară, cu făcălețul ca singură călăuză, când mi-a sunat telefonul.

Slavă ție, Doamne!

M-am uitat la diavolul cu ochi albaștri și m-am năpustit afară din bucătărie, departe de magia lui neagră. În timp ce fugeam i-am văzut fața – părea puțin dezamăgit.

— Caroline, ce faci? țipă Mimi în telefon.

L-am îndepărtat de ureche înainte să înceapă să-mi sângereze. Mimi avea trei niveluri de sonor: tare-normal, tare-entuziasm și tare-beată criță. În momentul acela era între entuziasm și beată criță.

— Mă pregătesc de cină. Unde ești? am întrebat-o, dând din cap către Simon, care se apucase să toarne merele în tava de plăcintă.

— Eu am ieșit la băut cu Sophia. Tu ce faci? a țipat ea.

— Numai ce ți-am zis, mă pregătesc de cină! am râs.

Simon a venit în camera de zi cu tava de plăcintă în mână.

— S-o pun la cuptor? a întrebat.

— Stai puțin, Mimi. Nu încă, trebuie s-o ung cu smântână, i-am zis și el s-a întors în bucătărie.

— Caroline, ăsta a fost un bărbat! Cine este? Cu cine iei cina? Și ce ungi cu smântână? a tras Mimi la foc automat, vocea devenindu-i și mai stridentă.

— Ușurel. Doamne, dar știu că ai un țignal! Iau cina cu Simon și facem plăcintă cu mere, i-am explicat și ea i-a repetat imediat totul Sophiei, în gura mare.

— Căcat, am mormăit când am simțit că lui Mimi îi e înșfăcat telefonul.

— Ce faci, Reynolds? Faci plăcintă cu vecinul? Ești goală? a strigat Sophia.

— Nu, și chiar trebuie să vă potoliți. Închid acum, am strigat la rândul meu.

O juzeam pe Mimi debitând chestii urâte despre plăcintă și smântână, Sophia îmi spunea ce avea să-mi facă dacă închideam telefonul, și chiar asta am făcut.

Am oftat și m-am întors în bucătărie, unde l-am găsit pe Simon cu mâinile în plăcintă.

— O, Doamne, este de vis, am suspinat, închizând ochii și lăsându-mă pradă senzațiilor.

— Știam că o să-ți placă, dar habar n-aveam că atât de mult, a șoptit el, privindu-mă cu atenție.

— Taci din gură, nu-mi strica plăcerea, am protestat, întinzându-mă și simțind că reacționez la orice îmi dă el.

— Mai vrei una? a oferit, ridicându-se pe coate.

— Încă una, și mâine nu mai sunt în stare să merg.

— Ei, haide, fă-ți de cap – o meriți. Știu că vrei, Caroline, m-a tachinat, trăgându-se mai aproape.

— Bine, am spus și m-am deschis din nou către el.

Am închis ochii și l-am auzit foindu-se puțin înainte de a o pune. Oftând, mi-am închis buzele în jurul a ceea ce îmi oferea.

— N-am mai văzut femeie care să vrea atât de mult odată, s-a minunat.

— Înseamnă că n-ai mai văzut femeie atât de înnebunită după chifteluțe.

Am mai luat o înghițitură, simțindu-mă ca un ardei umplut, dar nu voiam ca masa să ia sfârșit.

Simon îmi gătise cea mai bună cină posibilă, reușind să-mi atingă fiecare papilă gustativă care trebuia atinsă. Învățase să facă acele chifteluțe uluitoare de la o napolitană și jurase că aveau să fie cele mai gustoase din câte am mâncat în viața mea. După nu mai puțin de șapte glume despre biluțe și guri, a trebuit să recunosc că sunt cele mai bune biluțe pe care le avusesem vreodată în gură.

După aceea m-am apucat să mănânc cam jumătate de kil de spaghetti, plus toate chiftelele mele, plus jumătate din ale lui. Am insistat s-o ia el pe ultima, dar a refuzat și a adus mica perfecțiune la gura mea lămândă.

Simon era o gazdă grozavă. Insistase să stau jos, să beau vin și mai mult să privesc decât să ajut. În timp ce pregătea cina m-a întreținut cu povestiri din călătoriile lui și, deși simplă, mâncarea a fost delicioasă.

— Nonni m-a pus să-i promit că, dacă mă învață cum să fac *polpette*, le voi servi întotdeauna cu sosul ei special. M-a amenințat că, dacă îndrăznesc să le pun alături de un borcan de Prego, se suie în avion, traversează oceanul și-mi rupe spinarea cu lingura de lemn.

— Te-a pus să-i spui „Nonni“?

Am râs, lăsându-mă pe spate pe scaun și desfăcându-mi nasturele de sus al blugilor. Nu mai aveam nicio rușine. Mâncasem o cantitate obscenă.

— Știi ce înseamnă „Nonni“? a întrebat, surprins.

— Am avut o străbunică italiancă. Voia ca toată lumea să-i spună „Nonni“.

S-a uitat la mâinile mele – îmi masam stomacul –, și m-a pufnit din nou râsul.

— Sper că ești bine, a spus, cu sprâncenele ridicate, și s-a apucat să strângă.

— N-am nimic, trebuie doar să respir puțin, am gemut. M-am ridicat și eu de la masă.

— Nu, nu, nu-i nevoie să mă ajuți, a zis și s-a grăbit să îmi ia farfuria.

— Ah, nici nu aș fi putut. Voiam doar s-o pun în chiuvetă și să mă trântesc pe canapeaua de colo, am zis, arătând spre camera de zi.

— Du-te și fă-te comodă. Oricine a avut atât de multe biluțe în gură merită să se odihnească, m-a tachinat.

— Gata cu glumele despre biluțe! Te-ai distrat destul, acum lăsa-mă să mor în pace.

M-am mutat în camera de zi. Chiar că mâncasem ca un purcel, dar fusese atât de bun. Am mai deschis un nasture de la pantaloni și, relaxată, am rememorat câteva dintre momentele plăcute ale serii.

Să-l urmăresc pe Simon cum gătește fusese, într-un cuvânt, sexy. Era degajat în bucătărie, lăsând la o parte prosteala de mai devreme cu plăcinta. Chiar și salata lui – frunze stropite ușor cu lămâie, ulei de măsline, sare, piper și o mână bună de parmezan – era simplă și desăvârșită.

— Sare roz de Himalaya, te rog frumos, spusese mândru, scoțând o pungă din cămară.

O adusese dintr-o călătorie și mă pusese să o gust înainte de a o presăra peste salată. La altul ar fi putut fi snobism, dar lui Simon i se potrivea. Uluiitor câte fațete avea omul ăsta. Presupuneri mele de dinainte în ceea ce-l privea se dovediseră a fi greșite. Așa cum sunt de multe ori presupunerile...

Îl auzeam ocupându-se de vase și, deși s-ar fi convenit să mă duc să-l ajut, pur și simplu nu mă puteam clinti de pe canapea. M-am cuibărit pe o parte și m-am uitat din nou de jur-împrejurul camerei, ochii fiindu-mi atrași de sticlutele cu nisip din toată lumea. M-am minunat de cât era de umblat și încă părea să-i placă. Am privit fotografiile cu femeia din Bora-Bora – pielea ei întunecată și planurile line ale corpului – și m-am gândit la cât de diferite erau cele trei femei din harem. Stați așa, că rămăseseră două, de când Katie/Pălmuță își găsisse un nou iubit.

Deodată am simțit miros de plăcintă cu mere și am auzit ușa cuptorului. Pusesem plăcinta la el în cuptor de cum venisem, ca să fie gata după cină.

— Să nu îndrăznești să-mi dai plăcintă acum, sunt plină ochi. Îți spun, plină ochi! am strigat.

— Taci din gură, m-a certat, venind din bucătărie. Am pus-o doar la răcit. Dă-te mai încolo, ne uităm la film acum, a zis și m-a împins cu degetul mare de la picior în timp ce eu încercam să mă ridic în capul oaselor.

— La ce ne uităm?

— La *Exorcistul*, a șoptit, stingând lumina de pe măsuta de lângă canapea și lăsând camera în beznă.

— Glumești? am țipat, aplecându-mă peste el ca să aprind iar lumina.

— Nu fi papă-lapte. Te uiți! a șuierat, stingând iar lumina.

— Nu sunt papă-lapte, dar poți să fii prost sau deștept. Și mie mi se pare că trebuie să fii prost să te uiți la un film ca *Exorcistul* cu lumina stinsă. Ți-o cauți cu lumânarea! am șuierat și eu și am aprins lumina.

Începea să arate ca la discotecă acolo...

— Bine, uite cum facem. Stingem lumina, dar – mi-a făcut semn să tac când am dat să îl întrerup – dacă te sperii prea rău aprindem la loc. Bine?

Eram încă aplecată peste el, cu mâna pe întrerupător, când am observat cât de aproape îi e fața. Și cum eram eu poziționată, ca o fată care așteaptă o palmă la fund. Și știam că e în stare să furnizeze una...

— Bine, am spus bosumflată și am revenit la o poziție așezată, normală.

A zâmbit triumfător și m-a felicitat cu degetul mare în sus.

— Dacă îmi mai arăți degetul ăla o dată, ți-l mușc, am mârâit.

Am tras un șal afgan de pe spătarul canapelei și mi l-am înfășurat, protector, în jur. Nu trecuse nici un minut din film și eram deja îngrozită.

Din acel moment am fost încordată și orice intenție de a nu mă face de râs în fața lui s-a dus pe apa sâmbetei în clipa în care Regan a făcut pipi pe ea la dineu.

Mica vizită a preotului m-a găsit stând practic în poala lui Simon, cu mâna încleștată pe piciorul lui și vizionând filmul prin găurelele șalului, pe care mi-l trăsesem cu totul peste cap.

— Te urăsc literalmente pentru că mă obligi să mă uit la filmul ăsta, i-am șoptit la ureche, care era drept în fața mea, odată ce refuzam să mai las vreun spațiu între noi.

Când luaserăm o mică pauză, mai devreme, mă ținusem după el la baie. Mă rugase să rămân pe hol, dar eu m-am lipit de ușă, privind pe furiș în jur, cu șalul pe cap.

— Vrei să îl opresc? Nu vreau să ai coșmaruri, mi-a șoptit, cu ochii la ecran.

— Doar nu bocăni în pereți câteva nopți, te rog. N-aș fi în stare să suport, am zis, trăgând cu ochiul la el printr-o găurică.

— Ai mai auzit vreun bocănit în ultima vreme?

— Nu, la drept vorbind. Ce s-a întâmplat?

A inspirat adânc.

— Păi, am... a început, dar din televizor a izbucnit cel mai diabolic zgomot și am sărit ca arși amândoi.

— Bine, poate că filmul ăsta e puțin înfricoșător. Vrei să stai mai aproape? a întrebat și a apăsat butonul de pauză de pe telecomandă.

— Credeam că n-o să mai întreb vreodată, am țipat, sărindu-i cu totul în poală și ghemuindu-mă între picioarele lui. Vrei să-ți dau și ție șal?

— Nu, am să mă port bărbătește. Dar tu stai acolo, a râs.

Mi-am îngustat ochii spre el prin găurele și l-am împuns cu un deget prin țesătură.

— Ghici ce deget e ăsta, am spus, fluturându-l pe sub șal.

— Taci, ne uităm la film, a răspuns, luându-mă în brațe și trăgându-mă înapoi la pieptul lui.

Era cald și puternic, dar nu se putea pune cu groaza pe care mi-o inspira *Exorcistul*. Ce tot vorbeam? În clipa aia, dacă mă gândeam la un bocănit în perete, nu-mi mai venea în minte decât Regan împrôșcând pereții cu supă de mazăre. Am urmărit restul aceluia film nenorocit în-lănțuiți ca niște covrigei și, până la urmă, Simon a recurs și el la siguranța falsă pe care o poate furniza o găurică dintr-un șal.

Țac. Țac. Țac.

Ce naiba e asta?

Țac. Țac. Țac.

O, nu.

Am rămas paralizată în pat, cu toate luminile din apartament aprinse.

Țac. Țac. Țac.

Mi-am tras plapuma mai sus, acoperindu-mi fața până la ochi, care dădeau constant roată dormitorului. Creierul știa că sunt în siguranță, dar, pe de altă parte, tot derula scene din acel film absolut îngrozitor, nelăsându-mă să adorm. Adrenalina îmi alerga prin tot corpul. Îl uram pe Simon cu toată ființa mea în acel moment. Dar îmi și doream să fi fost lângă mine.

Țac. Țac. Țac.

Ce e asta?

Țac. Țac.

Nimic.

Apoi Clive a sărit în pat și am urlat ca o dementă. Clive și-a înfocat coada și a săsăit la mine, întrebându-se ce a apucat-o pe mami de zbiară la el, sunt sigură. Țac-țac-țacul era de la gheruțele lui pe podea.

Telefonul a vibrat o secundă mai târziu, zguduind noptiera și smulgându-mi un alt urlet. Era Simon.

— Ce s-a întâmplat? De ce țipi? Ești bine? a strigat când am răspuns.

Îl auzeam și prin telefon și prin zid.

— Mișcă-ți fundul nenorocit încoace imediat, iubitor afurisit de filme de groază! am strigat, clocotind, și am închis.

Am bătut în perete și am dat fuga să descui ușa. Cam la fel cum fugeam pe ultimele trepte de la subsol în copilărie. M-am repezit apoi înapoi în dormitor, ultimii metri în salturi, și m-am aruncat în mijlocul patului. Mi-am tras bine plapuma peste mine și am așteptat. Simon a ciocănit și apoi am auzit ușa deschizându-se.

— Caroline?

— Aici! am țipat.

Trist că fusesem redusă la asta, dar mă bucuram să îl văd.

— Am adus plăcinta, a spus cu un zâmbet stânjenit. Și asta, a adăugat, scoțând șalul afgan.

— Mulțumesc.

I-am zâmbit din spatele pernei sub care mă ascunsesem.

Peste câteva minute eram așezați în pat, fiecare ținând în echilibru o farfurie și un pahar cu lapte. Fuseserăm prea plini și apoi prea îngroziți ca să mâncăm plăcintă mai devreme. Clive se retrăsese, cu tăcânitul lui, în cealaltă cameră, după ce se uitase urât la Simon și își înfoiase coada.

— Câți ani ai? l-am întrebat, tăindu-mi plăcinta.

— Douăzeci și opt. Tu?

— Douăzeci și șase. Avem douăzeci și opt și douăzeci și șase de ani și ne îngrozește un film, am cugetat, atacând o bucată.

Plăcinta era bună.

— N-aș spune că sunt îngrozit. Speriat, mai degrabă. Dar am venit aici ca să te opresc din urlat.

— Și să-mi guști plăcinta, am adăugat, făcând cu ochiul.

— Nu mai spune, a zis, dar a gustat-o. Doamne, e grozavă, a adăugat, mestecând cu ochii închiși.

— Știu. Care-o fi secretul cu merele și aluatul de casă? O exista ceva mai bun pe lume?

— Da, să mâncăm în pielea goală.

Am rânjit, deschizând un ochi.

— Nimeni nu se dezbracă în pielea goală, amice. Ia și mănâncă-ți plăcinta, i-am zis, arătând cu furculița spre farfuria lui.

— Mă simt mai bine, am remarcat peste câteva minute, bându-mi laptele.

— Și eu. A trecut sperietura.

Mi-a zâmbit când i-am luat farfuria și am pus-o pe noptieră. Am oftat mulțumită și m-am lăsat pe spate pe perne, sătulă și mai puțin înfricoșată.

— Deci, trebuie să te întreb... James Brown? Pe bune, *James Brown*?

A răs; i-am dat un picior. Ne-am răsucit pe o parte ca să stăm față în față, cu brațele îndoite sub perne.

— Știu, știu. Nu-mi vine să cred că te-ai ținut atât! Știu că de ieri mureai să faci o glumă.

— Serios, cine e tipul?

— Un nou client.

— A, am înțeles, a zis, părând mulțumit de răspuns.

— Și fost iubit, am adăugat, urmărindu-i reacția.

— Înțeleg. Client nou, dar iubit vechi. El e avocatul? a întrebat, încercând – fără succes – să-și păstreze o expresie neutră.

— Da. Nu l-am mai văzut de câțiva ani.

— Și cum o să meargă chestia asta?

— Nu știu. Vom vedea.

Chiar nu știam cum vor merge lucrurile cu James. Îmi făcuse plăcere să îl văd, dar avea să fie greu să menținem o relație profesională dacă voia mai mult. Și instinctul îmi spunea că vrea mai mult. În trecut avusese mai mult control asupra mea decât eram dispusă să accept. Mă treziseam atrasă în acel câmp gravitațional care era James Brown – avocatul, nu părintele soul.

— Oricum, doar o să lucrăm împreună. Pentru mine este un contract grozav. Vrea să-și refacă întreg apartamentul.

Am oftat, gândindu-mă deja la paleta de culori. M-am rostogolit pe spate și m-am întins. Îmi suprasolicitasem stomacul și începea să mi se facă somn.

— Nu-mi place de el, a spus Simon deodată, după o pauză lungă.

M-am întors și l-am văzut încruntat.

— Nici măcar nu-l cunoști! Cum e posibil să nu-ți placă? am răs.

— Uite așa, a zis, întorcându-și privirea către mine și dezlănțuind puterea albastrului.

— Hai, nu fi împuțit.

Am răs, ciufulindu-i părul. Mișcare greșită. Era atât de moale...

— Nu put. Chiar tu ai spus că am o mireasmă de aprilie, a protestat, ridicându-și brațul și adulmecându-l.

— Da, Simon, miroși delicios, am zis, adulmecând aerul din jur.

Și-a ridicat brațul mai sus pe pernă și mi-am dat seama că, dacă m-aș fi rostogolit doar puțin, aș fi nimerit drept în curbura brațului lui. M-a privit întrebător. Se gândea la ce mă gândeam eu?

Voia să mă cuibăresc?

Eu voiam să mă cuibăresc?

O, la naiba...

— Vin să mă cuibăresc, am anunțat și am trecut la fapte: capul în curbură, brațul stâng peste piept, brațul drept sub perna lui. Picioarele mi le-am păstrat pentru mine – nu eram chiar atât de fraieră.

— Ei, bine ai venit, a spus, părând surprins.

Apoi s-a încolăcit în jurul meu imediat. Am oftat din nou, înfășurată în băiat și în voodoo.

— Ce-ți veni, dragă prietenă? a șoptit în părul meu și m-am înfiorat.

— Reacție întârziată la Linda Blair. Am nevoie de puțină cuibăreală. Prietenii se pot cuibări, nu-i așa?

— Desigur, dar suntem noi prieteni care se pot cuibări? a întrebat, trasând cerculețe pe spatele meu.

El și cerculețele lui diabolice...

— Eu fac față. Tu?

Mi-am ținut respirația.

— Fac față la aproape orice, dar... a început și apoi s-a oprit.

— Ce? Ce voiai să spui? am întrebat, ridicându-mă puțin ca să-l privesc.

O șuviță de păr mi s-a desprins din coadă și a căzut între noi. Încet, cu multă grijă, mi-a prins-o după ureche.

— Să spunem doar că dacă purtai cămășuța aia roz... erai în mare încurcătură.

— Ei bine, noroc că suntem doar prieteni, m-am silit să spun.

— Prieteni, da.

M-a privit drept în ochi.

Am inspirat, el a expirat. Schimbam aer.

— Hai înapoi aici, a zis, și m-a tras ușor la pieptul lui, acolo unde-i puteam auzi inima.

A aranjat șalul afgan peste noi și am observat din nou cât de moale e. Îmi fusese de mare folos în seara aceea.

— Îmi place foarte mult șalul, dar parcă nu se potrivește la tine în apartament, totul e în stil modern, am reflectat.

Șalul era portocaliu cu verde-mazăre și foarte retro. Simon a rămas tăcut; m-am gândit că o fi adormit.

— A fost al mamei, a zis încet, într-un târziu, și m-a strâns doar un pic mai tare în brațe.

Nu mai era nimic de spus.

Am dormit cu Simon în acea noapte, cu toate luminile din casă aprinse.

Clive și țacănitul gheruțelor au stat deoparte.

Capitolul 11

M-am trezit peste câteva ore, surprinsă de căldura corpului de lângă mine, care era în mod cert mai mare decât cel cu care eram obișnuită, și anume al motanului. M-am întors cu grijă pe spate, depărtându-mă de Simon ca să-l pot vedea. Nu era greu: toate lămpile erau aprinse, ținând la distanță demonii din acel film înfiorător.

Mi-am frecat ochii și mi-am inspectat colegul de pat. Dormea întins pe spate, cu brațele curbate de parcă aș fi fost încă acolo, și m-am gândit ce bună fusese cuibăreala la pieptul lui.

Dar nu ar trebui să mă cuibăresc cu Simon. Creierul știa foarte bine asta. Emoțiile erau de acord. Mă aflu pe o pantă foarte, foarte alunecoasă. Gândul la cățărarea pe Simon cel alunecos care mi-a venit imediat în minte era departe de a fi inocent. L-am alungat. Luându-mi privirea de la el, am văzut superbul șal afgan încurcat între picioarele lui – și ale mele, de fapt.

Fusese al mamei lui. Mi se rupea inima când mă gândeam la vocea dulce și timidă cu care îmi împărtășise acest secret prețios. Nu știa că vorbisem cu Jillian despre trecutul lui, că știam că părinții lui nu mai sunt în viață. Ideea că păstrează cu sfințenie șalul mamei era dureros de dulce și inima mi s-a frânt din nou.

Eram apropiată de părinții mei. Locuiau încă în casa în care crescusem, într-un orașel din sudul Californiei. Erau niște părinți grozavi și îi vedeam pe cât de des puteam, ceea ce însemna de sărbători și, uneori,

în câte un weekend. La cei douăzeci și ceva de ani ai mei, îmi apreciam independența. Dar părinții mei erau acolo, pentru mine, când aveam nevoie de ei. Întotdeauna. Ideea că într-o zi m-aș trezi fără ancora și sfaturile lor mă făcea să mă crispez, ca să nu mai vorbesc despre ce ar fi însemnat să-i pierd la doar optsprezece ani.

Mă bucuram că Simon părea să aibă prieteni și un sprijin atât de puternic în persoana lui Benjamin. Dar oricât de apropiat ar fi un prieten sau un partener de viață, nimic nu se compară cu relația cu cei care ți-au dat rădăcini – rădăcinile de care ai uneori nevoie, când lumea toată pare să ți se impotrivească.

Simon se agita în somn și l-am privit din nou. A murmurat un cuvânt de neînțeles, dar care aducea puțin cu „chiftele”. Am zâmbit și mi-am strecurat degetele prin părul lui, simțind mătasea moale răvășită pe perna mea.

Doamne, ce chiftele minunate făcea!

Mângâindu-i părul, mintea mi-a rătăcit spre un loc în care chifteluțele curgeau în valuri și tăvile de plăcinte se coceau în neștire în cuptor. Am chicotit. Mi se făcuse somn din nou și m-am cuibărit la loc. Simțind confortul pe care doar niște brațe calde de bărbat ți-l pot da, în creier mi s-a declanșat o mică alarmă care îmi spunea să nu mă apropii prea tare. Trebuia să am grijă.

Era evident că suntem atrași în mod divin unul de altul și, într-un alt spațiu și timp, am fi rupt patul. Dar el avea haremul, eu eram în pază de bărbați, ca să nu mai pomenim de absența lui O. Așadar, prieteni aveam să rămânem.

Prieteni cu chifteluțe. Prieteni cu cuibăreală. Prieteni care aveau să meargă la lacul Tahoe foarte curând.

Mi l-am imaginat pe Simon în jacuzziul în aer liber, cu lacul desfășurat în toată măreția lui în spate. Ce imagine ar fi fost mai măreață rămânea de văzut. M-am întors la somn, emoționându-mă doar puțin când Simon m-a tras mai aproape.

Și, deși a fost doar un pic mai mult decât o șoaptă, am auzit. Mi-a rostit numele.

Am adormit zâmbind.

Dimineață am simțit o împunsătură în umărul stâng. M-am tras mai încolo, dar împunsătura a revenit.

— Clive, termină, măgarule! am mormăit, ascunzându-mi capul sub plapumă.

Știam că nu se oprește până nu-i dau de mâncare. Stomacul era pe primul loc la ticălosul mic. Apoi am auzit un râset uman clar – sigur nu era Clive.

Am deschis brusc ochii și noaptea precedentă mi-a revenit imediat în minte: teroarea, plăcinta, cuibăreala. Am tatonat cu piciorul drept, glisându-l în spate pe pat până ce s-a lovit de ceva cald și păros. Cu toate că eram mai sigură ca niciodată că nu e Clive, l-am împuns cu degetul mare, până am auzit un alt râset.

— Bocănilă? am șoptit, nevrând să mă întorc pe partea cealaltă. După cum era de așteptat, eram rășchirată în diagonală pe întregul pat, cu capul într-o parte și picioarele, practic, în cealaltă.

— Chiar el, mi-a șoptit o voce delicioasă la ureche.

— Căcat.

M-am rostogolit pe spate și am evaluat daunele. Simon înghesuit în colțișorul de pat pe care i-l lăsasem. Obiceiurile mele în ce privește împărțitul patului nu se îmbunătățiseră deloc.

— Chiar că te pricepi să umpli patul, a remarcat el, zâmbindu-mi de sub bucățița de șal la care mai avusese acces. Dacă e să mai facem asta, va trebui să stabilim niște reguli.

— Nu o să se mai întâmple. A fost reacția la filmul oribil pe care mi l-ai băgat pe gât. Gata cu cuibăreala, am declarat ferm.

Mă întrebam cât de teribilă îmi e respirația dimineața. Mi-am făcut palma căuș în fața gurii, am expirat și am adulmecat rapid.

— Trandafiri? a întrebat.

— Firește.

M-am uitat la el, minunat de somnoros în patul meu. Am oftat – zâmbea cu zâmbetul ăla. M-am lăsat pentru o clipă pradă fanteziei în care eram răsturnată rapid și devastată fără milă, dar am avut înțelepciunea să-mi recapăt controlul asupra târfei interioare.

— Dacă te sperii la noapte? a întrebat.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am întins.

— N-o să mă sperii, i-am aruncat peste umăr.

— Dacă mă sperii eu?

Am aruncat cu perna în el.

— Gata cu prostiile, frumușelule. Hai să facem cafea, că mai e puțin și trebuie să plec la muncă.

A ieșit de sub șalul afgan, având grijă să-l împăturească, și l-a luat cu el în bucătărie, unde l-a așezat pe masă. Am zâmbit, amintindu-mi cum îmi rostise numele. Ce n-aș fi dat să aflu ce-i trecea prin minte.

Ne mișcam prin bucătărie în liniște, râșnind boabe, măsurând cafea, turnând apă. Am pus zahăr și lapte pe blat, el a descojit și tăiat în bucăți o banană. Am turnat *granola*, el a pus lapte și banană în castroane. În câteva minute eram așezați unul lângă altul pe scaunele de bar, luându-ne micul dejun de parcă așa făceam de ani de zile. Ușurința asta m-a intrigat și îngrijorat.

— Planuri pentru azi? am întrebat, săpând în castron.

— Trebuie să dau pe la *Chronicle*.

— Ai o colaborare cu ei? am întrebat, surprinsă de nivelul interesului pe care până și eu mi-l auzeam în glas.

O să mai stea o vreme în oraș? De ce mi-ar fi păsat? O, Doamne.

— Da, câteva zile de lucru în Bay Area – un fotoreportaj cu trasee de weekend, a răspuns cu gura plină de banane.

— Când îl faci? am întrebat, examinându-mi stafidele din castron și încercând să nu par prea interesată de răspunsul lui.

— Săptămâna următoare. Plec marți, a răspuns, și stomacul mi s-a strâns instantaneu.

Săptămâna următoare trebuia să mergem la lacul Tahoe. De ce Dumnezeu îi păsa stomacului meu că el nu merge?

— Înțeleg, am zis, fascinată în continuare de stafide.

— Dar mă întorc până la excursia la Tahoe. Mă gândeam să mă duc direct acolo când termin treaba, a spus, privindu-mă peste marginea câinii de cafea.

— A, asta-i bine, am răspuns încet.

Stomacul îmi țopăia vesel acum.

— Voi când plecați? a întrebat.

Deodată el părea să-și studieze castronul.

— Fetele pleacă joi cu Neil și Ryan, dar eu am de lucru până cel puțin vineri după-amiază. Închiriez o mașină și plec când termin treaba.

— Nu închiria. Trec să te iau, s-a oferit și eu am acceptat cu o mișcare din cap.

Acestea fiind stabilite, ne-am terminat micul dejun și l-am urmărit pe Clive vânând o scamă în jurul mesei, la nesfârșit. Nu am vorbit mult, dar de câte ori ne întâlneam ochii, zâmbeam.

SMS-uri între Mimi și Sophia:

Caroline lucrează cu James, știi?

Care James?

James Brown, evident. Care altul?

NU SE POATE!

Îți amintești când a zis că are un client nou? A omis să spună cine e.

O să-i trag una când o văd. Să nu îndrăznească să anuleze Tahoe. Ți-a spus Ryan că își aduce chitara?

Da, mi-a spus că vrei să cânti și să-ți dai în petic.

Zău? Ha-ha. Mi-am zis că o să fie amuzant.

SMS-uri între Neil și Mimi:

Hei, Mititico, mai ieșim la bowling cu Sophia și Ryan de seară?

Da, și vezi să ai jocul la tine. Sophia și cu mine suntem destul de dibace.

Sophia știe să dea cu bila? Uau.

Ce e așa de uau?

Nimic, doar că nu mă așteptam să știe să joace. Ne vedem de seară.

SMS-uri între Neil și Simon:

Vii cu noi în weekend, nu te-ai răzgândit, nu?

Vin, dar ceva mai târziu, lucrez săptămâna aia.

Când vii?

Vineri noaptea, mă opresc în oraș pe drum.

De ce dracului te mai oprești în oraș? Parcă pozai în Carmel?

Trebuie să iau ceva pentru weekend.

Lasă prostiile și mută-ți fundul la Tahoe.

Mi-l mut, dar o iau pe Caroline.

Înțeleg.

Nu înțelegi nimic.

Înțeleg totul.

Ești sigur, uriașule? Cum e cu Sophia?

Sophia? De ce mă întreabă toată lumea despre Sophia?

Ne vedem la Tahoe.

SMS-uri între Mimi și Caroline:

Ai niște explicații de dat, soro...

Ce-am făcut?

Explică de ce nu mi-ai spus despre noul tău client.

Caroline, nu mă ignora! CAROLINE!!

Hai, potolește-te. Tocmai de-asta nu ți-am spus.

Caroline Reynolds, este o informație pe care trebuia să o am!

Mă descurc, OK? E clientul meu și atât. Cheltuiește o sumă obscenă de bani pe proiect.

Mă doare-n cot de cât cheltuiește. Nu vreau să lucrezi cu el.

Asta-i bună. Iau ce client vreau.

Situația e sub control.

Vom vedea... Aud că vii la Tahoe cu Bocănilă?

Uau, ai schimbat subiectul. Da.

Bine. Luați-o pe drumul mai lung.

Asta ce dracului vrea să fie?

Mimi?? Ești acolo??

La dracu', Mimi... HELLO??

SMS-uri între Caroline și Simon:

Bocănilă?

Bocănilă nu-i aici, doar exorcistul.

Nu-i amuzant.

Ce-i?

La ce oră mă iei mâine?

Mă întorc în oraș pe la prânz. Dacă termini munca, putem să plecăm înainte de ora de vârf.

I-am spus deja lui Jillian că îmi iau jumătate de zi liberă.
Unde ești acum?

În Carmel, pe o stâncă deasupra oceanului.

Ah, un romantic ascuns...

Sunt fotograf. Mă duc unde sunt banii.

Las-o baltă, nu vorbesc despre bani.

În plus, credeam că tu ești cea romantică.

Ți-am spus, sunt o romantică practică.

Atunci, practic vorbind, chiar și tu ai aprecia priveliștea -
valuri înspumate, apus de soare, e frumos.

Ești singur?

Da.

Pun pariu că ai vrea să nu fii.

N-ai idee.

Pfff... te-ai înmuiat.

Nu sunt niciodată moale, Caroline.

Hai că o luăm de la capăt.

Caroline?

Da?

Ne vedem mâine.

Da.

SMS-uri între Caroline și Sophia:

Poți să-mi dai adresa ca s-o pun mâine în GPS?

Nu.

Nu?

Nu până nu-mi spui DE CE ÎL ASCUNZI PE JAMES BROWN.

Aoleu, parcă aș avea încă două mame.

Nu-ți zic să ții spatele drept sau să mănânci legume, dar chiar trebuie să avem o conversație despre postura ta.

De necrezut.

Serios, Caroline, ne facem griji.

Serios, Sophia, știu. Adresa, te rog?

Să mă gândesc.

Nu te mai întreb încă o dată...

Ba o să întreb. Vrei să-l vezi pe Simon în jacuzzi. Nu minți.

Te urăsc...

SMS-uri între Simon și Caroline:

Gata munca?

Da, sunt acasă, te aștept.

Ah, ce imagine drăguță...

Pregătește-te, scot checul din cuptor.

Nu-ți râde de mine, femeie... dovlecei?

Merișoare-portocale. Mmmm...

Nimeni nu coace un preludiu ca tine.

Ha. Când vii?

În 30 de minute.

Perfect, am timp să-mi glazurez chiflele.

Poftim?

A, nu ți-am spus? Am făcut și rulouri cu scorțișoară.

Vin în 25.

— Nu ascult asta.

— Ce vorbești? E mașina mea. Șoferul alege muzica.

— Te înșeli amarnic. Pasagerul alege întotdeauna muzica. Pentru că renunță la privilegiul de a conduce.

— Caroline, tu nici măcar nu ai mașină, cum ai putea să renunți la privi...?

— Exact, deci ascultăm ce aleg eu.

Am luat iPodul și am căutat până am dat de ceva ce ne-ar fi putut plăcea amândurora.

— Merge, a încuviințat, și am început amândoi să fredonăm.

Călătoria fusese grozavă până în momentul ăla. Nu mi-aș fi închipuit nici în ruptul capului când l-am cunoscut – când l-am auzit prima dată, de fapt – că Simon avea să ajungă în topul preferințelor mele. Mă înșelasem în privința lui.

M-am uitat la el: fredona cântecul, bătând ritmul cu degetele pe volan. Era atent la drum, drept care am profitat de ocazie pentru a cataloga câteva dintre trăsăturile lui vrednice de a provoca un leșin.

Maxilarul? Puternic.

Părul? Întunecat și ciufulit.

Barba? Cam de două zile și drăguță.

Buzele? Delicioase, dar cu aspect singuratic. Poate că ar trebui să efectuez o mică inspecție...

M-am sprijinit în mâini pentru a mă împiedica să mă lansez peste bord. El continua să fredoneze și să bată darabana.

— Ce se petrece acolo, Cămășuță? Ești îmbujorată. Ai nevoie de aer?

A dat să pornească aerul condiționat.

— Nu, sunt bine, am răspuns, glasul sunându-mi ridicol.

S-a uitat la mine ciudat, dar și-a reluat fredonatul.

— Cred că a venit momentul să inaugurăm checul ăla cu merișoare și portocale, a spus un moment mai târziu, în timp ce eu fantazam despre cum aş putea să mă așez în poala lui fără a provoca un accident.

— Vine! am strigat, plonjând pe bancheta din spate, ceea ce ne-a surprins pe amândoi.

Cu picioarele în aer și fundul la vedere, mi-am prins în mâini fața ajunsă cu susu-n jos în spatele scaunului. Simțeam cât de aprinși îmi sunt obraji și mi-am tras singură o palmă pentru a mă readuce pe lumea asta.

— Ce fund simpatic, dragă prietenă, a oftat, rezemându-și capul pe el ca pe o pernă.

— Hei, domnu', ochii la drum, altfel nu vezi chec.

I-am dat brânci cu fundul și, cum tocmai vira, m-am trezit zburând.

— Caroline, controlează-te sau trag pe dreapta.

— Mai taci. Uite-ți checul, m-am zborșit, târându-mă fără grație înapoi pe scaun și aruncând cu checul în el.

— Ce naiba? De ce îl arunci? Dacă se rănește? a strigat, mângâind tandru checul învelit în folie de plastic.

— Îmi fac griji pentru tine, Simon, chiar îmi fac, am râs, urmărindu-l cum se chinuie să desfacă ambalajul. Vrei să-ți tai o bucată – a, e bine și așa.

M-am încruntat. Mușcase o bucată uriașă din capăt.

— E al meu tot, da? a întrebat cu gura plină.

— Cum funcționezi între oamenii normali? l-am întrebat, clătî-nând din cap când a luat încă o îmbucătură gigantică.

A zâmbit și și-a văzut de treabă, dând gata checul în mai puțin de cinci minute.

— O să ți se facă rău. Chestia asta se mănâncă cu felia, nu dintr-o înghițitură.

Singurul lui răspuns a fost un râgâit și o bătaie pe burtă.

Nu m-am putut abține să râd.

— Nu ești sănătos, Simon.

— Dar te interesez încă, nu-i așa? a rânjit, întorcându-și ochii albaștri către mine.

Lenjeria intimă mi s-a dezintegrat.

— În mod straniu, da, am recunoscut, simțindu-mi fața în flăcări.

— Știu, a zâmbit insolent.

— Cred că aici este, după colț, îmi amintesc de casa asta! am țipat, săltând în scaun.

Trecuse o vreme de când fusesem ultima dată acolo și uitasem cât de frumos e. Îmi plăcea lacul Tahoe vara – cu sporturile nautice și tot –, dar toamna? Toamna era superb.

— Slavă Domnului! De-abia mă mai țin, gemu Simon, cum o tot făcuse pe ultimele douăzeci de mile.

— Cine te-a pus să bei un Big Gulp întreg?

— Uau, asta este? a întrebat, după ce am virat pe aleea de intrare. Felinarele luminau drumul către o casă din lemn de cedru pe două niveluri, cu un coș uriaș de piatră în partea stângă. În față era deja altă mașină și se auzea muzică venind de pe terasa din spate.

— Se pare că petrecerea a început deja, a observat Simon.

Din spatele casei răsunau, pe lângă muzică, țipete și râsete.

— A, nu mă îndoiesc. Probabil că s-au pus pe băut de la cină și acum sunt deja în jacuzzi.

M-am dus la portbagaj să-mi iau geanta.

— Păi, să-i prindem din urmă, nu?

Mi-a făcut cu ochiul, scoțând o sticlă de Galliano din geantă.

— M-am gândit că am putea face niște cocteil.

— Interesant. M-am gândit la exact același lucru, am spus, scoțând din geanta de voiaj o sticlă identică.

— Știam eu că de-abia aștepti să mă dai pe gât, Caroline, a răs.

Mi-a luat geanta și ne-am îndreptat către ușă.

— Te rog, ai fi în stare să inventezi o băutură și s-o numești Cămășuța Roz doar ca să mă guști – și nici măcar nu încerca să minți, i-am întors-o, înghiontindu-l cu umărul.

S-a oprit și m-a privit intens.

— E o invitație? Pentru că trebuie să știi, sunt un barman grozav, a declarat, cu ochii strălucind în întuneric.

— N-am nicio îndoială, am șoptit.

Spațiul dintre noi era încărcat de o tensiune care devenea ridicol de greu de ignorat. Am inspirat adânc și am observat că și el a făcut la fel.

— Ei, hai să ne trotilăm și să începem weekendul, a râs, înghiontindu-mă cu umărul și rupând vraja.

— Păi, să ne trotilăm, zic, am murmurat, mergând pe alee în spatele lui.

Ușa de la intrare era deschisă. Simon a lăsat gețile și am traversat casa în drum spre terasa din spate. Lacul se întindea înaintea noastră, luminat ușor de torțele de bambus care punctau puntea și cărările care duceau către țârm. Pe terasa pavată cu piatră i-am găsit pe prietenii noștri.

— Caroline! a țipat Mimi din jacuzzi, unde se stropea cu apă cu Ryan.

Ah, era deja la tare-beată-criță.

— Mimi! am strigat și eu, căutând-o din ochi pe Sophia.

Ea și Neil erau cocoțați pe o bancă de piatră, lângă foc, și frigeau bezele moi. Ne-au făcut cu mâna veseli, iar Neil și-a agitat obscen bățul.

— S-ar putea să fie mai ușor decât am crezut să le indicăm eroarea în care se află, i-am șoptit lui Simon, care se și apucase să prepare un cocteil la barul de pe terasă.

— Așa zici? a șoptit și el, salutându-și prietenii cu un semn din cap.

— O, da. Sunt aproape gata să își dea seama și fără ajutorul nostru. Nu trebuie decât să le arătăm ce au în fața lor.

Mi-a întins un cocteil.

— Deci cum sunt? a întrebat, făcându-mi cu ochiul.

— E un Bocănilă?

— Da.

Am sorbit din pahar și am învârtit lichidul prin gură.

— Ești atât de bun pe cât credeam, am șoptit, luând o înghițitură periculos de mare.

— Pentru ce avem drept în față, a toastat, ciocnindu-mi paharul și luând o dușcă bună din al lui.

— Pentru ce avem drept în față, am repetat, cu ochii fixați în ai lui, peste marginile paharelor.

Afurisitul lui de voodoo.

Capitolul 12

- Al cui e piciorul ăsta?
- E al meu, Neil. Nu-l mai freca!
- Ryan, lasă-mi piciorul în pace!
- Tu nu-l lași pe al meu în pace.

Ryan și Neil și-au tras picioarele, încercând să pară nonșalanți. Am râs și am prins privirea amuzată a lui Simon, din cealaltă parte a căzii.

— Mai vrei unul? m-a întrebat din buze, arătând spre paharul meu gol.

— Am băut destul, nu crezi? am răspuns, tot fără sonor, pe fondul gălăgiei făcute de prietenii noștri.

— Credeam că ești fata care vrea mereu mai mult, a zis.

Îi revenise zâmbetul caracteristic.

L-am privit. Imaginea lui Simon-în-jacuzzi pe care o aveam în cap de câteva săptămâni pălea, de fapt, în fața realității. Brațe puternice întinse pe marginea căzii, păr umed și dat artistic pe spate. Dacă mi se păruse ispititor pe podeaua bucătăriei mele, ud și pe jumătate dezbrăcat, nu era nimic în comparație cu felul în care arăta în clipa aia, luminat din spate de torțe de bambus.

Era cel mai seducător bărbat pe care îl văzusem vreodată și, dacă nu mă înșelam, încerca să mă îmbete. Creierul îmi devenise puțin confuz. Inima începuse să cânte melodii de-ale Ettei James.

— Vrei să mă îmbeți? am întrebat chicotind și am împins la o parte paharul gol – gata cu alcoolul.

— Nu. Ce să fac cu o Cămășuță Roz amețită?

A răs și am aruncat apă în direcția lui. Prietenii noștri făcuseră li-niște și ne urmăreau cu interes nedisimulat.

Când ajunseserăm, îi făcusem lui Simon turul casei. Ne-am lăsat gențile la ușa de la intrare, neștiind care sunt aranjamentele pentru dormit. Când ne-am întors pe terasă, Sophia și Neil intraseră în jacuzzi lângă Ryan și Mimi-Beată. O vizită scurtă la cabina de lângă piscină mă lăsase într-un costum de baie verde, din două piese, și un zâmbet. Simon era deja în jacuzzi. Am intrat și eu în apa caldă, am sorbit din cocteil și m-am delectat cu priveliștea oferită de vecinul meu, ud, în slip, în fața mea. Sophia a trebuit să-mi dea un ghiont ca să nu mă mai holbez.

Eram cufundați până la gât în supa asta sexuală, împărțind bulele cu două perechi desperecheate și mai mulți feromoni decât puteam ține în frâu.

Așadar, voiam încă un cocteil? Nu conta. Nu-mi puteam permite.

A trebuit să-mi scutur puțin capul ca să mi-l limpezesc și m-am uitat în jur la restul grupului. Mimi se încălzise prea tare și se cocoțase pe margine, lovindu-l pe Neil în timp ce își balansa piciorul înainte și înapoi. El o lăsa în ale ei, cam în felul în care-i permite un frate mai mare giumbușlucuri surioarei. Sophia și Ryan stăteau ghemuiți pe cealaltă parte, Sophia scărpinându-l pe spate pe Ryan în timp ce vorbea cu Neil despre linia defensivă a echipei 49 sau altceva, legat de fotbal, la fel de plictisitor.

— Deci, ce facem în weekendul ăsta? am întrebat, îndreptându-mi atenția asupra grupului în general și încercând să ignor ochii albaștri care mă priveau intens.

Ochi afurisiți! Țștia aveau să-mi pună capac.

— Ne gândeam să mergem mâine într-o drumeție. Cine este pentru? a întrebat Ryan.

Sophia a clătinat din cap.

— Pe mine să nu conțați. Nici nu mă gândesc.

— De ce nu? a întrebat Neil.

Am schimbat o privire rapidă cu Simon, observându-i interesul subit.

— Nu pot. Ultima dată când am mers pe munte am căzut și mi-am luxat încheietura mâinii. Nu pot să risc în timpul stagiunii, a spus fluturându-și-o și reamintindu-ne că își câștigă pâinea cu mâinile.

Ca violoncelistă, se proteja pe cât putea. Odată evitase „lucrul manual” o iarnă întreagă. Lui Bob Bancherul de Investiții nu-i picase bine deloc.

— Tu ce zici, Mititico? a întrebat-o Neil pe Mimi, trăgând-o de picior.

— Ăă, nu, lui Mimi nu-i plac drumețiile, a răspuns ea, aranjându-și minusculul costum de baie negru.

Iubitul ei nu a observat, dar ochii lui Ryan s-au făcut cât plăcintele când sâni i-au dat puțin pe dinafară.

— Și tu spui pas? m-a întrebat Simon.

— În niciun caz. Vin cu voi, băieți!

Sophia și Mimi și-au dat ochii peste cap. Nu înțelegeau de ce îmi plac „activitățile montane bărbătești”, după cum le spuneau.

— Drăguț, a tors Simon.

Preț de o secundă am calculat distanța dintre gura lui și a mea. Apoi am tăcut cu toții, cufundați în gânduri. Mi-am amintit de planul de a-i rearanja pe cei patru și am trecut la atac.

— Ryan, știai că Mimi donează în fiecare an organizației tale? am întrebat, surprinzându-i pe amândoi.

— E adevărat?

— Da, în fiecare an, a spus. Știu ce important e accesul la calculator, în special pentru copiii lipsiți de posibilități.

L-a privit sfioasă și au început imediat o discuție despre modul în care stabilea ce școli urmează să primească bursele în fiecare an.

Am schimbat un rânjet cu Simon. Întorcându-și capul către Sophia, Simon a lansat al doilea val al atacului.

— Hei, Neil, câte locuri ai luat anul ăsta la filarmonică? l-a întrebat. Neil a roșit.

— Ai cumpărat bilete? a întrebat Sophia.

— Pentru tot sezonul, a răspuns Simon în locul lui, și Neil a încuviințat.

Cei doi s-au lansat într-o discuție legată de poziția locurilor. Simon și-a ridicat laba piciorului deasupra apei.

— Haide, nu mă lăsa să atârni așa.

— Poftim?

— Bate palma. Nu ajung la tine cu mâna, a insistat, fluturându-și laba piciorului.

Am râs și m-am lăsat mai jos pe locul meu, mi-am întins piciorul și i-am atins ușor talpa.

— Ești stafidită, a râs.

— Îți dau eu „stafidită“, l-am amenințat, stropindu-l cu o mișcare din picior.

— Nici că m-aș putea simți mai bine. Serios. Nici dacă aș sta în puf nu mi-ar putea fi mai bine, am bălmăjit cu o limbă groasă placată cu Bailey's și cafea.

Mă ghemuisem deasupra unei grămezi uriașe de perne, lângă șemineu – un șemineu cu o deschidere de vreo trei metri și un coș cât trei etaje. Construit din piatră extrasă dintr-o carieră din apropiere, era masiv. Constituia punctul de convergență al întregii case, toate camerele fiind aranjate radial în jurul lui. Și emana o căldură grozavă.

Eram înghețați până în măduva oaselor când ne-am hotărât să ne întoarcem, în sfârșit, înăuntru. Pe rând ni se făcuse prea cald în jacuzzi și ieșiserăm să ne răcorim. Dar ne-am dat seama cât de rece se făcuse noaptea când tremuram deja, și nu ne doream decât să ne cuibărim lângă foc. Cum camerele nu se împărțiseră încă, fetele s-au dus în dormitorul mare și s-au schimbat în pijamale, după care iar s-au alăturat băieților, echipați deja în tricouri și pantaloni de pijama. Am făcut

cafea și am tăiat checul cu merișoare și portocale pe care avusesem înțelepciunea să-l ascund de Simon. Câteva shoturi de Bailey's în căni-le de cafea, și ne relaxam cu toții lângă foc ca într-o reclamă pentru Currier & Ives.

Simon se întinsese regește pe un morman de perne, lângă foc. M-am aruncat lângă el, ridicând un norișor de fulgi. Fiecare băiat încercase să facă focul în felul lui – cu vreascuri, cu ziare, cu vreascuri și ziare – până când a venit Sophia, a inspectat coșul și i-a anunțat că e închisă clapeta. Puși cu botul pe labe, băieții l-au lăsat să se descurce pe Ryan, pentru că el avea chibriturile. Dar peste câteva minute focul ardea, iar noi stăteam adunați toți în jurul șemineului, somnoroși și mulțumiți.

Am inspirat adânc. Nimic nu se compara cu mirosul unui foc adevărat – nu de la un șemineu cu gaz sau de la o mână de lumânări, ci de la un șemineu cu lemne care trosnesc și sfârâie și șuieră când iese fumul dintr-o fisură a butucului.

— Caroline, l-ai rugat pe Simon să te învețe să faci surfing? a întrebat Mimi deodată de pe brațul canapelei, pe care stătea cocoțată.

Fuseserăm tăcuți o vreme, moleșiți, aproape adormiți, și am tresărit când Mimi a început să vorbească.

— Poftim? am întrebat, surprinsă și adusă înapoi în prezent.

— Păi, toți băieții fac surfing. Tu vrei să înveți. Sunt sigură că Simon te-ar învăța, nu, Simon?

A chicotit, sorbindu-și ultima gură de cafea și alunecând pe brațul canapelei în poala lui Ryan, convenabil plasată. Și-au zâmbit o clipă unul altuia, până când și-au dat seama ce fac, și Ryan a aruncat-o, în joacă, din poala lui în cea a lui Neil. Întrebarea ei nu-i întrerupsese moțăiala, dar cu Mimi în brațe părea treaz de-a binelea.

— Vrei să înveți să faci surfing? a întrebat Simon, întorcându-se către grămada mea de perne.

— Chiar aș vrea. Întotdeauna mi-am dorit.

— E greu – n-am să te mint. Dar merită sută la sută!

A zâmbit și Ryan a încuviințat din partea cealaltă a camerei.

— Sigur, Simon o să-ți arate. O să-i facă plăcere, a intrat și el în joc, câștigând o ocheadă de la Mimi și niște ochi dați peste cap de la mine.

— Vedem cum facem când ne întoarcem în oraș, am sugerat.

— Gata cu vorba. Mor de somn. Cum dormim? a întrebat Sophia din fotoliul în care se cuibărise.

— Păi, câte camere sunt? a întrebat Simon.

M-am ridicat și am căscat.

— Sunt patru dormitoare, alegeți-vă, a răspuns Sophia și a dat pe gât, cu înțelepciune, o sticlă întreagă de apă.

— Stăm băiat cu fată, băiat cu fată? am întrebat, râzând când am văzut fața surprinsă a lui Simon.

— Putem, firește, a răspuns Sophia, uitându-se puțin neliniștită la Neil.

Mi-am înăbușit un chicot când i-am văzut pe Sophia și Ryan schimbând o privire la fel de speriată. Simon a observat și el.

— Mda, sigur! Nu vă jenați de noi, porumbeilor! Mimi, tu și Neil alegeți o cameră, Sophia și Ryan să aleagă o cameră, iar eu și Caroline luăm camerele rămase. E bine așa, Caroline?

— Perfect. Doar să spăl cămile. Hai, toată lumea la culcare, am strigat.

Eu și Simon ne-am apucat de strâns, trăgând cu ochiul la cei patru. Parcă mergeau la spânzurătoare.

— O, Doamne, sper să iasă bine... pentru binele meu, am spus, din spatele lui Simon, urmărindu-i cum se despart.

— De ce pentru binele tău? a șoptit, întorcându-și fața puțin și apropiindu-și-o la câțiva centimetri de a mea.

— Pentru că în clipa asta, dincolo de uși, Sophia și Mimi se gândesc la cum să mă pedepsească. Poate chiar la tortură, am oftat, clătind ultima cană de cafea și așezând-o în mașina de spălat vase.

Simon a pus detergent, a pornit mașina și s-a dus să pună cenușă peste tăciuni. Dând ocol camerei și stingând luminile, am vorbit despre drumetia pe care urma să o facem a doua zi.

— Sper că n-o să mă încetinești, m-a tachinat.

L-am împins în perete.

— Nu știu cum o să te ții tu după mine, amice, l-am avertizat, luându-mi geanta și îndreptându-mă spre dormitor.

— Vom vedea, Cămășuță. Că veni vorba, ai vreo cămășuță acolo și pentru mine?

Urmându-mă de-a lungul holului, mi-a împuns geanta cu degetul.

— Nu pune mâna. Nu-i nimic acolo pentru tine, sau nimic care să conteze.

M-am oprit în fața camerei mele.

A trecut pe lângă mine spre camera lui, alăturată.

— Ca să vezi, iar împărțim un perete de dormitor, a observat rânjind.

— Ei bine, știu că ești singur acolo, așa că ar fi bine să nu aud vreun bocănit, l-am avertizat, rezemându-mă de tocul ușii.

— N-o să auzi. Noapte bună, Caroline, a spus încet, rezemat de ușa lui.

— Noapte bună, Simon, am răspuns, cu o mică fluturare a degetelor, și am închis ușa.

Mi-am pus geanta pe pat și am zâmbit.

— Haideți, băieți, nu mai e mult, am strigat, opintindu-mă pe ultimii metri ai cărării. Eram pe drum de vreo două ore și, dacă la început merseserăm în formație completă, în ultima jumătate de oră Ryan încetinise considerabil, iar Neil îi ținuse companie. Eu și Simon păstraserăm ritmul și eram aproape de vârful muntelui.

Reușisem să evit să rămân singură cu Sophia sau Mimi, dar fețele buhăite ale celor patru dovedeau că nu dormiseră tocmai bine – spre deosebire de Simon și de mine.

După micul dejun, am fentat plutonul de execuție schimbându-mă iute și așteptându-i afară pe băieți înainte de drumeție. Dacă intram în casă, puteau să mă prindă – deși, trebuie să admit că eram curioasă să

văd cum își pot revărsa furia fără a recunoaște că împărțitul camerelor cu tipii cu care se vedeau de săptămâni nu fusese ceea ce-și doriseră.

Dar, după cum spusese Simon, „pentru ce ne stă drept în față”. Șeara avea să fie interesantă.

Un ultim efort și am ajuns pe creastă. Simon era la numai câțiva metri în spatele meu. Respiram adânc; aerul tare îmi înțepa plămâni. Era frig, dar mișcarea mă încălzise. Trecuse o vreme de când nu mai ieșisem din oraș și îmi lipsise o astfel de drumeție. Picioarele mă ardeau, nasul îmi curgea. Transpiram ca un porc, dar de mult nu mă mai simțisem atât de bine. Am râs tare când am văzut lacul la poalele muntelui. Câțiva șoimi se roteau în zbor. Albastrul de oțel al lacului, verdele intens al pădurii, albul și cremul curat al stâncilor: era superb.

Și apoi, albastrul meu preferat. Simon a apărut lângă mine, respirând la fel de adânc ca mine. Și-a întins larg brațele, vrând parcă să cuprindă valea de dedesubt. Își tot dăduse jos din haine pe măsură ce urcam, și în momentul ăla era într-un tricou alb și un pulover legat pe talie. Pantalonii kaki, bocancii de munte și un zâmbet larg completau visul umed la care mă uitam, în loc să privesc minunile naturale din jurul nostru. Iar ochii lui albaștri – îi vedeam cum iau cadrul când priveau peisajul.

— Frumos, am spus gâfâind, și el s-a întors către mine și m-a prins zgâindu-mă. Adică, nu-i așa că-i frumos? m-am bâlbâit, gesticulând exagerat cu brațul.

Părea să știe ce e în capul meu și am simțit că roșesc. Din fericire, eram încă îmbujorată de la urcuș și speram să nu se vadă.

— Da, chiar este frumos. Foarte frumos, a spus zâmbind.

Ne-am uitat unul la altul. A mai făcut câțiva pași spre mine și am simțit o schimbare în aer. Mi-am mușcat limba. Nu s-a rostit nicio vorbă, dar până și animalele din pădure simțeau că o să se întâmple ceva și stăteau, înțelepte, în ascunzătorile lor.

— Salut, a spus încet.

— Salut, am răspuns.

— Salut, a spus din nou, făcând ultimul pas către mine.

Încă un pas și ar fi fost practic pe mine. Și încă cum.

— Salut, am zis și eu încă o dată.

Mi-am înclinat capul într-o parte și i-am dat de știre că poate să facă acel ultim pas.

Simon s-a aplecat către mine, doar puțin, dar ca și cum ar fi fost gata să...

— Parker! a tunat un glas și amândoi am sărit înapoi. Parker! s-a auzit din nou și am recunoscut vocea lui Ryan în spatele strigătului de om al junglei.

— Ryan, am spus amândoi deodată și am zâmbit.

Pentru că vraja se mai diluase, vedeam iar clar lucrurile și am început să îmi repet în cap cuvântul „harem“.

— Aici! a strigat Simon, și Ryan a apărut de după ultima cotitură a cărării.

— Hei! Neil e terminat, kaput, a aruncat prosopul, ca să zic așa. Voi? Sunteți gata de coborât? a strigat, sărind din bolovan în bolovan cu ușurința unei capre negre.

Nici măcar nu părea obosit. *Hmmm...*

— Da, tocmai voiam să venim să vă căutăm, am spus.

— A clacat atât de aproape de vârf? a întrebat Simon, îndreptându-se spre potecă.

— E întins pe jos de zici că-i pădurea lui; nu vrea să mai urce un metru, a râs Ryan.

A luat-o înainte și l-a strigat pe Neil, ca să știe că venim.

— Ești sigură că nu vrei să mai stăm aici sus? Adică, ne-am căznit atât să ajungem în vârf, a spus Simon, nelăsându-mă să alerg după Ryan.

Am simțit căldura mâinii lui pe umăr și le-am poruncit hormonilor să emigreze în partea opusă a corpului.

— Sunt sigură. Ar fi bine să ne întoarcem. Cred că vine furtuna.

La orizont se strânsese un pâlț de nori întunecați. Privirea lui a urmat-o pe a mea și s-a încruntat.

— Probabil că ai dreptate. Nu vrem să ne prindă aici singuri, a mormăit.

— În plus, dacă nu ne grăbim, nu putem să facem mișto de Neil, am spus și el a izbucnit în râs.

— Sigur, ar fi păcat să ratăm asta. Să mergem.
Am început coborâșul.

— Cum a fost cu trei odată, Caroline? a intonat dulce Sophia.

Eram toți în bucătărie și beam apă după drumeție. Băieții aproape s-au înecat, dar eu am continuat să sorb ca o doamnă.

— Fantastic, mulțumesc. În special cu Neil. A trebuit să-l cărăm, practic, înapoi după ce am terminat cu el, am răspuns cu aceeași dulceață în glas.

Băieții își reveniseră, dar Neil nu se putea abține să se holbeze la tricoul strâmt, fără mâneci, al Sophiei. Prietenul ei actual? Se uita după Mimi. Capul i se rotea atât de frenetic încât ziceai că e o bufniță. Am clătinat din cap și i-am curmat suferința.

— Unde-i Mimi? am întrebat.

— La duș, ceea ce vă recomand și vouă. E frig de-ți îngheață oasele afară. Cum ați reușit să transpirați în halul ăsta? a întrebat, încrețindu-și nasul.

— Am depus ceva efort ca să ajungem în vârful muntelui. E mai greu decât crezi, a pufnit Neil, și noi, ceilalți, ne-am abținut să pomenim de colapsul lui la o aruncătură de băț de culme.

Am luat un măr și m-am îndreptat spre camera mea, cu Sophia după mine, cum mă și așteptam. M-am gândit că e mai bine să-i fac viața ușoară – s-o întreb, pur și simplu, cum a fost.

— Arăți groaznic în pantalonii ăștia scurți, Caroline, a remarcat, intrând în urma mea în cameră.

Ei, dacă-i pe-așa, schimbăm planul.

— Mulțumesc, draga mea. Să fi pus niște mâncare de pisici și pentru tine când i-am făcut bagajul lui Clive? am luat-o peste picior.

S-a prăbușit pe patul meu, ghemuindu-se în jurul unei perne gigantice.

— Unde e Clive? Cu cine l-ai lăsat?

— Cu unchiul Euan și cu unchiul Antonio. Probabil că acum stă lungit pe un pat de mătase și mănâncă rulouri cu ton din mâna lor. Motanul ăsta știe să își trăiască viața.

— Are o viață, asta e sigur, a spus ea, și s-a întristat pentru o clipă.

Mi-am dat jos hainele transpirate și m-am înfășurat într-un halat de prosop agățat de ușă. Sophia m-a complimentat pentru alegerea brașierei și a râs când a văzut că o împerecheasem cu chiloți cu imprimeu leopard, dar apoi a revenit la expresia melancolică dinainte.

— Ce este, Sophia? am întrebat, așezându-mă lângă ea pe pat și luând și eu o pernă în brațe.

— Nimic, de ce?

— Pari puțin tristă.

— Ei, n-am dormit bine, asta-i tot.

— Nu mai spune. Te-a ținut Ryan trează, hmm? Nu prea avea energie azi pe munte... am zis și am înghiontit-o cu cotul.

— A, nu, nimic de genul ăsta. Doar că... nu știu, nu mi-am găsit locul azi-noapte. În mod normal dorm foarte bine aici, dar azi-noapte era așa de liniște, pur și simplu...

Și-a bătut perna cu pumnul, dându-i o altă formă.

— Înțeleg. Ei bine, eu am dormit ca un prunc, am râs, și ea a încercat să-i dea altă formă *capului* meu, cu pumnul.

— Vrei să ne îmbătăm deseară? a întrebat când, în sfârșit, ne-am potolit.

— O, da. Tu?

— Absolut.

S-a auzit o ciocănitură la ușă și Mimi și-a băgat înăuntru capul înfășurat într-un prosop.

— E o ședință privată sau e deschisă și non-lesbienelor? a întrebat.

I-am făcut semn să intre. S-a aruncat în pat și a aterizat peste noi două.

— Ce facem aici, doamnelor? Preludiu sau trecem direct la treabă? a întrebat.

— Spune „preludiu”, te rog, s-a auzit o voce de bărbat de dincolo de ușa lăsată deschisă.

Erau toți trei acolo, purtând pe chip diferite versiuni ale expresiei OMG-fete-în-pat-împreună.

— Veniți-vă în fire. N-avem nevoie să ne spună un bărbat dacă ne trebuie sau nu preludiu, a râs Sophia, dând un șut în aer și făcându-le cu mâna peste umărul meu.

Băieții își treceau greutatea de pe un picior pe altul și își dregeau glasul. Atât de previzibil.

— Făceam planuri să ne îmbătăm deseară. Ce ziceți, băieți? a țipat Mimi.

Chit că nu mai avea alcool în sânge, decibelii erau de Mimi-beată.

— De acord, a răspuns Ryan, executând un mic gest de salut cu mâna la tâmplă, care ne-a făcut să râdem și mai tare.

— Acum, valea, băieți, vrem să rămânem între fete, a aruncat Sophia peste umăr, ridicându-mi puțin halatul și dându-mi una la fund.

Am țipat și am încercat să mă acopăr, dar era prea târziu.

— Uau, chiloți leopard, i-a șoptit Neil lui Simon, în genul ăla care răsună mai tare decât vorbitul normal.

— Știu, știu, a zis Simon, punându-și mâinile la ochi de parcă încerca să își șteargă imaginea din creier.

Lui Simon îi plăcea animal-printul. S-a notat.

— Haideți, băieți. Doamnele vor să rămână singure, să le lăsăm.

Ryan i-a tras afară pe hol și a închis ușa în urma lor cu o otheadă care i-a înroșit lui Mimi tot gâtul. Sophia își examina unghiile.

Chiar că o să mă distrez cu ele deseară.

— Unde Dumnezeu ai învățat să gătești așa? E divină! a exclamat Neil, punându-și a treia porție de paella de pe tava gigantică din centrul mesei.

-- Mulțumesc, Neil, am râs.

Simon a ridicat paharul în direcția mea și eu i-am întors gestul.

Îmi venise ideea să gătesc o versiune rapidă de paella când constatasem ce fructe de mare grozave sunt în piață, iar când am mai văzut și oferta la rosé spaniol și cava, mă hotărâsem definitiv. Începusem cu cava, în timp ce roboteam prin bucătărie. Vinul spumos spaniol mergea perfect cu brânza Manchego și măslinile puțin sărate pe care le cumpărasem. Încă o dată, Simon era ajutor de bucătar și ne mișcam amândoi prin bucătărie. Ceilalți patru se cocoșaseră pe scaunele de bar din partea cealaltă a încăperii. Cineva a pus un disc cu Otis Redding pe pick-upul antic.

Vinul curgea la fel de liber precum conversația și era clar că grupul nostru avea potențial să reziste în timp. Interese similare, același simț al umorului, dar suficiente deosebiri încât să-l mențină animat.

Apropo de animație, pe măsură ce alcoolul începea să își facă efectul, zidurile se năruiau. Mimi și Sophia de-abia își mai ascundeau preferințele secrete. Nu că pe băieți i-ar fi deranjat. De fapt, le încurajau. Ryan examina piciorul lui Mimi, înțepat, pretindea ea, de un păianjen. Faptul că inspecția dura deja de câteva minute și inclusese masajul gambei nu mi-a scăpat atenției; Simon observase și el.

A rânjit și mi-a făcut semn să vin mai aproape. Am alunecat de-a lungul băncii și mi-am înclinat capul către el. Și-a pus gura la urechea mea. Am tras aer în piept. Vinul, căldura și sexul mi-au invadat întâi nările și apoi creierul, amețindu-mă puțin.

— Cât mai e până la sărut? a șoptit, cu gura atât de aproape încât i-am simțit buzele atingându-mi urechea.

— Poftim? am întrebat.

M-am pus pe râs – un pic prea multă băutură și un tip un pic prea sexy aveau acest efect asupra mea.

— Până când se sărută cu cine nu trebuie, a explicat când m-am întors să-l privesc în ochi.

Ochii ăia, ooo, ochii ăia mă chemau.

— Cu cine trebuie, vrei să spui? am șoptit.

— Da, cu cine trebuie, a răspuns, trăgându-se ceva mai aproape pe bancă.

— Nu știu, dar dacă nu se întâmplă curând explodez, am recunoscut, perfect conștientă că nu mai vorbesc despre prietenii noștri.

Și perfect conștientă că el e perfect conștient că nu mai vorbesc despre prietenii noștri.

— Hmm, n-aș vrea să te văd explodând.

Era la câțiva centimetri.

Harem. Harem. Harem. Am repetat această mantra iar și iar.

— Vreau la jacuzzi.

Scâncetul m-a smuls din vrajă și m-a readus în bucătărie.

— Vreau la jacuzzi, am auzit din nou – Mimi, firește.

M-am întors și am constatat cu surprindere că Sophia e cea care scheaună, atârănând ca un rucsac în spatele lui Neil.

— Bine, du-te la jacuzzi, nu te oprește nimeni, i-am spus, desprinzându-mă de Simon și postându-mă înapoi în fața farfuriei.

Eram sătulă, dar nu puteam să las acolo o bucată de homar. Aveam standarde, la urma urmei.

— Vino cu mine, s-a smiorcăit Sophia din nou.

Am început să înțeleg. Sophia era beată. Sophia devenea plângăcioasă când se îmbăta. Să te ții!

— Dați-i drumul. Fac curat în bucătărie și vin și eu, a spus Simon, luându-mi farfuria și dând să se ridice.

— Hei, hei, hei! Mai am o gură de homar! am protestat și am înșfăcat furculița.

— Poftim, nu m-aș băga niciodată între o femeie și homarul ei.

A zâmbit, dându-mi farfuria înapoi. Mi-am mâncat bucățița de homar și m-am ridicat. Eram mai amețită decât credeam – am constatat când gravitația a început să-mi joace feste.

— Hei, ai grijă, a zis Simon, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul. Sophia o luase către dormitor.

— Sunt bine, sunt bine, l-am asigurat, stabilizându-mi picioarele și câștigând bătălia.

— Poate ar trebui s-o iei mai ușor? a întrebat Simon, luându-mi paharul de vin.

— Stai liniștit, suntem la petrecere! am țipat, începând să chichicesc. Totul mi se părea, deodată, foarte amuzant.

— Bine, petrecere să fie, a zâmbit.

M-am dus să mă schimb în costumul de baie, operațiune care s-a dovedit mai anevoioasă decât credeam. Bretelele se leagă greu când ești cherchelită.

— E rândul Carolinei. Adevăr sau provocare, a țipat Mimi, dovedind încă o dată că Mimi-Beată are doar un singur nivel al volumului.

— Adevăr, am țipat eu, stropind-o pe Sophia pe față din greșală când am dus mâna la spate ca să-mi iau paharul de vin.

Aduseserăm cu noi ultima sticlă de cava și lucram la ea. Pe măsură ce și ea lucra la noi, jocul devenea din ce în ce mai periculos. Cerul s-a crăpat puțin cu un fulger îndepărtat, dar bubuitul tunetului de-abia s-a auzit în hărmălaia noastră.

La doar câteva minute după ce ne instalaserăm în jacuzzi, Neil propusese să jucăm Adevăr sau provocare, iar Sophia acceptase pe loc. Eu am refuzat inițial, spunând că e un joc pentru copii. Dar când Simon m-a acuzat că îmi e frică, alcoolul și-a ițit capul urât și am strigat ceva de genul „O să joc Adevăr sau provocare, fraiere, până n-oi mai fi în stare să deosebești adevărul de provocare”.

Enunțul era perfect logic în capul meu și cred că la fel le părea Sophiei și lui Mimi, odată ce mi-au dat imediat palmele la bătaie. Sunt destul de sigură că l-am văzut pe Simon clătinând din cap, dar zâmbea, așa că m-am relaxat. Și mi-am mai turnat un pahar de spumos.

— Unde ți-ai dorit dintotdeauna să călătorești și nu ai fost încă? a întrebat Sophia, fredonând pe muzica revărsată dinăuntrul casei.

Sophia găsisese toate discurile vechi ale bunicului ei, la vederea că-
rora Simon mai că făcuse atac de cord. Alesese un album cu Tommy
Dorsey și muzica de big band accentua perfect noaptea.

— Plictisitor, dă-i o provocare! a cântat Simon și eu i-am scos limba.

— Nu e plictisitor și a ales „adevăr”, așa că „adevăr” are. Caroline,
ce loc ți-ai dorit dintotdeauna să vezi? a întrebat din nou Sophia.

Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de marginea căzii. Am
privit stelele și în minte mi s-a format imediat o imagine: o adiere plă-
cută, căldura soarelui pe chip, oceanul întins în fața mea, punctat cu
stânci. Am zâmbit doar gândindu-mă la toate astea.

— Spania, am oftat, imaginându-mă pe o plajă spaniolă.

— Spania? a întrebat Simon.

Mi-am întors fața către el. Îmi zâmbea.

— Spania. Acolo mi-aș dori cel mai mult să merg. Dar e scump, va
trebui să aștept o vreme.

Am zâmbit, cu aceeași imagine în minte.

— Hei, Simon, tu parcă te duceai în Spania luna următoare, a zis
Ryan și ochii mei s-au mărit.

— Ăăă, da. Mă duc, a răspuns.

— Grozav! Caroline, poți să te duci cu el, a hotărât Mimi, bătând
din palme și întorcându-se către Ryan.

— Ryan, tu urmezi.

— Nu, nu, stați un pic. În primul rând, nu pot să mă duc cu Simon
în Spania. Și în al doilea rând, e rândul meu, am protestat.

— De fapt, ai putea să te duci cu Simon în Spania, a zis Simon, în-
torcându-se către mine.

Pe partea cealaltă a căzii s-a făcut liniște.

— A, nu, nu pot. Tu ai de lucru. Eu nu-mi permit o asemenea ex-
cursie și nici nu știu dacă mi-aș putea lua liber luna următoare.

Inima mi s-a umflat când am procesat ceea ce tocmai spuseseam.

— Nu zicea Jillian să-ți iei concediu luna următoare, înainte de se-
zonul vacanțelor? s-a băgat Mimi.

M-am uitat urât la ea și s-a lăsat pe spate, în penumbră.

— Chiar dacă ar fi așa, nu-mi permit, așa că să încheiem subiectul. Acum, cred că e rândul meu. Ia să vedem, pe cine să aleg? am spus, privind-i pe fiecare în parte.

— N-ar fi chiar atât de scump. Eu închiriez o casă, așadar cazarea e asigurată. Bilet de avion și bani de buzunar – doar de atât ai nevoie, a adăugat Simon.

— Hei, asta-i o ofertă grozavă, Caroline, a țipat Mimi, energia ei provocând niște valuri mici în jacuzzi.

— Bine. Mimi, adevăr sau provocare? am întrebat scrâșnind din dinți și revenind la joc.

— Hei, discutăm ceva aici. Nu schimba subiectul, a obiectat.

— Ei bine, eu am încheiat discuția. Adevăr sau provocare, pacoste mică, am zis din nou, pe un ton categoric.

— Bine. Provocare, a zis, bosumflată.

— Grozav. Te provoc să-l săruți pe Neil, am ordonat în clipa următoare.

— Ce? a strigat. Tot grupul aștepta cu sufletul la gură.

— Hei, e doar un joc, nu-i așa? Și Mimi, ce-i așa de șocant, zău, că te-am provocat să-l săruți pe tipul cu care te vezi de săptămâni?

— A, nu, ăăă, doar că nu-mi place să mă afixez în public, s-a bâlbâit ea, intrând aproape complet sub apă.

Asta de la o fată care mai că fusese arestată pe motiv de nuditate în public când a fost prinsă sub tribune la un meci de fotbal de la Berkeley.

— Ei, haide, ce mare lucru? m-a susținut Simon, și l-am privit recunoscătoare.

— Nu-i mare lucru, doar că... a spus din nou, dar Neil a întrerupt-o.

— Hai, vino încoace, Mititico, a exclamat și a tras-o lângă el.

S-au uitat unul la altul preț de o secundă, apoi Neil i-a dat părul după ureche. A zâmbit și ea s-a aplecat către el. Am auzit-o pe Sophia trăgând aer în piept în același timp cu Ryan și am urmărit-o, cu toții, pe Mimi sărutându-l pe Neil.

Și a fost ciudat.

S-au desprins și Mimi s-a dus la locul ei. De lângă Ryan. Câteva momente a fost liniște. Eu și Simon ne-am uitat unul la altul, neștiind ce să mai facem. Ne-o făcuseră. Și nu-mi place când mi-o face cineva. Mă enervez când mi-o face cineva. Am început să clocotesc. Faptul că eram beată nu avea *nimic* de-a face cu reacția mea exagerată.

— Bine, cred că e rândul meu. Hmmm... Ryan, adevăr sau provocare? a început Neil, dar eu m-am ridicat brusc în picioare, stropind pe toată lumea.

— Nu, nu, nu! Nu asta trebuia să se întâmple! am țipat, bătând din picior, pierzându-mi echilibrul și ajungând sub apă.

Măinile puternice ale lui Simon m-au readus la suprafață, drept care mi-am putut continua tirada indusă de alcool. Fulgerele, mult mai apropiate în clipa aia, aprindeau intermitent cerul.

— Tu nu trebuia s-o lași pe ea să îl sărute pe el! am bălmăjit, scuipând apă și arătând cu degetul spre Ryan și apoi spre Mimi. Și tu trebuia să te superi pe ea, i-am strigat Sophiei.

— De ce să mă supăr pe Mimi? Pentru că și-a sărutat iubitul? a mormăit Sophia, interesată subit de unghii.

— Aaah! am țipat și m-am întors către Mimi.

— Mimi, ești măcar pe de parte interesată de Neil? am provocat-o, cu mâinile în șolduri, scoțând aburi în aerul nopții.

— Neil este exact ce mi-am dorit de la un bărbat, a replicat mecanic, tresărind când Ryan i-a aruncat o privire rănită.

— Bla, bla, bla, te-ai culcat cu Neil până acum? am țipat strident, gesticulând sălbatic, așa cum fac, în general, când sunt beată.

— Bine, Caroline, ai spus ce aveai de spus, m-a potolit Simon, încercând să mă facă să mă așez.

— Ce avea de spus? Ce tot vorbiți voi acolo? a întrebat Sophia, aplecându-se către noi.

— O, te rog, sunteți ridicoli, toți patru! Nu-mi pasă ce credeți voi că vreți pe hârtie. În realitate, toți greșiți! am spus, plesnind apa.

De ce nu pricepeau? Nu știu cum mă ambalasem în halul ăsta, dar în ultimele șaiszeci de secunde sau cam așa ceva ajunseseam în culmea furiei.

— Glumești? a țipat Mimi, sărind în picioare în jacuzzi, ceea ce nu a afectat câtuși de puțin nivelul apei.

— Mimi, haide! Oricine are ochi vede ce simțiți tu și Ryan unul pentru celălalt! De ce dracului pierdeți vremea cu altcineva? am plusat.

Simon m-a tras la el în poală și a încercat să mă liniștească.

— Ei, hai că ai mers prea departe, a zis Neil, dând să iasă din jacuzzi.

— Nu, nu! Neil, uită-te la Sophia. Nu vezi că e topită după tine? Ce naiba sunteți așa de tonți? Serios? Eu și Simon suntem singurii care vedem limpede aici? am țipat încă o dată, aducându-l pe Simon în conversație, cu sau fără voia lui.

Neil s-a uitat la Ryan și apoi la Simon.

— Amice! a exclamat.

— Amice! a răspuns Simon, gesticulând în direcția Sophiei, care se ridicase în picioare cu aerul că are ceva de spus.

Neil i-a pus o mână pe umăr și ea s-a oprit și s-a așezat la loc. Neil a dat din cap către Ryan.

— Amice? a întrebat, și Ryan a încuviințat cu un semn din cap.

Neil a tras aer adânc în piept și s-a uitat la Sophia.

— Sophia, adevăr sau provocare? a întrebat Neil.

— Nu mai jucăm, am dat să strig, dar Simon mi-a pus mâna peste gură.

— E-n ordine aici, a anunțat Simon, țintuindu-mă bine în poală cu cealaltă mână, petrecută peste talia mea.

— Sophia? a întrebat Neil din nou.

Ea tăcea și nu se uita în direcția lui Mimi și a lui Ryan.

— Provocare, a șoptit și a închis ochii.

Alcoolul făcea totul mult mai dramatic.

— Te provoc să mă săruți, a spus Neil și tot ce s-a mai auzit a fost un cufundac de pe lac.

Cufundacii din jacuzzi erau, în sfârșit, tăcuți. Sophia s-a întors spre Neil și și-a pus o mână pe ceafa lui. L-a tras către ea și l-a sărutat, încet dar sigur, și a ținut-o așa câteva zile. Am zâmbit în palma lui Simon. El m-a bătut pe stomac, ceea ce m-a zăpăcit.

Când, în sfârșit, și-au desprins buzele, Sophia râdea și Neil răspundea cu gălgâiala lui de uriaș.

— Era și timpul, a zis Simon, eliberându-mi gura.

— Mimi, eu - a început Sophia, întorcându-se către Mimi și găsind locul gol.

Mimi și Ryan dispăruseră. Tot ce am prins a fost marginea propopului lui Ryan la intrarea în cabina de lângă piscină - și o însoțitoare udă de brațul lui.

— Păi, cred că s-a făcut vremea de culcare, a oftat Sophia, luându-l pe Neil de mână.

— Noapte bună, i-am urat.

A intrat în casă cu Neil după ea. M-am uitat la cabina de lângă piscină și am observat că nu se aprinsese încă lumina. Probabil că nu aveau să iasă în viitorul apropiat.

— Operațiunea a fost un succes, deși abordarea ta de tip elefant-în-magazinul-de-porțelanuri a lăsat de dorit, a râs Simon, lăsându-și capul să se odihnească pe spatele meu.

Eu eram cocoțată încă la el în poală. Mâna lui îmi părăsise gura și rătăcea acum spre sud; cealaltă mână rămăsese fixată ferm pe talia mea.

— Da, de obicei las mult de dorit, am observat ironic, nevrând să părăsesc acel loc desăvârșit, dar știind că trebuie să o fac - și repede.

Simon a rămas tăcut în spatele meu și am dat să mă ridic.

— Lași totul de dorit, Caroline, a spus încet și am înghețat.

S-a lăsat din nou tăcerea. Niciunul dintre noi nu mișca, dar parcă ne apropiam unul de altul.

Fără a mă uita în spate, am scos un mic hohot de râs.

— Pe asta n-am mai auzit-o. Să însemne că sunt dezirabilă sau...

Degetele lui au început să traseze cerculețe pe pielea mea.

— Știi foarte bine ce înseamnă, mi-a suflat în ureche. Aerul sfârâia în jurul nostru, încărcat de electricitate – vremea de afară, plus tensiunea dintre noi.

Alte cerculețe. În final, cerculețele au fost cele care mi-au pus capac.

Mi-am pierdut tot controlul. M-am întors rapid, prinzându-l cu garda jos când mi-am incolăcit picioarele în jurul taliei lui, și am renunțat la mantra cu haremul și la orice precauție. Mi-am afundat mâinile în părul lui, delectându-mă cu senzația de mătase udă pe vârfurile degetelor. L-am tras către mine.

— De ce m-ai sărutat în noaptea aia, la petrecere? am întrebat, cu gura la centimetri de a lui.

După ce și-a dat seama că eu conduc autobuzul ăla, a răspuns lîpindu-și șoldurile de ale mele, aducându-mă mai aproape decât fusese vreodată.

— De ce m-ai sărutat *tu*? a întrebat, trecându-și mâinile în sus și în jos pe spatele meu și lăsându-le să poposească acolo unde palmele lui îmi cuprindeau talia pe de-a-ntregul – degetele mari în față, celelalte în spate.

— Pentru că nu m-am putut abține, am răspuns cu sinceritate, aducându-mi aminte cum reacționasem instinctiv, sărutându-l, când aș fi vrut să-i fac orice, numai asta nu. *Tu* de ce m-ai sărutat? l-am întrebat iar.

— Pentru că nu m-am putut abține, a spus, cu binecunoscutul zâmbet obraznic.

Din fericire, nu a trebuit să i-l văd prea mult timp. Fiindcă tocmai descoperisem marele secret.

Cum faci un Bocănilă să nu mai zâmbească obraznic? Îl săruți.

Capitolul 13

Cerul s-a rupt și s-a pornit o ploaie rece, care se combina cu căldura din jurul nostru și dintre noi. M-am uitat la Simon – era sub mine, cald și ud, și nu-mi doream nimic mai mult pe lume decât buzele lui lipite de ale mele. Așa că, deși toți clopoței din cap sunau alarma, mi-am strâns mai bine picioarele în jurul taliei lui și l-am privit direct în ochi.

— Mmm, Caroline, ce pui la cale?

A zâmbit, cu degetele înfipite în pielea mea, ținându-mă strâns de talie. Pielea i-a alunecat pe a mea într-un fel care m-a făcut să nu mai știu de mine și i-am simțit – i-am *simțit* efectiv – mușchii abdominali pe burta mea. Era atât de puternic, atât de delicios, încât Creierul a luat foc și alte organe au început să-mi dicteze hotărârile.

Cred că până și O și-a ițit capul o clipă, ca o cârțiță. A aruncat o privire de jur-împrejur și a părut mai aproape de a țâșni din vizuină decât fusese luni de zile.

Mi-am lins buzele și el a făcut același lucru, ca în oglindă. De-abia îl vedeam prin ceața aburilor produși de jacuzzi.

— Nimic bun, asta-i sigur, am șoptit, săltându-mă un pic.

Senzația pe care pielea lui mi-o lăsa pe sâni era inimaginabilă. Așezându-mă înapoi la el în poală, i-am simțit reacția într-un mod foarte tangibil și contactul ne-a smuls amândurora un geamăt.

— Nimic bun, zici? a spus, cu vocea răgușită și groasă ca siropul de arțar.

— Nimic bun, i-am șoptit la ureche când și-a lipit gura de gâtul meu. Vrei să fii rău cu mine?

— Ești sigură? a murmurat.

— Da, Simon, hai să bocănim în niște pereți, am răspuns, lăsându-mi limba să țâșnească dintre buze și să poposească pe pielea lui, chiar sub maxilar.

Barba scurtă mi-a zgâriat papilele gustative și mi-a dat o idee despre cum s-ar simți acea barbă pe alte locuri moi ale trupului meu.

La acel punct, O și-a scos capul ceva mai mult și s-a repezit drept la Creier care, la rândul lui, s-a adresat direct Mâinilor.

L-am apucat ferm de ceafă și l-am poziționat exact în fața mea. Ochii îi ardeau, larg deschiși, transformați în doi mici hipnotizatori.

M-am aplecat și i-am supt buza de jos între dinți, mușcându-l ușor și trăgându-l mai aproape. A venit de bunăvoie, cedând controlul. Degetele mele erau încurcate în părul lui și limba își croia drum în gura lui. Tot universul meu se limita în clipa aia la a-l simți pe acel bărbat minunat pe care-l țineam în brațe și îl strângeam cu picioarele, și l-am sărutat ca și cum lumea era pe cale să se sfârșească.

Nu a fost un sărut dulce, sfios. Nu, frustrarea carnală și dorința teribilă se rostogoleau într-un bulgăre gigantic de Doamne-lasă-mă-să-trăiesc-în-gura-acestui-bărbat-pentru-viitorul-previzibil. Gura mea a condus-o pe a lui într-un dans la fel de vechi ca munții care ne străjuiau aprobator. Ne-am abandonat unul altuia, eliberând toată tensiunea clădită de când mă prezentasem la ușa lui îmbrăcată în inspirația pentru poreclă.

Am tremurat când am simțit că mâinile lui coboară, îmi apucă fețele și mă trag și mai aproape. Am început să gâfâi ca o târfă în biserică. Biserica lui Simon... în care de-abia așteptam să ingenunchez înaintea lui.

Ochii îmi erau închiși, picioarele depărtate și gemeam în gura lui ca un câine turbat. Ideea că un sărut, un simplu sărut, mă transforma într-un sac uriaș de dorință era de netăgăduit și știam că, dacă o să mă facă să mă simt așa în continuare, o să-l invit în lacul meu Tahoe. O idee de milioane.

— Vino în lacul meu Tahoe, Simon, i-am murmurat la ureche.
A stat o clipă.

— Unde să vin, Caroline? O, Doamne, a bâiguit.

M-am săltat pe marginea căzii, trăgându-l pe Simon după mine afară din apă. Jumătate din conținut s-a vărsat pe terasă și cealaltă a provocat un val uriaș în jacuzzi. M-a lipit de peretele opus, împingându-mă pe bancă și reînfrășurându-mi picioarele în jurul taliei lui, în tot acel timp gura mea rămânând lipită de gura lui, fără să-i dea drumul. La un moment dat l-am sărutat atât de tare încât a trebuit să mă îndepărteze cu forța ca să-și recapete răsufierea.

— Respiră, Simon, respiră, am spus răsufletit, mângâindu-i fața.

— Ești... complet... nebună, a găfâit, ținându-mă ferm lipită de perete, în timp ce eu îmi înfigeam călcâiele în spatele lui și îl împingeam înspre locul în care voiam să fie.

A închis ochii și și-a mușcat buza de jos, gemând animalic când am lansat al doilea val de atac sub comanda Carolinei de Jos.

— E incredibil de bine, am suspinat.

Am început să-l sărut din nou, potopindu-l cu săruturi pe gură, obraji, maxilar, strecurându-mă dedesubt ca să-i ling și mușc gâtul în timp ce el și-a lăsat capul pe spate pentru a-mi permite asaltul. Măinile lui mă manevrau cu duritate, coborându-mi pe spate. Gândul la sânii mei goi lipiți de pielea lui m-a înnebunit de dorință și mi-am extras mâinile din părul lui, le-am dus la spate și am tras de nod. În cursul acelei manevre, am lovit cu cotul o sticlă goală de cava, provocând un efect de domino asupra sticlelor aliniate pe marginea căzii. Am chicotit când el s-a tras înapoi, speriat de zgomotul produs de sticlele sparte.

Ochii îi erau de un albastru fumuriu, încărcăți de dorință, dar când s-au fixat asupra mea au început să se cristalizeze. Am reușit, în sfârșit, să desfac nodul și am simțit apa pe pielea goală. Am vrut să dau jos bretelele, dar Simon le-a prins și le-a ținut strâns. A clătinat din cap, de parcă voia să și-l limpezească, apoi a închis ochii, întrerupând legătura dintre noi.

— Hei, hei, hei, l-am îndemnat, silindu-l să deschidă ochii și să mă privească. Unde-ai plecat? am șoptit.

Mi-a înconjurat gâtul cu mâinile. Încet, s-a apucat să-mi lege la loc sutienul. Am simțit că fața mi se face roșie ca focul, tot sângele din corp trădându-mă în acea clipă.

— Caroline, a început, răsuflând greu, dar privindu-mă prudent.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrerupt.

Mâinile lui au venit să mi se odihnească pe umeri. Părea să păstreze o anumită distanță între noi.

— Caroline, ești uimitoare, dar... nu pot... a început.

De data asta eu am fost cea care a închis ochii. Emoțiile mi se încălceau în spatele pleoapelor. Rușinea era cea mai pregnantă. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Îi simțeam ochii ațintiți asupra mea, rugându-mă să-i deschid pe ai mei.

— Nu poți, am repetat, deschizând ochii și uitându-mă oriunde, numai la el nu.

— Nu, vreau să spun că... s-a bâlbâit, evident stânjenit, îndepărându-se de mine.

Am început să tremur.

— Tu... nu poți? am întrebat, simțindu-mă deodată înghețată, chiar și în apa caldă.

Mi-am descolăcit picioarele din jurul lui, făcându-i loc să se dea la o parte.

— Nu, Caroline, nu cu tine. Nu pot...

— Doamne, idioată mai sunt, am reușit să spun, cu un hohot scurt de râs.

M-am ridicat în picioare și m-am săltat pe marginea căzii.

— Ce? Nu, nu înțelegi, pur și simplu nu pot...

A făcut un pas către mine, dar l-am ținut la distanță punându-i talpa piciorului pe piept.

— Simon, am înțeles. Nu poți. E-n regulă. Uau, ce noapte nebună, nu-i așa? am râs din nou.

Am sărit din jacuzzi și am luat-o către casă, dorindu-mi să mă îndepărtez înainte ca el să-mi vadă lacrimile care știam că sunt pe drum. Firește, pe trepte am alunecat pe un loc ud și am căzut cu o bufnitură sonoră. Simțeam o arsură în spatele ochilor. M-am ridicat pe cât de repede am putut, panicată că o să mă apuce plânsul înainte să ajung în casă. Fiind în mișcare, simțeam foarte bine efectele alcoolului pe care îl consumasem, inclusiv începuturile unei migrene puternice.

— Caroline, ești bine? a strigat Simon, ieșind din jacuzzi.

— Sunt bine. Sunt bine. Doar că...

Încercând să-mi rețin plânsul, gâtul mi s-a blocat. Am întins brațul în spate, arătându-i că nu am nevoie de ajutorul lui.

— Sunt bine, Simon.

Nu puteam să mă întorc și să-l văd. Am mers înainte. La pick-up cânta încă muzica blestemată de big band, dar tot l-am auzit rostindu-mi numele încă o dată. L-am ignorat și m-am dus către ușă, simțindu-mă ca o proastă în costumul meu de baie minuscul care, în mod cert, nu era atât de atrăgător pe cât crezusem.

Nici măcar nu m-am deranjat să iau un prosop. În schimb, am deschis ușa de sticlă și am auzit-o trântindu-se în urma mea când am luat-o la fugă către camera mea, lăsând în urmă mici băltoace pe dalele de ardezie din hol. Din camera Sophiei se auzeau chicoteli; am încercat să le ignor. Când, în sfârșit, lacrimile au început să-mi curgă pe obraji, am încuiat ușa și mi-am aruncat costumul de baie. M-am dus, împleticindu-mă, în baie, am aprins lumina și m-am uitat în oglindă. Goală, cu părul ud și roindu-mi pe spate, cu o vânătaie în formare pe coapse... și buzele umflate de sărutări.

Mi-am înfășurat părul într-un prosop și, sprijinită de chiuvetă, mi-am apropiat fața la doar câțiva centimetri de oglindă.

— Caroline, draga mea, tocmai ai fost refuzată de un bărbat care a făcut-o pe una să miorlăie timp de treizeci de minute. Cum te simți? m-a întrebat femeia goală din oglindă.

Gesticula în direcția mea, agitându-și degetul mare, transformat într-un microfon.

— Păi, am băut cât să susțin economia unui întreg sat spaniol mai micuț, n-am mai avut orgasm de o mie de ani și probabil voi muri singură într-un apartament superb, înconjurată de toți copiii nelegitimi ai lui Clive... Cum crezi că mă simt? am întrebat-o pe Caroline din Oglindă.

— Vorbești prostii, Caroline, știi doar că l-ai sterilizat pe Clive, mi-a răspuns Caroline din Oglindă, clătinând din cap.

— Ah, du-te și trage-ți-o, Caroline din Oglindă, că eu nici măcar asta nu pot să fac, am încheiat interviul și mi-am mutat fundul în dormitor. Mi-am aruncat pe mine un tricou și m-am prăbușit pe pat, epuizată după drumeție și cină și vin și muzică și cea mai tare ședință de mozoleală în care fusesem implicată vreodată. Gândul la ea a adus din nou lacrimile la suprafață. M-am rostogolit pe pat ca să iau o batistă de hârtie de pe noptieră, dar cutia era goală, ceea ce m-a făcut să plâng și mai tare.

Bocănilă cel tâmpit și magia lui neagră.

Putea noaptea asta să fie mai rea?

Apoi a sunat telefonul.

• • •

— Clătite, iubitele?

— Sigur, scumpo, mulțumesc.

Dumnezeule.

— Mai e lapte pentru cafea?

— Stai că-ți aduc imediat, Iepuraș.

Nu-i adevărat!

Uneori, când ascuți un cuplu nou, ca să nu mai vorbim de două cupluri noi, mai că-ți vine să vomți. Dacă mai puneam la socoteală și mahmureala, era clar că dimineața aceea urma să fie foarte lungă.

După ce vorbisem la telefon cu James în seara dinainte, căzusem într-un somn profund, ajutat, fără îndoială, de tot vinul pe care îl îngurgitasem. M-am trezit cu limba încărcată, o durere de cap înfiorătoare și greață, care mi s-a accentuat la gândul că sunt nevoită să dau ochii cu Simon și să avem o conversație pe tema celor abia întâmplate.

James mă făcuse să mă simt mai bine, totuși. Mă făcuse să râd și mi-am amintit cât de bine avea el grijă de mine pe vremuri. Era o amintire plăcută, și un sentiment și mai plăcut. Sunase sub pretextul că vrea să mă consulte în legătură cu o culoare de vopsea. Apoi recunoscuse că voia doar să stea de vorbă cu mine, iar eu, proaspăt confruntată cu Marea Respingere din Jacuzzi, m-am bucurat să stau de vorbă cu cineva despre care *știam* că îmi dorește atenția. *Afurisit să fii, Simon.* Când James m-a invitat la cină în weekendul următor, am fost imediat de acord. Aveam să ne simțim foarte bine... și, de vreme ce O se ascunsese iar în vizuina lui, puteam măcar să mă bucur de o seară în oraș.

În momentul ăla eram așezată la masă pentru micul dejun, înconjurată de două cupluri noi care umpleau bucătăria cu suficientă satisfacție sexuală cât să îmi vină să urlu. Nu am urlat, totuși. Mi-am păstrat frustrarea pentru mine văzând-o pe Mimi cum se cocoață, fericită, în poala lui Ryan și pe Neil hrănind-o pe Sophia cu biluțe de pepene galben, de parcă asta îi era unica menire pe lume.

— Cum a fost restul serii, domnișoară Caroline? a ciripit Mimi, ridicând o sprânceană cunoscătoare.

I-am împuns palma cu dinții furculiței și i-am zis să plimbe ursul.

— Aaa, morocănoasă. Cineva și-a petrecut noaptea singură, a murmurat Sophia în direcția lui Neil.

Am privit-o surprinsă. Degajarea cu care tratau problema începea să mă deranjeze.

— Păi evident că am petrecut noaptea singură. Cu cine dracului era să petrec noaptea? am întrebat, ridicându-mă brusc de la masă și răsturnând paharul cu suc de portocale. Ah, la dracu' cu tot, am

mormăit, plecând cu pași apăsați pe terasă, sub amenințarea unei noi runde de lacrimi, în mai puțin de douăsprezece ore.

M-am așezat pe un șezlong din lemn, cu fața la lac. Răcoarea dimineții îmi alina fața înfierbântată și mi-am șters repede lacrimile la auzul pașilor fetelor.

— Nu vreau să vorbim despre asta, bine? le-am spus categoric când s-au așezat în fața mea.

— Bine... dar trebuie să ne dai ceva. Adică, eram sigură când am plecat aseară, adică... tu și Simon... a început Mimi, dar am oprit-o.

— Eu și Simon nimic. Nu există niciun „eu și Simon”. Ce, credeai că o să ne împerechem doar pentru că voi v-ați lămurit căcaturile? Cu plăcere pentru asta, apropo, m-am răstit, trăgându-mi șapca mai jos pe față și ascunzându-mi lacrimile de prietenele mele cele mai bune.

— Caroline, noi am crezut doar... a început Sophia, dar i-am retezat-o și ei.

— Ați crezut că, dacă am rămas doar noi, vom forma, ca prin farmec, un cuplu, asta ați crezut? Ca și cum s-ar putea întâmpla vreodată așa ceva. Vă credeți în vreo telenovelă, sau ce?

— Ei, haide, voi doi vă potriviți perfect. Ne-ai făcut oarbe pe noi două aseară? Salut, ciob. Sunt eu, oală spartă, mi-a întors-o Sophia.

— Salut, oală spartă, ai treizeci de secunde până când ciobul ăsta ți se înfige în fund. Nu s-a întâmplat nimic. Nu se va întâmpla nimic. În caz că ați uitat, are un harem, doamnelor. Un harem! Și n-am de gând să devin următoarea lui pipiță. Așa că lăsați-o baltă! am țipat, sărind din șezlong, întorcându-mă către casă și dând nas în nas cu Simon.

— Grozav! Ești și tu aici! Și vă văd și pe voi doi cum trageți cu ochiul printre jaluzele, idioților! am strigat.

Neil și Ryan s-au retras rapid de la fereastră.

— Caroline, putem sta de vorbă, te rog? a întrebat Simon, apucându-mă de brațe și rotindu-mă înspre el.

— Sigur, de ce nu? De-abia aștept să mă fac complet de râs. De vreme ce toți ardeți să aflați, m-am dat la tipul ăsta aseară și el m-a

refuzat. Gata, secretul a fost dat pe față. Acum putem să încheiem subiectul?

M-am smuls din strânsoare și am luat-o către lac. Nu am auzit nimic în spatele meu și m-am întors să mă conving. Toți cinci se holbau la mine, evident nesiguri în legătură cu ce e de făcut.

— Hei! Haide, Simon, să mergem.

Am pocnit din degete și el a venit după mine, arătând oarecum speriat.

Am pornit cu pași hotărâți pe potecă și am încercat să îmi încetinesc respirația. Inima îmi bubuia și nu voiam să vorbesc sub imperiul furiei. Nimic bun nu ar fi putut ieși din asta. Inspirând adânc, am observat dimineața frumoasă și am încercat să las natura să mă învioreze puțin. Era nevoie să fac situația și mai jenantă decât era deja? Nu. Eram încă la cârma bărcii, în pofida nopții trecute. Puteam să fac să dispară noaptea trecută, sau măcar să încerc.

Am inspirat din nou, simțind că încep să mă destind puțin. În ciuda tuturor celor întâmplate, îmi făcea plăcere compania lui Simon și ajunseseam să văd în el un prieten. Mi-am încetinit mersul repezit la un pas moderat de plimbare. Am lăsat copacii în urmă și nu m-am oprit până când nu am ajuns la capătul punții. Soarele se ivise după furtuna din seara trecută, aruncând o lumină argintie peste apă.

L-am auzit apropiindu-se și oprindu-se în spatele meu. Am inspirat încă o dată adânc. El tăcea.

— Nu ai de gând să mă împingi în apă, nu? Ar fi o mișcare greșită, Simon, i-am spus, zâmbind puțin, deși nu voiam.

— Caroline, lasă-mă să-ți explic. Vreau să știi că...

— Nu vreau niciun fel de explicații, bine? Hai s-o punem pe seama vinului și gata, am spus, preferând să i-o iau înainte.

S-a uitat la mine cu o expresie extrem de ciudată. Arăta ca și cum s-ar fi îmbrăcat în grabă: jeanși albi uzați, bocanci cu șireturi desfăcute și murdare, după ce le târâse prin pădure. Chiar și așa, era uluitor, cu

planurile puternice ale feței luminate de soarele dimineții și barba aia de două, trei zile.

— Aș vrea să pot, Caroline, dar... a început din nou.

Am clătinat din cap.

— Serios, Simon, las-o... am început, dar m-am oprit când și-a apăsât degetele pe gura mea.

— Taci din gură, bine? Mă tot întrerupi și s-ar putea să te arunc în lac, m-a avertizat cu sclipirea aia în ochi cu care mă obișnuisem deja.

Am dat din cap și el și-a retras mâna. Am încercat să ignor flăcările care îmi ardeau buzele, aduse la suprafață de acea mică atingere.

— Deci aseară am fost foarte aproape de a face o mare greșală, a spus și, când a văzut că deschid gura, mi-a făcut un semn cu degetul.

Am tras fermoarul peste gură și am aruncat cheia în apă. A zâmbit trist și a continuat.

— Este evident că sunt atras de tine. Cum aș putea să nu fiu? Ești uimitoare. Dar erai beată, eu eram beat, și oricât de grozav ar fi fost, ar fi... ar fi schimbat lucrurile, înțelegi? Și nu vreau, Caroline. Nu-mi pot permite să... să...

S-a împotmolit și și-a trecut mâinile prin păr cu un gest care, știam deja, manifesta frustrare. S-a uitat lung la mine, dorind să fie înțeles, să îi spun că toate sunt bune între noi.

Voiam să pierd un prieten pentru asta? În niciun caz.

— Hei, am zis deja, e-n regulă – prea mult vin. În plus, știi că tu ai aranjamentul tău, iar eu nu pot... Lucrurile au scăpat puțin de sub control aseară, am explicat, încercând să-i vând varianta asta.

A deschis gura ca să comenteze, dar, după un moment, a încuviințat cu o mișcare din cap și a oftat adânc.

— Suntem încă prieteni? Nu vreau să rămână ca o chestie ciudată între noi. Îmi place cu adevărat de tine, Caroline, a spus, arătând ca și cum avea să i se sfârșească lumea.

— Desigur – prieteni. Ce altceva am putea fi? am spus, înghițind tare în sec și silindu-mă să zâmbesc. A zâmbit și el, și am pornit înapoi.

împreună, către casă. S-a oprit să ia o mână de nisip de pe plajă și a pus-o într-o punguță de plastic.

— Sticlutele?

— Sticlutele, a încuviințat și ne-am continuat drumul pe potecă.

— Deci se pare că micul nostru plan a dat roade, am început, în căutarea unui alt subiect de conversație.

— Cu tipii ăștia? O, da, a mers foarte bine. Par să fi găsit ce le trebuia.

— E ceea ce încearcă oricine, nu? am zâmbit.

Am traversat terasa, către bucătărie. Patru capete au dispărut de la fereastră și au adoptat poziții nonșalante în jurul mesei. M-a umflat râsul.

— E bine când ceea ce-ți dorești coincide cu ceea ce îți trebuie, a zis Simon, ținându-mi ușa deschisă.

— Adânc spus.

M-a lovit din nou un val de tristețe, dar am surâs, fără să fie nevoie să mă prefac, când am văzut cât de fericiți sunt prietenii noștri.

— Vrei să mănânci? Cred că mai sunt niște rulouri cu scorțișoară, mi-a propus Simon.

— Ă, nu. Cred că mă apuc să-mi fac bagajul, am spus, observând pe fața lui o expresie de dezamăgire, care a fost înlocuită apoi de un zâmbet brav.

OK, deci nu era grozav. Dar este de așteptat când doi prieteni se sărută. Lucrurile nu mai sunt niciodată la fel. Le-am salutat pe fete cu un semn din cap și m-am dus în camera mea.

Respectându-mi dorința de a mă întoarce în oraș, în două ore tot grupul era gata de plecare și hotăra cine merge cu cine. Nu voiam să merg singură cu Simon în mașină, așa că am luat-o pe Mimi deoparte și am rugat-o să-l aducă pe Ryan cu noi. Eram cu toții afară și ne aranjam geantele. După ce Simon a încărcat totul în portbagajul Roverului, mi-am dat seama, tremurând puțin, că jacheta mea groasă rămăsese în geanta de voiaj. Când s-a întors spre mine, Simon a observat.

— Ți-e frig?

— Puțin, dar n-are nimic. Geanta mea e la fund, nu vreau să aranjezi totul din nou, am răspuns, tropăind ca să mă încălzesc.

— A, bine că mi-ai adus aminte, am ceva pentru tine, a exclamat, umblând în geanta lui, care era deasupra. Mi-a înmănat un pachet voluminos, ambalat în hârtie cafenie.

— Ce este? am întrebat și el a roșit vizibil.

Simon roșește? Nu mi-aș fi închipuit...

— Doar nu credeai că am uitat, nu? a răspuns. Voiam să ți-l dau aseară, dar...

A zâmbit și părul i-a căzut puțin pe frunte.

— Hei, Parker! Avem nevoie de o mână de ajutor! a strigat Neil.

Se chinuia să încarce toate bagajele Sophiei. Ieri, ar fi fost treaba lui Ryan. Cum se schimbase lumea într-o singură zi.

Simon s-a dus să-l ajute, iar Mimi și Ryan s-au instalat pe benche-ta din spate.

Am deschis pachetul și am găsit un pulover irlandez foarte gros, foarte moale. L-am scos din ambalaj și i-am admirat țesătura frumoasă. L-am lipit de nas, inhalând mirosul de lână – și de Simon. Mi l-am tras peste tricou; îmi plăcea felul lejer în care cădea. Am întors capul către mașina lui Neil – Simon mă privea, zâmbitor.

— Mulțumesc, am format din buze în direcția lui.

— Cu plăcere, mi-a răspuns la fel.

Mi-am adulmecat din nou puloverul, sperând că nu observă ni-meni.

Capitolul 14

În interiorul unui Land Rover negru, în drum spre San Francisco...

CAROLINE: OK, pot să fac asta... E vorba de numai câteva ore. Pot să mă comport ca un om matur. Ca și cum el nu ar fi spus STOP tocmai când eram pe cale să-mi dezvelesc sânii. Ce bărbat refuză așa ceva? Și nici nu aveai ce să le reproșezi. Erau ridicați apetisant și mai erau și uzi, pentru numele lui Dumnezeu... De ce nu a vrut sânii mei? Caroline, potolește-te... Zâmbește-i și poartă-te ca și cum totul ar fi în regulă. Ah, se uită încoace. Zâmbește! Bun, a zâmbit și el... Refuzător de săni tâmpit... Adică, ce dracu' o fi cu el? Mai era și tare!

SIMON: Îmi zâmbește... Pot să-i zâmbesc și eu, nu? Adică, ne purtăm firesc, nu? Bun, am reușit. Sper că a arătat mai natural pe dinafară decât pe dinăuntru. Dumnezeule, cine ar fi crezut că un pulover gigantic poate arăta atât de bine pe o fată... Dar pe Caroline totul arată bine – în special costumul ăla de baie verde. Chiar am refuzat-o aseară? Doamne, ar fi fost atât de ușor să... Dar n-am putut. De ce n-am putut??? Ei, eram beți... Corecție, era beată. Ar fi regretat? Posibil. Nu puteam să risc. O chestie ca asta poate duce la dezastru... Sau a fost din cauza fetelor? Nu ar trebui să le fac asta fetelor. Dar parcă nu prea mai merge așa de bine cu fetele în ultima vreme, nu? Hm, nu m-am gândit la ele nici măcar o singură dată tot weekendul... pentru că m-am gândit doar la Caroline.

Se uită iar la mine... Ce Dumnezeu o să vorbim atâtea ore, până ajungem acasă? Lui Ryan nici că-i pasă. Ce măgar. I-am zis că am nevoie de o mână de ajutor... Văd că servește o porție de Mimi. Aproape că-mi pare rău că eu și Caroline ne-am chinuit atât să-i cuplăm. Hmm... Eu și Caroline. Caroline și cu mine într-un jacuzzi în care sunt interzise costumele de baie... Doamne, stai un pic – mda, acum am o semi...

CAROLINE: De ce zvâcnește așa? I-o veni să facă pipi? Și mie mi-ar putea veni. Poate că ar fi momentul potrivit să sugerez o pauză pentru mers la toaletă... Și s-o apuc pe Mimi de-o aripă și să-i mai spun o dată, poate pricepe, că sunt cu noi în mașină nu ca să se mozolească tot drumul, ci ca să fie un tampon între mine și Speriatul de Țâțe de colo. OK, o să-l rog să oprească la prima benzinărie. Uau, chiar are nevoie să meargă la toaletă, cred. Sper să aibă Gardetto's la benzinărie.

SIMON: Slavă Domnului că a vrut să ne oprim. Pot să mă aranjez, să nu mai arăt ca un pervers... Ooo, pe cine păcălesc? Sunt un pervers. Merg în mașină cu femeia care mă călărea aseară și doar când mă gândesc la ea capăt o erecție. Pervers, pervers, pervers. Sper că au Gardetto's la benzinărie.

MIMI: Ooo! Ne oprim! Sper că au gumă de mestecat la benzinărie.

RYAN: Ei, ne oprim deja? Nu mai ajungem în oraș până se lasă noaptea. Mimi vrea să-i văd apartamentul, iar eu sper că asta înseamnă că o să se plimbe goală prin el și o să mă lase să privesc. Sper să aibă prezervative la benzinărie.

CAROLINE: Mda, ai fi putut gestiona mai bine situația. Faptul că Mimi a sugerat ca eu și Simon să împărțim o pungă mare de Gardetto's nu e chiar așa o grozăvie. Sunt puțin cu capsă pusă azi? Presupun că da... Dar știu sigur că Simon era cu ochii pe fundul meu când am ieșit din

mașină. La ce naiba se mai uită acum la fundul meu? Aseară n-avea chef să se uite nici sub bikini. Să fie chiar atât de complicat? De ce dracului se uită la mine? Întinde mâna acum. Nu mișca, Caroline, nu mișca... Ah, o sămânță de susan pe bărbie. Ei bine, dacă nu te uitai la gura mea, domnule Mesaje Amestecate, n-aveai cum s-o observi. Fir-ar să fie! De ce trebuie să miroasă atât de bine puloverul ăsta? Sper că nu a observat că l-am mirosit tot drumul.

SIMON: Își tot trage nasul azi. Sper că nu a răcit. Am stat cam mult afară zilele astea... N-aș vrea să se îmbolnăvească. Tocmai a făcut-o iar. Să-i dau o batistă?

MIMI: Te-am prins, Caroline. Știam eu că adulmecă puloverul.

RYAN: Mă întreb dacă Mimi o mai avea gumă de mestecat. Sper că nu a observat că am cumpărat prezervative. Nu vreau să fiu impertinent. Dar cu siguranță vreau să fiu sub ea, foarte, foarte curând. Cine și-ar fi închipuit că o persoană atât de mică poate fi atât de gălăgioasă... și acum am o erecție.

MIMI: Ryan Hall... Mimi Reyes Hall... Mimi Hall... Mimi Reyes-Hall...

CAROLINE: OK, Caroline, a venit vremea să ai conversația aia – cu tine însăși. De ce anume te-ai aruncat pe Simon aseară? A fost vinul? Muzica? Voodoo? O combinație? OK, OK, gata cu prostiile. Am făcut-o... pentru că... La dracu', mai vreau niște Gardetto's.

SIMON: E așa de drăguță. Adică, există „drăguț” și „drăguț”... Ce caraghios sunt. Ce „drăguță” – e frumoasă... tâmpitule... Și miroase bine... De ce mirosoarele unele fete mai bine? Unele fete mirosoarele a flori sau a fructe. Mă întreb, de ce ar vrea unele fete să mirosoarele ca un mango? Poate că dacă mă gândesc suficient de intens la cuvântul „mango”, nu

mă mai gândesc la cât este de frumoasă. Caroline... Mango... Caroline... Dumnezeu! Și acum sunt tare.

CAROLINE: Cred că iar îi vine să facă pipi... Bea prea multă cafea. Cred că a băut deja vreo șase căni din termosul ăla. Interesant... Acasă bea doar o ceașcă. De ce dracului știu câte cafele bea? Recunoaște, Caroline, știi atât de multe despre el pentru că... pentru că...

RYAN: Iar ne oprim, amice? Așa nu mai ajungem niciodată. Băiatul meu are probleme serioase azi... Ar trebui să văd dacă vrea să ieșim la o bere când ajungem la San Francisco – în caz că vrea să verse despre aseară. Să mă ofer? Uau, Mimi arată fantastic în pantalonii ăia... Oare mai cumpără gumă de mestecat?

MIMI: Nu-ți mai miroși puloverul, Caroline! Serios, fetiço. Dacă aș putea s-o prind singură – OK, Simon pare să se ducă la toaletă. Pot s-o prind la punguțele cu pastramă.

CAROLINE: Uf... Nu-mi vine să cred că Mimi și-a dat seama că miroș puloverul. Mă întreb dacă Simon o fi observat.

SIMON: Pare să fie mai bine... Nu-și mai trage nasul.

MIMI: Trebuie să-i dau un SMS Sophiei. Să-i spun că situația Simon-Caroline nu dă semne de îmbunătățire. Ce naiba să facem cu ăștia doi? Adică, serios... uneori oamenii nu văd ce au drept sub nas. Ooo... Ryan vrea să îl scarpin pe spate. Îl ador... Și, Doamne, are niște degete lungi...

RYAN: Mmmm... spate... scărpinat... spate... scărpinat... Mmmm...

CAROLINE: Nu te mai fofila, Reynolds. Și acum sunt furioasă pentru că folosesc numele de familie. Ia ascultă aici, Reynolds... Hihhi... Hai că sunt o dură...

SIMON: Râde de una singură. Așa că nu o deranjează toată povestea asta – ups, am luat din punga ei de Gardetto's. Ala a fost un mârâit?

CAROLINE: Îmi refuzi păpușelele și pe urmă vrei să-mi furi din Gardetto's? Nu prea cred, amice. OK, Reynolds, gata cu chicoteala. Nu poți evita asta la nesfârșit, nici măcar în propria ta minte. Mă frământă câteva întrebări importante. Unu: De ce te-ai aruncat pe Simon aseară? Și nu ai voie să zici că de vină este alcoolul sau muzica sau atmosfera de vacanță sau Emoțiile sau Inima sau mai știu eu ce. Doi: De ce te-a refuzat? Dacă nu voia să ajungă acolo, de ce a flirtat cu tine săptămâni întregi, și nu doar ca între vecini? Are un harem, pentru numele lui Dumnezeu. Nu e vreun puritan. Ah! Trei: Faptul că ai fost respinsă de Simon are vreo legătură cu întâlnirea pe care ai acceptat s-o ai cu James? Patru: Cum naiba să revenim eu și Simon la prietenie când fiecare știe ce gust are pe dinăuntru gura celuilalt? Și a lui are un gust foarte, foarte, foarte bun. Bine, fie! Poți să mai miroși puloverul o dată – doar să nu te vadă careva.

SIMON: Trebuie să lămuresc povestea asta cu Caroline. E grozavă și vreau să spun „grozavă”... A existat vreodată o femeie care să posede toate calitățile pe care le caut? În afară de Natalie Portman, firește. Dar Caroline? Ar trebui să nu mă mai uit atât de mult la Lifetime – ce om în toate mințile gândește în fraze ca „A existat vreodată o femeie care să posede toate calitățile pe care le caut?” Ia stai, am căutat-o pe femeia asta? Nu. Nu am timp pentru așa ceva, nu am spațiu – și fetele mele nu vor să mă îngrădească. Le țin la distanță pe îngrăditoare. Caroline zice că nu-i îngrăditoare... Katie și-a găsit îngrădirea, și mă bucur pentru ea. Când am vorbit ultima dată cu Nadia sau cu Lizzie? Poate că nu mai sunt potrivite pentru mine. Nu le mai vreau în felul în care... aș putea să o vreau pe Caroline. Caroline este de păstrat. Stai un pic, Parker. Ce dracului? Chiar nutrești ideea unei... relații? Hai, Parker, ia gândește-te la asta... dacă îmi amintesc bine, ai invitat-o în Spania! Nu te face că nu știi. Tocmai și-a adulmecat puloverul sau mi s-a părut?

RYAN: Mmmm... fetei mele îi place pastrama – a dat norocul peste mine! Mă scarpină pe spate și mănâncă pastramă. Am murit și am ajuns în rai.

MIMI: Nu-mi vine să cred că mi-a mâncat toată pastrama. Ce panaramă. Hihi.

CAROLINE: Întrebarea numărul unu este prea grea. Nu pot să încep cu ea. Voi răspunde la întrebări în ordine inversă. Patru: Nu știu dacă mai putem fi prieteni, dar chiar aș vrea să fim – și nu doar cu numele. Îmi place Simon, îmi place cu adevărat, și, chiar dacă cele întâmplare aseară au fost de tot căcatul, cred că putem lămuri situația. Trei: SIGUR CĂ AM ACCEPTAT SĂ IES CU JAMES DIN CAUZA CELOR ÎNTÂMPLATE CU SIMON. Ciudat cum apare asta cu majuscule chiar și în capul meu. Doi: Dacă aș ști de ce m-a refuzat, aș fi un geniu. Respirație urât miroitoare? Nu. Pentru că eram beată? Posibil... Dar, dacă ăsta a fost motivul, nu cred că a existat în istoria universului un moment mai prost pentru cavalerism. Îi tot dădea cu „nu pot, nu pot” și că e „o greșeală”. Ce să zic, cu greșeala avea, probabil, dreptate. Deși poate ar fi meritat... Sau o fi vrut să rămână credincios haremului. Ceea ce, într-un mod ciudat, e destul de dulce. Știu că ține cu adevărat la fetele alea. Afurisit să fie, e grozav și când vine vorba de harem! Dar cu „nu pot” nu sunt de acord. „Nu pot” implică o disfuncție erectilă oarecare. Ori eu am simțit exact contrariul pe coapsa mea. Puloverul ăsta mă zăpăcește de cap. Ia să-l mai miros puțin.

SIMON: Iar l-a adulmecat – de ce o tot face asta? Când l-am purtat mirosea a lână și atât. Ciudate mai sunt fetele... ciudat de minunate... minunăția Carolinei... și uite că mi s-a întărit. La ce m-oi preface că nu sunt absolut topit după fata asta? Și nu are nimic de-a face cu „minunăția” ei... și acum sunt și mai tare.

CAROLINE: Nu mai ocoli răspunsul la întrebarea asta. De ce te-ai aruncat pe Simon, uitând de prietenie și de harem și de lipsa lui O și de toate motivele pentru care trebuie să stai departe de el și de magia lui neagră de Bocânilă? Haide, Caroline? Ai curaj și spune-o. Ce a zis când l-am întrebat de ce te-a sărutat în seara în care v-ați cunoscut? „Pentru că nu m-am putut abține.” Doamne, sună uluitor chiar și acum, când îmi aduc aminte... Iată-ți răspunsul, Caroline, pentru că nu te-ai putut abține. Și acum trebuie să vezi cum ieși din căcatul ăsta.

L-am sărutat și m-a sărutat pentru că nu ne-am putut abține. Și alegerile pe care le-am făcut au fost ale noastre și doar ale noastre... Iar faptul că s-a oprit și a zis că nu poate? După săptămâni întregi de flirt? După ce m-a invitat în Spania? Și eu vreau să mă duc în afurisita de Spania – stai un pic, vreau să merg în Spania cu el? Aahh. Fir-ar să fie. Oricum, sper să aibă un motiv bun, pentru că o fată ca mine nu mai găsește – cu sau fără O. Da, nu mai găsește ca tine, Reynolds. Ciudat, totuși, cum navighezi între persoanele întâi, a doua și a treia în monologurile tale interioare... Slavă Domnului, Bay Bridge! Destulă introspecție...

SIMON: Căcat, uite podul. Aproape am ajuns și tot nu știu cum o să mergă cu Caroline. De-abia dacă am schimbat două cuvinte tot drumul – mă bucur totuși că ne apropiem de casă. Poate cu un duș rece îmi mai trece!

MIMI: Ura! Bay Bridge! Oare o vrea Ryan să rămână la mine peste noapte?

RYAN: Slavă Domnului, Bay Bridge. Aproape-am ajuns. Rămân la Mimi peste noapte – și încerc s-o conving să își ia liber mâine. Micuțo, am gânduri mari de tot cu tine... Dar nu mai mănânc atâta pastramă în viața mea. Asta a fost cea mai tăcută călătorie din toate timpurile.

I-am lăsat pe cei doi porumbei la Mimi – nu că ar fi observat, erau în propria lor lume – și ne-am continuat drumul către casele noastre. Cu toate că în cea mai mare parte din timp fuseserăm cufundați în gândurile proprii, tensiunea crescuse în timpul călătoriei și era și mai palpabilă din momentul în care rămăseserăm singuri în mașină. Simon și cu mine avuseserăm întotdeauna ce vorbi, dar în clipa aia, când chiar erau chestiuni de discutat, eram tăcuți. Nu voiam ca lucrurile să fie ciudate între noi și știam că eu trebuie să îl asigur că pe partea mea e OK. El își făcuse deja partea, încercând să aibă o conversație matură, dar eu mă comportasem încă o dată ca un elefant într-un magazin de bibelouri.

Mi-am adus aminte cum am anunțat pe terasă, în gura mare, că mă dădusem la Simon și, deși obrajii mi s-au aprins de jenă, m-a pufnit puțin și râsul gândindu-mă cât de ciudat trebuie să fi arătat, cum fluturam bezmetic din brațe și scuipam cuvintele ca pe niște cuie. După care am lătrat la bietul Simon să vină după mine pe plajă. Și-o fi spus că am de gând să-l hăcuiesc și să-i arunc cadavrul în lac.

Privindu-i mâinile așezate pe volan, aceleași mâini care aseară îmi stăteau pe șolduri, m-am minunat de abilitatea lui de a se opri, fiindcă știam sigur că fusese pornit. Sau trupul lui, cel puțin, dacă nu capul.

Chestia era că, după mine, și capul îi fusese pornit, cel puțin până când se gândise prea mult. I-am mai aruncat o privire scurtă; intrasem pe strada noastră. Când am ajuns în parcare, s-a uitat la mine, mușcându-și aceeași buză de jos pe care cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă avusesem norocul să o mușc eu.

A sărit din mașină și a venit pe partea mea înainte ca eu să am timp să-mi desfac centura de siguranță.

— Ăăă. O să... iau bagajele, s-a bâlbâit.

L-am studiat cu atenție. Și-a trecut mâna stângă prin păr, în timp ce cu dreapta bătea darabana pe mașină. Era fâstâcit?

— Deci așa, a bâiguit din nou și a dispărut în spate.

Da, era fâstâcit, la fel ca mine. A scos gențile din portbagaj și ne-am spetit cu ele trei etaje, până la apartamentele noastre. Nu vorbeam, așa

...singurele sunete erau produse de cheile răsucite în broască. Nu puteam să las lucrurile așa. Am inspirat adânc și m-am întors către el.

— Simon, eu...

— Uite ce e, Caroline...

Amândoi am izbucnit în râs.

— Tu primul.

— Nu, tu prima.

— Nu. Ce voiai să spui?

— Ce voiai tu să spui?

— Hei, vorbește odată, amice. Am o pisicuță de recuperat de la reginele de jos, l-am îndemnat, auzindu-l pe Clive cum mă cheamă din apartamentul de dedesubt.

Simon și-a dres glasul și s-a rezemat de ușa lui.

— Cred că voiam să-ți spun că m-am simțit foarte bine în weekendul ăsta.

— Până noaptea trecută, corect?

M-am rezemat de ușa mea, urmărindu-i reacția când am abordat subiectul elefantului din jacuzzi.

— Caroline, a șoptit, închizând ochii și lăsându-și capul pe spate.

Părea chinuit de o durere fizică – fața i se crispase. Mi-a fost milă de el, nu ar fi trebuit, dar mi-a fost.

— Hai să uităm ce s-a întâmplat, bine? am propus. Adică, știu că nu putem, dar am putea măcar să ne prefacem că am uitat, ce zici? Știu că se spune mereu că totul va fi ca înainte, dar cum am putea să ne asigurăm că lucrurile nu vor fi ciudate între noi?

A deschis ochii și m-a privit intens.

— Nu le vom lăsa să fie ciudate. Vom avea grijă să fie totul în regulă, bine?

— Bine.

Am dat din cap și am fost răsplătită cu primul zâmbet adevărat pe care-l văzusem pe chipul lui de când despachetasem puloverul. Și-a ridicat geanta.

— Pune-mi niște muzică frumoasă deseară, am spus, intrând în casă.

— S-a făcut, a răspuns și ne-am închis amândoi ușa.

Dar nu mi-a pus *big band* în acea seară. Și nu am mai vorbit toată săptămâna.

— Te-ai trezit cu fața la cearșaf?

Am ridicat privirea și am văzut-o pe Jillian, stăpână pe ea, ca de obicei, cu cocul șic, pantaloni negri strâmți, bluză de mătase albă și pullover de cașmir de culoarea zmeurei. De unde știam că e cașmir de la câțiva metri distanță? Pentru că era Jillian.

Am ales unul dintre cele cinci creioane înfipite de obicei în cocul meu strâmb și mi-am îndreptat din nou atenția asupra dezordinii de pe biroul. Era miercuri și această săptămână zbura și de-abia se târa în aceeași măsură. Niciun cuvânt de la Simon. Niciun SMS de la Simon. Niciun cântec de la Simon.

Dar nici eu nu-i dădusem niciun semn.

Eram foarte ocupată: ultimele detalii la casa Nicholson, comenzi de tot felul de fleacuri scumpe pentru apartamentul lui James, primele schițe pentru un proiect de design comercial pe care îl aveam în plan pentru luna următoare. *Părea* un haos, dar uneori asta era singura modalitate de a-ți face treaba. Erau zile în care voiam ca totul să fie la linie și zile în care aveam nevoie ca dezordinea de pe birou să reflecte dezordinea din capul meu, ca în momentul ăla.

— Ce este, Jillian? am lătrat, răsturnându-mi paharul cu creioane colorate când am întins mâna după ceașca de cafea.

— Câtă cafea ai băut azi, domnișoară Caroline?

A râs, s-a așezat pe scaunul din fața mea și mi-a dat creioanele care se risipiseră pe podea.

— Greu de spus... câte cești sunt într-un vas și jumătate de cafetieră? am răspuns, făcând teanc câteva hârtii ca să-i fac loc pentru ceașca de ceai.

Femeia asta umbla cu o ceașcă din porțelan chinezesc fin după ea, dar asta-i era stilul.

— Să înțeleg că nu te întâlnești cu niciun client astăzi? a întrebat, aplecându-se peste biroul meu și luându-mi ceașca de cafea.

Am mârâit urât și a avut înțelepciunea să o pună la loc.

— Nu, n-am clienți, am răspuns, punând noile schițe în dosare, pe culori, și aruncându-le în sertarele potrivite.

— Bine, soro, ia spune, ce-i cu tine?

— Ce să fie? Muncesc – pentru asta mă plătești, ai uitat? m-am răstit, înșfăcând un inel cu mostre de țesături și răsturnând vaza cu flori.

Pentru săptămâna aceea cumpărasem lalele de un violet închis, aproape negru, și în clipa aia erau toate pe podea. Am oftat cu foc și m-am silit să mă liniștesc. Mâinile îmi tremurau de la supradoza de cafeină și, uitându-mă la dezastrul din jur, am simțit cum în ochi mi se formează două lacrimi mari.

— Fir-ar să fie, am murmurat și mi-am acoperit fața cu mâinile.

Am stat așa un minut, ascultând ticăitul ceasului retro de pe perețe și așteptând ca Jillian să spună ceva. Dar ea nu a spus nimic, ceea ce m-a îngrijorat până la urmă, și m-am uitat la ea printre degete. Stătea în cadrul ușii, cu jacheta și poșeta mea în mână.

— Mă dai afară? am șoptit și lacrimile mi s-au revărsat pe obraji.

Jillian mi-a făcut semn să o urmez. M-am ridicat, cu inima strânsă, și ea mi-a înmănat poșeta.

— Haide, scumpo. Îmi faci cinste cu prânzul.

Mi-a făcut cu ochiul și m-a tras pe hol după ea.

Douăzeci de minute mai târziu, eram instalate pe banchete roșii, ascunse parțial în spatele a două draperii aurii. Mă adusese la restaurantul ei preferat din Chinatown, îmi comandase ceai de mușetel și așteptase în liniște să-mi explic căderea nervoasă. De fapt, nu fusese liniște totală; comandasem supă cu orez sfârâitor.

— Cred că ai avut un weekend de excepție la lacul Tahoe, a spus, până la urmă.

— Se poate spune și așa, am răs.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, Sophia s-a combinat în sfârșit cu Neil și...

— Stai un pic. Sophia și Neil? Credeam că Sophia e cu Ryan.

— Era, dar, sincer, ar fi trebuit să fie cu Neil, așa că totul a ieșit bine.

— Bieții de Mimi și Ryan. Probabil că nu le-a picat bine.

— Ha! O, da, bieții de Mimi și Ryan. Și-au pus-o în cabina de lângă piscină, pentru numele lui Dumnezeu! am pufnit.

Ochii lui Jillian s-au mărit.

— În cabină, uau... a șoptit și eu am încuviințat.

Am sfârșit.

— A fost și Simon la lac, nu? a întrebat după câteva minute, uitându-se oriunde, numai la mine nu.

Mica ei capcană mi-a produs un zâmbet. Jillian avea multe, multe calități, dar subtilitatea nu se număra printre ele.

— Da, Simon a fost acolo.

— Și cum a fost?

— A fost grozav, și pe urmă n-a mai fost, și acum e ciudat, am recunoscut.

Am pus supa deoparte ca să-mi beau ceaiul. Era calmant și nu avea cafeină – un punct asupra căruia Jillian insistase.

— Deci, voi doi n-ați vizitat cabina? a întrebat, plimbându-și încă privirea prin restaurant, de parcă nu m-ar fi întrebat ceva important.

— Nu, Jillian, noi nu am fost la cabină. Am fost la jacuzzi, dar nu la cabină, am spus apăsător și apoi i-am relatat întreaga poveste ridicolă.

A ascultat, intercalând câte un „hm“ în locurile potrivite și s-a indignat acolo unde era cazul. Când am terminat de vorbit, aveam iarăși lacrimi în ochi, ceea ce mă călca pe nervi.

— Știu că nu ar fi trebuit să o fac, dar culmea culmilor e că el a fost cel care a pus „stop”, și nu cred că voia! am pufăit, ștergându-mi furioasă lacrimile cu șervetul.

— Și atunci de ce crezi că a făcut-o?

— E homo? am sugerat, și ea a zâmbit.

Am inspirat adânc și mi-am recăpătat stăpânirea.

Jillian m-a privit gânditoare și apoi s-a aplecat către mine.

— Îți dai seama că noi două suntem niște femei deștepte care se comportă prostește acum, a spus.

— Poftim?

— Ce rost are să încercăm să înțelegem ce este în mintea unui bărbat. Totul se va lămurii la momentul potrivit. Și lacrimile tale? Sunt lacrimi de încordare, de frustrare – nimic mai mult. O să-ți spun, totuși, ceva...

— Ce?

— De când îl știi pe Simon, n-am auzit să invite vreodată pe cineva cu el la un shooting. Adică, invitația asta în Spania... nu e deloc genul lui.

— Ei, cine știe dacă mai sunt invitată, am oftat dramatic.

— Sunteți încă prieteni, nu? a întrebat, ridicând o sprânceană. De ce nu îl întrebi, pur și simplu? Cum te întinzi, așa dormi, a adăugat, cum eu nu spuneam nimic.

— Cred că e cum îți așterni, Jillian. Cum îți așterni, așa dormi.

— A, îți așterni, îți întinzi, totuna. Hai, indulcește-te, mi-a zâmbit și mi-a dat o prăjitură cu răvaș.

Am desfăcut prăjitura și am scos bilețelul.

— Ce scrie pe al tău? am întrebat-o.

— „Concediază-i pe toți angajații care au mai mult de un creion în păr”, a citit, serioasă.

Am râs împreună, simțind că începe să mă părăsească o parte din tensiune.

— Și pe al tău? m-a întrebat.

Am desfăcut răvașul, am citit textul și mi-am dat ochii peste cap.

— Răvaș tâmpit, am oftat, și i l-am dat să-l citească.

Ochii i s-au mărit din nou la vederea mesajului.

— Uau, nici că se putea potrivi mai bine. Hai, e timpul să ne întoarcem la muncă.

A răs, m-a luat de mână și m-a condus afară din restaurant. Mi-a dat înapoi răvașul. Întâi am vrut să-l arunc, dar apoi l-am strecurat în poșetă.

CÂND CONSTRUIEȘTI UN ZID,
GÂNDEȘTE-TE LA CE AR PUTEA FI DE CEALALTĂ PARTE.

Confucius, mă omori.

SMS-uri între James și Caroline:

Salut.

Salut și ție.

Rămâne cum am stabilit pentru vineri seară?

Da. Unde mergem?

Am auzit de un restaurant vietnamez grozav, am tot vrut să-l încerc.

Ai uitat că nu mă dau în vânt după mâncarea vietnameză?

Haide, știi că e preferata mea. Poți să iei supă!

Bine, vietnamez să fie. Găsesc eu ceva. BTW, luni se livrează ultima piesă de mobilier. Voi fi acolo ca s-o recepționez și s-o așez.

Cât mai durează până e totul gata?

Cu excepția câtorva piese pentru dormitor, terminăm pe la sfârșitul săptămânii următoare.

Înainte de termenul limită, trebuie să adaug...

Foarte bine. Vei fi acolo și la terminat treaba în dormitor?

Încetează, Jaime.

Nu-mi place să-mi spui Jaime.

Știu, Jaime. Ne vedem vineri seară.

Ziua mă epuizase. Terminasem tot ce aveam de făcut. Intenționasem să mă duc la yoga, dar spre seară nu îmi mai doream decât să mă duc acasă. Voiam să fiu cu Clive și, nu mă mai puteam preface, voiam să fiu cu Simon. Când am ajuns pe palier, i-am auzit televizorul prin ușă. Răsuceam deja cheia în ușă când mi-am amintit de răvaș. Puteam să-i bat la ușă, nu? Doar să-l salut? Rumezând asta în minte, i-am auzit telefonul sunând și apoi vocea lui, dincolo de ușă.

— Nadia? Bună, ce mai faci? a spus.

Asta m-a ajutat să mă hotărâsc. El avea haremul lui, iar eu nu puteam în niciun caz intra în așa ceva. Dacă îl voiam pe Simon, îl voiam pe Simon cu totul. Îmi promisesem că o să termin cu prostiile. Simțind cum îmi vin lacrimi în ochi pentru a mia oară în acea zi, am intrat în casă. Clive mă aștepta și am zâmbit printre lacrimi. L-am luat în brațe, l-am strâns la piept și el mi-a povestit, în pisiceasca lui, tot ce făcuse în absența mea... Eu am tradus: se pare că ziua lui Clive constase într-o gustărică, un pui de somn, vreo treizeci de minute de spălat blănița, o altă gustare, un alt pui de somn, iar în restul după-amiezii și serii se

uitase pe fereastră. Mâncare rămasă de ieri cu Ina și Jeffrey pe canapea, un duș rapid și la culcare devreme. Chiar nu puteam să las să se prelungească ziua aceea.

Cu Clive cuibărit între picioare, am adormit, tot fără muzică de pe partea cealaltă a peretelui.

Vineri seară, în fața oglinzii, am probat diferite perechi de pantofi pentru întâlnirea/ne-întâlnirea/sigur-că-e-o-întâlnire cu James. De două ori mi-a venit să îl sun și să anulez, dar până la urmă i-am dat înainte și m-am îmbrăcat. Uneori tot ce-i trebuie unei fete este să se pună la patru ace, iar eu eram îmbrăcată mortal în seara aceea: bluză strâmtă, subțire, neagră, fustă creion roșie, pantofi cu toc cui.

Avusesem îndoieli toată săptămâna în legătură cu acea „ieșire”, sau oricum i-aș fi spus. Dar voiam să mă duc. Mă foloseam puțin de James? Posibil. Dar mă simțeam bine cu el și poate că nici nu ar fi fost cel mai rău lucru de pe lume dacă am fi început ceva din nou.

— Caroline Reynolds, ești irezistibilă, mi-am șoptit în oglindă, ceea ce m-a făcut să mă prăpădesc de răs.

Clive era stânjenit pentru amândoi și și-a ascuns nasul în spateleabei. Încă râdeam, când am auzit ciocănitul la ușă. M-am dus să deschid, cu Clive în urma mea.

Am inspirat adânc și am deschis ușa.

— Bună, James.

— Caroline, arăți nemaipomenit, a murmurat el, intrând și îmbrățișându-mă.

Când brațele lui m-au înconjurat, am știut imediat. Era o întâlnire. Mirosea a mosc. Fetelor le place, în general, mirosul de mosc...

L-am strâns și eu în brațe, bucurându-mă de felul în care trupul mi se potrivea cu al lui. Întotdeauna ne pricepuserăm la îmbrățișări.

— Ești gata de plecare?

— Da, să-mi iau poșeta.

Am îngenuncheat ca să-i dau un pupic lui Clive. Și-a azvârlit supărat coada în direcția lui James și nu m-a lăsat să-l sărut.

— Care-i problema ta? l-am întrebat pe Clive, care s-a întors și mi-a arătat posteriorul.

— Știi, Clive, ăsta începe să devină un obicei foarte urât, l-am apostrofat, în timp ce îmi luam poșeta de pe masă.

l-am scos limba lui Clive, l-am luat pe James și am încuiat ușa în urma noastră.

— Așadar, cină? l-am întrebat, pe hol.

— Da, cină, a răspuns.

Stătea foarte aproape de mine. Ne-am uitat lung unul la altul - numai pentru câteva clipe, de fapt, dar a părut mai mult. S-a apropiat și mai mult. Desigur, chiar atunci Simon s-a hotărât să deschidă ușa.

— Bună, Caroline! Tocmai... zâmbetul i-a pălit ușor când mi-a văzut însoțitorul.

Cel cu care mergeam la întâlnire.

— Sheldon, dacă nu mă înșel? a zis James, întinzând mâna.

— Simon, de fapt.

Și-a ridicat mâinile ocupate cu saci de gunoi și a refuzat strângerea de mână.

— După voi.

A făcut semn către scară și am început să coborâm împreună.

— Încotro, copii zburdalnici? a întrebat Simon din spatele nostru.

Îi simțeam ochii ațintiți pe ceafa mea și, când am ajuns pe palier, am întors capul. Avea un zâmbet fals lipit pe față, iar vocea îi era mai rece decât i-o auzisem vreodată.

— Ieșim la cină, a spus James.

Am zâmbit peste umăr.

— Da, mergem la un restaurant vietnamez foarte șic, am găngurit, prefăcându-mă încântată.

— Ție nu-ți place mâncarea vietnameză, a spus, încruntându-se.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— O să încerc supa, am răspuns.

James s-a uitat drept în ochii lui Simon în timp ce îmi ținea ușa, la ieșirea din bloc. I-a dat drumul tocmai când Simon dădea să iasă, cu sacii de gunoi în mâini, dar eu am prins-o la timp.

— Păi, noapte bună, am zis, și am pornit către mașina lui James, cu mâna lui pe talie.

— Noapte bună, a răspuns Simon, cu buzele strânse.

Se vedea că e iritat.

Foarte bine.

Ne-am urcat în mașină și duși am fost.

Cina nu a fost rea. Am comandat orez din partea fusion a meniului și, când a sosit, pentru o clipă nu m-am putut abține să-mi imaginez că mănânc tăiței pe o casă plutitoare din largul golfului Ha Long, cu Simon.

Dar, după cum am spus, cina a fost în regulă, conversația în regulă, bărbatul cu care eram, în regulă. Arăta bine, avea înaintea un viitor măreț, munți de cucerit. Iar în seara aceea, eu eram muntele. Parcă îmi venea să îl las să se cațăre.

M-a condus până sus, la ușă, deși aș fi putut să îl opresc să urce. În timp ce îmi căutam cheile în poșetă, am auzit telefonul lui Simon.

— Nadia? Bună. Da, te aștept, oricând ești gata, a zis și a râs.

Inima mi s-a strâns. Bine. M-am întors să îmi iau rămas-bun de la James, devastator de arătos și chiar acolo. Chiar acolo în fața mea. O dispăruse de multă vreme, dar el și James fuseseră prieteni odinioară. Poate că el ar fi putut...? Aveam să aflu. L-am invitat înăuntru.

Luând o sticlă de vin din frigider, l-am urmărit cum se uită de jur-împrejurul camerei, observând totul: sistemul audio Bose, scaunul Eames din spatele biroului. A examinat chiar și cristalul când i-am dat un pahar. Mi-a mulțumit, cu ochii înfiți, arzători, în ai mei, în timp ce degetele ni se împleteau.

Natura a preluat controlul. Mâinile știau, pielea recunoștea, buzele tatonau și își aduceau aminte. Era nou și vechi în același timp și aș

minți dacă aș spune că nu era o senzație plăcută. Cămașa i-a zburat. Fusta mea a căzut, mi-am azvârlit pantofii și ne-am îmbrățișat. În cele din urmă, inevitabil, ne-am îndreptat spre dormitor.

Am sărit în pat, urmărind cu ochi încețoșați cum îngenunchează în fața mea pe podea.

— Mi-a fost dor de tine.

— Știu.

L-am tras deasupra mea. Totul era în regulă, totul era așa cum trebuie, iar când mi-am încolăcit mecanic picioarele în jurul taliei lui, m-a privit lung în ochi și a zâmbit.

— Ce bine că am avut nevoie de un decorator.

Și uite așa, „în regulă” nu a mai fost suficient.

— Nu, James, am oftat, împingându-i umerii.

— Ce-i, scumpa mea?

Nu puteam suferi apelativul.

— Nu, nu. Ridică-te.

Am oftat din nou; el continua să mă sărute pe gât. Mi-au dat lacrimile când mi-am dat seama că ceea ce altădată mă făcea să simt ceva în momentul ăla nu mă mai făcea să simt nimic.

— Glumești, da? a suspinat la urechea mea, dar l-am împins din nou.

— Am zis să te ridici, James, i-am ordonat cu mai multă fermitate.

A înțeles mesajul. Nu că era fericit să-l audă. S-a ridicat în picioare; eu mi-am netezit bluza care, din fericire, era încă încheiată la majoritatea nasturilor.

— Trebuie să pleci, am bâiguit, cu lacrimile șiroind pe obraji.

— Caroline, ce...

— Doar pleacă, bine? Pleacă! am țipat.

Nu era corect față de el, dar trebuia să fiu corectă cu mine însămi. Nu puteam să mă întorc în trecut, nu acum.

Mi-am lipit mâinile de față și l-am auzit oftând, apoi plecând furios și trântind ușa. Nu-l condamnam. Probabil că i se albăstriseră ouăle.

Eu eram tristă și supărată și puțin cherchelită și îmi uram O-ul. Privirea mi-a aterizat pe unul dintre pantofii mei Vino-să-mi-o-tragi de pe podcă, și l-am aruncat cu toată forța în camera de zi.

— Au! am auzit o voce profundă, și nu era a lui James Brown.

Era a bărbatului pe care chiar îl voiam în patul meu, a celui pe care eram mai infuriată în clipa aia. Ținând pantoful în mână, ca un prinț noptatic față-n față cu o Cenușăreasă ușuratică și lipsită de O, Simon s-a ivit în ușă, desculț și îmbrăcat doar în niște pantaloni de pijama. Vederea mușchilor abdominali perfecți m-a făcut să-mi schimb rapid starea de la enervare la turbare.

— Ce dracului faci aici?

Mi-am șters mânioasă lacrimile de pe față. Acum avea să mă vadă plângând.

— Păi, v-am auzit pe tine și pe James... adică te-am auzit pe tine și pe urmă te-am auzit țipând și am vrut să mă asigur că ești bine, s-a bâl-bâit el.

— Nu cumva ai venit să mă salvezi? m-am răstit, punând ultimului cuvânt ghilimele cu degetele.

M-am dat jos din pat și el a dat înapoi, părând speriat de explozia mea iminentă. Era clar că o să fie urâtă.

— De ce cred toți bărbații că trebuie să salveze o femeie? Nu suntem în stare să ne salvăm singure? De ce aș avea nevoie să fiu salvată? N-am nevoie să mă salveze un bărbat și cu siguranță n-am nevoie să vină să mă salveze un Bocănilă care trage cu urechea la peretele meu ca un psihopat afurisit! Ai înțeles, domnu'?

Îmi agitam brațele în toate direcțiile de parcă ar fi vrut cineva să mi le ia. Avea tot dreptul să arate speriat.

— Adică, ce dracului e cu voi, bărbații? Am unul care mă vrea înapoi și unul care nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine! Unul care vrea să fie iubitul meu și nu-și amintește măcar că sunt designer de interior. Designer! Nu o afurisită de decoratoare!

Eram dezlănțuită. În momentul ăla nu mai voiam decât să fac scandal. Mă mișcam în cerc în jurul lui Simon, perorând, iar el încerca să se țină după mine. În final, a rămas pe loc, privindu-mă cu ochi mari.

— Adică, n-ar trebui să silești pe cineva să mănânce mâncare vietnameză dacă nu-i place mâncarea vietnameză, nu-i așa? Nu trebuie să fiu obligată s-o mănânc, nu-i așa, Simon?

— Nu, Caroline, nu cred că trebuia... a început.

— Nu, sigur că nu trebuia, așa că am luat orez prăjit! Orez prăjit, Simon! N-o să mai mănânc mâncare vietnameză în viața mea, nici pentru James, nici pentru tine, nici pentru nimeni! Ai priceput?

— Ei bine, Caroline, cred că...

— Și, pentru cultura ta generală, am continuat, nu aveam nevoie să fiu salvată în seara asta. M-am descurcat singură. S-a cărat. Și știu că îți zici că James e vreun psihopat, dar nu este, am spus, începând să-mi pierd elanul.

Buza de jos îmi tremura din nou, și am vrut să mă abțin, dar în final am spus:

— Nu e un om rău. Doar că... doar că... doar că nu e omul potrivit pentru mine.

Am oftat, lăsându-mă pe podea lângă pat și luându-mi capul între palme.

Simon a rămas înghețat deasupra mea. În cele din urmă am ridicat privirea către el.

— Alo, o fată plânge aici, am bolborosit.

Și-a înghițit un zâmbet și s-a așezat în fața mea. M-a tras pe podea și m-a luat în brațe. Și eu l-am lăsat. M-a așezat la el în poală și m-a strâns și eu am plâns la pieptul lui. Era cald și blând și, chiar dacă știam mai bine – ooo, cât de bine știam –, m-am cuibărit în brațele lui și l-am lăsat să mă aline. Suspinam, și și-a trecut mâinile în sus și în jos pe spatul meu, desenând cercuri minuscule. Trecuse atâta vreme de când mă ținuse în brațe un bărbat încât, între cerculețe și parfumul balsamului lui de rufe, începeam să îmi pierd capul.

În cele din urmă, suspinele au început să se potolească.

— De ce nu mi-ai pus muzică săptămâna asta? m-am smiorcăit.

— S-a stricat doza. Trebuie s-o duc la reparat.

— O, am crezut că... ei, mi-a fost dor de muzică, asta-i tot, am spus sfioasă.

Mi-a netezit părul și apoi m-a luat de bărbie, silindu-mă să mă uit la el.

— Mie mi-a fost dor de tine, a zis zâmbind blând.

— Și mie, am șoptit, și safirele au început să strălucească.

O, nu. Fără voodoo.

— Ce mai face Purina? Bine? Pun pariu că și ea ți-a dus dorul, am zis încet și am văzut cum i se schimbă expresia.

— De ce o tot aduci în discuție pe *Nadia*?

— Te-am auzit vorbind cu ea la telefon mai devreme. Se părea că faceți planuri.

— Da, am ieșit și am băut ceva împreună.

— Te rog. Chiar te aștepti să cred că nu a venit la tine? am întrebat, observând că sunt încă la el în poală.

— Întreabă-ți motanul. A luat-o razna în seara asta? a întrebat Simon, arătând spre Clive, care se întorsese și ne urmărea de pe spătarul canapelei.

— Nu, a fost normal.

— Pentru că *Nadia* nu a fost aici. Ne-am întâlnit la un pahar ca să ne luăm la revedere, a spus Simon, privindu-mă cu atenție.

Inima a început să-mi bată atât de tare încât era imposibil să n-o audă. De ce trebuia Inima să se implice așa?

— La revedere?

— Da, se întoarce la Moscova ca să-și termine studiile acolo.

Inima s-a mai potolit puțin.

— Ah, i-ai zis la revedere pentru că ea *pleca*, nu din alt motiv. Naiva de mine.

Am încercat să mă ridic din poala lui, dar m-a ținut strâns. M-am zbatut.

— Pleacă, da, dar nu este motivul pentru care ne-am luat la revedere. Eu...

Continuam să mă agit.

— Uau, mai e doar Chicotitoarea! Și a rămas doar una. Presupun că, tehnic, cu doar una nu poți avea un harem. O să ducă singură tot greul, ca să le suplinească pe celelalte, sau scoți posturile la concurs? Cum funcționează chestia asta, mai exact? m-am răstit.

— De fapt, o să am și cu Lizzie o conversație foarte curând. Cred că vom fi doar prieteni de acum înainte, a spus, privindu-mă atent. Ce mergea pentru mine nu mai merge acum.

Lumea s-a oprit în loc. *Ce?*

— Nu mai merge acum? am șoptit, neîndrăznind să cred.

— Îhâm, a răspuns, înfundându-și nasul sub urechea mea și inspirând adânc.

Oare ar fi observat dacă i-aș fi lins umărul? Numai puțin?

— Caroline?

— Da, Simon?

— Îmi pare rău că nu ți-am pus muzică săptămâna asta. Îmi pare rău pentru... ei, să zicem doar că îmi pare rău pentru multe lucruri.

— E-n regulă, am zis încet.

— Pot să te întreb ceva?

— Nu, nu mai am chec cu dovlecei, am șoptit.

Râsul lui a răsunat în toată încăperea. Am râs și eu cu el, împotriva voinței mele. Îmi fusese dor să râd cu Simon.

— Vino cu mine în Spania, a șoptit.

— Stai puțin, ce spui? am întrebat, cu o voce tremurătoare.

Ce, ce, ce?

— Vorbești serios?

— Vorbesc foarte serios.

A trebuit să îmi aduc aminte să respir. Amețită deja de voodoo și de mireasma balsamului, mi-am clătinat capul pentru a-l limpezi. Voia să merg cu el în Spania?

Îmi părea bine că se concentra asupra spațiului dinapoia urechii mele, fiindcă mă îndoiam că ar mai fi fost la fel de interesat dacă mi-ar fi văzut ochii, în clipa aia încrucișăți. Aveam nevoie de un moment. M-am tras din brațele lui și m-am ridicat, în sfârșit, în picioare.

— Mă duc să mă spăl pe față. Nu pleca nicăieri, i-am ordonat.

— Dulce Caroline, nu plec nicăieri, a zis, cu zâmbetul sexy reapărut pe chip.

Mi-am impus să merg. Fiecare pas pe care-l făceam suna în capul meu: *Spania. Spania. Spania.* În baie, mi-am stropit fața cu apă, cea mai mare parte ajungându-mi în gură, de vreme ce nu îmi puteam reține un zâmbet uriaș. Am făcut noua numărătoare a haremului: două duse, încă una pe ducă? Erau momente în care era bine să fii precaut și erau momente în care trebuia să-ți lași baltă prudența și să-ți asumi riscuri. M-am gândit la ce îmi spusese Jillian mai devreme în aceeași zi, și am mers pe impuls. Mi-am făcut curaj și m-am întors la Simon.

— Bine, e târziu, Simon. E vremea să pleci.

L-am luat de mână, l-am ridicat de pe podea și l-am condus la ușa de la intrare.

— Ăă, chiar? Vrei să plec? Nu vrei să, nu știu... să mai vorbim? a întrebat. Voiam să-ți spun cum...

Nu m-am oprit.

— Nu. Gata cu vorbitul pe ziua de azi. Sunt obosită.

Am deschis ușa și l-am scos pe hol. A dat să spună ceva, dar am ridicat două degete.

— Am două lucruri de spus, bine? Două lucruri.

A încuviințat.

— Primul, mi-ai rănit sentimentele la Tahoe, am început, și el a încercat să mă întrerupă. Gura, Simon. Nu vreau să dezgropăm morții. Dar să știi că m-ai jignit. Să n-o mai faci, am terminat.

Nu mi-am putut stăpâni un zâmbet când i-am văzut reacția.
Privirea i s-a lăsat în podea. Părea ros de remușcări.

— Caroline, îmi pare sincer rău pentru toate astea. Trebuie să știi că am vrut doar să...

— Scuzele acceptate.

Am zâmbit din nou și am dat să închid ușa. Mâna lui m-a oprit imediat.

— Stai, stai. Care era al doilea lucru? a strigat, aplecându-se în cadrul ușii.

M-am apropiat de el – când între noi au rămas doar câțiva centimetri, îi puteam simți căldura pielii. Am închis ochii, copleșită de emoții. Am inspirat adânc și am deschis ochii, gata să întâlnesc privirea lui de safir.

— Vin cu tine în Spania, am spus.

Și, cu o otheadă, i-am trântit ușa în nas.

Capitolul 15

— Ouă ochi, bacon, pâine de secară prăjită cu jeleu de zmeură, vă rog.

— Cereale cu stafide, coacăze, scorțișoară și zahăr brun.

— Gofre, salată de fructe, bacon și cârnați, a spus Sophia, încheind comanda sub privirile noastre neîncrezătoare.

— Ce-i? Mi-e foame.

— Mă bucur să văd că mănânci și tu ca lumea, în sfârșit. Presupun că ai pierdut ceva calorii cu Neil azi-noapte, am tachinat-o, făcându-i cu ochiul lui Mimi peste paharul cu suc de portocale.

Era primul nostru mic dejun duminical de la Tahoe încoace. Prietenele mele fuseseră prea ocupate să se simtă bine cu iubiții lor proaspăt schimbați ca să mă mai includă și pe mine în ecuație. Când se întâlneau cu cine nu trebuia, îmi propuneau mereu să vin și eu. „Cu cât mai mulți, cu atât mai bine” era refrenul. Atunci le eram de folos. Dar acum? Mimi și Sophia își găsiseră bărbații potriviți și se bucurau de fiecare secundă.

Inițial mă temusem puțin că aș putea să le supăr cu micile mele mașinațiuni, dar eram mândră de reacția lor. Trataseră situația cu calm și, odată ce fiecare sfârșise cu noua jumătate mai bună, toate grijile mi se spulberaseră.

Stăteam vesele la taclale, așteptând să ni se aducă mâncarea. De-abia atunci aveau să circule veștile importante, conform protocolului.

— Bun, cine e prima? Cine are noutăți? a început Mimi.

Sophia a intrerupt atacul asupra gofrelor, indicând că vrea să ia cuvântul.

— Neil se duce la Los Angeles la o conferință a reporterilor sportivi și m-a rugat să merg cu el.

Mimi și eu am dat din cap admirativ.

— Ryan s-ar putea să mă lase să-i reorganizez biroul de acasă. Dacă ați ști cum arată – numai când i-am văzut dulapul cu dosare am făcut urticarie, a raportat Mimi, cutremurându-se.

— Natalie Nicholson m-a recomandat la doi clienți noi – din Nob Hill, ca să vă dați seama, am adăugat, turnându-mi încă o ceașcă de cafea.

Fetele m-au felicitat și am continuat să mâncăm.

— Neil vorbește în somn. E simpatic foc. Anunță scorul la fotbal!

— Ryan m-a lăsat să-i fac unghiile de la picioare aseară.

— I-am spus lui Simon că mă duc cu el în Spania.

În filme, când cineva se îneacă, toată lumea se isterizează în jur. În viața reală se face doar mizerie. Sophia și-a recăpătat suflul și nu s-a deranjat să își ștergă sucul de portocale care-i curgea încă pe bărbie.

— Stai un pic... ce?

— Caroline, ce i-ai zis? a reușit să rostească și Mimi, făcându-i semn chelnerului să aducă alte șervețele.

— I-am spus că mă duc cu el în Spania. Nu-i mare lucru, am zâmbit poznaș.

La drept vorbind, era mare lucru.

— Nu-mi vine să cred că ai avut nerușinarea să stai la palavre tămpite o oră și să nu ne spui de asta. Când s-a întâmplat? a întrebat Sophia, aplecându-se către mine.

— În seara în care am avut întâlnire cu James.

— Gata, până aici. Varsă tot, m-a amenințat Mimi, cu un cuțit de unt și o încruntătură.

— Ce dracului, Caroline? Nu pot să cred că ne-ai ascuns toate astea. Când te-ai dus să te întâlnești cu James? Și să nu îndrăznești să omiți ceva. Spune tot-tot, altfel o asmut pe Mimi pe tine! a zis Sophia.

Mimi a gesticulat iar cu cuțitul într-un fel amenințător – gen *West Side Story*, mă rog. Mi-am închipuit cum ar arăta o luptă cu Mimi, în plină stradă, cu lovituri de picioare și răsturnări de butoaie în ritm de dans.

Am inspirat adânc și le-am povestit tot. De la cap la coadă. De ce am ieșit cu James, ce sentimente îmi încolțiseră pentru Simon, cum mă făcuse James „decoratoare“, cum l-am dat afară. M-au ascultat cu atenție, intercalând doar câte o interjecție uneori, când aveau nevoie de lămuriri.

— Sunt mândră de tine, a spus Sophia când am terminat, aprobată imediat de Mimi.

— De ce?

— Caroline, a fost o vreme în care, dacă James îți spunea să te arunci într-o prăpastie, tu te aruncai. Acum, că a reapărut în viața ta, ne-am făcut griji pentru tine, a explicat Sophia.

— Știu că ați fost îngrijorate. Sunteți grozave amândouă, chiar dacă uneori sunteți ca niște cloști cu grijile voastre, le-am spus zâmbind.

— Deci i-ai dat papucii lui James Brown, și după aia ce s-a întâmplat? a întrebat Sophia, și le-am relatat ultima parte a poveștii: venirea lui Simon, scuzele, Purina pe picior de plecare, invitația...

— Păi și cum, ai avut, așa, o revelație în baie, să te duci cu Simon în Spania? a întrebat, în cele din urmă, Mimi.

— Da. Nu m-am gândit serios. Așa mi-a venit, nu pot să explic... am știut că trebuie să mă duc în excursia asta. Adică, mi-am dorit dintotdeauna să văd Spania și știu că Simon o să fie un ghid bun – o să fie distractiv, cum aș putea rata ocazia asta?

— Lasă prostiile, mi-a retezat-o Sophia.

— Poftim?

— Lasă prostiile, Caroline. Te duci pentru că vrei să se întâmple ceva cu el. Nu nega, a spus, privindu-mă cu severitate.

— Nu neg nimic, am zis degajată și i-am făcut semn chelnerului să aducă nota.

— Deci a închis haremul? a întrebat Mimi.

— Așa se pare. Nu sunt nebună. Știu că unul ca el nu se schimbă peste noapte, dar dacă termină cu Chicotitoarea înainte de plecarea în Spania se schimbă situația, nu-i așa?

Am rânjit obraznic, agitându-mi sprâncenele.

— Ei bine, domnișoară Reynolds, cred că intenționezi să-l seduci pe acest bărbat, a spus Sophia.

— Simon o să-l aducă pe O înapoi! a țipat Mimi, bătând din palme și atrăgând atenția celor de la mesele din jur.

— Hei, mai încet. Vom vedea. Dacă – și e un mare dacă –, dacă e să se întâmple ceva între mine și Simon, va fi în condițiile mele. Fără harem, fără alcool la bord, fără jacuzzi, printre altele.

— Nu știu ce să zic, Caroline. Fără alcool? Cred că ar fi o crimă să fii în Spania și să nu bei un pahar de sangria, opină Mimi.

— Mda, îmi place sangria, am reflectat.

Mă vedeam deja undeva pe plajă, bând sangria și privind asfințitul împreună cu Simon. Hmmm...

SMS-uri între Simon și Caroline:

Ești genul de fată care poartă pălărie cu bor larg pe plajă?

Poftim?

Știi tu, pălăriile alea gigantice. Ai așa ceva?

Întâmplător, da. Asta era grija ta?

Grijă, nu. Încerc doar să mi te imaginez pe plajă în Spania...

Și cum merge?

Brici.

Brici? Tocmai ai spus „brici”?

Am scris, de fapt. Ai ceva împotriva briciului?

Asta explică discurile vechi...

HEI!

Îmi plac discurile vechi. Știi doar...

Știu...

Chiar mergem în Spania împreună?

Da.

Ești acasă? N-am văzut Roverul de dimineață.

Mă spionezi?

Posibil... Unde ești, Simon?

În Los Angeles, am un shooting, stau câteva zile. Ne vedem la întoarcere?

Vom vedea...

Îți pun muzică.

Brici.

— Știi, mă gândeam că, odată ce am terminat cu Nicholsonii și nu m-am apucat încă de următorul proiect, aș putea... În fine, ai zis mai demult că mi-aș putea lua niște zile libere înainte de sărbători, când o să avem mult de lucru...

— Treci la obiect, Caroline, m-a repezit Jillian, nereușind să-și ascundă un zâmbet. Vrei să te duci în Spania cu Simon, asta e?

— Poate, am tresărit, plecându-mi ochii.

— Ești o femeie în toată firea, poți să decizi singură ce faci. Am zis doar că este o perioadă bună pentru concedii, acum vrei să-ți spun și ce cred despre povestea asta cu Simon?

— Jillian, ca să fie clar, nu există nicio poveste cu Simon. O spui de parcă ar fi ceva dubios.

— A, mii de scuze, am uitat că nu e vorba decât de doi tineri care se bucură împreună de *cultura* spaniolă.

Jillian era ironică, dar și puțin satisfăcută. Îi făcea, evident, plăcere să mă pună în încurcătură.

— Bine, bine, deci pot să plec? am întrebat, încercând s-o scurtez.

— Sigur că poți să pleci. Dar pot să spun un singur lucru? a întrebat, ridicând o sprânceană.

— De parcă aș avea cum să te împiedic, am mormăit.

— N-ai cum, așa este. Tot ce te rog este să te simți bine, dar să ai grijă de el acolo, bine? mi-a spus, cu o seriozitate care nu-i era caracteristică.

— Să am grijă de el? Ce, are șapte ani? am râs, dar m-am potolit imediat când am văzut că nu glumește.

— Caroline, excursia asta o să schimbe lucrurile. Trebuie să știi asta. Și eu vă iubesc pe amândoi. Nu vreau ca vreunul dintre voi să aibă de suferit, orice s-ar întâmpla în timp ce sunteți acolo, a spus cu blândețe.

Am vrut să fac o glumă, dar m-am oprit. Știam ce îmi cere.

— Jillian, nu știu exact ce se petrece între mine și Simon, și n-am idee despre ce o să se întâmple în Spania. Dar pot să-ți spun că ard de nerăbdare să merg în excursia asta și cred că și el la fel.

— O, draga mea, sigur că și el e nerăbdător, doar că... În fine, nu contează. Sunteți oameni mari. Duceți-vă și faceți-vă de cap în Spania.

— Să am grijă de el sau să-mi fac de cap? Hotărăște-te, am bodogănit.

S-a aplecat peste birou și mi-a bătut mâna cu afecțiune. Apoi a inspirat adânc și a schimbat complet atmosfera din încăpere.

— Hai, spune-mi cum stăm cu James Brown. Ce mai e de făcut?

Am zâmbit și mi-am deschis agenda la sfârșitul săptămânii, moment în care aveam să-mi fi încheiat toate socotelile cu James Brown.

Câteva seri mai târziu, cuibărită comod pe canapea cu Clive și *Contesa desculță*, am auzit un zgomot care venea dinspre hol. Clive s-a uitat la mine și apoi mi-a sărit din poală și s-a dus să investigheze. Nu putea fi Simon, îmi scrisese că mai are treabă încă o zi sau două, așa că m-am dus după Clive la vechiul meu post de observație: vizorul.

Uitându-mă pe hol, am văzut o coamă de păr blond-arămiu în fața ușii lui Simon. Cine să fi fost? Poate că nu ar fi trebuit să spionez. Ce-o fi avut în pachetul ăla? Posesoarea coamei blonde a bătut o dată în ușa lui Simon, apoi încă o dată, după care, cât ai clipi din ochi, s-a răsucit pe călcâie și s-a uitat la ușa mea, cu ochii fix spre vizor.

Nu eram obișnuită să se uite cineva la vizorul meu. Am înghețat și nici n-am mai clipit din ochi. Femeia a traversat palierul îngust și a bătut tare la ușa mea. Surprinsă, am făcut un mic salt înapoi și m-am lovit de suportul de umbrele, dându-i de știre că e cineva acasă. Mi-am întors fața într-o parte și am strigat „Vin!”. Apoi am mers pe loc ca și cum m-aș fi îndreptat către ușă. Clive mă privea cu interes, părând să îmi spună că nu sunt nici pe departe atât de isteată pe cât mă cred.

Am avut grijă să zăngănesc bine cheile și apoi am deschis ușa.

Ne-am măsurat din ochi una pe cealaltă, așa cum fac femeile. Era înaltă și frumoasă, într-un fel rece, aristocratic. Purta un costum negru cu croială severă și încheiat până la gât. Părul blond-auriu era

răsucit și prins la spate, dar o șuviță se răzvrătise și-i atârna pe față. A împins-o înapoi după ureche. Și-a terminat și ea inspectia și a schițat un zâmbet subțire.

— Caroline, bănuiesc? a întrebat, și accentul britanic pronunțat a străpuns aerul la fel de tăios ca atitudinea ei.

Oricine era femeia asta, nu-mi plăcea.

— Da. Pot să vă ajut cu ceva?

Deodată m-am simțit prost, îmbrăcată în maiou și boxeri cu Garfield, plus ciorapi groși de lână. Mi-am trecut greutatea de pe un picior pe altul, arătând, probabil, ca și cum mi-ar fi venit să fac pipi. Mi-am dat seama că femeia asta mă face să nu mă simt în largul meu, deși habar nu aveam de ce. Mi-am îndreptat ținuta și mi-am pus pe față o mască degajată. Toate astea au avut loc în mai puțin de cinci secunde, o viață de om în lumea Femeii-care-o-evaluează-pe-cealaltă-femeie.

— Vreau să las pachetul ăsta pentru Simon, a explicat. A zis că, dacă nu-i acasă, pot să-l las la vecina lui, Caroline. Tu ești Caroline, așa că poftim, a încheiat, întinzându-mi o cutie de carton.

— Ce crede, că sunt cutia lui poștală? am mormăit în barbă, luând cutia și punând-o pe măsuta de lângă ușă. Să-i spun cine a adus pachetul sau o să știe? am întrebat.

Femeia mă privea încă de parcă aș fi fost o mare enigmă.

— A, o să știe, a răspuns, pe un ton degajat care suna muzical și, în același timp, tăios.

Ca americană, trebuie să recunosc că am fost întotdeauna fascinată de accentul britanic, dar de aerul de superioritate mă puteam lipsi.

— Foarte bine... O să am grijă să-l primească.

Am dat să închid ușa, dar femeia nu s-a clintit.

— Mai e ceva? am întrebat-o.

O auzeam de dincolo pe Ina, făcând o prăjitură din aluat fraged, și n-aveam chef să pierd detaliile.

— Nu, nimic, a spus, rămânând pe loc.

— Bine, păi atunci seară bună, am zis și am dat să închid ușa, dar a trebuit să mă opresc, ca să n-o lovesc, când a făcut un pas înainte.

— Da? am întrebat, ușor iritată.

Englezoaica asta avea să mă facă să ratez partea cu nucile pecan pe care o așteptasem de la începutul emisiunii.

— Ei, bine, mă bucur că te-am cunoscut, a răspuns ea, cu ochii în sfârșit mai blânzi și cu o umbră de zâmbet pe față. Chiar ești încântătoare, a adăugat.

Am privit-o cu atenție. Vocea ei îmi părea ciudat de familiară, dar nu-mi dădeam seama de unde o știu.

— Ăă, mulțumesc, am zis.

În sfârșit, a plecat. Până să ajungă la scară, a călcat strâmb și s-a împiedicat puțin. Închizând ușa, am auzit-o chicotind, cum încerca să-și recapete echilibrul. Și atunci mi-am dat seama cu cine stătusem de vorbă.

Ochii mi s-au lărgit și am deschis iar ușa. Am privit-o cu gura căscată, ceea ce i-a produs un zâmbet malițios și mi-a făcut cu ochiul. Am roșit – fusesem martora unor momente pe cinste ale doamnei.

Și-a fluturat mâna în direcția mea și a dispărut pe scară. Clive m-a mușcat de gambă, ceea ce m-a făcut să-mi revin din stupoare și să mă întorc în casă.

M-am așezat pe canapea. Uitasem de pecan – mintea îmi era ocupată cu altceva.

Chicotitoarea îmi spusese că sunt încântătoare.

În esență, îmi spusese că Simon îi spusese că sunt încântătoare.

Simon mă găsea încântătoare.

Chicotitoarea ieșise din harem?

Mai rămăsese ceva din harem?

Ce însemna asta?

Aveam să gândesc numai în întrebări de-acum încolo?

Și dacă da, cine e tatăl lui Eric Cartman?

SMS-uri între Simon și Caroline:

Ce faci?

Ce faci TU?

Eu am întrebat primul.

Da.

Aștept...

Și eu...

Încăpățânată mai ești. Sunt pe drum, am plecat din LA.
Mulțumită?

Da, mulțumită. Eu fac chec cu dovleac.

Bine că sunt la benzinărie, dacă eram la volan cred că pierdeam controlul mașinii.

Te excită patiseria, nu-i așa?

N-ai idee.

Deci mai bine să nu-ți spun că miros toată a scorțișoară și ghimbir.

Caroline...

Mi-am pus stafidele în coniac chiar acum.

De ajuns.

M-am uitat iar pe fereastră, cercetând strada, dar Roverul nu apăruse. Ceața era destul de groasă și, cu toate că nu eram paranoică de felul meu, începeam să-mi fac griji că nu a ajuns încă acasă. Checurile mi se răceau și Simon nu era acolo să le miroasă. Am luat telefonul cu gândul să-i trimit un SMS, dar m-am răzgândit și am sunat. Nu voiam să citească și să scrie mesaje în timp ce conduce. După câteva secunde, a răspuns.

— Salutare, regină a checurilor, a tors, și mi s-au ciocnit genunchii.

Simon era cel mai bun exercițiu Kegel – te făcea să te contracti imediat.

— Ești aproape?

— Poftim? a răs.

— Aproape de casă. Ești aproape de casă? am întrebat, dându-mi ochii peste cap.

— Da, de ce?

— E ceață, ai grijă cum conduci, bine?

— Ce drăguț, îți faci griji pentru mine.

— Mai taci. Îmi fac griji întotdeauna pentru prieteni, l-am certat, pregătindu-mă de culcare.

Dintotdeauna fusesem bună la multitasking. Puteam să îmi calculez impozitul în timp ce mă epilam. În mod sigur puteam să mă dezbrac în timp ce vorbeam cu Simon...

— Prieteni? Asta suntem? a întrebat.

— Ce altceva să fim? m-am răstit, scoțându-mi șortul și luând o pereche de ciorapi groși de lână. Podeaua era rece în seara aceea.

— Hmmm, a mormăit în timp ce îmi scoteam tricoul și mă strecuram într-o cămașă.

— A, dacă tot ești la interjecții, să-ți spun ce vizită am primit săptămâna asta. Cunoști persoana.

— O cunosc? Cine e?

— Păi, una încheiată până la ultimul nasture, cu accent de Mary Poppins. Îți spune ceva? A lăsat o cutie pentru tine.

A izbucnit în răs.

— Accent de Mary Poppins – tare asta. Deci ai cunoscut-o pe Lizzie!

— Spune-i Lizzie dacă vrei, dar pentru mine rămâne Chicotitoarea. Pe marginea patului, mă dădeam cu loțiune de corp.

— De ce îi spui Chicotitoarea? a întrebat, făcând pe nevinovatul, dar imi dădeam seama că îi vine să râdă.

— Chiar trebuie să îți spun? Doar nu ești tare de cap – în fine, s-o lăsăm baltă, i-am retezat-o înainte de a mă putea copleși cu cât de tare e, dar nu de cap.

Parcă nu știam! Kegel. Și încă unul.

— Îmi place să fac bășcălie, Cămășuță.

— Întâi „brici“ și acum „bășcălie“. Îmi fac griji pentru tine, Simon.

M-am întors în camera de zi ca să sting luminile și să pregătesc locul pentru noapte, ceea ce presupunea să pun apă în castronul lui Clive și să ascund câteva crochete pentru pisici prin apartament. Îi plăcea să facă pe vânătorul de comori în timp ce dormeam. Din păcate, în unele nopți, în joc erau implicate perne, elastice pentru păr, șireturi sau orice altceva i se părea atrăgător la două dimineața. În unele dimineți locul arăta de parcă s-ar fi filmat *Wild Kingdom* acolo peste noapte.

— Ei, nu-ți face griji. Îmi povestești când ajung. Deci, ați stat de vorbă?

— Un pic. Dar nu am schimbat secrete. Deși, cu pereții subțiri, nu sunt tocmai străină. Ultima membră a haremului – s-o simți singură? I-o fi dor de surioarele ei?

Am stins luminile și m-am dus în bucătărie să aduc comorile.

Ardeam de curiozitate să aflu dacă terminase cu Chicotitoarea, dar m-am abținut să-l întreb.

— S-ar putea să se simtă cam singură, da, a spus, cu oarecare grijă, după cum mi s-a părut.

Hm...

— Singură pentru că... l-am îmboldit, oprindu-mă din răspândirea crochetelor.

— Singură pentru că, ei bine, să spunem, pentru prima oară de mult timp, sunt... ei bine... sunt... vezi... s-a bâlbâit, învârtindu-se în jurul subiectului.

— Haide, zi odată, l-am îndemnat, ținându-mi respirația.

— Fără companie feminină. Sau, după cum ai spune tu, fără harem. Mi s-au tăiat picioarele. Crochetele au clincănit în cutia lor, indicându-i lui Clive că poate începe căutarea mai devreme.

— Fără harem, hm?

În cap îmi dansau imagini cu Simon liber. Simon liber în Spania, Simon liber în Spania...

— Mda, a șoptit, și am rămas amândoi tăcuți pentru ceea ce a părut o lună de zile, deși, în realitate, au trecut doar câteva secunde.

Cam tot atât cât i-a luat lui Clive să-și revendice prima victimă, crocheta ascunsă în pantoful meu sport de la ușa de la intrare. M-am dus să-l felicit pentru captură.

— A spus ceva bizar, am pomenit, rupând vraja.

— Ce anume?

— A zis că sunt, citez „încântătoare“.

— Zău? a râs el, din nou degajat.

— Da, și a zis-o ca și cum ar fi fost de acord cu ceea ce auzise deja. Știi că nu-s genul care să vâneze complimente, dar am impresia, Simon, că i-ai vorbit frumos despre mine.

Am zâmbit, simțind că mi se îmbujorează fața. M-am îndreptat către dormitor, dar am auzit o bătaie ușoară la ușă. M-am întors, am descuiat și am deschis ușa fără să mă uit pe vizor. Aveam o idee bună despre cine ar fi putut fi.

Era acolo, cu telefonul la ureche, cu geanta de voiaj în mână și un zâmbet larg pe față.

— I-am spus că ești încântătoare, dar adevărul este că ești mai mult decât încântătoare.

Și-a inclinat capul către al meu, apropiindu-se la doar câțiva centimetri.

— Mm? am întrebat, ținându-mi respirația.

Zâmbetul meu îl egala pe al lui.

— Ești minunată, a spus.

Și cu asta, l-am invitat înăuntru. Îmbrăcată doar în cămașă. Din depărtare, l-am auzit pe O chiuind...

O oră mai târziu, stăteam amândoi la masa din bucătărie cu niște rămășițe de chec în față. Simon se aruncase pe el cu frenezie; de-abia reușisem să iau și eu o îmbucătură sau două. Restul locuia deja în burta lui, pe care și-o umfla cu mândrie. Vorbeam, recuperând timpul pierdut, și așteptam să fie gata cafeaua. Clive își terminase vânătoarea. Geanta de voiaj a lui Simon era lângă ușa de la intrare – nu ajunsese încă în apartamentul lui. Eu stăteam, tot în cămașă, cu picioarele încrucișate sub scaun, și îl priveam. Eram relaxați, dar electricitatea aceea dintre noi era palpabilă.

— Grozavă ideea cu stafidele – e contribuția ta personală la rețetă? a spus, luând încă o bucată.

— Ești ceva de groază.

Am clătinat din cap și m-am apucat să strâng farfuriile și cele câteva firimituri care nu fuseseră devorate. Simțeam că urmărește cum mă mișc prin bucătărie. Am luat cana de cafea și l-am privit întrebător. A dat din cap. M-am dus lângă el să-i umplu ceașca și l-am prins trăgând cu ochiul la picioarele mele goale.

— Îți place ce vezi? l-am întrebat, aplecându-mă pentru a lua zahărnița.

— O, da, a răspuns.

— Zahăr?

— Da.

— Lapte?

— Da.

— Altceva mai știi?

— Nu.

— Hai, schimbă placa, am râs.

M-am întors la scaunul meu. Simon nu mă slăbea din ochi.

— Ce zici de asta? a propus, până la urmă, sprijinit pe coate, cu o expresie serioasă pe chip. După cum am spus, m-am despărțit de Lizzie.

L-am privit lung, de-abia respirând. Am încercat să par degajată, dar un zâmbet mi s-a lățit, fără voie, pe față.

— Văd că nu ești prea afectată, a remarcat ironic, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Nu prea, ce să zic. Vrei adevărul?

— Da.

— Adică adevărul adevărat, fără ironii, fără comentarii la mișto, chit că ne pricepem la asta.

— Așa e, dar aș aprecia adevărul, a spus liniștit, fixându-mă cu ochii lui de safir.

— Bine, adevărul. Mă bucur că ai terminat-o cu Lizzie.

— Chiar așa?

— Da. De ce ai făcut-o? Vreau adevărul.

M-a privit un moment, a sorbit din cafea, și-a trecut mâinile prin păr în felul lui maniacal și a inspirat adânc.

— Bine, adevărul. Am terminat-o cu Lizzie pentru că nu mai voiam să fiu cu ea. Sau cu oricare altă femeie, de fapt, a încheiat, punând ceașca jos. Sunt sigur că vom rămâne prieteni, dar adevărul este că în ultima vreme mi s-a părut că trei femei sunt cam mult. Mă gândesc să mă potolesc un pic, poate să mă mulțumesc cu una singură, a zâmbit, și albastrul ochilor i-a devenit periculos.

Nu mă mai simțeam în largul meu, așa că m-am ridicat și m-am dus să vărs cafeaua la chiuvetă. M-am oprit acolo pentru o clipă, doar o clipă, cu o furtună în creier. Era... liber. Doamne, Dumnezeule mare, Bocănilă era liber.

L-am auzit mișcându-se prin bucătărie și venind în spatele meu. Am înghețat, simțind cum mâinile lui îmi dau părul la o parte de pe umeri și îmi coboară pe spate. Gura lui mi-a atins ușor lobul urechii și mi-a șoptit:

— Adevărul? Nu mă mai gândesc decât la tine.

Cu spatele la el încă, nu știam ce să fac mai întâi: să sar în sus de bucurie sau să sar pe el pentru o partidă de sex în bucătărie. Nu am apucat să aleg; gura lui, mai hotărâtă în clipa aia, s-a lipit de pielea de sub urechea mea și creierul mi-a luat foc.

M-a apucat de șolduri și m-a întors cu fața la el – la acel chip, la acel zâmbet. Am încercat cu disperare să îmi recapăt stăpânirea.

— Adevărul? Mă gândesc la tine din noaptea în care mi-ai bătut la ușă, a șoptit, aplecându-se și sărutându-mi scobitura gâtului cu o precizie uimitoare.

Părul lui îmi gădila nasul și doar cu mare greutate mi-am ținut mâinile acasă. M-a împins puțin într-o parte și, spre surpriza mea, m-a ridicat pe blat. Picioarele mi s-au desfăcut automat, pentru a-i face loc între ele. Orice gând aș fi avut a fost suprimat, ca efect al Legii universale a lui Bocănilă. Dar, nicio grijă, coapsele știau ce au de făcut.

— Adevărul? a întrebat încă o dată, trăgându-mă spre marginea blatului, ceea ce m-a silit să mă aplec pe spate odată ce picioarele, pe pilot automat, s-au înfășurat în jurul mijlocului lui. Te vreau în Spania, a șoptit și și-a lipit gura de a mea.

Undeva, o pisicuță a miorlăit... iar O și-a început, în sfârșit, lungul drum spre casă.

— Mai doriți vin, domnule Parker?

— Nu, mulțumesc. Caroline?

— Nu, nici eu, mulțumesc.

M-am întins pe scaunul luxos. Clasa întâi San Francisco-La Guardia, apoi clasa întâi până la Malaga. De acolo aveam să luăm o mașină și să mergem la Nerja, localitatea de coastă în care Simon închiriasse

o casă. Scufundări, peșteri, plaje frumoase, munți, toate într-un orașel pitoresc.

Simon s-a foit pe scaun și a aruncat o privire iritată peste umăr.

— Ce este? Care-i problema? am întrebat.

M-am uitat și eu în spate – n-am văzut nimic neobișnuit.

— Copilul ăla bocănește întruna în scaun, a mormăit printre dinți.

Mi-a luat un sfert de oră să mă opresc din râs.

Capitolul 16

— A fost prea repede. Trebuia să așteptăm.

— Am așteptat destul, nu crezi? Știi că am dreptate. Era timpul s-o facem.

— Timpul s-o facem! Ce prostie! Dacă mai așteptam puțin, nu mai ajungeam în situația asta.

— Nu te-am auzit plângându-te la momentul respectiv. Părei destul de mulțumită, din câte îmi amintesc.

— Nu puteam să mă plâng, aveam gura plină. Dar ceva îmi spunea că nu fac bine.

— Bine, mă dau bătut. Ce facem acum?

— Păi, pentru început, întoarce-o invers, o ții cu susu-n jos, m-am răstit, înșfăcând harta.

Eram parcați de cinci minute pe marginea drumului, încercând să ne lămurim cum să ajungem la Nerja.

Odată sosiți la Malaga, închiriaserăm o mașină din aeroport și ieșiserăm din oraș, iar în momentul acela nu mai știam unde suntem. Simon conducea; eu mă ocupam de hartă. În traducere, eu țineam harta și el mi-o lua din zece în zece minute, scotea tot felul de „hmm“-uri și „aaa“-uri și mi-o dădea înapoi. Nu asculta nimic din ceea ce îi spuneam, bizuindu-se, în schimb, pe instinctul lui masculin. De asemenea, refuza să pună în funcțiune GPS-ul cu care era dotată mașina, hotărât să ajungă acolo ca pe vremuri.

Drept care ne pierduserăm. Călătoria cu trenul ar fi fost prea simplă. Dar Simon avea nevoie de mașină ca să meargă în locurile în care fotografia, ceea ce, în fond, era motivul pentru care eram aici. După o noapte întreagă în avion, eram epuizați dar, din câte se pare, pentru a scăpa cât mai curând de problemele pricinuite de diferența de fus orar, cel mai bine era să trecem imediat pe ora locală. Conveniserăm să nu tragem niciun pui de somn până se făcea noapte.

Ne certam pe tema locului în care o luaserăm pe un drum greșit. Eu mâncam niște *churros* cumpărați de la o tarabă de la marginea drumului când avusese loc presupusa greșeală, așa că jucam „dă vina pe celălalt”.

— Tot ce zic e că, dacă cineva nu se îndopa și era atent la drum, nu am fi...

— *Eu* mă îndopam? Serios? *Tu* ai mâncat mai mulți, și erau ai mei. Ți-am zis doar să-ți cumperi și tu când ne-am oprit!

— Păi, la început nu mi-a fost foame, dar pe urmă, când am văzut cum îți lingi buzele... am fost distras.

A ridicat privirea de pe harta pe care o întinsese pe capota mașinii și a zâmbit poznaș, rupând tensiunea.

— Distras? am râs.

M-am tras mai aproape. El se uita la hartă, eu mă uitam la el. Cum putea să arate atât de bine cineva care își petrecuse ultima sută de ani în avion? Dar arăta trăsnet – jeanși decolorați, tricou negru, jachetă North Face bleumarin. Cine ar fi vrut să lingă o barbă scurtă? Eu, cine? Încrucșiându-și brațele, studia harta și își mișca buzele pe tăcute, încercând să se lămurească. M-am întins pe capotă cu nerușinarea unui manechin dintr-un calendar pentru șoferi de TIR.

— Pot să fac o propunere?

— Este o propunere indecentă?

— În mod surprinzător, nu. Putem să punem GPS-ul? Aș vrea să ajungem acolo înainte de a trebui să plec înapoi acasă, m-am văicărit.

Pentru că îmi făcusem rezervarea târziu, eram nevoită să plec cu o zi înaintea lui Simon. Dar cinci zile în Spania...

Nu aveam de ce să mă plâng.

— Caroline, numai pământăria folosesc GPS-ul, a zis, luând din nou harta la studiat.

— Ei bine, pământăria asta vrea ceva de mâncare și un duș și un pat și să scape de decalajul orar. Așa că, dacă nu vrei să mă vezi punând în scenă *S-a întâmplat într-o noapte*, versiunea spaniolă, pune GPS-ul, Simon.

L-am apucat de geacă și l-am tras lângă mine.

— Te-am speriat? am șoptit, depunându-i un sărut micuț pe bărbie.

— Da, mi-e frică de tine acum.

— Asta înseamnă GPS?

— Înseamnă GPS.

A oftat resemnat, îndreptându-se și trăgându-mă de pe mașină. Am chiuuit și m-am dus la portieră.

— Nu, nu, nu, m-ai speriat, Cămășuță. Acum îmi trebuie niște zahăr, a zis, cu o sclipire în ochi.

— Îți trebuie zahăr?

M-a tras de braț și m-a adus din nou lângă el.

— Da, în clipa asta.

— Nu ești în toate mințile, Simon, i-am spus, încolăcindu-mi brațele în jurul gâtului lui.

— N-ai idee, a zis, lingându-și buzele și ridicând din sprâncene ca un gangster de pe vremuri.

— Haide să-ți iei zahărul, l-am tachinat, când și-a apropiat buzele de ale mele.

Nu m-aș putea sătura vreodată de săruturile lui Simon. Din noaptea adevărilor, exploraserăm încet această latură a relației noastre. Dincolo de toate glumele, în toate lunile acestea se clădise o tensiune sexuală considerabilă. Și acum o eliberam – chiar dacă încet. Sigur, am fi putut da fuga drept în dormitor în seara aceea. Dar, măcar de data asta, eu și Simon fuseserăm pe aceeași lungime de undă și eram mulțumiți să o luăm încet.

Îmi făcea curte. Și eu îl lăsam. Voiam să fiu curtată. Meritam să fiu curtată. Știam că o să urmeze ceva nou, dar pentru moment îmi plăcea foarte mult cum eram.

Și pentru că veni vorba de curte...

Mi-am înfipt mâinile în părul lui și am încercat să-i trag întreg corpul în mine. Limbile ni s-au împreunat și am simțit că mă dezintegrez. Am oftat. Era din ce în ce mai greu să-l sărut, dat fiind zâmbetul gigantic care îmi acapara fața.

S-a tras puțin înapoi și a râs.

— Arăți fericită.

— Sărută-mă, te rog, nu te opri, l-am rugat, aducându-i fața înapoi lângă a mea.

— Parcă aș săruta un dovleac de Halloween. Ce-i cu rânjetul ăla? a replicat, cu un zâmbet la fel de larg ca al meu.

— Suntem în Spania, Simon. Zâmbetul e de la sine înțeles.

Am oftat mulțumită, jucându-mă cu părul lui.

— Și eu care credeam că eu te fac fericită, a spus, sărutându-mă din nou, dulce, tandru.

— Ok, cowboy, ești gata să vezi unde ne duce GPS-ul? l-am întrebat, desprinzându-mă.

Dacă îmi țineam prea mult mâinile pe el, riscam să nu mai plecăm niciodată.

— Hai să vedem cât de rău ne-am pierdut, a zâmbit, și am plecat la drum.

— Cred că aici trebuie să virăm... da, aici, a spus.

Am țopăit pe scaun. Se dovedise că eram mai aproape decât credeam și ne agitaserăm degeaba. Luând ultimul viraj, ne-am uitat unul la altul, iar eu am chiuit. De câțiva kilometri se vedeau, din când în când, petice albastre din mare – în spatele unui pâlcc de copaci sau dincolo de o stâncă. Pe micul drum pietruit pe care o apucaserăm, mi-am

dat seama că Simon închiriasse o casă nu lângă plajă, ci pe plajă, și am rămas mută văzând priveliștea.

Simon a frânat lângă casă. Cauciucurile au scrâșnit pe pietriș. Când a oprit motorul, am auzit zgomotul valurilor care se loveau de coasta stâncoasă la vreo treizeci de metri depărtare. Am rămas tăcuți un moment, impresionați, după care am coborât din mașină.

— Aici vom sta? Toată casa asta - e a ta? am exclamat, când a venit cu gețile de voiaj.

— E a noastră, da.

A zâmbit și mi-a făcut semn să o iau înainte.

Casa era încântătoare și magnifică în același timp: pereți albi din stuc, acoperiș din țiglă, linii clare și arcade line. Aleea era străjuită de portocali și pe gard se cățarau tufe de buganvilea. O vilă clasică, construită să țină piept mării și să-i protejeze pe cei dinăuntru. Simon a căutat cheia sub ghivecele de flori în timp ce eu inhalam miresmele citricelor și aerul sărat.

— Gata. Mergem înăuntru?

S-a luptat cu ușa un moment, după care s-a întors cu fața la mine. I-am luat mâna, mi-am împletit degetele cu ale lui și l-am sărutat pe obraz.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai adus aici.

I-am zâmbit și l-am sărutat drept pe buze.

— Mmm, încă o porție din zahărul pe care mi l-ai promis!

A lăsat bagajele și m-a tras aproape.

— Lasă zahărul! Hai să vedem casa! am țipat, desprinzându-mă și fugind în casă, fără să-l mai aștept.

Dar de cum am trecut de el și am intrat, am înghețat. Simon, la mică distanță în urma mea, s-a ciocnit de mine.

Eram într-o cameră de zi mobilată cu canapele de pluș alb și fotoliile confortabile, alături de care părea să fie bucătăria. Ușile franțuzești

din fund se deschideau către câteva terase care coborau înspre plaja pietrosă. Dar ce mă țintuise pe loc era marea. Pe toată partea din spate a casei, prin ferestrele uriașe, se vedea albastrul profund al Mediteranei. Linia coastei se curba către orașul Nerja, în care luminile începeau să scânteieze – soarele era pe cale să apună. Amintindu-mi cum se merge, am dat fuga să deschid ușile și să las aerul răcoros să se reverse peste mine și în casă, învăluind totul în parfumul serii.

Am ieșit pe terasă, așezată deasupra unei mici grădini de măslini. Punându-mi mâinile pe balustrada calduță de fier forjat, am privit și am privit și am privit. Simon a venit în spatele meu și, fără o vorbă, mi-a înconjurat talia cu brațele. S-a lipit de mine, odihnindu-și capul pe umărul meu. M-am aplecat înapoi, simțind că unghiurile și planurile trupului se potrivesc de minune cu ale mele.

Știți momentele acelea în care totul este exact cum ar trebui să fie? Când constăți că ești în perfectă armonie cu întregul univers și îți dai seama că nu ai putea fi mai mulțumit? Trăiam un astfel de moment și eram pe deplin conștientă de el. Am simțit că pe fața lui Simon, apăsată pe gâtul meu, se întinde un zâmbet. Am zâmbit și eu.

— E bine, nu-i așa? a șoptit.

— E atât de bine, am răspuns și am continuat să privesc apusul în tăcere.

După ce soarele a dispărut complet, am explorat restul casei. Părea și mai frumoasă cu fiecare cameră, și am chiuit din nou la vederea bucătăriei. Mă simțeam ca transportată în casa Inei din East Hampton, dar cu un aer spaniol: frigider Sub-Zero, blaturi superbe din granit și aragaz Viking. Nici măcar nu voiam să știu cât a plătit pentru casa aia. M-am hotărât să mă bucur de ea și atât. Și asta am făcut amândoi – am alergat de colo colo, râzând ca niște copii când am găsit bideul din baia de pe hol.

Și apoi am intrat în dormitorul principal. Am venit de după colț și l-am găsit pe Simon în capătul coridorului, chiar în fața ușii.

— Ce ai găsit de ai tăcut așa... O, Dumnezeule mare!

M-am oprit lângă el, admirând din ușa.

Dacă viața mea ar fi avut o coloană sonoră, în clipa aia ar fi cântat tema din *Odiseea Spațială 2001*.

Acolo, în mijlocul unei camere pe colț, cu un balcon din care puteai vedea cea mai frumoasă mare din lume, trona cel mai mare pat din câte văzusem vreodată. Sculptat într-un lemn care părea a fi de tec, era cam cât un teren de fotbal. Era acoperit cu o mie de perne albe mătăsoase și o cuvertură de un alb imaculat. Cuvertura era pliată, lăsând vederii cearșafurile cu un milion de fibre pe centimetru sau cam așa ceva, care străluceau de parcă ar fi fost luminate de dedesubt. De tije suspendate deasupra patului atârnav draperii albe ca zăpada care formau un baldachin, iar la ferestrele prin care se vedea marea erau alte draperii. Ferestrele erau deschise și toate draperiile dansau în adierea ușoară a brizei.

Era patul paturilor. Era tot ce și-ar dori un pat să fie când ajunge mare. Era paradisul paturilor.

— Uau, a fost tot ce am putut să spun, pironită în ușa, lângă Simon.

Era hipnotic. Era ca un pat-sirenă, care ne ademenea să naufragiem.

— Poți să mai spui o dată, a bâiguit Simon, cu ochii fixați pe pat.

— Uau, am repetat, holbându-mă încă.

Am devenit deodată extrem de agitată, cuprinsă parcă de un trac teribil. Simon a simțit și m-a tras la piept.

— Nicio presiune, hm? a spus, cu o privire timidă.

Oricare doi adulți normali în vacanță, împreună într-o casă superbă, cu un pat care era întruchiparea sexului, s-ar fi pus de îndată pe făcut sex sălbatic. Pe de altă parte, puteam să spunem nu presiunii, să ne bucurăm, pur și simplu, unul de altul și să lăsăm lucrurile să se întâmple când s-or întâmpla. Mda, cred că agreeam mai mult ideea asta.

I-am făcut cu ochiul lui Simon și m-am aruncat în mijlocul patului, împrăștiind pernele în toată încăperea. Am tras cu ochiul peste

grămada rămasă și l-am văzut rezemat de tocul ușii, o priveliște pe care o văzusem de atâtea ori. Părea puțin neliniștit, dar era frumos și așa.

— Deci, tu unde dormi?

— Vrei vin?

— Pământul e rotund?

— Deci, vin să fie, a zis, alegând o sticlă de rosé din vitrina de vinuri generos dotată.

Simon aranjase să găsim ceva în frigider la venire, nimic ieșit din comun, dar suficient să putem încropi o masă și să ne simțim bine. Era complet intuneric și, nedormiți de atâtea ore, nu mai aveam chef să ieșim să mâncăm în oraș. În schimb, aveam să rămânem aici, să dormim bine și să mergem în oraș în ziua următoare. Aveam un pui la rotisor, măslină, o felie de Manchego, o șuncă serrano care arăta minunat și alte mizilicuri. Am pregătit farfuriile, el a turnat vinul și ne-am dus pe terasă. Valurile se spărgeau de țărșm, sub noi, iar pe puntea de lemn care ducea către plajă erau înșirate luminițe albe.

— Ar trebui să ne ducem pe plajă înainte de culcare, măcar pentru o plimbare scurtă.

— Grozav. Ce vrei să faci mâine?

— Depinde. Când trebuie să te apuci de lucru?

— Păi, știu câteva dintre locurile în care trebuie să ajung, dar mai am ceva cercetări de făcut. Vrei să vii cu mine?

— Bineînțeles. Mergem mâine dimineață în oraș și vedem încotro o apucăm de acolo? am întrebat, ronțăind o măslină.

A încuviințat, ridicând paharul. L-am ridicat și eu și l-am ciocnit de al lui. Ne-am privit cu un zâmbet misterios în ochi. Eram în sfârșit singuri, de capul nostru, și nu exista loc pe planetă în care mi-aș fi dorit mai mult să fiu. Ne-am mâncat cina, aruncându-ne mici ocheade, și ne-am sorbit vinul. Mă simțeam puțin amețită.

Apoi am luat-o, ținându-ne de mână, pe drumul pietros către plajă. Eram la marginea lumii, iar vântul sărat ne biciuia părul și hainele.

— E bine cu tine, i-am zis. Îmi place să te țin de mână, am recunoscut.

Vinul îmi dăduse curaj. Zeflemeaua își avea locul ei, dar uneori tot ce-ți trebuie este adevărul. Nu a răspuns, a zâmbit doar, mi-a luat mâna, a dus-o la gură și mi-a sărutat-o.

Am privit valurile și, când m-a tras la pieptul lui, am oftat încet. Chiar trecuse atât de mult timp de când simțisem ultima dată că sunt importantă pentru cineva?

— Jillian mi-a spus că știi ce s-a întâmplat cu părinții mei, a zis încet, de-abia auzit.

— Da. Mi-a spus.

— Se țineau de mână tot timpul. Nu pentru a face impresie, știi? Am dat din cap, lipită de pieptul lui.

— Văd mereu perechi care se țin de mână și fac un spectacol din asta, și își spun „puiuț“ și „iubire mică“ și „păpușă“. Nu știu, pare cumva fals. Uneori mă întreb dacă o fac și când nu-i aude nimeni.

Am dat din nou din cap.

— Părinții mei? Nu m-am gândit de mult la vremea aia, dar acum îmi dau seama că erau mereu mână-n mână. Chiar și când nu îi vedea nimeni. Veneam acasă și îi găseam uitându-se la televizor, fiecare la un capăt al canapelei, dar cu mâinile pe spătar ca să se atingă... Era... Nu știu, era frumos.

I-am strâns mâna puțin mai tare și el a răspuns la fel.

— Erau un cuplu, nu doar mamă și tată, am spus, și am auzit cum i se accelerează puțin respirația.

— Da, exact.

— Îți lipsesc.

— Firește.

— Poate suna ciudat, de vreme ce nu i-am cunoscut, dar simt că ar fi fost mândri de tine, Simon.

— Da, poate.

Am rămas iarăși tăcuți pentru un minut, ascultând marea.

— Vrei să ne întoarcem în casă? a propus.

— Da.

M-a sărutat pe frunte și am făcut cale-ntoarsă, mână-n mână. Parcă ni le lipise cineva cu SuperGlue.

L-am lăsat pe Simon să strângă masa. Eram ruptă de oboseală după atâtea ore de călătorie. Nu voiam decât să fac un duș înainte de culcare. După duș, nu mi-am pus lenjerie fină, mi-am tras doar pe mine un tricou vechi și niște boxeri. Da, imi luasem la mine lenjerie fină. Doar nu eram călugăriță!

Stăteam în fața oglinzii din dormitor (da, cel mare pe care îl revendicaseam) după ce îmi uscasem părul, când l-am văzut apărând în ușă. Făcuse și el duș și era în drum spre camera lui, în pantaloni de pijama și cu un prosop pe umeri. Eram epuizată, dar nu într-atât încât să nu apreciez ce văd. L-am privit în oglindă – și el părea mulțumit de ce vede.

— Bun dușul? a întrebat.

— Da, nemaipomenit.

— Te duci la culcare?

— De-abia îmi mai țin ochii deschiși, am răspuns, punctându-mi afirmația cu un căscat enorm.

— Ai nevoie de ceva? Apă? Un ceai?

M-am întors cu fața către el.

— Nu vreau nici apă, nici ceai, și totuși mi-aș dori ceva înainte de culcare, am susurat, apropiindu-mă de el.

— Ce anume?

— Un sărut de noapte bună?

Ochii i s-au întunecat.

— Asta-i tot? Am scăpat ușor.

A închis distanța dintre noi și și-a strecurat brațele în jurul taliei mele.

— Sărută-mă, tâmpitule, am zis râzând și i-am căzut în brațe ca într-o melodramă veche.

— Un sărut de tâmpit. S-a făcut, a spus râzând și el.

Peste câteva secunde, nimeni nu mai râdea. Și în câteva minute, nimeni nu mai era în picioare.

Prăbușiți în mijlocul paradisului pernelor, cu brațele și picioarele amestecate, săruturile au devenit din ce în ce mai frenetice. Tricoul mi s-a ridicat în jurul mijlocului și i-am simțit „salutul” tare între coapse. Era o senzație de nedescris! O ploaie de sărutări mi s-a revărsat pe gât. Gemeam de parcă încercam să câștig concursul *Cine face mai mult zgomot primește un sărut de la Simon*.

Sincer vorbind, n-am auzit niciodată o târfă gemând în biserică, dar bănuiam că ar fi putut scoate sunete asemănătoare cu cele păgâne care îmi ieșeau mie din gură.

Simon m-a întors ca pe o păpușă din cârpe și m-a așezat deasupra lui, cu picioarele de o parte și de alta, așa cum îmi dorisem. Părul mi s-a revărsat peste față; l-am împins înapoi, ca să pot aprecia minunăția pe care eram cocoțată.

Am slăbit ritmul, apoi ne-am oprit complet, uitându-ne lung unul la altul, admirându-ne fără jenă.

— Incredibil, a oftat, mângâindu-mi fața.

— Bine zis. Incredibil, da.

L-am sărutat vârful degetelor. M-a privit din nou, cu ochii ăia de safir care mă hipnotizau, mă făceau să mă pierd.

— Nu vreau s-o dau în bară, a spus dintr-odată, trezindu-mă din reverie.

— Stai puțin, ce spui? am întrebat, clătinând din cap, încercând să mi-l limpezesc.

— Cu noi. Cu tine. Cu noi. Nu vreau s-o dau în bară, a insistat, ridicându-mă în capul oaselor.

Picioarele îmi erau încolăcite încă în jurul taliei lui.

— Păi, n-o da, am spus, neștiind încă încotro se îndreaptă această discuție.

— Adică, vreau să știi că nu am experiență cu așa ceva.

Am ridicat o sprânceană.

— Am un perete acasă care te contrazice...

Am râs, dar el m-a strâns la piept, inexplicabil de tare.

— Hei, hei... care-i treaba? Ce se întâmplă? l-am liniștit, plimbându-mi mâinile pe spatele lui.

— Caroline, eu... Doamne, cum să explic fără să sune ca în *Cei mai frumoși ani*?

S-a împotmolit, cu gura pe gâtul meu.

Nu mă puteam abține, mi-a venit să râd când mi-am adus aminte de Pacey și asta l-a adus pe Simon înapoi. M-am tras puțin în spate ca să-l pot vedea – zâmbea ușor melancolic.

— La naiba cu *Cei mai frumoși ani*, uite ce e, Caroline, îmi plăci foarte mult. Dar eu nu am mai avut o iubită din liceu și habar n-am cum se procedează. Dar ceea ce simt pentru tine este altceva. Și orice ți-ar spune peretele de acasă, vreau să știi asta. Că orice este sau va fi între noi e diferit. Știi asta, da?

Îmi spunea că sunt diferită, că nu îi înlocuiam haremul. Știam asta deja. Mă privea atât de sincer, de serios, că inima mi s-a deschis și mai mult. I-am depus un sărut gingaș pe buze.

— În primul rând, știi asta. Și în al doilea rând, ești mai bun decât crezi, i-am spus zâmbind și l-am sărutat pe fiecare pleoapă. Și, ca să știi, mi-a plăcut la nebunie *Cei mai frumoși ani* și Warner Bros ar fi mândri de tine.

A redeschis ochii, vizibil ușurat. L-am luat în brațe. Legănându-ne înainte și-napoi, goana hormonilor s-a domolit, lăsând loc unei noi forme de tandrețe – acea intimitate calmă care părea să ne dea la fel de multă dependență.

— Îmi place că o luăm încet, i-am murmurat la ureche. Te pricepi la curtat.

L-am simțit încordându-se sub mine. Ba chiar tremura puțin.

— Curtat?

Acum râdea de-a binelea, mai avea puțin și-i dădeau lacrimile.

— Hai, gura, am țipat și l-am pocnit cu o pernă.

Râzând, ne-am lăsat să cădem pe patul uriaș. Oboseala începea să-și spună cuvântul. Împreună. Nici vorbă de dormit în camere separate. Îl voiam aici. Cu mine. Înconjurați de perne și de Spania, ne-am cuibărit unul în altul. Ultimul gând pe care l-am avut înainte de a adormi între brațele lui puternice... oare mă îndrăgosteam de Bocănilă?

Capitolul 17

A doua zi dimineață m-a trezit un huruit puternic. Uitând pentru o clipă unde mă aflu, am presupus în mod automat că sunt acasă și e cutremur. Pusesem deja un picior jos din pat când am observat priveliștea care se vedea prin geamul dormitorului – în mod cert mai albastră decât acasă și sigur mai mediteraneană. Iar huruitul? Nu era niciun cutremur. Sforăia Simon. Dar ce sforăit – zgomotul pe care îl producea era nepământean. Mi-am dus repede mâinile la gură să-mi opresc râsul și m-am strecurat înapoi în pat pentru a evalua situația.

Așa cum era de așteptat, ocupasem cea mai mare parte a patului, iar Simon fusese exilat în colțul îndepărtat, unde stătea făcut ghem cu o pernă între picioare. Dar, dacă la spațiu stătea prost, la sonor nu-l întrecea nimeni. Sunetele care se revărsau din nările lui se încadrau undeva între urs grizzly și remorcă de tractor. M-am deplasat pe patul de un kilometru și m-am ghemuit în jurul capului lui. Chiar și când producea sunetele alea oribile era adorabil. Mi-am așezat degetele cu grijă lângă nasul lui și i-am strâns ușor nasul. Apoi am așteptat.

După vreo zece secunde, a deschis ochii speriat și a luat o gură mare de aer. S-a relaxat când m-a văzut cocoțată pe pernele de alături și mi-a zâmbit somnoros.

— Hei, hei, ce s-a întâmplat? a mormăit.

M-a luat în brațe și și-a pus capul pe abdomenul meu. Mi-am trecut mâinile prin părul lui. În sfârșit, eram liberi să ne atingem unul pe celălalt fără nicio stinghereală. Era plăcut.

— Tocmai m-am trezit. Cineva era foarte gălăgios pe partea asta a patului.

M-a privit cu un singur ochi.

— Nu cred că o ciomăgitoare ca tine are dreptul să se plângă de ceva.

— Ciomăgitoare? Țsta nici măcar nu-i un cuvânt, am pufnit, bucurându-mă de brațele lui în jurul meu mai mult decât voiam să admit.

— Ciomăgitoare, adică o persoană care ciomăgește. Sau una care, deși doarme într-un pat cât insula Alcatraz, tot dă încontinuu din picioare până ocupă toată salteaua, a insistat, ridicându-mi tricoul ca să-și rezeme capul de burta mea goală.

— Ciomăgitul e mai bun ca sforăitul, am glumit, încercând să nu observ cum barba lui scurtă îmi zgârie pielea în cel mai delicios fel posibil.

— Tu ciomăgești. Eu sforăi. Ce e de făcut?

A zâmbit fericit, pe jumătate adormit.

— Dopuri de urechi și apărători pentru gambe?

— Da, foarte sexy. O să ne echipăm înainte de culcare în fiecare noapte.

A oftat, aplicând un sărut minuscul deasupra buricului meu.

Un zgomot care a sunat, din păcate, ca un smiorcăit mi-a scăpat de pe buze înainte de a-l putea reține, iar urechile mi-au luat foc când am înțeles ce spusese despre fiecare noapte – adică o să dormim împreună în fiecare noapte. Ooo...

• • •

După un mic dejun rapid în casă, am plecat în oraș. M-am îndrăgostit instantaneu de acel loc: străzi vechi pietruite, ziduri albe sclipitoare în lumina puternică a soarelui, frumusețea degajată de fiecare arcadă. Peticele de azur care apăreau când și când din direcția mării, zâmbete prietenoase de pe chipul oamenilor pentru care acel loc încântător era acasă, totul mă fermeca.

Era zi de târg. Ne-am preumblat printre tejghele și am ales câteva fructe pentru mai târziu. Am mai văzut locuri frumoase pe acest Pământ, dar orașelul ăla era raiul pentru mine. Nu mai văzusem așa ceva.

De ani de zile călătoream singură și îmi găseam propria companie destul de plăcută. Dar să călătorești cu Simon? Era... *cool*. Chiar așa. Era tăcut, așa cum sunt și eu când văd ceva nou. Nu simțea niciodată nevoia de a spune ceva doar pentru a rupe tăcerea. Când vorbeam o făceam ca să-i arătăm celuilalt ce ar fi putut rata, de pildă niște cățeluși jucându-se într-o poartă sau doi bătrânei care stăteau de vorbă, fiecare pe balconul lui. Era un însoțitor grozav.

Ne-am întors la mașina închiriată, mână în mână. Și când mi-a deschis portiera și s-a aplecat să mă sărute sub soarele arzător al Spaniei, am înțeles că buzele lui și mirosul măslinilor erau tot ce vreau pe lumea asta.

De când îl cunoșteam pe Simon, încredințasem memoriei câteva momente cu el. Prima dată când l-am văzut, cu un cearșaf în jurul șoldurilor și un zâmbet impertinent pe buze. În mașina lui, pe pod, la înapoiere de la petrecerea lui Jillian, când am făcut pace. Văzut ca prin ceață, printre găurelele șalului afgan. Luminat din spate de torțe de bambus, ud, al naibii de frumos, în jacuzzi. Și ultimul adăugat pe listă: sub mine, în marele pat al păcatului, ținându-mă strâns și înconjurându-mă cu căldura și murmurele lui.

Cu toate astea, nimic, dar chiar nimic, nu era mai excitant decât să-l văd pe Simon la lucru. Serios. A trebuit chiar să-mi fac puțin vânt - ceea ce, desigur, nu a observat, pentru că atunci când muncea era minunat de absorbit de ceea ce făcea.

Și iată-mă în acel moment, urmărindu-l pe Simon la lucru. Ne aflam undeva pe coastă, într-un loc despre care îi spusese un ghid local. Periculos de frumosul Simon se concentra asupra probelor pe care le făcea. După cum îmi explicase, nu era vorba despre imaginile în sine pe care urma să le fotografieze, ci despre lumini și culori. Așa că, în timp ce el sărea din piatră-n piatră, eu m-am așezat pe o pătură și l-am

observat. Coccoțați pe stânci, sus, deasupra mării, puteam vedea la mare depărtare. Țărnuț pietros se întindea șerpuitor sub bătaia milioanei de valuri. Și, deși peisajul era sublim, ceea ce îmi capta atenția era felul în care Simon scotea, uneori, limba când examina priveliștea. Felul în care își mușca buza de jos când era nedumerit de ceva. Felul în care se entuziasma când vedea ceva nou prin obiectivul lui.

Eram bucuroasă că am ceva de făcut, ceva la care să mă concentrez, pentru că în sinea mea începea să se ducă o luptă. De când deveniserăm conștienți de presiunea pe care o exercita asupra noastră patul gigantic, nu mă mai gândeam decât la acea presiune. Ca și la presiunea unui O de mult ținut după gratii, care aștepta răbdător – și uneori nerăbdător – să fie eliberat. Presiunea era atât de puternică, atât de intensă, încât o simțeam cu fiecare părticică a corpului.

În acea dezbatere internă își dădeau cu părerea Creierul, Caroline cea de Jos (că veni vorba de O-ul îndepărtat), Șira spinării și, deși își ținuse gura în ultima vreme – lăsând Creierul și Emoțiile să preia controlul –, Inima avea și ea ceva de spus.

De notat că CJ (Caroline cea de Jos voia să aibă și ea o prescurtare cool) avea o nouă preocupare – penisul lui Simon – și, chiar dacă penisul nu avea încă acces direct la ea, CJ simțea nevoia să ia cuvântul în numele lui. Chiar dacă nu mă dădeam în vânt după termenul „penis“, mi se părea ciudat să-l numesc în minte „sculă“ sau altcumva, așa că „penis“ avea să fie... până una alta.

Acum, Șira spinării și Creierul erau categoric în tabăra mai-așteaptă, considerând că e esențial pentru temelia relației de-abia înfiripate. CJ și, prin urmare, penisul lui Simon se găseau, evident, în tabăra fă-sex-cu-el-cât-mai-curând-posibil. Pe O, chiar dacă nu revenise acasă în mod oficial, se putea conta ca supporter al CJ. Simțeam totuși că oscilează puțin între cele două tabere, împreună cu Inima, care pentru moment intona cântece despre iubirea eternă și tot felul de chestii pufoase.

Dacă luam toate astea în considerare, la ce ajungeam oare? La o Caroline complet derutată. O Caroline divizată. Nici nu era de mirare

că renunțasem la întâlniri. Toată îmbârligătura asta ajungea să-ți dea dureri de cap. Trebuia să găsesc alt subiect la care să mă gândesc. De pildă, aș fi putut să găsesc un nume mai potrivit pentru penisul lui Simon, dacă stăteam să mă gândesc puțin? Probabil. Merita. Membru de mamut? Nu. Pilonul glorios al pasiunii? Nu. Banditul din umbră? Nu, la naiba! Bang? Suna ca zgomotul făcut de un opritor de ușă când îl lovești...

L-am pronunțat cu voce tare de câteva ori, răsând de una singură.

— Bang, *Bang*, Baaang!

— Hei, Cămășuță! Ia vino-ncoace, m-a strigat Simon, întrerupându-mi studiul Bang.

Am lăsat deoparte bătălia din minte și am pornit către el, pășind cu grijă pe pietre.

— Am nevoie de tine.

— Aici? Acum?

Și-a coborât de la ochi aparatul de fotografiat doar cât să ridice o sprânceană.

— Am nevoie de tine pentru scară. Du-te acolo.

Mi-a indicat cu degetul marginea stâncii.

— Poftim? Nu, nu. Fără poze, te rog, am zis și am dat să mă întorc la pătura mea.

— Da, da, poze. Am nevoie de ceva în fundal. Du-te.

— Dar arăt ca naiba! Sunt arsă de soare și m-a bătut vântul. Vezi?

Mi-am tras tricoul puțin în jos la piept ca să-i arăt că încep să mă înroșesc.

— Apreciez că-mi arăți decolteul, dar nu e momentul potrivit. Asta e doar pentru mine, să-mi dea perspectivă. Și nu arăți bătută de vânt. Mă rog, doar puțin.

— N-o să mă pui să pozez cu un trandafir în dinți, nu? am oftat, îndreptându-mă către margine.

— Ai un trandafir? a întrebat, arătând serios – mai puțin rânjetul.

— Mai taci. Ia și fă-ți pozele.

— Bine, fii naturală. Nu poza, stai doar acolo – cu fața la apă ar fi bine, m-a instruit.

M-am conformat. A încercat diverse unghiuri, mormăind în ale lui. Recunosc, deși mă jenam să fiu fotografiată, aproape că îi simțeam ochii urmărindu-mă prin obiectiv. S-a mișcat în jurul meu doar pentru câteva momente, dar a părut mai mult. Războiul intern se declanșa din nou.

— Ai terminat?

— Nu poți grăbi perfecțiunea, Caroline. Trebuie să fac treaba ca lumea. Dar sunt aproape gata. Ți-e foame?

— Avem niște clementine în coș – îmi aduci una? Sau îți strică opera de artă?

— N-o strică. O s-o numesc *Fată bătută de vânt la malul mării cu clementină*.

A râs și s-a dus la mașină.

— Ah, ce amuzant, am spus. Am prins mica sferă portocalie pe care mi-a aruncat-o și am încercat să o decojesc.

— O împarți cu mine?

— Măcar atât să fac pentru cel ce m-a adus aici, nu? am zis râzând. Am mușcat o felie și am simțit cum mi se scurge zeama pe bărbie.

— Ai o gaură în bărbie? a întrebat, prinzând momentul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Chiar crezi că ești amuzant sau doar presupui că ai putea fi? am parat, chemându-l cu un semn.

A clătinat din cap, râzând, și a luat o feliuță. A mușcat din ea și, fi-rește, la el nu a curs zeamă. Și-a lărgit ochii cu o mirare prefăcută și am profitat de ocazie ca să-i zdrobesc o altă feliuță de față. Ochii i-au rămas larg deschiși – sucul îi curgea liber de pe vârful nasului pe bărbie.

— Simon murdărel, am șoptit.

Într-o clipă, și-a lipit buzele de ale mele, mânjindu-ne pe amândoi cu zeamă.

— Dulce Caroline, a șoptit, zâmbind insolent.

M-a așezat cu spatele la mare, a venit lângă mine, a ridicat aparatul de fotografiat și a făcut o poză: noi cu fața mânjită de suc de clementină.

— Apropo, de ce spuneai „bang” mai devreme?

Am răs și mai tare.

— Asta e. Declar în mod oficial că este cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată în gură, am anunțat, închizând ochii și gemând.

— Ai spus la fel despre tot ce ai mâncat în seara asta.

— Știu, dar zău, e prea bun, am gemut.

Stăteam la o măsuță din colțul unui restaurant mic din oraș și eram hotărâtă să încerc totul. Simon, lăudându-se cu spaniola lui, comandase pentru amândoi. Îi spuseseam că merg pe mâna lui, știam că nu mă va dezamăgi. Și câtă dreptate avusesem. Era un festin.

Am luat tapas tradițional, desigur, însoțit de vinul casei. Tot la câteva minute pe masă apăreau tot felul de farfurioare și castronașe: chiftele din carne de porc, felii de șuncă, ciuperci marinate, niște cârnați grozavi, sepia la grătar cu ulei de măsline. Fiecare îmbucătură mi se părea cea mai bună luată vreodată, dar apoi venea un alt val de mâncare nemaipomenită și mă convingea încă o dată. Și apoi au venit creveții. Ireali. Prăjiți crocanți în ulei de măsline, cu tone de usturoi și pătrunjel, boia afumată și doar un pic de iuțeală. Am crezut că leșin.

Simon? Era încântat. Înghițea tot.

— Zău, nu mai pot, am protestat, întinzând o bucățică de pâine prin uleiul de măsline.

A zâmbit când m-a văzut cum mă înfrupt cu nerușinare cu încă o bucățică, înainte de a mă lăsa pe spătarul scaunului, cu un suspin.

— Cea mai bună masă a tuturor timpurilor? a întrebat.

— Să știi că da. A fost o nebunie, am oftat, bătându-mă pe burta plină.

Ca o doamnă. Băgasem în mine de parcă ar fi vrut cineva să-mi fure mâncarea. Un chelner a apărut cu două pahare mici cu vin din partea locului. Dulce și înviorător, era băutura perfectă după o cină.

l-am sorbit încet, în briza care pătrundea prin fereastră, înmiresmată de aerul marin.

— Ce întâlnire grozavă, Simon. Serios. Nu putea fi mai bine, am spus, luând o înghițitură din vin.

— A fost o întâlnire? a întrebat.

Fața mi-a înghețat.

— Păi, nu. Presupun că nu. Am vrut doar să spun că...

— Calmează-te, Caroline. Știu ce ai vrut să spui. Doar că e amuzant să te gândești la seara asta ca la o întâlnire: doi oameni călătoresc împreună, dar ies de-abia acum la o întâlnire.

A zâmbit și m-am relaxat.

— Hmm, n-am prea respectat regulile tradiționale până acum, nu-i așa? Asta chiar ar putea fi prima noastră întâlnire, tehnic vorbind.

— Păi, tehnic vorbind, care este definiția unei întâlniri? a întrebat.

— Cină. Presupun. Deși am mai luat cina împreună, am început.

— Și un film – dar am văzut și un film, mi-a amintit.

M-am cutremurat.

— Da, cu siguranță un complot ca să mă faci să mă cuibăresc la pieptul tău. Film de groază, ce subtil, l-am ironizat.

— A mers, nu-i așa? De fapt, cred că m-am culcat cu tine în noaptea aceea, Cămășuță.

— Da, sunt o femeie ușoară, trebuie să recunosc. Se pare că am făcut toată chestia asta exact pe dos, am spus zâbind poznaș și dându-i un picior pe sub masă.

— Îmi place pe dos, a rânjit.

Mi-am îngustat ochii.

— De ăla nu te atingi.

— Serios, totuși. După cum am spus, nu am deloc experiență cu lucrurile astea, a zis. Cum funcționează? Dacă am face totul... nu pe dos? Ce ar urma?

— Păi, cred că am mai ieși la o întâlnire, și la încă una, am recunoscut zâbind timid.

— Și ar trebui să cuceresc bazele una câte una, nu? a întrebat cu o mină serioasă.

M-am înecat cu vinul.

— Baze? Vorbești serios? Adică să mă pipăi întâi pe bluză, pe urmă sub bluză, bazele astea? am întrebat râzând.

— Da, exact. Ce am voie să fac? Dacă e să mă comport ca un domn, vreau să zic. Dacă asta chiar ar fi prima întâlnire, nu ne-am duce acasă împreună, nu-i așa? Dacă mi-ai zis că mă pricep la făcut curte, s-o fac ca lumea, nu? a zis, cu licăr în ochi.

— Da, da, te pricepi. Nu am merge acasă împreună, e adevărat. Dar, sinceră să fiu, nu vreau să dormi în camera de alături. E ciudat?

Simțeam că îmi ard urechile – roșisem.

— Nu e ciudat, a răspuns calm.

Mi-am lepădat sandala și i-am atins piciorul cu al meu, frecându-i-l ușor.

— Cuibăreala e bună, nu-i așa?

— Cuibăreala e grozavă, a fost de acord, răspunzându-mi la mângâierea cu piciorul.

— În ceea ce privește bazele, cred că poți să treci la o mică acțiune sub-tricou, dacă ai chef, i-am spus.

Înăuntrul meu, Creierul și Șira spinării au scos un mic chiot, în timp ce CJ și Bang au dat nervoși din picioare. Sâni erau încântați că-i bagă, în sfârșit, cineva în seamă, în loc să fie doar o escală în călătoria către sud. Inima? Zbura, cântând.

— Așadar, adoptăm stilul tradițional, dar nu complet tradițional. O luăm încet? a întrebat, cu ochii aprinși, safirele începându-și micul lor dans hipnotic.

— Încet, dar nu prea încet. Suntem oameni în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu.

— Pentru acțiunea sub-tricou, a tostat, ridicând paharul.

— Beau pentru asta, am spus râzând și am ciocnit.

Peste cincizeci și șapte de minute eram în pat și mâinile lui calde și ferme îmi desfăceau fiecare nasture, descoperindu-mi pielea. Se mișca încet, precis, și, deasupra mea, mi-a desfăcut bluza. M-a privit, trasând ușor cu degetele o linie de la claviculă până la ombilic, o linie dreaptă. Am oftat amândoi în același timp.

Nu-mi pot explica, dar faptul că stabiliserăm niște limite pentru acea noapte, oricât ar fi părut de prostesc, făcea ca totul să fie mai senzual, cu adevărat savurat. Buzele lui mi s-au plimbat în jurul gâtului, șoptind mici sărutări pe piele, sub ureche, sub bărbie, în adâncitura dintre gât și umeri, croindu-și drumul către sâni. Degetele i s-au răsfiat ușor, cu reverență, peste pielea sensibilă. Am tras aer în piept și mi-am ținut răsuflarea.

Când degetele lui mi-au atins ușor sfârscul, fiecare terminație nervoasă din corp a început să pulseze în acea direcție. Am expirat și am simțit cum luni întregi de tensiune se eliberau și se amplificau, în același timp. Cu sărutări dulci și atingeri delicate, a început să se familiarizeze cu corpul meu, și exact de asta aveam nevoie. Buze, gură, limbă – toate pe pielea mea, gustând, mângâind, simțind și *iubind*.

Când buzele i s-au închis în jurul sânelui meu, părul lui mi-a gădilat bărbia în cel mai plăcut mod. L-am înconjurat cu brațele și l-am tras mai aproape. Senzația de piele pe piele era delicioasă, ceva ce nu mai trăisem niciodată. Mă simțeam... venerată.

Pe măsură ce exploram acea noapte, ceea ce a început amuzant, simpatic, parte a zeflemelelor noastre clasice s-a transformat în ceva mai mult. Așa-numita acțiune sub-tricou a devenit parte a unei povești romantice, ceva ce ar fi putut fi doar fizic a devenit emoțional și pur. Și când m-am cuibărit lângă el, am adormit mulțumiți.

Ciomăgitoarea și Sforăilă.

În următoarele două zile, am huzurit. Sincer, nu găsesc alt cuvânt care să descrie experiența pe care am trăit-o. Acum, sigur că pentru unii o vacanță de huzur poate însemna shopping la nesfârșit, răsfăț la

spa, mese scumpe, spectacole sofisticate. Dar pentru mine, huzur însemna să trag un pui de somn la soare, pe terasa de lângă bucătărie. Huzur însemna să mânânc smochine cu miere și bucățele de brânză din partea locului în timp ce Simon imi turna încă un pahar de cava, și asta înainte de ora zece dimineața. Huzur însemna să am timp să mă plimb singură prin micile prăvălii de familie din Nerja și să cotrobăi prin coșurile cu dantelărie. Huzur însemna să explorez peșterile din apropiere împreună cu Simon, pierzându-ne în culorile de sub pământ. Huzur însemna să îl privesc pe Simon agățat de un perete stâncos, în căutarea unui alt sprijin pentru picior. Am pomenit de bustul gol?

Și huzur însemna, cu siguranță, să petrec fiecare noapte în acel pat cu Simon. Țsta da lux, nu-l găsești în orice ofertă de vacanță. Dădeam târcoale bazei următoare, tachinându-ne unul pe altul cu mici atingeri prin lenjerie. Eram oare ridicoli să așteptăm ultima noapte în Spania pentru a consuma acest „lucru”? Probabil, dar cui îi păsa? Într-o noapte a petrecut aproape o oră sărutându-mi fiecare centimetru al picioarelor, iar eu cam tot atât într-o conversație cu buricul lui. Pur și simplu... ne bucuram unul de altul.

Dar cu această bucurie venea și o anumită cantitate de, cum să-i spun... energie nervoasă?

Acasă, în San Francisco, fuseserăm angajați luni de zile într-un fel de preludiu. Dar în momentul ăla, acolo? Adevăratul preludiu? Era de necrezut. Trupul meu era atât de armonizat cu al lui încât știam cu câteva secunde înainte că o să intre în cameră, să mă sărute sau să mă atingă. Aerul dintre noi era încărcat de atâta electricitate sexuală, că am fi putut să luminăm tot orașul. Atracție sexuală? Presentă. Frustrare sexuală? În urcare și pe punctul de a deveni critică.

O, la naiba! O s-o spun. Eram înfierbântată rău.

Motiv pentru care, după ce ne-am petrecut după-amiaza în peșteri, ne-am trezit că ne sărutăm ca nebunii în bucătărie. Eram amândoi puțin obosiți și de-abia așteptam să încerc superba mașină de gătit Viking. Pregăteam legumele pentru grătar și niște orez cu șofran, când a venit

de la duș. Mi-e aproape imposibil să descriu ce-am văzut: tricou alb, blugi decolorați, picioare desculțe. Își freca părul cu un prosop. A zâmbit și am început să văd dublu. Literalmente nu mai eram în stare să-l văd prin ceața de dorință care m-a învăluit în acel moment. Aveam nevoie să îmi pun mâinile pe trupul lui și trebuia să se întâmple imediat.

— Mmm, miroase bine. Vrei să aprind focul pentru grătar? a întrebat, venind către mine.

A rămas în spatele meu, la doar câțiva centimetri distanță și ceva s-a declanșat.

M-am întors și am simțit un gol în stomac la vederea lui. I-am pus mâna pe piept, simțindu-i forța mușchilor și căldura pielii prin țesătura de bumbac. Rațiunea mi-a făcut pa-pa cu mâna și totul a devenit pur fizic. O mâncărime care trebuia scărpinată, scărpinată și iar scărpinată. Mâna mi-a alunecat pe ceafa lui și l-am tras mai aproape. Buzele mi s-au zdrobit de ale lui, nevoia mea intensă de el se revărsa în gura lui și prin mine, adânc, până în vârful picioarelor. Picioare care și-au azvârlit șlapii și au început să se frece fără rușine de picioarele lui. Trupul meu avea nevoie să simtă piele, orice piele, și avea nevoie în clipa aia.

A răspuns cu săruturi la fel de înfocate și i-am simțit mâinile pe talia mea. L-am întors rapid și l-am lipit de blat.

— Jos! Dă-ți tricoul jos, acum! am murmurat între săruturi.

Tricoul a zburat numaidecât și mi-am lipit corpul de al lui, oftând.

Încercam, în același timp, să-l îmbrățișez și să mă cațăr pe el, dorința gonindu-mi prin vene ca un marfar. Am dus mâna între noi și l-am pipăit prin blugi. Ochii lui mi-au prins privirea și s-au încrucișat puțin. Eram pe calea cea bună. Simțindu-l că se întărește sub degetele mele, m-a cuprins deodată nevoia copleșitoare de a-l avea. În gură.

— Hei, Cămășuță, ce te-a apucat... O, Doamne...

Mișcându-mă instinctiv, i-am deschis fermoarul și m-am lăsat în genunchi înaintea lui. Pulsul mi s-a accelerat și cred că sângele a început să-mi fiarbă când l-am văzut. Am inspirat cu un șuierat – blugii decolorați trași în jos doar atât cât să dea la iveală acea priveliște glorioasă.

Simon nu avea nimic pe dedesubt. *Binecuvântează, Doamne, America!*

Voiam să fiu blândă, voiam să fiu delicată și dulce, dar îl doream prea tare. Am ridicat privirea la el – avea ochii înnourăți, dar intenși. Și-a coborât mâinile și mi-a dat părul la o parte din ochi. I le-am luat și i le-am pus înapoi pe blat.

— O să vrei să te ții bine pentru asta, l-am avertizat.

A scos un geamăt delicios și, făcând ce i s-a spus, s-a lăsat puțin pe spate. Și-a împins șoldurile înainte, cu ochii la mine. Mereu la mine.

Buzele mele au tors când i-am strecurat lungimea în gură. Capul i s-a lăsat pe spate când l-am mângâiat cu limba. Pura plăcere de a face asta, plăcerea absolută de a-i simți reacția era suficientă ca să-mi pierd mințile. L-am scos afară, mușcând puțin cu dinții pielea sensibilă, făcându-l să se țină și mai bine de marginea blatului. I-am tras blugii mai jos, ca să am acces mai bun la pielea lui caldă. Sărutându-i vârful, mi-am ridicat mâinile și l-am mângâiat. Era perfect, neted și întins, și l-am luat din nou și din nou și din nou. Mă simțeam amețită, îmbătată de mireasma lui, de el în mine.

Mi-a șoptit numele iar și iar, vorbele curgând precum ciocolata topită, inundându-mi creierul și făcându-mă să-i dedic fiecare simț lui, numai lui. Am continuat, înnebunindu-l, înnebunind, lingând, sugând, gustând, huzurind în nebunia care era acest act savuros. Să-l am acolo, în felul ăsta, era însăși definiția huzurului.

S-a întărit și mai mult și mâinile lui au revenit la mine, încercând să mă facă să mă retrag.

— Caroline, o, Caroline, sunt... tu... prima... tu... o... Doamne... tu, Caroline, s-a bâlbâit.

Din fericire, eram capabilă să traduc. Voia să capăt și eu ceva. Ce nu înțelegea era că acel abandon total îmi dădea tot ce aveam nevoie. L-am eliberat doar pentru o clipă, pentru a-i pune mâinile înapoi pe blat.

— Nu, Simon. Tu.

L-am luat adânc din nou, simțind cum îmi lovește gâtul, în timp ce mâinile mele se ocupau cu ce nu putea face gura. Șoldurile i s-au mișcat o dată, și încă o dată, și cu un geamăt și cel mai delicios geamăt pe care l-am auzit vreodată, Simon a juisat. Și-a aruncat capul pe spate, a închis ochii și și-a dat drumul.

A fost minunat.

Peste câteva momente, prăbușit lângă mine pe podeaua bucătăriei, a oftat mulțumit.

— Doamne-Dumnezeule, Caroline. A fost... neașteptat.

Am chicotit, aplecându-mă să îl sărut pe frunte.

— Nu m-am putut controla. Arătai prea bine și... ce să zic... m-a luat valul.

— Am văzut. Deși nu cred că e corect, eu sunt cumva expus aici și tu ești complet îmbrăcată. Am *putea* remedia asta foarte rapid însă, a zis și a tras de șiretul pantalonilor mei.

L-am oprit.

— Întâi de toate, nu ești *cumva* expus, ești grămadă pe podea și îmi place. Iar aici nu a fost vorba de mine, deși trebuie să recunosc că mi-a plăcut enorm.

— Prostuțo, vreau să îți placă și mai mult, a insistat, trecându-și degetele de-a lungul marginii pantalonilor mei, dezmierdându-mi pielea.

Emoțiile au început să danseze flamenco, cerând mai mult timp – mai mult timp! Nu eram gata! CJ a mai răsturnat, furioasă, câteva lucruri.

— Nu, nu, nu în seara asta. Vreau să-ți gătesc ceva bun. Lasă-mă să mă ocup puțin de tine. Nu pot să fac doar atât?

L-am îndepărtat mâinile de diavol și i le-am sărutat.

Mi-a zâmbit, cu părul ciufulit și cu un zâmbet tont încă pe față. A oftat resemnat și a dat din cap. Am dat să mă ridic de pe podea, dar m-a prins de talie și m-a tras înapoi jos.

— Doar o vorbă, înainte de a mă lăsa – cum ai spus? – grămadă pe podea?

— Da, dragul meu? am întrebat, câștigând o ridicare din sprânceană.

— Dacă e vorba de bazele alea, aș spune că tocmai am sărit peste câteva întâlniri, nu?

— Așa se pare, am râs și l-am bătut ușor pe cap.

— Atunci cred că este corect să te avertizez... Măine seară? Ultima ta noapte în Spania? a zis, cu ochii sclipitori în penumbră.

— Da? am șoptit.

— Voi încerca să fur ultima bază.

Am zâmbit.

— Nu fi prostuț, Simon, despre ce furat vorbești, Simon? Ești invitatul meu, am tors, sărutându-l apăsat pe buze.

Mai târziu în acea noapte, cum stăteam cuibărită în Simon, CJ a început să se pregătească. Iar Creierul și Șira spinării și-au început incantația: O... O... O... Cât despre Bang? Ei bine, știam unde e, presat de Șira spinării.

Inima zbura în continuare, dar descria cercuri din ce în ce mai apropiate de casă. Totuși, încă o entitate începea să se afirme, încercând să le influențeze pe celelalte. Îmi umbrea visele cu șoaptele ei.

Salut, Emoții.

Somnul mi-a fost, categoric, ciomăgar.

Capitolul 18

— Dintotdeauna ai vrut să fii fotograf?

— Poftim? Ce-ți veni? a răs Simon, lăsându-se pe spate pe scaun și privindu-mă peste marginea cunii de cafea.

Ne bucuram de un mic dejun leneș în ultima mea zi în Spania. Cafea neagră, prăjiturele cu lămâie, fructe de pădure proaspete, frișcă și o bucată de țarm însorit. Purtam cămașa lui Simon și un zâmbet și mă simțeam ca în paradis. Emoțiile păreau foarte departe în acea dimineață.

— Zău, am insistat. Chiar ți-ai dorit mereu să faci asta? Pari, ești foarte concentrat când lucrezi. Te pasionează cu adevărat, nu-i așa?

— O, da. Adică, e o meserie și are momentele ei monotone, dar da, mă pasionează cu adevărat. Dar nu am avut întotdeauna asta în cap. De fapt, aveam alte planuri, mi-a răspuns, cu o umbră pe chip.

— Ce înseamnă asta?

— Multă vreme am crezut că o să-l urmez pe tata în afaceri.

A oftat, cu un zâmbet trist.

Mi-am strecurat mâna într-a lui fără să-mi dau seama. Mi-a strâns-o și a sorbit din nou din cafea.

— Știai că Benjamin a lucrat pentru tata? m-a întrebat. Tata l-a angajat imediat ce a terminat școala, l-a îndrumat, l-a învățat totul. Când Benjamin a vrut să meargă pe cont propriu, ai fi crezut că tata o să se supere, dar a fost foarte mândru de el.

— E cel mai bun, am spus zâmbind larg.
— Să nu crezi că nu știu că sunteți toate nebune după el. Sunt conștient.

— Nu suntem prea discrete.

— Parker Financial Services se extinsese, devenise o firmă cu adevărat importantă, și tata voia să lucrez cu el după ce terminam colegiul. Nici prin gând nu-mi trecea să plec din Philadelphia. Ar fi fost o viață grozavă: să lucrez cu tata, country club, casă mare în suburbii. Cine nu și-ar fi dorit asta?

— Păi...

Ce descria el era o viață idilică, în mod sigur, dar parcă nu era genul lui Simon.

— La liceu am făcut fotografii pentru ziarul școlii – știi cum e, orice activitate suplimentară dă bine la CV. Dar am observat că îmi place, chiar dacă aveam de pozat, să zicem, un meci de hochei de câmp feminin. Adică, *chiar* îmi plăcea. Dar mă gândeam la fotografiat ca la un hobby, nu ca la o carieră. Cu toate astea, părinții m-au susținut, mama mi-a luat un aparat de fotografiat pentru Crăciun în acel an – în anul în care...

S-a oprit și și-a dres glasul.

— Oricum, după tot ce s-a întâmplat cu mama și tata, Benjamin a venit la Philadelphia pentru, ăăă, pentru înmormântare. A rămas o vreme, a pus lucrurile în ordine, știi. Era executorul testamentului părinților mei. Dar trebuia să se întoarcă până la urmă pe Coasta de Vest și, ce să zic, ideea de a rămâne singur în Philadelphia nu mă atrăgea. Așa că, pe scurt, m-au primit la Stanford, am început să studiez foto-jurnalismul, am avut noroc să prind niște stagii grozave și uite așa am ajuns în branșa asta, a încheiat, luând o îmbucătură din prăjitură.

— Și îți place la nebunie, am zis zâmbind.

— Îmi place la nebunie, a confirmat.

— Ce s-a întâmplat cu firma tatălui tău? Parker Financial? am întrebat, culegând din castron niște fructe de pădure.

— Benjamin a preluat o parte dintre clienți pentru o vreme și, în timp, a închis afacerea. Activele mi-au fost transferate mie, conform testamentului, și el le administrează.

— Activele?

— Da. Nu ți-am spus, Caroline? Sunt plin de bani.

Și-a întors privirea către mare.

— Știam eu că trebuie să existe un motiv pentru care pierd vremea cu tine, am glumit și i-am reumplut cana de cafea.

— Serios. Plin de bani.

— Ei, hai, acum chiar faci pe grozavul, am spus, încercând să risipesc atmosfera încărcată care se instalase la masă.

— Am zis să te previn, oamenii se poartă ciudat când vine vorba de bani.

— Bine, când ajungem acasă, cumpără blocul și instalează un jacuzzi pe palier, am glumit și am câștigat un mic zâmbet.

Am stat și ne-am uitat unul la altul, adânciți în gânduri. Făcuse atât de multe lucruri de unul singur. Nu era de mirare că-mi părea întotdeauna puțin pierdut. Mereu pe drum, fără să se lege de cineva, fără să aparțină cuiva – putea fi atât de simplu? Să fi fost motivul pentru care își făcuse haremul? Pentru că nu suporta să mai piardă pe cineva? Ce-ar zice Freud despre asta?

Freudiană sau nu, era o explicație. Era atras de mine, fusese atras de mine de la început. Dar care era diferența în clipa aia? În mod clar fusese atras și de toate celelalte femei. *Nicio presiune, Caroline... Mai bine schimbăm subiectul.*

— Nu-mi vine să cred că plec mâine. Am impresia că de-abia am sosit.

Cu coatele pe masă, m-am aplecat către Simon. A zâmbit, observând probabil modul meu nu prea subtil de a devia conversația. Dar pare recunoscător.

— Păi, rămâi. Rămâi cu mine. Mai stăm câteva zile aici și apoi cine știe? Unde mai vrei să mergi?

— Pfff. Ai uitat că plec pentru că n-am găsit alt zbor de întoarcere? Și, oricum, luni trebuie să fiu înapoi la muncă, odihnită. Jillian mă așteaptă cu o listă de sarcini lungă de un kilometru.

— O să înțeleagă. Nu rezistă ea la o poveste romantică bună. Haide. Rămâi cu mine. Te indes în bagajul de mână la întoarcere.

Ochii i-au licărit peste cana de cafea.

— În bagajul de mână, grozav. Și asta avem noi, o poveste romantică? Nu ar trebui să mă îmbrățișezi pe plajă? Și să-mi sfășii corsetul?

Mi-am pus picioarele goale în poala lui și el a profitat imediat apucându-se să mi le maseze între mâinile calde.

— Ai noroc, sunt un mare sfâșietor de corsete. La o adică, cred că aș putea face rost de un costum de pirat, dacă te atrage.

— Chiar a fost o poveste romantică, nu-i așa? Dacă mi-o spunea cineva, mă îndoiesc că aș fi crezut-o, am reflectat, luând, cu un suspin, ultima îmbucătură.

— De ce nu? E chiar atât de ciudată?

— Câte femei s-ar duce de bunăvoie în Europa cu un bărbat care le-a bocănit în perete săptămâni întregi?

— Ai dreptate, dar câți vecini ar pune toată muzica aia grozavă prin perete și câți știu să facă – citez – „cele mai bune chifteluțe din lume”?

— Ei, da, presupun că m-ai cam făcut să las garda jos cu Glenn Miller.

M-am lăsat pe spate pe scaun, desfătându-mă cu lucrurile delicioase pe care le făcea picioarelor mele încălțate în șosete. Șosete pe care mi le însușisem din partea lui de cameră.

— Ai lăsat garda jos, hm? a zâmbit încrezut, aplecându-se către mine.

— Ah, mai taci.

I-am împins capul, zâmbind larg. Lăsasem garda jos? Absolut. Și avea să coboare și mai jos ceva mai târziu, în acea seară.

Acest gând m-a făcut să îmi pierd toată stăpânirea și zâmbetul mi-a devenit ezitant. Emoțiile se instalaseră ca la ele acasă și îl împingeau

afară pe Creier, invadând orice gând aș fi avut despre mult așteptata noapte. Eram pregătită. Dumnezeu știe că eram cât se poate de pregătită, dar aveam și un trac înfiorător. O urma să revină, corect? Aveam trac – am mai spus asta?

— Cum stai cum munca? Ți-a rămas mult pentru mâine? l-am întrebat, schimbând din nou subiectul.

Ca întotdeauna când era vorba despre munca lui, ochii i s-au luminat. Mi-a descris fotografiile pe care le mai avea de făcut apeductului roman din oraș.

— Mi-ar fi plăcut să facem scufundări. Ce păcat că nu mai e timp, am spus încruntată.

— Încă un motiv pentru care ar trebui să rămâi aici, cu mine, a zis, imitându-mi, exagerat, mișcarea sprâncenelor.

— Ei, unii dintre noi au de respectat un program de lucru. Trebuie să ajung acasă!

— Acasă, mda. Cred că îți imaginezi cum o să sară pe noi când ajungem acasă. Toată lumea o să vrea să știe ce s-a întâmplat între noi, a spus serios.

— Știu. Ne descurcăm noi.

M-am înfiorat la gândul interogatoriului la care aveau să mă supună fetele, ca să nu mai pomenesc de Jillian. Mă întreb dacă la un sex oral în bucătărie se gândise atunci când îmi spusese „Ai grijă de el în Spania“.

— Noi?

— Poftim? Noi ce? am întrebat.

— Aș putea fi „noi“ cu tine, a zâmbit.

— Nu suntem deja?

— Ei, suntem, dar suntem „noi“ în vacanță. Altceva e să fim „noi“ acasă, în lumea reală. Știi cum sunt eu mereu pe drum, s-ar putea să ne afecteze „noi“-ul, a spus, cu sprâncenele îmbinate.

— Liniștește-te. Știu că ești mereu pe drum. Sunt pe deplin conștientă. Adu-mi lucruri drăguțe din locuri îndepărtate și n-ai probleme cu mine, i-am spus, bătându-l ușor pe mână.

— Lucruri drăguțe – pot să fac asta. Garantat.
 — Pentru că veni vorba, unde mai pleci?
 — Stau acasă câteva săptămâni și apoi o iau spre sud.
 — Sud? Gen Los Angeles?
 — Nu, ceva mai la sud.
 — San Diego?
 — Mai pune.
 — Unde te duci?
 — Promiți că n-o iei razna?
 — Hai, dă-i drumul, Simon.
 — În Peru. În Anzi. Mai exact, Machu Picchu.
 — Ooo, nu pot să cred. Te urăsc în mod oficial. Eu stau în San Francisco și le decorez bogătașilor brazii de Crăciun și tu te duci la Machu Picchu?

— Să-ți trimit o carte poștală?

Arăta ca un copil care încearcă să scape după ce a făcut o boro-boață.

— În plus, nu știu de ce te plângi. Îți iubești munca, Caroline. Nu-mi spune că nu.

— Mda, o iubesc, dar în clipa asta aș vrea s-o iau și eu către sud, am pufnit, trăgându-mi picioarele din poala lui.

— Păi, dacă vrei s-o iei către sud, am o idee...

I-am astupat gura cu mâna.

— Nici vorbă, amice. Nu-ți machu-iesc picchul acum. Nț, am declarat ferm, fără să clintesc când a început să îmi sărute cu gura deschisă palma.

N-am clintit niciun pic...

— Caroline, a șoptit în palma mea.

— Da?

— Într-o zi, a început, îndepărtându-mi mâna și depunând mici săruturi pe partea interioară a brațului meu, într-o zi (sărut) promit (sărut, sărut) să te duc (sărut) și să te curtez (sărut, sărut) în Peru, a sfârșit.

Îngenuncheat în fața mea, a trecut la umăr și, dând țesătura la o parte, a zăbovit pe claviculă.

Buzele lui mă făceau să mă înfiorez toată.

— Vrei să îmi faci curte în Peru? am întrebat, cu o voce stridentă care nu l-a păcălit nicio clipă.

Știa foarte bine ce efect are asupra mea.

— Exact.

Degetele lui mi s-au încurcat în păr și mi-au adus gura lângă a lui. Am încercat o secundă să gădesc ceva care să rimeze cu „exact“, dar am renunțat și l-am sărutat din toată ființa mea. Și ne-am îmbrățișat pe terasă, în fața mării. Care era... albastră. Ca un safir...

Toată săptămâna văzusem că orașelul se pregătește de sărbătoare. În seara aceea începea un festival, parcă în cinstea plecării mele. Ne duceam să luăm cina într-un loc mai rafinat decât cele în care fusese-răm până atunci. Descoperisem că Simon și cu mine aveam multe gusturi asemănătoare. Îmi plăcea să mă pun la patru ace din când în când, dar de obicei preferam locurile mici, fără pretenții, și el la fel. În seara aia însă mergeam la un restaurant elegant și poate puțin la festival după aceea. Era o seară specială și nu într-un singur fel.

Se zice că un soldat care și-a pierdut un picior în luptă simte uneori junghiuri în acel picior – o așa-numită „durere-fantomă“. Eu mi-am pierdut O-ul în luptă, în bătălia de la Cory Weinstein – amoretzul-mitralieră – și mă resimțeam încă. Asta înseamnă că nu simțeam absolut nimic. Dar se vedea o luminiță la capătul tunelului. Simțisem junghiuri ale O-ului fantomă toată săptămâna și îl așteptam cu nerăbdare să revină în acea seară. *Întoarcerea lui O*. Desigur că în capul meu arăta ca titlul unui film de acțiune, dar, sincer, dacă chiar era să revină, aveam să-l scriu cu majuscule.

Pentru că aceea, dragi fani, era seara cea mare. Nu aș vrea să mă repet, dar trebuie spus că eram absolut pregătită pentru Bang.

Trecându-mi degetele prin păr încă o dată, am observat că soarele puternic îmi accentuase nuanța naturală de miere. Mi-am netezit poalele rochiei din pânză albă, puțin bufante, pe care o asortasem cu bijuteriile turcoaz pe care le cumpărasem din oraș și sandalele din piele de șarpe. Era ținuta cea mai elegantă de săptămâna aceea și – dacă făceam abstracție de trac – mă simțeam destul de bine. Am aruncat o ultimă privire în oglindă, observând că am obrajii îmbujorați, și nu de la fard.

M-am dus în bucătărie. Puteam să beau un pahar cu vin cât timp îl așteptam pe Simon. În timp ce turnam cava, l-am văzut pe terasă, cu fața la mare. Am zâmbit când am observat că, pe lângă pantalonii kaki, avea pe el o cămașă albă. Eram asortați. Tocurile mi-au țâcănit pe piatră când m-am dus pe terasă. S-a întors cu fața către mine și s-a rezemat de balustrada din fier forjat. Fotograf fiind, era conștient în mod instinctiv de imaginea pe care o crea, sunt sigură. Ori de câte ori se apleca pe spate, revărsa sex. Speram doar să nu se reverse în calea tocurilor mele... sexul putea fi alunecos.

I-am oferit din vinul meu și m-a lăsat să-i duc paharul la buze. A sorbit încet, cu ochii la mine. Când am retras paharul, m-a înconjurat repede cu un braț, m-a tras la pieptul lui și m-a sărutat apăsat. Avea gust de vin.

— Arăți... bine, a șoptit, lăsându-mi buzele în pace și lipindu-și gura sub urechea mea.

Barba lui de trei zile pe pielea mea crea o senzație fantastică.

— Bine? am întrebat.

Am înclinat capul, încurajându-l în ceea ce făcea.

— Bine. Îmi vine să te mănânc, a șoptit, mușcându-mă ușor de gât.

— Uau, a fost tot ce am reușit să articulez.

L-am luat de gât și m-am pierdut în îmbrățișarea lui.

Soarele începea să apună, aruncând împrejur o strălucire caldă, înroșind cerul, aprinzând ruginiul teracotei, înmuindu-ne în aur. Valurile se spărgeau de țărnul stâncos de sub noi; pe limbă simțeam sarea din aer. Lipită de Simon, m-am abandonat simțurilor. Trupul lui, tare și

cald, părul lui ciufulit atingându-mi obrazul, căldura balustradei pe șold. Fiecare părticică a corpului meu ardea în așteptarea plăcerii pe care, cu siguranță, avea să mi-o aducă.

— Ești gata? a întrebat, cu glasul puțin răgușit.

— N-ai idee, am murmurat.

Și apoi Simon m-a dus în oraș.

După ce îmi testase limitele cu sărutările lui pe terasă, mă adusesese, literalmente, la limită. Eram într-un restaurant așezat deasupra mării, lucru nu chiar atât de neobișnuit într-un oraș de coastă. Dar, dacă localurile mici pe care le frecventaserăm în acea săptămână aveau farmecul lor, acela era un restaurant prin excelență romantic. Romantismul era servit pe tavă acolo. Era prezent în vin, în tablourile de pe pereți, pe podeaua de sub picioare și, dacă cumva îl ratai, nu aveai cum să nu îl simți în aer. Dacă îmi îngustam ochii, vedeam cuvântul „romantism” purtat de briza mării intrată prin fereastră... Trebuia să îi îngustez bine, dar era acolo, jur.

Ferestrele din podea până în tavan erau deschise, lăsând să intre aerul sărat, și sute de luminițe sclipeau în paharele de cocteil. Toate mesele erau îmbrăcate în alb, iar pe ele se găseau vase cu dalii în nuanțe bogate de roșu, stacojiu și fucsia. Mici luminițe de Crăciun răsucite pe grinzile de lemn de pe tavan scaldau locul într-un ton sepia magic. În acel restaurant nu erau copii, nici mese pentru șase persoane. Nu, locul era plin de îndrăgostiți, vechi și noi.

Stăteam înghesuiți unul lângă altul la barul de mahon, beam vin și așteptam să se elibereze masa pe care o rezervaserăm. Simon m-a luat pe după mijloc, revendicându-mă tăcut și prompt.

Barmanul ne-a pus în față, pe tejghea, un platou cu stridii translucide, intercalate cu felii de lămâie. Simon m-a întrebat din ochi, eu am încuviințat, el a stors lămâia și, mișcându-și erotic degetele puternice și elegante, a scos una din cochilie și mi-a adus-o, înfiptă într-o furculiță mică, la gură.

— Gura mare, Cămășuță, m-a invitat, iar eu m-am conformat.

Rece, proaspătă, am simțit-o ca pe o năvală de apă de mare în gură. Simon și-a luat și el o stridie și a dat-o pe gât bărbătește, lingându-și buzele. Acel mic balet culinar era aproape pornografic. Mi-a făcut cu ochiul și mi-am îndepărtat privirea, nedorind să-l las să vadă cât de excitată sunt. Întreaga zi fusese un bulgăre gigantic de tensiune sexuală, iar arderea înceată se transforma într-un foc mistuitor. A mai înghițit repede două și, văzându-l cum se linge pe buze, am simțit nevoia stringentă de a-l ajuta. Fără pic de rușine, am închis distanța dintre noi și l-am sărutat apăsat.

A zâmbit surprins, dar mi-a întors sărutul cu aceeași intensitate. Dulceața și tandrețea care se marinaseră între noi toată săptămâna se transformaseră într-o dorință arzătoare de a ne atinge, de a ne atinge chiar în clipa aceea. M-am întors cu totul către el, cu picioarele adăpostite între ale lui. Cu vârfurile degetelor mi-a mângâiat pielea de sub tivul rochiei. Ne sărutam, rupti de lume, ne sărutam ca la Hollywood. Un sărut lent, umed, pasionat. Am înclinat capul ca să-l pot săruta mai adânc și limba mi-a alunecat pe limba lui, conducând și lăsându-l să conducă. Avea gust de zahăr și de sare și de lămâie și de-abia m-am abținut să-l apuc de cămașă și să-i fac felul chiar acolo, pe tejgheaua barului – dar, elegant, ca o doamnă, să fie clar.

Cineva își dregea glasul – am deschis ochii și am văzut safirele lui fascinante și apoi o gazdă stingherită.

— Scuzați-mă, señor, masa dumneavoastră este gata, a zis, cumva întrebător, ferindu-și ochii de manifestarea noastră din restaurantul lui foarte romantic, dar public.

Cred că am suspinat puțin când Simon și-a retras mâinile de pe picioarele mele și mi-am întors scaunul ca să mă pot ridica. Mi-a luat mâinile și m-a tras în sus, zâbind insolent când a văzut că mă elatin puțin pe picioare. I-a adresat un zâmbet larg barmanului.

— Stridiile, amice, stridiile.

Am pornit către masa noastră. Mă gândeam să-i dau o replică acide, dar am observat că se aranjează discret. Aha, deci nu eram singura care simțea arsura...

Mi-am înghițit remarca și am zâmbit senin, coborându-mi privirea doar cât să îi arăt că știu. Am ajuns la masă și Simon mi-a tras scaunul. Așezându-mă, l-am atins ca din întâmplare cu mâna, simțindu-l tare. L-am auzit șuierând și am zâmbit în sinea mea. Tocmai voiam să încerc atingerea numărul doi, când mi-a luat mâna și s-a lipit de mine. Mi s-a tăiat răsufierea când am simțit că se întărește și mai mult.

— Poate că ar trebui să-ți spun Cămășuță obraznică? a murmurat răgușit la urechea mea.

Am închis ochii și am încercat să îmi recapăt stăpânirea. Simon s-a așezat în fața mea, zâmbind drăcește. Chelnerul se agita în jurul nostru, îndreptând șervetele și prezentându-ne meniul, însă eu aveam ochi doar pentru Simon, sigur pe el și frumos, la un pas de mine. Cina aceea avea să dureze o veșnicie.

• • •

Cina chiar a durat o veșnicie, dar pe cât de mult jinduiam să fiu din nou singură cu Simon, pe atât doream ca seara aceea să nu se sfârșească niciodată. Ni s-a servit o paella minunată, în stil marin, cu creveți, bucăți de homar, chorizo și mazăre. Fusesse preparată în modul tradițional, iar tava simplă făcuse ca orezul cu șofran de pe fund să devină crocant și delicios în toate sensurile cuvântului. Terminaserăm o sticlă de rosé și sorbeam leneși din păhărelele de Ponche Caballero, un coniac spaniol cu note de portocală și scortişoară.

Mi-am plimbat băutura aromată prin gură. Simțeam o căldură plăcută și o ameteală și mai plăcută. Nu era beție, ci doar starea aia în care deveneam super-conștientă de tot ce mă înconjura și găseam totul foarte senzual: felul în care îmi aluneca băutura pe gât, senzația produsă de piciorul meu lipit pe sub masă de piciorul lui Simon, felul în care trupul meu începuse să vibreze. Se părea că întreaga populație ieșise în acea seară, în dispoziție de sărbătoare, în așteptarea festivalului din centrul orașului. În aer se simțea o energie puțin sălbatică. M-am lăsat

pe spătarul scaunului, mângâindu-l pe Simon cu vârful degetului mare de la picior. Aveam un zâmbet prostesc pe față.

— Am mâncat paella făcută de tine, a zis deodată.

— Poftim?

— La lacul Tahoe, mai ții minte? Ne-ai gătit paella.

— Da, da, așa e. Nu ca paella asta, dar n-a fost rea nici a mea, am spus zâmbind. Mă gândeam la noaptea aceea. Din câte îmi aduc aminte, am dat gata și o cantitate bunicică de vin.

— Da, am mâncat paella și am băut vin, i-am combinat pe ceilalți și apoi m-ai sărutat.

— Da, așa a fost, am zis roșind.

— Și apoi m-am comportat ca un măgar, a continuat, roșind și el.

— Într-adevăr, l-am aprobat cu un zâmbet.

— Știi de ce, nu? Adică, trebuie să știi că, ei bine, te doream. Știi asta, nu?

— Era înfipt în piciorul meu, Simon. Așa că, da, știu foarte bine. Am râs, încercând să nu fac mare caz, deși îmi aminteam cum mă simțisem când ieșisem din jacuzzi și fugisem în casă.

— Caroline, fii serioasă.

— Sunt foarte serioasă – chiar mi se înfipsese în picior. Am râs iar, ceva mai slab de data asta.

— În noaptea aia? Doamne, ar fi fost atât de ușor, știi? În clipa aia nici măcar nu mi-a fost clar de ce am pus stop. Cred că știam doar că...

— Ce știai? l-am îndemnat când s-a oprit.

— Cu tine, știam că ar fi totul sau nimic.

— Totul?

— Totul, Caroline. Te vreau cu totul. Atunci, la Tahoe? Ar fi fost grozav, dar prea devreme.

S-a aplecat peste masă și mi-a luat mâna.

— Acum, suntem aici, a zis, ridicându-mi mâna la gura lui.

Mi-a sărutat degetele și apoi mi-a deschis palma și a depus un sărut umed drept în mijloc.

— Acum am avut timp s-o luăm pe îndelete, a adăugat, sărutându-mi încă o dată mâna.

— Simon?

— Da?

— Mă bucur că am așteptat.

— Și eu.

— Dar nu cred că mai pot aștepta.

— Slavă Domnului.

A zâmbit și i-a făcut semn chelnerului.

Râzând ca niște adolescenți, am plătit nota și am urcat pe deal către mașină. Festivalul era în plină desfășurare; pe străzi, oamenii dansau. Toată efervescența aia și coniacul le-au făcut pe Emoții să fugă și să se ascundă adânc înăuntrul meu, unde CJ și Bang le-au amenințat că le dau o bătaie soră cu moartea dacă nu se astâmpără. CJ și Bang – suna ca un duet hip-hop...

Am ajuns la mașină, am dat să deschid portiera, când am fost luată pe sus de un foarte pasional domn Parker. Cu ochii în flăcări, m-a lipit de mașină. Mâinile îi alergau frenetic pe pielea mea, prin părul meu, pretutindeni. Una dintre ele mi s-a strecurat pe sub rochie, mi-a apucat coapsa și mi-a tras-o peste șoldul lui. Am gemut – eram gata să mă dăruiesc lui, trup și suflet.

Dar, cu un efort, l-am oprit, trăgându-l de păr și făcându-l să geamă la rândul lui.

— Du-mă acasă, Simon, am șoptit, sărutându-l încă o dată pe buze. Și, te rog, condu rapid.

Chiar și Inima părea încântată, plutind în jurul nostru. Cânta mai tare ca niciodată, dar cântecul era mult mai indecent.

Capitolul 19

Mi-am privit reflexia din oglindă, încercând să mă văd cu obiectivitate. Când eram copil, în special în acei încântători primi ani ai adolescenței, mă vedeam foarte diferit. Vedeam un păr blond spălăcit, o piele ternă. Vedeam niște ochi verzi neinteresanți și genunchi proeminenți care fragmentau picioarele subțiri, ca niște picioroange. Vedeam un nas cârn și o buză de jos care arăta de parcă stătea să cadă.

Într-o zi, când aveam vreo cincisprezece ani, bunica mi-a spus că arăt bine în rochia roz pe care o purtam, că se potrivește cu pielea mea. Am contrazis-o imediat.

— Mulțumesc, bunico, dar am dormit trei ore azi-noapte și arăt oricum, numai bine nu. Obosită și palidă, mai degrabă.

Mi-am dat ochii peste cap așa cum fac adolescentele, dar bunica m-a luat de mână.

— Caroline, draga mea, primește întotdeauna un compliment. Ia-l așa cum ți-a fost adresat. Voi, fetele, imediat răstălmăciți tot ce auziți. Spune mai bine „mulțumesc” și treci mai departe, mi-a zis, cu blândețea și înțelepciunea care îi erau caracteristice.

— Mulțumesc, i-am răspuns zâmbind și mi-am făcut de lucru cu sosul pentru spaghete, întorcându-mi fața ca să nu vadă că roșisem.

— Voi, adolescentele, vă subestimați tot timpul, a continuat bunica. Zău, mi se rupe inima. Ești exact cum trebuie să fii, Caroline. Nu uita niciodată. Și dacă cineva zice altfel, să știi că vorbește tâmpenii.

Vocea i-a coborât puțin la ultimul cuvânt. Bunica avea o listă de cuvinte urâte și foarte urâte, iar „tâmpenie“ se încadra în cea de-a doua categorie.

A doua zi, la școală, i-am spus unei prietene că îi stă bine părul, iar reacția ei a fost să și-l ciufulească dezgustată.

— Glumești? Nici n-am avut timp să îl spăl azi.

Chiar și așa, arăta fantastic.

Mai târziu, după ora de sport, am văzut, în vestiar, că altă colegă își pune gloss pe buze. M-am gândit să repet experiența.

— Drăguță nuanță. Cum se numește? am întrebat-o.

— „Tartă cu mere“, dar îmi stă oribil. Doamne, nu mi-a mai rămas pic de bronz de astă-vară.

Bunica avea dreptate. Fetele chiar nu știu să primească un compliment. N-o să mint și să spun că, după asta, ca prin minune, nu am mai avut zile în care mi-a stat prost părul sau am ales un ruj nepotrivit. Dar am făcut un efort conștient să văd binele înainte de rău și să mă evaluez obiectiv. Cu bunăvoință. Și, pe măsură ce corpul continua să mi se transforme, am devenit din ce în ce mai conștientă de unele trăsături la care puteam să mă uit pozitiv, nu negativ. Nu m-am considerat niciodată Miss Univers, dar știam că nici rea nu sunt.

Privindu-mă în oglinda din baie, știind că Simon mă așteaptă, mi-am făcut timp pentru un mic inventar.

Păr blond spălăcit? Nu era spălăcit deloc. Era auriu și luminos, puțin ondulat de la sarea la care fusese expus toată săptămâna. Piele ternă? Nici pomeneală. Era bronzată frumos și, dacă mi-e permis să spun, puțin strălucitoare. Mi-am trimis o otheadă, abținându-mă să râd. Buza de jos arăta puțin bosumflată, cât să îl prindă pe Simon și să nu îi mai dea drumul. Iar picioarele pe care le zăream pe sub dantela care-mi acoperea coapsele? Ei bine, nu mai arătau ca niște picioroange. De fapt, cred că aveau să fie destul de spectaculoase încolăcite în jurul lui Simon...

Mi-am netezit părul încă o dată. Așteptam cu nerăbdare și emoție noaptea. Veniserăm acasă în goană, ne smulseserăm practic hainele

de pe noi în holul de la intrare și, după ce cerusem câteva minute ca să merg la baie, eram gata să mi-l revendic pe Simon. Cine păcălea pe cine? Îl voiam pe bărbatul acela. Voiam să fie al meu și nu aveam să îl impart cu nimeni.

Creierul era, în sfârșit, în acord cu CJ. În special după ce ea se cățărăse pe Șira spinării și îl pocnise pe Creier drept în trunchi, spunându-i în felul ei că noi două avem nevoie de asta. Meritam asta și eram pregătite. Emoțiile, ei bine, continuau să dea roată prin stomac, dar era de așteptat, nu-i așa? Adică, trecuse mult, mult timp, și un pic de trac era firesc. Trăsesem de timp toată săptămâna? Poate.

Oarecum.

Puțin.

Simon fusese mai mult decât răbdător, mulțumit să o ia încet, dar, pentru numele lui Dumnezeu, era și el doar un om.

Eram absolut hotărâtă să nu las Emoțiile să-mi transforme încă o noapte spaniolă în tărâmul cuibărelilor. Am aruncat o ultimă privire în oglindă, încercând să mă văd cu ochii lui Simon. Mi-am pus pe față un zâmbet pe care îl găseam seducător, am stins lumina, am inspirat adânc și am deschis ușa.

Dormitorul fusese transformat în ceva feeric. Pe noptiere și pe măsuța de toaletă ardeau lumânări, scaldând camera într-o lumină caldă. Ferestrele erau deschise, la fel și ușa care dădea în micul balcon cu vedere la mare, și auzeam valurile spărgându-se de țarm, ca într-un roman de dragoste. Și Simon: părul ciufulit, trupul puternic, ochii în flăcări.

I-am urmărit reacția la vederea mea. M-a privit de sus până jos și apoi până sus iar, și un zâmbet i s-a întins pe față când a văzut ce alesesem să port.

— Mmm, asta e Cămășuța mea Roz, a oftat, întinzând mâna spre mine.

Am ezitat doar pentru o fracțiune de secundă, pentru că Șira spinării mi-a luat mâna și i-a dat-o.

Stăteam în camera întunecată, la câțiva pași distanță, dar conectați prin degetele împletite. Îi simțeam textura degetului mare care trasa cerculețe în palma mea, aceleași cerculețe pe care le desenase cu săp-tămâni înainte, când începusem să cad pradă vrăjii lui. Cu ochii plini unul de celălalt, Simon a inspirat adânc.

— Arăți criminal în cămășuța asta, a spus, trăgându-mă către el și rotindu-mă ca să vadă mai bine cămașa mea roz baby-doll.

În timpul piruetei, marginile vapoase s-au ridicat puțin, dând la iveală chiloții de dantelă asortați. A scos un sunet gutural. *Măi să fie...*

M-a lipit de el, zdrobindu-mi sânii la pieptul lui. M-a sărutat ușor sub ureche, lăsându-mă să-i simt doar vârful limbii.

— Vreau să înțelegi câteva lucruri, a murmurat, cu nasul în lobul urechii mele.

Strecurându-și mâinile pe sub dantele, m-a apucat deodată de fese, luându-mă prin surprindere. Pentru o clipă, am uitat să respir.

— Mă ascuți? Pari distrasă, a șoptit, trecându-și limba pe gâtul meu.

— E cam greu să mă concentrez cu distracția ta între picioare, am murmurat.

L-am lăsat să mă aplece puțin pe spate, astfel încât partea de jos a corpului să-mi fie lipită de a lui. Locurile lui tari se mulau perfect pe locurile mele moi. I-am simțit zâmbetul în timp ce mă săruta ușor pe gât.

— Uite ce trebuie să știi. În primul rând, ești uimitoare, a spus, mutându-și mâinile pe mijlocul meu. În al doilea rând, ești uimitor de sexy.

I-am descheiat grăbită nasturii cămășii și i-am împins-o de pe piept, schimbând ritmul de la lent la frenetic. Mi-a ridicat cămașa de noapte și în clipa aia eram piele pe piele, nu ne mai separa nimic. Mi-am trecut mâinile în sus și în jos pe spatele lui, săpând în el cu unghiile, ancorându-l de mine.

— Și, în al treilea rând, oricât de uimitor de sexy ar fi cămășuța roz, nu vreau s-o văd în restul nopții decât pe dulcea mea Caroline.

M-a ridicat și piciorul meu drept s-a incolăcit, din proprie voință, în jurul taliei lui. Conform Legii universale a lui Bocănilă, picioarele se incolăceau în jurul șoldurilor lui ori de câte ori aveau ocazia.

M-a dus la pat și m-a așezat ușor. Aplecându-se, m-a împins pe coate. Mi-a făcut cu ochiul și mi-a arătat cămașa care-i cădea de pe umeri. Am întins mâna, mi-am curbat degetul sub capsă pantalonilor lui kaki și am desfăcut-o cu un pocnet. Nevăzând niciun semn de boxeri, am tras puțin fermoarul, doar vreun centimetru, expunând cărarea fericită care ducea în jos, jos, jos, acolo unde erau toate bunătățile.

— Ai ceva împotriva lenjeriei? am șoptit, ridicând un genunchi și forțându-l să se așeze pe bazinul meu.

— Am, împotriva lenjeriei *tale*, și nu-i păcat că e încă acolo?

A zâmbit obraznic, împingându-și șoldurile în mine, lăsându-mă să simt totul.

Mi-am lăsat capul pe spate, punând la punct Emoțiile când au dat semne că ar vrea să iasă la iveală. *Valea, Emoții! Să nu vă prind pe-aici!*

— Niciun păcat. Am senzația că nu are viață lungă, am oftat.

M-am întins pe spate, cu brațele sub cap, încurajându-i buzele să danseze în adâncitura de sub gâtul meu. Apoi i-am simțit buzele între sâni. M-am arcuit, nerăbdătoare să simt mai mult. Aveam nevoie de mai mult. Mi-a desfăcut bretelele cămășii de noapte, dezgolindu-mă. Simțindu-i pe sâni gura fierbinte și umedă, am crezut că visez, și i-am spus-o, trebuia să știe. Barba lui scurtă îmi zgâria plăcut pielea. Când buzele i s-au închis în jurul sfârcului meu drept, șoldurile mele au luat-o pe o tangentă proprie, zvâcnind sălbatic sub el. Picioarele îmi erau înfășurate ferm în jurul taliei lui. I-am simțit gura, limba, dinții plimbându-se pe pieptul meu, revărsat peste marginea cămășii de noapte, alternând sâni, iubindu-i în egală măsură. Eram înconjurată de Simon și mirosul lui de condimente și coniac spaniol mă excita și mai mult.

Din gură îmi ieșeau tot felul de ciudățenii. În afară de câțiva „Simon” și unul sau două „Ooo, ce bine e”, tot ce auzeam erau interjecții

gen „Mmff”, „Erghhh” și un „Hiiiieahhh” destul de zgomotos pentru care, sincer, nu există transcriere corectă.

Îi simțeam răsufierea pe piele – un adevărat afrodisiac. Îmi lăsașem mâinile să rătăcească în țara minunilor care era părul lui, iar când îl-am îndepărtat de pe față am fost răsplătită cu priveliștea uimitoare a gurii lui pe mine, cu ochii închiși în venerație pură. M-a mușcat ușor, strângând cu dinții pielea mea sensibilă, și puțin a lipsit să-i smulgă părul din cap. Senzația era fenomenală.

Cealaltă mână alerga de-a lungul piciorului meu, încurajându-mă să-l țin mai strâns între coapse. Degetele lui minunate s-au apropiat din ce în ce mai mult de marginea dantelei. Era ultima frontieră pe care o avea de trecut: a dantelei.

Mi-am ținut răsufierea în timp ce el se pregătea pentru atacul final, cu degetele sub marginea chiloților, mângâind ușor, diafan. Și respirația lui a încetinit. Și-a întors fața către mine și, pentru un moment, nu am făcut decât să ne privim în tăcere. Mâna i-a avansat și mai mult sub dantelă și apoi, cu o precizie dureroasă, m-a atins.

Am închis ochii; trupul îmi era străbătut de atâtea senzații. Am început să respir din nou, toată presiunea la care fusesem supusă s-a redus la o vibrație surdă sub piele. M-am mișcat cu el, simțind că degetele lui încep să mă exploreze, și am suspinat încet. Atât puteam. Sentimentele erau atât de intense, la fel ca energia care ne înconjura în acel moment.

Eram sigură că Simon nu e pe deplin conștient de emoția care mă copleșise în dosul pleoapelor închise. Bietul om apuca, în sfârșit, să pună mâna puțin. Dar când degetele i-au devenit și mai sigure, ceva incredibil a început să se petreacă. Acele mici terminații nervoase care fuseseră adormite în ultimele secole s-au trezit la viață. Cuprinsă de o căldură foarte specifică, care pornea din miezul ființei și își croia drum în afară, am deschis ochii.

Simon se delecta cu asta. Îl trădau ochii încetoșați și plini de dorință.

— Doamne, Caroline, ești... atât de frumoasă, a murmurat.

Mi-am aruncat brațele în jurul lui și l-am ținut aproape, trăgând de cămașă ca să i-o dau jos și să pot simți totul. S-a ridicat doar câteva secunde, smulgându-și cămașa într-un fel exagerat care m-a făcut să chicotesc, dar și să-l doresc și mai mult.

A coborât din nou deasupra mea, alunecând mai jos, trasând cu buzele o cale către buricul meu. L-a încercuit cu limba și a râs infundat pe burta mea.

— Ce e așa de amuzant? am chicotit, strângându-i urechea.

Era ascuns sub cămașa mea de noapte. Și-a scos capul afară și pe față i s-a lățit încet un zâmbet impertinent.

— Dacă buricul tău este atât de delicios, la dracu', Caroline, de-abia aștept să-ți gust sexul.

Există anumite lucruri pe care o femeie are nevoie să le audă în diferite momente ale vieții.

„Ai primit jobul.“

„Ce fund mișto ai în fusta asta!“

„Aș fi încântat s-o cunosc pe mama ta.“

Și, în contextul corect, în decorul potrivit, uneori o femeie vrea să i se vorbească despre sexul ei.

Poate că era timpul să-l dau uitării pe George Clooney! Cu geamătul care i-a ieșit din gură când a rostit cuvântul „sex“ ar fi putut să scoale morții. Limba i s-a mișcat de la buric până la marginea dantelei, apoi, cu precizie iubitoare, și-a introdus degetele sub ea și mi-a tras-o în jos pe picioare.

Și iată-mă tronând în vârful pernelor, cu o cămașă de noapte roz ridicată în jurul mijlocului, cu toate părțile relevante la vedere și al naibii de fericită în legătură cu asta. Mi-a tras bazinul la marginea patului și s-a lăsat în genunchi. Dumnezeu mare!

Și-a trecut mâinile în sus și în jos pe picioarele mele și eu m-am ridicat pe coate ca să-l urmăresc. Aveam nevoie să-l văd pe acel om minunat ocupându-se de mine. Îngenuncheat între coapsele mele, cu fermoarul pantalonilor pe jumătate desfăcut, era uluitor. Și pus pe treabă.

Lăsându-și încă o dată limba la conducere, mi-a sărutat cu gura deschisă interiorul coapselor, când pe o parte, când pe cealaltă, cu fiecare alternare apropiindu-se tot mai mult de locul în care aveam nevoie să fie. Ridicându-mi cu grijă piciorul stâng, și l-a aruncat peste umăr. Mi-am arcuit spatele, întreg trupul tânjind să îl simtă.

M-a privit lung preț de câteva secunde care mi s-au părut mai lungi decât o viață de om.

— Frumos, a șoptit încă o dată, și și-a lipit gura de mine.

Fără să-și miște limba, fără să mă sărute, doar o presiune incredibilă în timp ce mă înconjura cu buzele lui. Era suficient ca să mă facă să mă prăbușesc pe pat, incapabilă să mă mai susțin. Senzația era copleșitoare și de-abia mai puteam respira. Acționa lent, deschizându-mă și mai mult cu o mână, lansându-mă în stratosferă cu gura și limba și degetele lui perfecte, încet și metodic, umplându-mă de un sentiment de uluire care-mi lipsise atâta vreme.

Mi-am încurcat o mână în părul lui, trecându-mi degetele prin el cu pasiune. Cealaltă mână? Inutilă. Strângea cearșaful într-un fel de ghemotoc.

Și-a ridicat capul încă o dată, doar o dată, pentru a depune un sărut pe coapsa mea.

— Perfectă. Ești pur și simplu perfectă, a șoptit atât de încet încât de-abia l-am auzit peste propriile mele suspine.

A revenit aproape imediat, mult mai grăbit, răsucind și apăsând cu buzele și limba, făcând să îmi vibreze toată ființa.

Am deschis ochii pentru o clipă, doar o clipă, și camera strălucea, aproape incandescentă. Toate simțurile mi s-au trezit la viață; auzeam vuietul valurilor, vedeam licăritul lumânărilor pe trupurile noastre. Mi s-a făcut pielea de găină. Aerul mă mângâia și anunța ce-mi lipsise luni sau chiar ani de zile.

Era posibil ca omul acela să mă iubească. Și să-l aducă înapoi pe O.

Am închis ochii. Aproape că mă puteam vedea pe marginea unei stânci, privind marea învolburată de sub mine. În spatele meu se clădea

o presiune enormă care mă împingea spre marginea de pe care puteam să cad, să cad liber spre ceea ce mă aștepta. Am făcut un pas, și încă unul, din ce în ce mai aproape, și îl simțeam pe Simon strângându-mi șoldurile. Dar, stai un pic. Dacă O era să vină, îl voiam pe Simon înăuntru, aveam nevoie să fie înăuntrul meu.

Apucându-l de umeri, l-am tras deasupra mea. Dând din picioare, Simon s-a descotorosit de pantaloni, lăsându-i să zacă lipsiți de apărare pe podea.

— Simon, te vreau, te rog, acum, am spus gâfâind, aproape incoerent.

Simon, familiarizat cu stenografia Carolinei, a înțeles foarte bine și și-a făcut numaidecât apariția între picioarele mele. S-a aplecat și m-a sărutat voluptuos. Avea gust de mine și era minunat.

— Vino, vino, vino, am incantat, arcuindu-mi alternativ spatele și șoldurile, încercând cu disperare să găsesc ce-mi trebuia pentru a sări, în sfârșit, de pe acea stâncă.

M-a lăsat câteva secunde și a căutat ceva în buzunarele pantalonilor aruncați pe podea. Ah, foarte bine, eram în siguranță.

În fine, l-am simțit, exact acolo unde voiam. A intrat doar puțin, dar și puținul acela era monumental. Mi-am ignorat propriile nevoi și l-am urmărit venind în mine pentru prima oară. I-am luat fața în palme și ochii lui s-au înfipt în ai mei. Arăta ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Ce cuvinte ar fi putut să rostească, ce lucruri minunate aveam să spunem pentru a ne aminti de acel moment?

— Bună, a șoptit, zâmbind de parcă viața îi depindea de asta.

Nu m-am putut abține și am zâmbit și eu.

— Bună, i-am răspuns, iubind senzația pe care mi-o dădea greutatea lui deasupra mea.

A alunecat ușor în mine și, la început, corpul meu a opus rezistență. Trecuse multă vreme, dar ușoara durere era binevenită. Era genul acela de durere bună, o durere care-ți spune că mai vine ceva. M-am relaxat puțin și mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. Apăsând

și mai mult în mine, zâmbetul i-a devenit infinit de sexy. Și-a mușcat buza de jos și pe frunte i-au apărut linii de concentrare. Am tras aer în piept, simțindu-i mirosul, și l-am urmărit cum se retrage foarte puțin, doar pentru a avansa încă o dată. Fiind complet înăuntru, i-am urat bun venit în singurul fel posibil: o mică îmbrățișare internă, care l-a făcut să deschidă ochii și să mă privească avid.

— Așa te vreau, a murmurat, și a intrat încă o dată, cu mai multă convingere.

Răsuflarea mi s-a oprit în gât și, instinctiv, mi-am rotit șoldurile cu o mișcare la fel de veche ca a valurilor care se zdrobeau de țarm dincolo de fereastră.

A început să se miște în mine, alunecând, punând presiune, fiecare nou unghi sporind furnicăturile care se răspândeau către degete. Senzația de a-l avea pe Simon înăuntru, în trupul meu, era mai mult decât aș putea descrie. Am suspinat, a gemut. Împreună. Șoldurile lui m-au împins mai sus pe pat, către tăblie. Trupurile noastre transpirate alunecau unul pe celălalt. Mi-am înfipt degetele adânc în părul lui, trăgând și zbatându-mă sub el.

— Ce minunat, Caroline, a oftat între săruturile pe care mi le aplica pe frunte și pe nas.

Am închis ochii și m-am văzut, încă o dată, pe marginea stâncii, gata să sar, având nevoie să sar. Tensiunea se acumula din nou, formând un vârtej care pulsa în trupul meu cu fiecare mișcare a lui.

Am făcut pasul final: un picior în aer la marginea stâncii, și atunci... și atunci l-am văzut pe O. Era în apă, dedesubt, și părul de foc îi dansa în valuri. Mi-a făcut cu mâna, i-am răspuns la salut și, uite-așa, Simon și-a pus mâna între noi, un pic mai sus de locul unirii noastre, și a început să traseze cerculețe.

Cerculețe magice descrise de o mână perfectă: am sărit. Am sărit în gol, liberă și mândră, urlând un „Da!” eliberator.

Și am căzut.

Am căzut.

Am căzut.

Am căzut pentru ceea ce a părut o veșnicie, dar în apă, în loc să-l întâlnesc pe O, așteptându-mă cu brațele deschise, m-am dus la fund, singură și udă. Și m-am făcut zob. Fiecare mușchi din corp, fiecare celulă aștepta întoarcerea lui O. M-am încordat toată când l-am zărit, dar se depărta deja. Fusese atât de aproape, atât de aproape, dar nu. Nu.

Am încercat să-l conving să revină prin forța voinței, dar nimic. Era dus, iar eu rămăsesem sub apă. Cu cel mai frumos om din lume înăuntrul meu.

Am deschis ochii și l-am văzut pe Simon deasupra mea, i-am văzut chipul frumos în timp ce făcea dragoste cu mine. Și asta era. Nu era sex. Era dragoste, dar tot nu-i puteam oferi tot ce aveam. L-am văzut ochii grei, pasionați, pe jumătate închiși. Am văzut o broboană de transpirație prelingându-i-se pe nas și am urmărit-o spărgându-se leneș pe sâni mei. Am văzut cum și-a mușcat tare buza de jos, i-am văzut încordarea în timp ce își amâna premeritatul climax.

Era tot ce sperasem să fie. Era un iubit generos și simțeam cum inima îmi bate gata să-mi iasă din piept, ca să fie mai aproape de el, să îl iubească. Era totul.

I-am ridicat mâna dintre noi și i-am sărutat vârful degetelor, apoi mi-am încolăcit picioarele mai strâns în jurul lui și mi-am ancorat mâinile pe spatele lui. Mă aștepta. Sigur că mă aștepta. Îl adoram. Am închis ochii încă o dată și mi-am făcut curaj să îi dau tot ce eram în stare să-i dau.

— Simon, e atât de bine, am găfâit, și n-am mințit deloc.

M-am încordat și i-am rostit numele, iar și iar.

— Caroline, uită-te la mine, te rog, m-a implorat, cu vocea răgușită de plăcere.

Am deschis ochii și am simțit cum mi se prelinge o lacrimă pe obraz. O expresie ciudată i-a umbrat chipul preț de o clipă în care ochii lui i-au cercetat pe ai mei. Și apoi? A juisat. Fără fulgere, fără tunete, fără răpăit de tobe. Dar a fost uluitor.

S-a prăbușit peste mine și eu i-am suportat greutatea. L-am strâns la piept și l-am sărutat iar și iar, mângâindu-l pe spate cu mâinile, îmbrățișându-l cu picioarele pe cât de strâns puteam. I-am șoptit numele și el m-a mângâiat, punându-și capul pe pieptul meu.

Inima a oftat liniștită. Emoțiile? Nemernicelor. Să nu mai aud de voi.

Am stat așa o vreme, ascultând marea. Basmul nostru romantic putea, trebuia să fie de ajuns. Când respirația i-a revenit la normal, și-a ridicat capul și m-a sărutat tandru.

— Dulce Caroline, a zâmbit.

I-am zâmbit și eu, cu inima plină.

Sexul putea fi nemaipomenit, chiar și fără O.

— Vin imediat, mi-a spus.

S-a desprins de mine și s-a dus la baie. Goliciunea lui, văzută din spate, era de pus în ramă.

Când a intrat în baie, m-am ridicat iute și mi-am legat la loc pe umeri bretelele cămășii de noapte. M-am întors pe o parte, cu spatele la baie și m-am încolăcit în jurul pernei. Asta fusese cea mai bună experiență sexuală a vieții mele. Punctul fusese pus pe fiecare „i”. Și totuși, nu suficient pentru O. Ce dracului era în neregulă cu mine?

N-am să plâng.

N-am să plâng.

N-am să plâng.

Chiar dacă fusese ieșit din cameră doar pentru câteva minute, când s-a întors m-am panicat și m-am prefăcut că dorm. O copilărie? Da, absolut.

Am simțit cum se lasă patul când s-a urcat înapoi lângă mine, apoi corpul lui cald și încă foarte gol s-a mulat pe conturul corpului meu. Mi-a înconjurat mijlocul cu brațele și mi-a șoptit la ureche.

— Mmm, Cămășuța și-a pus cămășuța.

Am așteptat fără să vorbesc, respirând doar. M-a clătinat ușor și apoi a râs încet.

— Hei, hei, ai adormit?

Era oare bine să sforăi? În comedii, când oamenii se prefac că dorm, sforăie. Am fornăit puțin. M-a sărutat pe gât, pielea mea trădătoare înfiorându-se la contactul cu gura lui. Am oftat în „somn”, cuibărindu-mă mai aproape de el, sperând că o să mă lase să scap așa. Sortile erau binevoitoare în acea noapte – doar m-a îmbrățișat mai strâns la piept și m-a sărutat încă o dată.

— Noapte bună, Caroline, a șoptit, și noaptea s-a lăsat împrejurul nostru.

Am mai scos niște mici sforăituri vreme de câteva minute, până ce au fost acoperite de sforăitul lui adevărat, și am oftat adânc.

Derutată și amorțită, am rămas trează până în zori.

Capitolul 20

Simulasem.

Simulasem cu Simon. Trebuie să fi existat vreo lege pe undeva, poate chiar săpată în piatră: „Să nu simulezi cu Bocănilă.“ Simulasem, și de-acum eram sortită să rătăcesc veșnic pe planetă, fără O.

Dramatizam situația? O, da. Dar, dacă acolo nu era cazul de puțină dramă, atunci unde?

A doua zi dimineață, m-am dat jos din pat înainte ca Simon să se trezească, o premieră în toată perioada excursiei noastre. De obicei stăteam în pat până ce se trezea și celălalt, și o mai lungeam puțin cu răsete și taclale. Și săruturi.

Mmm, săruturile.

Dar în acea dimineață am dat fuga la duș. Pregăteam micul dejun când Simon a apărut în bucătărie, pe jumătate adormit. În ciorapi, cu boxerii pe șolduri, mi-a zâmbit somnoros și a venit să mă îmbrățișeze din spate, cu nasul în gâtul meu.

— Ce faci aici? M-am simțit singur. Patul mare. Caroline... ia-o de unde nu-i. Unde-ai plecat? m-a întrebat, plantând un sărut rapid pe umărul meu.

— A trebuit să mă pun în mișcare. Mașina vine să mă ia pe la zece și am vrut să îți pregătesc micul dejun înainte de a pleca.

M-am întors zâmbind spre el și i-am dat un pupic.

Nu m-a lăsat să mă întorc la treabă – m-a sărutat mai pe îndelete. Eu eram însă închisă în cochilie, împotriva voinței mele. Aveam nevoie

de timp pentru a procesa, pentru a înțelege cum mă simt – altfel decât nenorocită. Dar îl adoram pe Simon, și el nu merita asta. Așa că m-am lăsat antrenată de săruturile lui, dusă de val încă o dată. L-am sărutat febril, pasional. M-am tras înapoi de-abia când totul era pe punctul de a deveni mai mult decât un sărut.

— Fructe?

— Poftim?

— Fructe. Am făcut salată de fructe. Vrei?

— O, da. Da. Sună grozav. Avem cafea?

— Fierbe apa. Espressorul e pregătit.

Ne-am petrecut următoarele minute în bucătărie, vorbind liniștiți, Simon furând câte un sărut din când în când. Am încercat să nu arăt ce harababură e în capul meu, să mă comport pe cât puteam de normal. Simon a părut să simtă că se petrece ceva, dar nu a comentat.

Am ieșit să ne luăm, pentru ultima oară, micul dejun afară, pe terasă.

— Ți pare bine că ai venit? a întrebat.

— Atât de bine. Excursia asta a fost nemaipomenită.

M-am aplecat zâmbind peste masă și i-am strâns mâna.

— Și acum?

— Și acum ce? Înapoi la realitate. La ce oră aterizezi mâine? l-am întrebat.

— Târziu. Foarte târziu. Să te sun sau... a lăsat fraza neterminată, părând să se întrebe dacă poate veni.

— Sună-mă când ajungi, la orice oră, OK? am răspuns, sorbind din cafea și privind marea.

Simon a rămas tăcut, iar când mi-am mușcat buza a fost ca să nu plâng.

Îmi pregătisem bagajele din timp, așa că la sosirea mașinii eram gata de plecare. Simon încercase să mă tenteze să intru cu el la duș, dar am inventat o scuză, ceva legat de pașaport. Intrasem în panică și dădeam înapoi tocmai când deveniserăm atât de apropiați, dar eram derutată.

Îmi pusesem toate O-urile într-un singur coș, și problema nu era Simon. Eu eram. Sexul fusese ireal, uimitor, perfect, perfect chiar și cu prezervativ, dar fără O.

Simon mi-a dus gențile la mașină și le-a pus în portbagaj. După ce a schimbat câteva cuvinte cu șoferul, s-a întors. Am străbătut casa pentru ultima oară. Fusese chiar ca-n povești și mă bucurasem de fiecare clipă.

— Vremea de plecare?

M-am rezemat de el când a venit lângă mine la balustrada terasei. Îmi plăcea să-l simt lipit de mine.

— Vremea de plecare. Ai tot ce-ți trebuie?

— Așa cred. Aș vrea doar să fi găsit o cale să duc niște creveți acasă, am râs.

— Cred că găsim și acasă unii bunișori. Ce-ar fi să-i invităm pe ceilalți în weekend și să gătim câte ceva din ce am mâncat aici?

M-am întors cu fața la el.

— Să ne facem debutul?

— Mda, sigur. Adică, dacă vrei, a adăugat timid, privindu-mă cu grijă.

— Vreau, am răspuns.

Și chiar voiam. Chiar și în absența nenorocitului de O, tot voiam să fiu cu Simon.

— Bine, debutăm cu creveți. Sună ciudat.

Am râs și Simon m-a luat în brațe. Șoferul a claxonat și am luat-o către mașină.

— Te sun când ajung, bine?

— Te aștept. Termină-ți treaba cu bine, i-am urat.

Mi-a dat în spate o șuviță rebelă de păr și m-a sărutat încă o dată.

— La revedere, Caroline.

— La revedere, Simon.

M-am urcat în mașină. Și am plecat din poveste.

Odată instalată pe locul meu de la clasa întâi, nu mai aveam altceva de făcut decât să stau și să rumeg. Plânsesem în mașină în drum către aeroport, apoi încercasem să-l conving pe șofer că sunt bine și sănătoasă la cap. Am plâns fiindcă, ei bine, în corp mi se acumulasă o grămadă de tensiune și trebuia să fie eliberată cumva. Și asta am făcut. Eram tristă și eram frustrată. În momentul ăla încetasem cu plânsul.

Am încercat să citesc. Mă aprovizionasem cu reviste în aeroportul din Malaga. Răsfoindu-le, îmi săreau în ochi titlurile articolelor:

Cum știi că ai cel mai bun orgasm posibil

Cu metoda Kegel către orgasme multiple

Nouă metodă de slăbit: orgasme pentru o siluetă mai frumoasă!

Caroline cea de Jos, Creierul, Șira spinării, Inima s-au aliniat și aruncau cu pietre în Emoții, care se străduiau din răspuțeri să se pi-tească.

Am făcut teanc revistele și le-am îndesat în buzunarul scaunului din fața mea. Mi-am luat laptopul, l-am deschis și mi-am pus căștile. Încărcasem câteva filme înainte de ultimul zbor. Un film avea să mă ajute să mă gândesc la altceva. Ia să vedem... *Când Harry a cunoscut-o pe Sally?* Nici vorbă, nu cu scena aceea din restaurant. *Top Gun?* Nu, scena în care fac dragoste și lumina e albăstruie și perdelele flutură în vânt. Nu, prea aproape de basmul meu.

Până la urmă am găsit un film la care mă puteam uita fără riscuri, am luat trei Tylenol PM și am adormit până ca Luke să învețe să-și folosească sabia luminoasă.

În cursul zborului peste Statele Unite, starea mi s-a schimbat de la tristețe la furie. Dormisem suficient, terminasem cu plânsul, iar în clipa aia eram bine și furioasă. Și în avion, unde plimbatul încolo și înapoi nu este privit cu ochi buni, trebuia să stau la locul meu și să judec ce să fac cu furia aia – și cum aveam să-mi petrec viața întreagă fără speranță de O. Iar dramatizăm? Posibil, dar fără perspective de O este ușor să capeți vedere tunelară.

Am aterizat, în sfârșit, la San Francisco. Urmărind mulțimea care se ducea la bagaje, și epuizată fizic și emoțional, am văzut deodată o față pe care nu aș fi vrut să o mai văd vreodată.

Cory Weinstein. Amorezul-mitralieră.

Mutra lui tâmpită era etalată pe un panou comercial, într-o reclamă imensă la pizzeriile Slice O'Love. Am stat în fața capului gigantic care etala cel mai mare zâmbet de căcat, în timp ce poza cu o felie gigantică de pepperoni, și furia mi-a dat în clocot. De data asta avea un nume. Îmi venea să-i trag un pumn în bot, dar era doar o poză.

Din păcate, asta nu m-a oprit.

O chestie nu tocmai deșteaptă – să te apuce un acces de isterie într-un aeroport internațional. Se pare că lucrurile de acest gen sunt dezaprobat. Așa că, după un avertisment tăios al administrației și o promisiune că nu voi mai ataca vreodată un poster, m-am urcat într-un taxi și m-am dus acasă. Am dat un picior în ușă de data asta și, aruncându-mi gențile, am dat cu ochii de singurele două lucruri care mă puteau face să zâmbesc.

Clive și robotul meu KitchenAid.

Cu un „miau“ răsunător, a venit în fugă la mine și mi-a sărit în brațe, arătându-mi afecțiunea pe care o rezerva pentru exact astfel de momente. Cumva, creierașul lui de pisică știa că am nevoie și mă copleșea cu atenție cum numai el putea. Scuturându-și coada și torcând neconținut, mi-a împins bărbia cu capul și m-a luat de gât cu labele lui mari, dându-mi o mică îmbrățișare pisicească. L-am ținut strâns la piept, râzând în blănița lui. Era bine acasă.

— Au avut grijă de tine unchiul Euan și unchiul Antonio? Cine-i băiatul meu bun? am gângurit, lăsându-l jos și luând o cutie de ton, răsplata că fusese cuminte în absența mea.

Mi-am luat ochii de la Clive, care era ocupat cu castronul lui, și am văzut robotul. Aveam să fac un duș și apoi o prăjitură. Aveam nevoie să fac prăjituri.

După nu știu cât timp – cu toate că aş spune că soarele apusese și răsărise cât amestecasem și frământasem – am auzit o bătaie în ușă. Munceam în bucătărie de atâta timp încât am simțit cum îmi scârțâie spatele când l-am îndreptat – tocmai tăiam o negresă formidabilă făcută după rețeta Inei. Presupunea ceva efort suplimentar, dar sigur merita deranjul. Oare cât era ceasul? M-am uitat după Clive și nu l-am văzut.

M-am dus la ușă, observând că peste tot pe podea e zahăr, alb și brun. La ușă s-a auzit încă o bătaie, mai insistentă de data asta.

— Vin! am strigat.

Ridicând mâna ca să deschid ușa, am observat că am ciocolată pe degete. Pentru că eram împotriva risipei, mi le-am lins în timp ce deschideam ușa.

Era Simon, și arăta epuizat.

— Ce faci aici? N-ar fi trebuit să ajungi acasă până...

— Până deseară târziu, știu. Am venit mai devreme, a zis, și a intrat în apartament.

Am închis ușa și m-am întors către el. Mi-am netezit șorțul murdar de aluat.

— Ai venit mai devreme. De ce?

S-a uitat în jur cu un aer amuzat, observând mormanele de fursecuri, plăcintele asortate rânduite pe pervaz, checurile cu dovlecei în folie de aluminiu, checurile cu dovleac și cele cu merișoare și portocale, așezate ca niște cărămizi de-a lungul mesei din sufragerie. A rânjit încă o dată și s-a întors către mine, culegându-mi de pe frunte o stafidă de care habar n-aveam.

— Vreau să știu de ce ai simulat.

Capitolul 21

Năucită, am rămas cu gura căscată. Nonșalant, Simon mi-a inspectat opera, oprindu-se ca să-și treacă un deget printr-un castron tapetat cu ciocolată topită. Am oftat adânc și, luând dintr-un castron o sferă de aluat care crescuse suficient, m-am întors la treabă.

De unde știa? Cum își dăduse seama? M-am apucat să întind coca. Îmi simțeam fața în flăcări. Credeam că am interpretat destul de bine. M-am uitat la el cu coada ochiului. Își lingea ciocolata de pe deget și ochii îi deveneau din ce în ce mai îngrijorați pe măsură ce frământatul se transforma în box. Îmi revărsam furia pe aluatul pentru brioșă, cu gândul la viața mea lipsită de O. *La dracu'!*

Cu degetul acum curat, mi-a dat după ureche o șuviță de păr în timp ce eu continuam să boxez aluatul. Am tresărit când m-a atins. Imaginea lui glorioasă cocoțat deasupra mea era imposibil de ignorat.

— O să discutăm despre asta? a întrebat calm, îngropându-și nasul în gâtul meu.

M-am rezemat de corpul lui doar o clipă și apoi m-am redresat.

— Ce este de discutat? Nici nu știu despre ce vorbești. Ai tendința să delirezi? am spus veselă, evitându-i ochii și întrebându-mă cum aș putea scăpa cu basma curată.

Puteam să-l conving că el e cel nebun? Fir-ar să fie, de unde știa?

— Cămășuță, haide. Vorbește cu mine, m-a îndemnat, cu nasul în Părul meu. Dacă e să facem asta, trebuie să vorbim unul cu celălalt.

Să vorbim? Sigur, puteam să vorbesc. Probabil că trebuia să afle în ce se băga cu mine, condamnată să bântui planeta fără O pentru tot restul vieții. Am luat aluatul și l-am aruncat de perete. S-a lipit și s-a scurs încet, ca cheștiile alea lipicioase care-ți dau fiori cu care mă jucam în copilărie. M-am întors, gata să-l înfrunt, cu fața încă roșie, dar nu-mi mai păsa.

— Asta ce-ar fi vrut să fie? a întrebat calm, arătând spre aluat.

— Brioșă. Ar fi trebuit să fie o brioșă, am răspuns repezit.

— Ar fi fost bună.

— E multă muncă - aproape prea multă.

— Putem încerca din nou. Sunt gata să dau o mână de ajutor.

— Habar n-ai în ce te bagi. Ai idee cât este de complicat? Câte etape sunt? Cât de mult timp ar putea lua?

— Cu răbdarea treci marea.

— Doamne, Simon, n-ai idee. Îmi doresc asta atât de mult, probabil mai mult decât tine.

— Cred că poți să mai scoți niște crutoane din el, nu?

— Stai un pic. Despre ce dracului vorbești?

— Despre brioșă. E ca un fel de pâine, nu-i așa? Hei, nu te mai da cu capul de blat.

Granitul era răcoros pe pielea mea încinsă, dar am lovit cu mai puțină forță când am auzit un început de panică în glasul lui.

Știa, și era acolo. În bucătăria mea, îmbrăcat în puloverul ăla North Face care făcea ca ochii să-i arate ca niște safire fumurii și întreg trupul cald și sexy și viril și al naibii de superb. Iar eu, plină de miere și stafide din cap până-n picioare, mă dădeam cu capul de blat după ce îmi asasinasem brioșă.

Mi-am asasinat brioșă. Ce nume grozav pentru... Hei, Caroline, concentrează-te!

Inima aproape că îmi sărise din piept când îl văzusem la ușă. Creierul se blocase, șocat, preț de o clipă, dar în momentul ăla analiza situația și înclina să-l declare un candidat merituos, având în vedere efortul pe care-l făcuse pentru a descoperi cauza problemei. Șira spinării

s-a îndreptat, știind în sinea ei că o postură corectă creează condiții mai bune pentru a înfrunța adversitatea. Iar Emoțiile... erau în criză.

De ce. De ce. Vrea să știe de ce. L-am examinat între două lovituri cu capul de blat... și am văzut că e îngrijorat. Ca și mine, de altfel – capul începea să mă doară. Eram obosită, copleșită și suborgasmată.

După o ultimă lovitură, m-am ridicat, clătinându-mă. Mi-am recăpătat echilibrul, am tras aer în piept și i-am dat drumul.

— Vrei să știi de ce?

— Aș vrea.

— Bun, așadar de ce. Păi, să-ți spun.

Mă plimbam de colo colo în cercuri mici, călcând prin fulgi de ciocolată și alune căzute pe podea. L-am zărit pe Clive în colț, jucându-se cu niște nuci. Harababură pe podea, harababură în capul meu. Se po-trivea.

— Este o poveste despre pizza.

Spre cinstea lui, a ascultat. A ascultat în timp ce mă foiam, dând roată insulei din bucătărie și ambalându-mă din ce în ce mai tare. De-abia mai înțelegeam eu însămi ce spun.

— Weinstein... într-o noapte... mitralieră... A dispărut!... Jordan Catalano... Nici măcar Clooney!... pauză... Oprah... singură... Nici măcar Clooney!... Jason Bourne... Clooney, aproape... cămașa de noapte roz... bocănitul...

După o vreme părea la fel de amețit pe cât începeam să mă simt eu. Dar eram hotărâtă să scot totul afară. A încercat la un moment dat să mă oprească din mers, dar m-am ferit, alunecând puțin pe niște nuci pecan zdrobite (le zdrobisem în timp ce dădeam roată). Făcusem cărare prin talmeș-balmeș.

Am mai făcut un cerc, de data asta mormăind „Basm spaniol cu creveți” și, împiedicându-mă de o formă de briose, i-am căzut în brațe.

M-a ținut bine și m-a sărutat pe frunte.

— Caroline, draga mea, trebuie să-mi spui ce se petrece. Ce este bălmăjeala asta? E drăguță, nimic de zis, dar nu ajungem nicăieri.

Și-a apăsat mâinile pe mijlocul meu, ținându-mă pe loc. M-am tras puțin, opunându-mă îmbrățișării, și l-am privit drept în ochi.

— De unde ai știut? am întrebat.

— Ei, haide, bărbații își dau seama uneori.

— Nu cred. Cum de-ai știut? am întrebat din nou.

M-a sărutat ușor pe nas.

— Pentru că, dintr-odată, n-ai mai fost Caroline a mea.

— Am simulat pentru că n-am mai avut un orgasm de o mie de ani, am spus pe șleau.

— Stai, ce spui? Că n-ai avut ce?

M-a apucat de mână și m-am întors către el, gata să dau totul pe față.

— Un orgasm, Simon. Un orgasm. Marele O, climaxul, sfârșitul fericit. Gata cu orgasmele. Cămășuța Roz a terminat cu ele. Cory Weinstein mi-a dat o reducere de cinci la sută la orice pizza vreau, dar mi-a luat în schimb O-ul.

Am fornăit, cu lacrimi în ochi.

— Așa că poți să te întorci la haremul tău. Eu o să intru în curând la mănăstire!

— La mănăstire? Ce tot spui? Vino aici, Caroline. Mișcă-ți fundul dramatic incoace.

M-a tras înapoi în bucătărie și m-a luat în brațe. M-a legănat în timp ce eu suspinam ridicol.

— Ești... atât de... atât de... grozav... și eu... nu pot... nu pot... tu ești așa de bun... în pat... și oriunde... și eu... nu pot... nu pot... Doamne... ești așa de sexy... când ai venit... sexy... și ai venit acasă... și eu mi-am asasinat brioșa... și eu... eu... cred că... te iubesc.

Timpul s-a oprit în loc. *Respiră, Caroline. Ce ți-a ieșit din gură?*

— Caroline, haide, nu mai plânge, fata mea minunată. Poți să dai puțin banda înapoi?

Tocmai îi spuseseam lui Simon că îl iubesc. Cu nasul înfundat în pulloverul lui. I-am inspirat mireasma, apoi m-am desprins de el și m-am

după să răcăi niște bucățele de aluat lipite de perete. Emoțiile au înviat brusc, lucrând măcar o dată în favoarea noastră.

— Ce bandă? am întrebat peretele – și pe Clive, care lăsase nucile în pace și asculta.

— Repetă ce ai spus ultima dată, i-am auzit vocea puternică și clară.

— Că mi-am asasinat brișoa? am încercat.

— Chiar crezi că asta te-am rugat să repeți?

— Ăăă, nu?

— Mai încearcă.

— Nu vreau.

— Caroline – ia stai, ai un al doilea prenume?

— Elizabeth.

— Caroline Elizabeth, a spus amenințător, cu un glas profund care m-a făcut să râd pe neașteptate.

— Brișoa e chiar bună, când nu are gust de perete, am izbucnit, epuizată, dată peste cap de propria confesiune.

De fapt, mă simțeam eliberată.

— Întoarce-te, te rog, mi-a cerut, și m-am conformat.

S-a rezemat de blat și și-a desfăcut fermoarul puloverului.

— Sunt puțin obosit după drum, așa că aș dori o scurtă recapitulare. Unu: se pare că ți-ai pierdut orgasmul, da?

— Da, am bombănit, urmărindu-l cum își dă jos puloverul și îl azvârle pe spatele unui scaun.

— Doi: brișoa se face greu, da?

— Da, am șoptit, incapabilă să-mi iau privirea de la el.

De sub pulover răsărise o cămașă albă, care în combinație cu felul lent și metodic în care își sufleca mânecile era fascinantă.

— Și trei: crezi că mă iubești? a întrebat, cu vocea puțin răgușită.

— Da, am șoptit, fiind convinsă sută la sută că-i adevărat.

Îl iubeam pe Simon. Ooo, ce-l mai iubeam!

— Crezi sau știi?

— Știu.

— Așa deci. Ceva ce merită o oarecare reflecție, a spus. Ochii îi dansau în timp ce venea mai aproape. N-ai nici cea mai mică idee, nu-i așa?

Și-a răsfirat mâinile pe pieptul meu, atingându-mi cu degetele mari vârfulurile sânilor.

Respirația mi s-a accelerat, trupul revenindu-mi la viață în ciuda mea.

— N-am idee în legătură cu ce? am murmurat, lăsându-mă lipită de perete.

— Cât de profund ai pus stăpânire pe mine, Cămășuță, a zis, aplecându-se pentru a șopti partea asta la urechea mea. Și știi că te iubesc destul de mult ca să vreau să ai parte de finalul tău fericit.

Și apoi m-a sărutat - Inima era în paradis -, m-a sărutat ca în basme, deși în acel basm aveam cocă lipită pe spate și un motan care ciocănea niște nuci. Dar asta nu m-a oprit să-l sărut de parcă viața mea depindea de asta.

— Știi că am început să mă îndrăgostesc de tine în noaptea în care mi-ai bătut la ușă? a întrebat, sărutându-mă pe gât. Și de cum am început să te cunosc, nu am mai vrut să fiu cu altcineva?

— Dar am crezut, adică, te-am văzut cu...

— Știi ce ai crezut, dar este adevărat. Cum era să mai fiu cu altcineva când mă îndrăgosteam de tine?

Mă iubea! Dar stai, ce-i asta? Dădea înapoi... unde se ducea?

— Iar acum voi face ceea ce n-am crezut că voi face vreodată.

A oftat trist, privind stiva de checuri de pe masă. Inspirând adânc, dintr-o mișcare a brațului, a măturat-o. Apoi s-a întors către mine, cu ochi întunecați și primejdioși. M-a luat pe sus și m-a așezat pe masă în fața lui, depărtându-mi picioarele ca să stea între ele.

— Ai idee ce bine o să ne distrăm? a întrebat, strecurându-și mâinile pe sub șorțul meu.

I le-am simțit calde și puțin aspre pe stomac.

— Ce vrei să faci?

— Ți-ai pierdut orgasmul? Ei bine, eu ador provocările, a zâmbit insolent.

M-a tras la marginea mesei, mi-a înfășurat picioarele în jurul taliei lui și m-a sărutat, lung și fierbinte.

— N-o să fie ușor. E pierdut rău, am protestat printre sărutări, descheindu-i cămașa și scoțând la iveală bronzul de Spania.

— Nu mă dau înapoi de la greu.

— Ar trebui să-ți pui asta pe cartea de vizită.

— De ce ești încă îmbrăcată?

M-a întins înapoi pe masă. I-am văzut zâmbetul larg. Cu piciorul am atins sita și am trimis-o pe podea, într-un nor de făină. Părul lui Simon arăta ca un biscuit, pudrat și pufos. Am tușit, ridicând un alt val de făină, ceea ce l-a făcut pe Simon să râdă tare. Râsul s-a oprit când am întins mâna și l-am găsit tare, dar acoperit încă de blugi. A gemut, sunetul meu preferat pe lumea asta.

— La dracu', Caroline, ce bine e când mă atingi, a spus printre dinți, plimbându-și gura pe gâtul meu și trasând o dungă de sărutări fierbinți pe pielea mea.

Limba i s-a strecurat sub marginea șorțului. Mâinile au găsit repede marginea tricoului meu, care a zburat prin aer, aterizând în chiuve-tă. În câteva secunde i s-au alăturat niște pantaloni scurți, urmați rapid de o cămașă și o pereche de blugi.

Șorțul? Ei bine, cu el aveam o mică problemă.

— Ești marinar? Cine a făcut nodul ăsta, Popeye?

În lupta cu nodul, a reușit să dărâme un castron cu gem de portocale, care s-a vărsat pe masă și a început să picure pe podea. Contribuția mea a constat în răsturnarea unei cutii cu stafide în timp ce îmi lungeam gâtul încercând să văd nodul de la spate.

— Dă-l naibii de șorț, Simon! Uite-aici!

Mi-am desfăcut sutienul și l-am aruncat pe jos. Am dat jos partea de sus a șorțului și mi-am aranjat pieptul, ridicându-l puțin cu mâinile. Cu ochii cât cepele, mi-a privit sânii goi și a început asaltul. Am fost

intinsă pe masă încă o dată, gura lui insistentă coborându-mi pe gât, atacându-mi pielea de parcă îi făcuse ceva și se răzbuna. Dar ce răzbunare era...

Înmuindu-și un deget în băltoaca de gem, a trasat o linie de la un sân la celălalt, încercuindu-i. Și-a aplecat capul, a gustat un sân, apoi pe celălalt, și am gemut amândoi în același timp.

— Mmm, ce gust bun ai.

— Bine că nu găteam aripioare picante, ar fi cu totul altă... Mmm, îmi place, am oftat când a răspuns glumei mele cu o mușcătură.

— Am aici ceva și mai picant, a zis râzând când mi-am dat ochii peste cap.

— Să-ți aduc niște țelină să te răcorești?

— Nimeni nu se răcorește aici, nu curând, a promis, luând borcanul cu miere de pe blatul alăturat și dându-mi șorțul la o parte.

Într-o clipă, aveam chiloții uzi. Nu în felul în care ați crede, deși parcă un pic...

M-a uns cu miere peste tot, acoperindu-mi lenjeria și smulgându-mi un țipăt. S-a dat apoi înapoi pentru a admira.

— Ah, ce păcat, sunt de nerecuperat. Trebuie să dispară, a spus și s-a apropiat din nou.

L-am oprit cu un picior mănjit cu gem.

— Tu primul, am ordonat, arătând spre boxerii lui plini de făină.

A ridicat o sprânceană și și-a lepădat boxerii. În pielea goală, în haosul din bucătăria mea, era demential de frumos.

În acea clipă, Inima, Creierul, Șira spinării și CJ s-au aliniat de aceeași parte a terenului. I-au făcut cu mâna Emoțiilor, îndemnându-le să li se alătore. M-am uitat la Simon, gol și pudrat cu făină și perfect, și pe față mi s-a întins un zâmbet uriaș. Emoțiile, slavă Domnului, s-au lăsat în fine convinse, și eram cu toții pe aceeași lungime de undă.

— Te iubesc, Simon, fir-ar să fie.

— Și eu te iubesc, Cămășuță. Scapă de chiloții ăia și dă-mi niște zahăr.

— Vino și ia-l, am zis râzând.

M-am ridicat în capul oaselor, trăgându-mi chiloții în jos pe picioarele unse cu miere.

I-am aruncat în el și l-am lovit cu un pleoscăit în piept, împrôșcând miere peste tot.

— O să stau trei ore sub duș după asta, am remarcat când m-a înconjurat cu brațele lipicioase.

— Asta e partea a doua.

A zâmbit, m-a luat în brațe și m-a dus în dormitor, trup lângă trup, doar șorțul între noi. Și n-avea să rămână acolo pentru mult timp.

Aveam nevoie de O? Adică, era vital? Nu puteam trăi fără el? Să fiu lângă Simon, atât de aproape de el, înconjurată de brațele lui și să-l simt cum se mișcă în mine nu era de ajuns?

Pentru moment era. Pentru că, vedeți, îl iubeam...

M-a lăsat jos pe pat. M-am rostogolit într-o parte și alta, făcând tăblia să se lovească de perete.

— O să-mi bocănești în perete, Simon? am întrebat râzând.

— N-ai idee, a promis și a dat șorțul la o parte.

Am oftat și mi-am ridicat brațele deasupra capului. Am rămas întinsă pe spate, cu un zâmbet gigantic pe chip. Degetele lui mi-au coborât pe abdomen, pe șolduri, pe coapse, apropiindu-se de țintă. Am dat curs invitației și mi-am desfăcut picioarele. Și-a lins buzele și a căzut în genunchi.

M-a atins și m-a gustat așa cum o făcuse în Spania, dar era altfel. Era tot uimitor, dar eu eram altfel. Eram relaxată. Răsucindu-și degetele, a găsit acel loc, cel care îmi făcea spatele să se arcuiască și gemetele să se întetească. Mi-am apucat sâniile cu mâinile și, sub privirea lui, m-am jucat cu sfârcurile, întărindu-le.

Am avut din nou onoarea de a-i simți gura, minunata lui gură, pe mine. Întregul corp îmi era străbătut de un imens flux de energie, și apoi, încă o dată, m-am relaxat. Am început să simt tot ce se petrece cu mine în acel moment. Iubire. Simțeam iubire. Și mă simțeam *iubită*...

Acolo, pe zi, când nu se poate ascunde nimic, când totul e la vedere - și plin de chestii lipicioase -, eram iubită de acel bărbat. Fără basm, fără valuri sparte de țărni, fără licăr de lumânări. Viața reală. Un basm de viață reală în care eram iubită de acel bărbat. Și vreau să spun iubirii de acel bărbat.

Limbă. Buze. Mâini. Toate dedicate mie și plăcerii mele. O fată se poate obișnui cu așa ceva.

Simțeam cum se clădește o tensiune dulce, dar de data asta trupul meu o recepționa altfel. Trupul meu, în acord perfect pentru prima oară, era pregătit, iar în mintea mea, în spatele ochilor închiși, mă vedeam apropiindu-mă de stâncă. Am zâmbit în capul meu, pentru că știam că de data asta o să-l prind pe afurisitul ăla. Și apoi? Lucruri cu adevărat uimitoare au început să se petreacă acolo jos. Degete lungi, superbe presau în interiorul meu, dansând și mângâind, găsind acel loc secret. Buzele și limba au încercuit celălalt loc, sugând și lingând, apăsând și pulsând. Mici puncte luminoase au început să-mi danseze în spatele pleoapelor, intens și sălbatic.

— O, Doamne... Simon... este... atât... de bine... Nu te opri... nu... te... opri...

Am gemut tare, mai tare și încă și mai tare, incapabilă să controlez sunetele pe care le scoteam. Era atât de bine, atât de grozav, atât de aproape, atât de aproape...

Și apoi au început strigătele. Și nu erau ale mele.

Cu coada ochiului am zărit un fel de proiectil îmblănit lansat de pe podea. Ca o torpilă felină, Clive a sărit pe Simon și i s-a înfipt în spinare, atacându-l din spate.

Simon a fugit din dormitor în hol, apoi înapoi, cu Clive agățat de el. Avea brațele - o pisică are brațe? - încolăcite în jurul gâtului lui Simon într-un fel care, în alte împrejurări, ar fi părut adorabil. Dar atunci sigur nu era o îmbrățișare dragăstoasă.

Am fugit după ei, goală, doar cu șorțul pe mine, încercând să îl fac pe Simon să se oprească. Dar cu cele zece gheare înfipte adânc în el, a continuat să alerge dintr-o cameră într-alta.

Nu mi-a scăpat ironia că Simon încearcă literalmente să fugă de o pisicuță.

Dacă aș fi privit din afară, în loc să fiu implicată eu însămi, m-aș fi prăpădit de râs. În situația dată, nu prea îmi venea să râd. Clar că îl iubeam.

În cele din urmă, am reușit să-i prind la înghesuială într-un colț, l-am întors pe Simon cu spatele și l-am desprins pe Clive. M-am dus repede în camera de zi și l-am depus pe canapea, mulțumindu-i cu o mângâiere pe cap pentru apărare, așa nedorită cum era. Clive a răspuns cu un mieunat mândru și a început să-și lingă mustățile.

M-am întors în bucătărie și l-am găsit pe Simon unde-l lăsasem. L-am cercetat – ochii sălbatici arătau că fusese serios afectat de atac. Am coborât privirea. Incredibil.

Era.

Încă.

Tare.

M-a văzut cum îl măsoară din cap până-n picioare. Ca prima dată când ne văzuserăm față-n față. A încuviințat sfios.

— Ești încă tare, mi-a scăpat, respirând greu și încercând din nou să îmi dezleg șorțul.

— Mda.

— E uimitor.

— Tu ești uimitoare.

— Ah, futu-i! am explodat, învinsă de nod.

— Da, te rog.

M-am oprit pentru o fracțiune de secundă, apoi mi-am sucit șorțul în spate dintr-o mișcare. M-am aruncat, efectiv, asupra lui Simon – șorțul îmi flutura în spate ca o mantie – și l-am lipit de perete. M-am înfășurat în jurul lui, sărutându-l cu furie. Cu unghiile i-am zgâriat pieptul, și el a gemut.

— Spatele e OK? l-am întrebat printre sărutări.

— Voi supraviețui. Pisica ta, însă...

— Mă protejează. A crezut că îi faci rău lui mami.

— Îi făceam?

— O, nu, dimpotrivă.

— Chiar așa?

— O, da, am țipat, frecându-mi corpul de al lui și alunecând pe mierea și zahărul care se simțeau lipicioase și zgrunțuroase între noi.

Am coborât pe trupul lui, oprindu-mă să-i sărut vârful. L-am tras pe podea cu mine și l-am întors pe spate atât de rapid încât am iscat un nor de făină. Acolo, în mijlocul bucătăriei, goală, cu pieptul punctat cu gem de portocale, l-am încălecat. Ridicându-mă doar puțin, i-am prins mâinile și l-am încurajat să mă apuce de șolduri.

— Ține-te bine, i-am șoptit și m-am afundat în el.

Am oftat amândoi în același timp. Senzația de a-l avea în mine încă o dată era pur și simplu uluitoare. Mi-am arcuit spatele și mi-am flexat experimental șoldurile... o dată... de două ori... a treia oară. E adevărat ce se zice despre mersul pe bicicletă. Corpul meu și-a reamintit la fel de repede.

Cu șorțul ridicol în spate, am început să mă mișc deasupra lui Simon, simțind cum se mișcă înăuntrul meu, răspunzând și răsplătindu-mă, împingând la rândul lui. Ne mișcam împreună – de fapt ne mișcam puțin și pe podeaua bucătăriei. Când s-a ridicat pe coate sub mine, intrând mai adânc în mine, am strigat. Mi-am înfipt mâinile în părul lui, ancorându-mă, am închis ochii și am început.

Am început lungul marș către marginea stâncii.

M-am uitat spre marea furioasă și l-am văzut. O era acolo, ba plutea pe valuri, ba înota pe sub ele, ca un delfin. Mi-a făcut cu mâna.

Simon mă săruta pe gât, lingându-mi pielea, înnebunindu-mă.

Am ridicat un picior în aer, cu vârfurile degetelor către el, rotindu-mi glezna și desenând mici cercuri, în direcția lui.

Cercuri mici.

L-am împins pe Simon înapoi pe podea, i-am luat mâna și i-am adus-o între picioarele mele. L-am călărit dur, apăsându-mi degetele de

le lui, strigând din ce în ce mai tare pe măsură ce ne mișcam mai rapid, mai intens.

— Caroline, Doamne, ești... uluitoare... te iubesc... atât de mult... mă înnebunești...

Și acela a fost micul supliment de care aveam nevoie.

În capul meu, am făcut un pas și am plonjat. Nu m-am aruncat. Am plonjat. Am executat o săritură a lebedei perfectă, mulțumesc pentru aplauze, drept în apă. L-am înșfăcat pe O și nu i-am mai dat drumul.

O revenise.

Degetele de la mâini și de la picioare au primit primele vestea, și un zgomot alb mi-a umplut urechile. Fiecare celulă înfometată a fost invadată de un curent, o scânteie de energie care mi-a stârnit treptat nervii. Din celulă în celulă, vestea bună se răspândea. Sub pleoape mi-au explodat culori, izbucnind strălucitoare într-un adevărat foc de artificii pe măsură ce senzația continua să se răspândească în fiecare colțișor al corpului meu. Eram străbătută de plăcere pură, care pulsa și se revărsa, copleșindu-mă. Simon rezista, în timp ce mă cutremuram deasupra lui.

Nu știu dacă vedea corurile îngerilor păcătoși, dar nu conta. Eu le vedeam și le auzeam. Și era definiția extazului.

O revenise și își adusese cu el prietenii.

Continuam să înfruntăm valurile împreună. Cu capul dat pe spate, strigam lasciv, nepăsându-mi cine sau ce mă poate auzi în propria Casă a Orgasmului.

Am deschis ochii la un moment dat și l-am văzut pe Simon sub mine, frenetic și fericit, cu un zâmbet mare. Rămăsese cu mine tot timpul și efortul i se citea pe față. Făina din păr se transformase într-o pastă minunată.

I-am dat înainte, trecând prin tărâmul multiplelor și ajungând într-un fel de țara nimănui. După șase sau șapte orgasme, eram epuizată de extaz.

Dar O adusese încă un prieten. Îl adusese pe G, sfântul graal.

Bălbăindu-mă ca o idioată, m-am ținut bine de Simon când un tsunami de dragoste și căldură m-a lovit ca o tonă de cărămizi. Simțind că am nevoie de ajutor pentru asta, Simon s-a ridicat pe coate. A găsit un loc ascuns celor mai mulți, adânc, și a intrat în mine, iar și iar, în timp ce eu îmi țineam răsuflarea și mă țineam bine.

Am deschis, în sfârșit, ochii, văzând lumina scânteind în jurul camerei când oxigenul mi-a intrat din nou în sistem. Bolborosind în pieptul lui, l-am așteptat să își găsească propriul extaz undeva în adâncul meu.

M-am ținut de el, simțind că valurile se retrag în sfârșit. Amândoi tremuram în clipa aia. Gâfâind, plăcerea a plecat și locul i-a fost luat de dragoste. Gura îmi era prea obosită pentru a se mai mișca. Îmi tăiasse răsuflarea. Așa că am făcut ce puteam – i-am pus mâna pe inima mea și i-am sărutat chipul dulce. A părut să înțeleagă și m-a sărutat și el. Zumzăiam de fericire. Zumzăitul nu presupune la fel de mult efort.

Profund epuizată, amețită și scăldată în transpirație, m-am întins pe picioarele lui, nepăsându-mi câtuși de puțin de cât de ridicol trebuie să fi arătat în momentul ăla, când lacrimi de încordare îmi curgeau pe obraji și îmi intrau în urechi. Simțind că nu e cea mai confortabilă poziție pentru mine, Simon s-a mutat de sub mine și m-a ajutat să-mi desfac picioarele încovrigate înainte de a mă lua în brațe pe podeaua bucătăriei.

Am stat așa, fără să vorbim, o vreme. L-am observat pe Clive în ușa dormitorului, lingându-și liniștit labele.

Totul era bine.

Când mișcarea a părut posibilă, am încercat să mă ridic în capul oaselor. Camera se învârtea puțin. Simon și-a petrecut un braț pe după mijlocul meu și am evaluat amândoi situația: castroane și sticle răsturnate, checuri împrăștiate, toată bucătăria era un haos. Am răs încet și m-am întors spre Simon. Mă privea cu ochi fericiți.

— Facem curat? a întrebat.

— Nu, hai la duș.

— OK, a răspuns, ajutându-mă să mă ridic în picioare.

Mă durea tot corpul, dar era o durere atât de bună! Am luat-o către baie, apoi am schimbat direcția și m-am dus la frigider. Am scos o sticlă de Gatorade și i-am aruncat-o.

— O să ai nevoie de asta.

I-am făcut cu ochiul și am plecat la duș, cu șorțul fluturând. Acum că O revenise, nu mai aveam de gând să pierd vremea invocându-l.

Simon tocmai venise după mine în baie, bând din sticla de Gatorade, când Clive s-a aruncat pe neașteptate pe podea și s-a rostogolit pe spate. Parcă îi făcea cu mâna lui Simon – doar că era labă. Simon m-a privit întrebător și eu am dat din umeri. Ne-am uitat amândoi la Clive care se tăvălea, continuând să dea din lăbuțe. Simon a îngenuncheat lângă el, întinzând cu grijă o mână. Făcându-mi cu ochiul – jur că așa a fost –, Clive s-a dat puțin mai aproape. Știind că poate fi o capcană, Simon l-a mângâiat prudent pe burtă. Clive l-a lăsat. Ba chiar a tors ușor.

I-am lăsat pe băieți singuri pentru un moment și m-am dus să dau drumul la duș, ca să se încălzească apa. Am reușit în sfârșit să desfac nodul și m-am descotorosit de șorț. Am intrat sub jet și senzația apei calde lovindu-se de pielea încă sensibilă m-a făcut să suspin.

— Vii și tu? Că mie sigur mi-a venit, am strigat ca să acopăr zgomotul apei, râzând de propria glumă.

Peste o clipă Simon a tras un colț al perdelei și m-a văzut goală și acoperită cu clăbuci. A zâmbit drăcește și a venit lângă mine. M-am înfiorat când i-am văzut zgârieturile de pe spate, dar m-a liniștit.

— N-am nimic. Suntem prieteni acum, m-a asigurat, lipindu-se de mine sub jetul de apă.

Am oftat, relaxându-mă.

— Mă bucur, am murmurat.

Apa curgea în jurul nostru. Eram în brațele lui Simon al meu și nu putea fi mai bine.

S-a tras puțin înapoi, cu o întrebare pe chip.

— Caroline?

— Hmm?

- Vreunul dintre checurile pe care le-am aruncat pe jos... este...
- Da?
- E vreunul cu dovlecei?
- Da, Simon, avem chec cu dovlecei.

Liniște din nou, în afară de zgomotul apei.

- Caroline?
- Hmm?
- Nu credeam că te pot iubi mai mult, dar uite că pot.
- Mă bucur, Simon. Acum dă-mi niște zahăr.

Capitolul 22

Aceeași zi, 16.37.

— Āla-i săpunul? Să nu aluneci pe săpun.

— Nu alunec pe săpun.

— Nu vreau să aluneci. Ai grijă.

— Nu o să alunec pe săpun. Acum întoarce-te la loc și taci din gură.

— Să tac? Nu se poate, nu când tu... mmm... și apoi când... ooo... și apoi... Au, mă doare, Simon. Ești bine acolo?

— Am alunecat pe săpun.

Am dat să mă întorc pentru a vedea dacă e teafăr, când m-a lipit pe neașteptate de peretele dușului, țintuindu-mă cu palmele de faianță. Am dat repede uitării povestea cu săpunul când a alunecat în interiorul meu, tare și gros și delicios. Geamătul meu, amplificat de pereți, a sunat sexy sub zgomotul apei și a fost urmat rapid de altul când, ținându-mă de șolduri, a început să se miște încet în mine.

Mi-am dat capul pe spate și mi-am întors fața spre Simon – gol și ud, cu gura deschisă, mă invadase complet și fără scuze. Gândirea clară mi s-a contractat într-un singur punct înainte de a exploda, și din gură mi s-au rostogolit cuvinte de neînțeles, care se amestecau cu apa care curgea peste noi.

O se întorsese, și nu mai pierdea timpul. Deocamdată cel puțin, sosise prompt și fără întrebări, spulberând amintirea zilelor și

săptămănilor și lunilor de așteptare și de plâns, de rugăminți și de implorări. Mă răsplătise cu o adevărată paradă care mă făcea să fiu gata de mai mult.

Gemând în urechea mea, tremurând și pulsând, Simon își menținea ritmul. Știa fără să-i fi spus cineva, așa cum știam și eu, că fata lui rezistă la dansul ăla. Și astfel, cu dexteritate agonizantă, m-a răsucit rapid și a fost din nou înăuntru, înainte să apuc să-l întreb:

— Hei, unde-ai plecat?

— Nicăieri, Cămășuță, nu mai plec nicăieri, a murmurat, apucându-mi fundul și ridicându-mă pe perete, folosindu-și greutatea pentru a mă zdrobi de faianță, ținându-mă lipită de el. Pielea mea udă pe pielea lui – ce senzație formidabilă! Cum de stătusem atât de mult timp departe de omul acela? Nu conta. Era acolo, în mine, pe punctul de a declanșa o nouă paradă a lui O. M-am împins în el, deschizând spațiul dintre noi doar cât să arunc o privire în jos, cu vederea încețoșată de dorință, dar nu atât de tare încât să nu-l văd cum mă pătrunde, iar și iar, umplându-mă cum niciun bărbat n-o mai făcuse până atunci.

Mi-a urmărit privirea și a fost și el captivat. Înăbușindu-și un gemăt, și-a accelerat mișcările în căutarea aceluia punct atât de apropiat de durere și atât de apropiat de perfecțiune. Ochii aceia albaștri, înflăcărați de dorință, s-au înfipt în ai mei și ne-am aruncat din nou de pe acea stâncă, împreună.

Am juisat împreună, strigând la unison.

18.41.

Umblând prin apartamentul meu cu un prosop în jurul șoldurilor, Simon era un spectacol de văzut. Când a alunecat pe o pată de gem și s-a lovit de blat, am râs atât de tare încât a trebuit să mă așez pe canapea. A venit în fața mea cu o bucată de chec cu dovlecei, cu o expresie amuzată pe față. Am continuat să râd și mi-a căzut prosopul. La vederea sânilor, două lucruri s-au întâmplat. Ochii i s-au trezit, și altceva s-a trezit. Am ridicat o sprânceană, surprinsă de evoluția situației.

— Îți dai seama că mă transformi într-un fel de mașină? a observat, arătând către salutul care se făcea remarcat prin prosop.

Și-a pus felia de chec pe măsuța de cafea.

— Ce drăguuuț! Parcă își scoate capul de după cortină! am zis râzând și bătând din palme.

— Poate că nu ești conștientă dar, ca regulă generală, niciun bărbat nu vrea să audă cuvântul „drăguț” în aceeași frază cu scula lui.

— Dar e drăguț – ăă, unde a dispărut?

— S-a intimidat. Nu-i drăguț, e timid.

— Timid pe naiba. Nu era deloc timid la duș acum câteva minute.

— Are nevoie să-i mângâie cineva egoul.

— Uau.

— Serios. Vei descoperi că e destul de receptiv la mângâiat.

— Păi, mă gândeam că are nevoie de puțin alint cu limba, dar dacă zici că mângâiatul e de ajuns...

— Nu, nu, cred că alintul cu limba e în regulă. Este... Caroline!

M-am aplecat, l-am scos la iveală pe timid și l-am înconjurat imediat cu gura. Simțind cum se întărește, m-am așezat pe marginea canapelei, l-am înconjurat pe Simon cu brațele și i-am desfăcut prosopul. Trăgându-l mai aproape și mai adânc în mine, am vibrat de satisfacție când și-a prins mâinile pe capul meu. Mi-a mângâiat cu degetele pleoapele, obrații, tâmplele, în final îngropându-și o mână în părul meu și cealaltă, ei bine, uau. Cu cealaltă s-a susținut. În timp ce eu mă concentram asupra vârfului, el își mângâia baza, posibil cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată. Să-i văd mâna în jurul lui în timp ce se mișca în gura mea...

Sexy nu este cuvântul potrivit. Este inadecvat raportat la erotismul pur din fața mea. Și, că veni vorba despre fața mea, am scos un sunet apreciativ, simțindu-mă excitată doar de jocul pe care îl primea gura mea. Norocoasă gură.

M-am lăsat pe spate pe canapea și l-am tras pe Simon după mine. S-a sprijinit cu ambele mâini de spătar, penetrându-mi gura cu convingere.

Unghiul îi permitea să intre mai adânc și mie îmi venea mai ușor să iau mai mult din el. L-am apucat de fese, înfiorată de bucuria de a mă ocupa de el, știind că eu și numai eu am privilegiul de a-l avea astfel.

Simțeam că se apropie. Începeam deja să-i recunosc semnele. Îl voiam din nou. Eram egoistă. L-am eliberat cu o ultimă strângere puternică, l-am trântit pe canapea și l-am încălecat. El a împins în sus, eu m-am afundat și apoi a fost momentul acela – știți momentul acela? Când îți simți corpul sfâșiat într-un mod divin? Când corpul reacționează la ceva care, pentru o fracțiune de secundă, este străin, necunoscut, dar apoi memoria mușchilor intră în acțiune, și este atât de bine, e sentimentul acela de deplinătate, de uimire, de bine.

Și apoi începi să te miști.

Apucându-l de umeri pentru sprijin, mi-am rotit bazinul peste al lui, observând, nu pentru prima oară, că fusese proiectat în mod inteligent exact pentru măsurătorile mele. Se potrivea perfect în mine, două jumătăți ale unui întreg, un fel de Lego sexual. Și el simțea asta, îmi dădeam seama.

Și-a pus mâna pe pieptul meu, în dreptul inimii.

— Uluitor, a șoptit, dulce și fierbinte.

Mi-a ținut inima în palmă în timp ce mă mișcam deasupra lui, și și-a pus cealaltă mână pe coapsa mea, călăuzindu-mă, poziționându-mă, ajutându-mă să mă ocup de amândoi. Juisând, s-a străduit să rămână cu mine, să-și țină ochii deschiși. I-am luat mâna de pe inima mea și am plasat-o mai jos, unde a început să traseze cercuri perfecte.

— Doamne, Simon... ooo, Doamne... atât de bine... eu... mmm...

— Îmi place să te văd cum te dezintegrezi, a gemut.

Și eu m-am dezintegrat. Și el. Amândoi.

M-am prăbușit peste el, așteptând ca încăperea să se oprească din învârtit, am început să simt din nou degetele de la mâini și de la picioare, iar căldura mi s-a răspândit în tot trupul.

— Alint cu limba. Ce idee, a pufnit și eu am râs.

20.17.

— Te-ai gândit vreodată să schimbi culoarea pereților?

— Vorbești serios?

— Poate o nuanță deschisă de verde? Sau chiar un albastru? Albastru ar fi frumos. Mi-ar plăcea să te văd înconjurată de albastru.

— Eu îți spun cum să faci poze?

— Nu, dar...

— Atunci nu-mi spune nici tu cum să-mi aleg culorile. Întâmplător, chiar am de gând să schimb tonul aici, dar o să fie mai închis. Sau mai adânc, s-ar putea spune.

— Mai adânc? Cum vine asta?

— Vine bine. Mmm, chiar foarte bine. Oricum, după cum spuneam, mă gândesc la o nuanță profundă de ardezie, cu un blat de marmură crem și dulapuri din mahon.

— Am notat. Mai adânc e bine și foarte adânc e și mai bine. Poți să-ți pui piciorul pe umărul meu?

— Așa?

— Doamne sfinte, Caroline, da, așa. Deci... blat nou, ziceai? Marmura e puțin rece, nu crezi?

— Da, da, da! Poftim? Rece? Păi, de vreme ce nu stau de obicei întinsă ca o plăcintă pe blat, nu mă deranjează. În plus, pe marmură întinzi cel mai bine aluatul.

— Nu, m-a avertizat, sărutându-mi glezna.

— Nu ce, Simon? am tors, respirând ceva mai rapid când am simțit că ritmul lui se accelerează, de neobservat de altcineva în afară de mine.

— Nu încerca să mă distragi cu vorbăria despre plăcinte. Nu ține, a spus, luându-și mâna stângă de pe blat și trecându-și-o ușor peste sânii mei, înainte și înapoi, jucându-se cu sfârcurile, transformându-le în vârfuluri tari.

O energie frenetică a început să se formeze jos în pântec, în șolduri, în coapse, în stomac și în toate punctele dintre ele.

— Nu vrei să-ți vorbesc despre plăcintă? Mmm, nu crezi că e bine să te lași distras din când în când? Adică, ce-ar fi să te gândești cum eu, aplecată peste blat, muncesc din greu pentru tine...

M-am întrerupt, trecându-mi degetele prin părul lui, aplecându-mă ca să-l sărut cu o gură umedă, limba și buzele fiind hotărâte să îl aducă mai adânc în mine.

Eram cocoțată pe marginea insulei din bucătărie, destul de dezbrăcată, la fel ca dl. Parker, de altfel. Voiam să vedem cât timp putem să purtăm o conversație în timp ce... ei bine... o făceam. Deocamdată șaptesprezece dintre cele mai intense, senzuale, fantastice minute din viața mea, și nu pusesem preludiul la socoteală. O dansa prin apropiere, îl vedeam cu coada ochiului, întrebându-se de ce nu i se dă acces imediat. Dar ticălosul era sub controlul meu și acea tortură dulce era incredibilă. Merita îndurată.

Asta, până când Simon mi-a cerut să-mi pun piciorul pe umărul lui. Doamne sfinte, omul ăla mă termina. Un picior pe umărul lui, pe celălalt îl ținea desfăcut într-o parte, rotindu-și bazinul în cercuri înnebunitoare. El insistase cu conversația. Ținusem bine pasul, până la piciorul pe umăr. Dar în clipa aia erau stimulate niște părți complet noi și îmi venea din ce în ce mai greu să rămân spirituală. Dar, la drept vorbind, la ce îmi trebuia spiritul? Atât timp cât puteam fi sub Simon, mă puteam lipsi de el.

Dar cât aveam încă niște resturi de spirit, jocul putea continua.

— Nu te pune cu mine, Cămășuță.

— Mmm, Simon, chiar nu vezi imaginea? Aplecată, cu un șortuleț și nimic pe dedesubt, cu un făcăleț în mână și un castron plin cu mere?

— Mere? Ah, ce-mi plac merele, a gemut, luându-mi celălalt picior și plasându-l pe celălalt umăr, trăgându-mă cu mâinile și mai înspre margine și accelerând puțin ritmul.

— Știu că-ți plac. Cu scorțișoară? Ți-aș putea face o plăcintă, Simon. Toată a ta, cu aluat de casă... doar pentru tine. Nu trebuie decât să-mi ceri...

Mă străduiam să-mi împiedic ochii să privească cruciș. Iuțise din nou ritmul și plesnetul pielii lui pe a mea nu era deloc amuzant. Și uite-așa s-a subțiat și mai tare spiritul.

— Cum e, Caroline? E bine? a întrebat, luându-mă prin surprindere.

— Bine? E uimitor.

— Uimitor? Chiar așa?

S-a tras aproape complet afară apoi a alunecat în mine dintr-o singură mișcare, făcându-mă să simt fiecare centimetru.

— Știi, este, dar să revenim la mere. Ce zici dacă îți servesc plăcinta fierbinte cu niște înghețată de vanilie alături? Cald și rece și... o, Dumnezeule...

— Chiar vrei să vorbim despre asta acum? Dacă o lungești așa, voi fi nevoit să recurg și eu la niște chestii murdare.

— Mai murdare decât plăcinta cu mere? am întrebat, întinzându-mă și îndreptându-mi vârful picioarelor către tavan, creând o nouă senzație.

— Ce zici de asta: dacă nu încetezi cu plăcinta cu mere, a început.

S-a aplecat și și-a lipit gura de urechea mea, făcându-mă să tremur. Cu o mână mi-a apucat pieptul, răsucindu-mi sfârcul. Cealaltă s-a strecurat jos și a tatonat până ce a găsit locul care mă făcea să strig.

— Dacă nu încetezi, gata cu sexul și, crede-mă, nici n-am început să-ți arăt de ce sunt în stare.

S-a ridicat și apoi a împins înapoi. Tare.

Adio, spirit. Și demnitate.

— Bine, Simon, cedez. Aleg sexul.

— Îmi faci plăcintă?

— Da, da, îți fac! O, Doamne...

— Așa, plăcintă pentru mine, plăcintă pentru - Doamne, ce strâmtă ești așa.

A gemut, dându-mi ambele picioare într-o parte și ținându-le sus în timp ce intra în mine, iar și iar, fără oprire, doar avansând,

privindu-mă, urmărind cum mi se arcuiește spatele și mi se încinge pielea, cum ajung la climax, amuțită de intensitatea lui și zguduită până în străfundul ființei.

— Te iubesc, Caroline, te iubesc, te iubesc, te iubesc, a incantat.

Ritmul îi era mai neregulat în momentul ăla, în căutarea propri-ei eliberări, și transpirația îi curgea pe sprâncene. I-am simțit greutatea când și-a pus capul pe pieptul meu. Cum de dădea greutatea aia caldă o senzație atât de bună? Ar fi trebuit să îmi îngreuneze respirația, dar nu era așa. Ținându-l la pieptul meu, mângâindu-i părul, simțeam opusul greutății.

— Tu o să mă omori, a bâiguit, sărutând tot ce apuca.

— Și eu te iubesc, am oftat, cu ochii în tavanul bucătăriei.

Simțeam pe față un zâmbet larg cât golful. O avea să fie cu mine multă vreme.

Nici vorbă să-mi văruiesc bucătăria în albastru.

21.32.

— Nu pot să cred că e a doua oară când ne spălăm de făină și de zahăr. Ce Dumnezeu e cu noi?

— Zahărul e bun pentru exfoliere, am explicat. Făina nu știu dacă ne folosește la ceva.

— Exfoliere?

— Da, mă gândesc că, de fiecare dată când facem sex în bucătărie, tot zahărul ăsta ne ajută să îndepărtăm celulele moarte ale pielii.

— Zău, Caroline? Celule moarte? Nu sună prea incitant.

— N-am auzit să te plângi mai devreme.

— Păi, cum aș fi putut? Mi-ai promis o plăcintă, nu uita partea asta.

— Nu uit, dar am fost cumva sub constrângere.

— Ai fost sub mine, nu sub constrângere.

— Da, Simon, am fost sub tine.

— Să te spăl pe spate?

— Da, te rog.

Așezați în părțile opuse ale căzii, ne relaxam și ne dădeam jos o altă rundă de produse alimentare. La un moment dat, aveam să curăț toată mizeria, dar deocamdată nu mă puteam concentra decât la bărbatul din fața mea. Acel bărbat, cufundat până la gât în bule parfumate, își întindea brațele puternice ca să mă aducă mai aproape. Am pivotat în cadă ca o geamandură, așezându-mă cu spatele la el. Cu un burete, mi-a îndepărtat cu grijă ultimele cruste lipicioase. Apoi m-a tras la piept, rezemându-se de cadă. Eram înconjurată de brațe, de apă caldă, de și mai caldul Simon. Am închis ochii, delectându-mă cu senzația. Siguranță, dulceață, voluptate. M-am foit, încercând să ajung și mai aproape, dacă era posibil, și apoi l-am simțit pe fundul meu. Crescând.

— Salut, prietene, am murmurat, strecurându-mi mâna prin spumă pentru a-l găsi.

— Caroline... m-a avertizat Simon, lăsându-și capul pe spate pe marginea căzii.

— Ce-i? am întrebat inocent, plimbându-mi degetele de-a lungul lui, simțind cum reacționează.

— Nu mai am șaptesprezece ani, știi, a zis râzând, dar în voce i se auzea dorința, în ciuda cuvintelor.

— Slavă Domnului, ar trebui să răspund în fața legii pentru acțiunile mele – corupere de minori și așa mai departe, am șoptit, întorcându-mă încet, alunecoasă de la apă și de la spumă, pentru a mă freca de lungimea lui.

A șuierat ușor și a zâmbit.

— O să mă faci praf, știi asta, nu? Jur pe ce am mai sfânt, nu sunt mașină – Doamne, nu mai face asta, a gemut, împingând fără să-și dea seama în mâna mea.

— Ah, lasă prostiile. Vreau doar să ți-o trag până când nu mai vezi bine, am tors, strângând pumnul.

— De-abia mai văd oricum. Sunteți trei în cadă? s-a plâns, desfăcându-mi picioarele și poziționându-mă deasupra lui.

— Țintește-o pe cea din mijloc, Simon, i-am indicat și am alunecat în jos.

Mda, acum aveam de șters și apa de pe jos.

23.09.

— Mă duc doar să aduc mâncarea. Am nevoie de combustibil, femeie.

— Ia-o și vino repede înapoi. Am nevoie de tine. De ce te târăști pe podea?

— Nu cred că mai pot să stau în picioare în momentul ăsta. Mașina are nevoie de o pauză. Mașina s-ar putea să aibă nevoie de reparații. Mașina, stai, ce faci acolo, Caroline?

— Ce, asta?

— Da, da, se pare că... uau, așa te atingi tot timpul?

— Nu în ultima vreme, de ce? Ți place?

— Da, este... uau... hm... e la ușă... a venit mâncarea. Mă duc... eu... mă duc...

— Nu mai știi să vorbești, Simon? Mmm, e plăcut...

— Alo! E cineva acolo? Sunt de la thailandez... Hei, domnu', de unde să vă dau atâta rest?

— Păstrează-l.

— Mi-ați băgat una de cincizeci pe sub ușă. Știți că ăsta-i un bacșiș de treizeci de dolari, nu?

— Păstrează restul. Lasă mâncarea. Caroline, treci în pat.

— Mmm, atât de aproape, Simon. Sunt sigură că nu vrei... mmm... să mă lași... să termin... ooo... Îmi place la nebunie când faci asta.

— Mmf, mmf...

— Nu vorbi cu gura plină, Simon, Simon, Simon, Siiimmooooon...

— Bine, domnu', las mâncarea la ușă. Ăă, mulțumesc pentru bacșiș.

1.14.

Stăteam întinși în pat, vlăguiți. Bietul meu Simon, l-am călărit până în pragul extincției. Nu mai era adolescent, dar până și el era surprins de... hm... vigoarea lui. După ultima rundă de nebunii, se târâse până în hol, recuperase mâncarea și mâncaserăm în mijlocul patului. Schimbasem repede cearșafurile, pentru că aveau încă pe ele făină și stafide. Nici nu voiam să mă gândesc câtă curățenie aveam de făcut în bucătărie, dar meritase. Sută la sută meritase.

Ne liniștiserăm, eram tot lipiți unul de altul și mână-n mână, însă într-o cămașă de noapte roz și o pereche de pantaloni de trening. Ca să fie clar, eu purtam cămașa de noapte roz.

— Când trebuie să te întorci la muncă?

— I-am spus lui Jillian că vin luni, dar e ultimul lucru la care mă gândesc acum.

— La ce te gândești?

— La Spania.

— Da?

— Da, a fost formidabil. Mulțumesc că m-ai luat și că pe urmă m-ai luat, am spus râzând și împungându-l cu cotul.

— Plăcerea a fost de partea mea, și când te-am luat și când te-am luat. Mă bucur că ai venit.

Acum că O se întorsese, puteam să glumim despre asta. Am rămas tăcuți un moment, bucurându-ne de muzică. Simon se dusese șontâc-șontâc până alături și pusese un disc. Era sexy și când șchiopăta.

— Când pleci în Peru? Nemernicule, tot te urăsc puțin pentru că te duci acolo, dar când pleci?

— În două săptămâni. Și nu-l urî pe fotograf. Trebuie să mă duc, dar mă întorc întotdeauna.

— O, ca să fie clar, nu te urăsc pentru că pleci. Te urăsc pentru că aș vrea să merg și eu. Dar te iubesc mai mult decât te urăsc, așa că totul este în regulă.

— E-n regulă?

— Bineînțeles. Trebuie să călătorești ca să-ți faci treaba. Nu e ca și cum n-aș fi știut.

— Ei bine, una e să știi și alta e să fii lăsată acasă, a spus, cu ochii puțin înnourați.

I-am atins obrazul, simțindu-i barba scurtă și pielea, și urmărindu-l cum se apleacă spre mângâierea mea. A închis ochii și a răsuflat ușurat.

— Nu mă lași acasă. Suntem amândoi ocupați și vom continua să fim așa. Faptul că acum ne-o punem nu ne va schimba.

Un zâmbet i s-a lățit încet pe față. Ținea ochii tot închiși, dar zâmbea obraznic.

— Uneori pusul ăsta schimbă oamenii, a spus.

— Uneori pusul schimbă ceea ce ar trebui schimbat. Un pus bun poate face lumea mai bună.

— Ce ciudățenii debitezi!

— Stai pe-aproape, cine știe ce mai auzi.

— Stau.

— Așa.

— Și-o să te sărut acum.

— Slavă Domnului, am zis râzând.

M-a înconjurat cu brațele lui puternice.

Ne-am sărutat încet, în liniște. M-am cuibărit lângă el; mirosea minunat și trupurile noastre se potriveau perfect.

— Ador curbura asta.

— Bine.

— Nimeni altcineva nu are acces la curbura.

— E a ta.

— Da, e a mea. Ai grijă să le informezi pe toate peruvienele alea superbe care o să-ncerce să-l seducă pe ispititorul american.

— O să le spun: curbura e dată.

Am zâmbit și am căscat. Fuseseră câteva zile epuizante. Simțeam diferența de fus orar și fusesem hâtânată de nu mai știam de mine.

Chestie care obosea, în general, fetele. Simon s-a aplecat peste mine să stingă lumina și apoi m-a tras înapoi în curbură.

1.23.

- Simon?
- Mmm?
- Dormi?
- Mm-hmm...
- Voiam doar să-ți spun că mă bucur că te-ai întors mai devreme.
- Mm-hmm, și eu.
- Și sunt nebună după tine.
- Mm-hmm...
- Nebună ca o furtună.
- Mm-hmm...
- Sub clar de lună.
- Lună, mm-hmm...
- Simon?
- Mm-hmm?
- Dormi?
- Mm-hmm...
- Te iubesc.
- Și eu te iubesc.
- ...
- ...
- ...
- Caroline?
- Mm-hmm...
- Mă bucur că m-am întors acasă mai devreme.
- Mm-hmm...
- Și mă bucur că ai avut orgasm.
- Ajunge.
- Noapte bună, Caroline.

— Noapte bună, Simon.

Ne-am cuibărit unul lângă altul, iar Count Basie și orchestra lui ne-au dus pe tărâmul viselor.

SMS-uri între Simon și Caroline marțea următoare:

Am vorbit cu un amic. Cred că știi cum se fac creveții ăia care te-au înnebunit în Spania.

Perfect, merg bine în meniul spaniol pentru petrecerea de sâmbătă. Vine toată lumea, inclusiv Jillian și Benjamin.

Sigur nu vrei s-o facem la mine?

Nu, e mai ușor la mine. Am insula în bucătărie și e mai bună la pregătit, dar îți rechiziționez cuptorul.

Pot să te rechiziționez pe insulă?

Nu folosești corect verbul „a rechiziționa”.

Te rog, știi ce vreau să spun.

Știu și da.

Bun. Mi-ai văzut tenișii?

Da, sunt la mine în baie, unde i-ai lăsat. M-am împiedicat de ei azi-dimineață.

Asta era bufnitura pe care am auzit-o?

Ai auzit-o?

Da, m-a trezit.

Și n-ai venit să vezi dacă sunt teafără?

N-am vrut să îl deranjez pe Clive.

Nu-mi vine să cred că doarme pe partea ta. Pisică trădătoare.

Suntem prieteni acum... ei, aproape prieteni. Iar a făcut pipi pe sveterul meu.

HA! Trebuie să mă întorc la muncă, hoț de pisici. Ne uităm la un film deseară?

Dacă așa vrei să-i spui.

Sună ca și cum chiar am avea planuri.

Am planuri. Ooo, ce planuri am.

Și eu...

Stau aici și mănânc din plăcinta ta cu mere... gândește-te la asta.

Nici nu mă mai pot gândi la altceva... Te urăsc.

Nu mă urăști.

Adevărat. Du-te și mănâncă-mi plăcinta.

...m-am înecat...

SMS-uri între Mimi și Caroline marți:

Sigur nu vrei să aduc ceva sâmbătă?

Nu, Sophia aduce de băut și de rest ne ocupăm noi.

Îmi place să te știu iar într-un „noi”.

Da, și mie îmi place „noi”-ul.

Și „noi-noi”-ul?

Da, e bun.

Mă bucur să aud. Ai dormit în patul păcatelor?

Nu, stăm la mine. Cred că m-aș simți ciudat în patul ăla.

În mulți pereți am bocănit din patul ăla...

Exact. De-aia zic că e ciudat.

Poate ar trebui să-ți marchezi teritoriul în patul lui, ca să zic așa. Eră nouă, iubită nouă, un nou Bocănilă?

Nu știu, vom vedea... Știu că o să dorm acolo odată și-odată, dar nu acum. În plus, se împrietenește cu Clive.

CE? Clive urăște bărbații. Dacă nu sunt homo.

E un fel de nouă ordine mondială.

Știu.

Vrei să vin mai devreme, să dau o mână de ajutor?

Vrei doar să dai iama în sertarele mele.

E cazul să le reorganizăm...

Vino mai devreme.

URA!

Găsește-ți un doctor bun, zău...

Joi seara a fost liniște. Am stat cu Simon pe canapea și am lucrat. Schițam un concept de vacanță pentru sala de bal a cuiva. Da, sală de bal. Asta era lumea pe care o vizitam. Nu lumea în care trăiam. Eram încă în echipamentul de yoga. Simon gătea, folosind bucătăria mea, în care ajunsese să se simtă ca acasă. Spusese că așa e mai ușor, odată ce sfârșeam în apartamentul meu oricum, dar l-am prins ridicându-l pe Clive pe blat ca să vadă și el „ce se petrece“. Am pus în ghilimele pentru că exact așa i s-a adresat Simon lui Clive. Fraza întregă a fost, cred, „Hopa sus, amice. Așa o să poți vedea ce se petrece. De jos nu se vede bine, nu-i așa?“

Iar Clive a răspuns. Știu că, tehnic, este imposibil, dar miorlăitul lui a adus cu un „mulțumesc“.

Băieții mei se împrieteneau. Era drăguț.

Așa că stăteam pe canapea, eu cu schițele, în timp ce Simon își făcea online rezervările pentru Peru. Avea cam șaptezeci de miliarde de mile de zbor bonus și îi făcea plăcere să mi le fluture pe sub nas.

Nu se auzea decât hârșăitul creioanelor mele colorate pe hârtie și clincănitul lui pe tastatură. Plus țacănitul gheruțelor lui Clive.

Simon a terminat, și-a închis laptopul și și-a întins brațele pe după cap. Cred că am hașurat un pic pe lângă contur. Și-a sprijinit capul pe spătarul canapelei, cu ochii închiși. În câteva clipe, a început să sforăie încet. Am zâmbit și mi-am văzut de treabă.

Zece minute mai târziu și-a întins brațul peste perne și m-a luat de mână.

La desenat îmi ajungea o singură mână, la urma urmei.

— Doamne sfinte, Caroline, creveții ăștia sunt mortali, a gemut Mimi într-un fel care l-a făcut pe Ryan să se foiască pe scaun.

Era sâmbătă seara și ne adunaserăm cu toții în jurul mesei mele din sufragerie, încărcate cu mâncare spaniolă și vin spaniol. Încercasem să recreez toată mâncarea minunată cu care ne delectaserăm eu și Simon. Nu era, în mod cert, la fel de bună, dar pe-aproape. Și lipsea, desigur, ambianța marină, dar aveam, în schimb, tihna pe care numai o seară de toamnă în ceșosul San Francisco o poate oferi. Luminile orașului li-căreau prin ferestre, iar în șemineu, grație lui Benjamin, trosnea focul. Răsetele umpleau apartamentul.

Stăteam pe scaun, aproape lipită de Simon, și râdeam cu prietenii noștri. Îmi făcusem un pic griji că vom fi luați peste picior, odată ce inevitabila noastră „cuplare” fusese subiect de conversație atâta vreme. Dar era în regulă, și toată lumea își văzuse de treabă cu tachinări minime. Am stat aproape de Simon cea mai mare parte a serii, dar știam deja că ne vom transforma într-unul dintre acele cupluri care *nu* au nevoie de asta.

Nu am vrut niciodată să fac parte dintr-un cuplu în care partenerii sunt dependenți unul de celălalt și au permanent nevoie de garanții.

Îi iubeam pe Simon, era limpede. Unul dintre noi călătorea, deci trebuia să ne obișnuim cu asta. Și eram de părere că ne vom obișnui. L-am simțit lângă mine și m-am tras ceva mai aproape. Și-a trecut brațul pe după talia mea, bătându-mă ușor pe braț și făcându-și simțită prezența. Îi simțeam prezența foarte bine. Cu degetele desena cerculețe în jurul cotului meu. Am oftat când mi-a depus un sărut rapid pe frunte.

Nu aveam nevoie să îl aud spunându-mi tot timpul „iubito“. Aveam nevoie doar de el și de cerculețele lui. Aveam nevoie să îl simt alături. De pe partea cealaltă a mesei, Jillian mi-a prins privirea și mi-a făcut cu ochiul.

— Ce este? am întrebat, sorbind din al doilea pahar de coniac.

N-avea să-i fie greu lui Simon să mă ducă la culcare în acea seară, nu că i-ar fi fost vreodată.

— Lucrurile s-au aranjat bine, nu-i așa? a întrebat Jillian, uitându-se la mine și la Simon.

— Nici că se putea mai bine. Când mi-ai subînchiriat apartamentul, ai luat cea mai bună decizie din viața ta.

Am zâmbit, rezemându-mă de Simon care îmi mângâia umărul.

— Când mi-a dat numărul tău de telefon ca să îți dau SMS-uri din Irlanda - asta a fost cea mai bună decizie din viața ei, a spus Simon, făcându-i cu ochiul lui Benjamin.

— Nu știu ce să zic. Și când m-am prefăcut că nu știu cine este misteriosul tău vecin a fost o decizie bunicică, a spus, cu un zâmbet malițios.

Simon s-a înecat cu coniacul; i-am dat un șervețel.

— Stai puțin! Ai știut tot timpul că locuiesc alături? Dar nu ai fost niciodată la mine!

— Ea nu, dar eu am fost, a zis Benjamin și a ciocnit paharul de paharul logodnicei lui.

Perplecși, eu și Simon ne-am uitat la ei cum râd și se felicitează unul pe altul.

Bine jucat...

— Gata, am terminat cu vasele, a anunțat Simon, închizând ușa mașinii de spălat vase.

După ce a plecat toată lumea, hotărâserăm să ne apucăm imediat de curățenie, în loc să o lăsăm pe a doua zi.

— Slavă cerului, sunt frântă.

— Și eu am mâini de spălătoareasă.

Făcându-mi cu ochiul, mi-a arătat mâinile înroșite.

— Ca orice nevastă bună, am zis, reușind să mă feresc când a vrut să mă prindă.

— Spune-mi Madge și adu-ți fundul ăla fantastic înapoi aici, a ripostat, aruncând în mine cu un șervet.

— Fundul ăsta? am întrebat, proptindu-mă în coate pe blatul in-
sulei și ridicându-mi posteriorul.

— Vrei să te joci acum, nu-i așa? Credeam că ești frântă, a mur-
murat, prinzându-mi fundul cu mâinile de spălătoareasă și dându-mi
ușor o palmă.

— Parcă mi-am mai revenit, am spus râzând.

M-a aruncat prompt peste umăr și a pornit spre dormitor. Cu fun-
dul în sus, am dat din picioare și l-am bătut cu pumnii pe spate, nu că
aș fi vrut neapărat să scap. În ușa dormitorului, s-a oprit.

— Ai uitat ceva azi? a întrebat, întorcându-se la o sută optzeci de
grade ca să pot vedea înăuntru: nu erau cearșafuri pe pat.

— Fir-ar să fie, am uitat să pun cearșafurile în uscător. Cred că
sunt încă ude, am bombănit.

— Petrecere în pijamale la Simon! Problema a fost rezolvată, a
anunțat, deschizându-mi sertarul cu lenjerie. Ia-ți o cămașă de noap-
te, oricare.

— Vrei să dormim la tine la noapte?

— Da, de ce nu? Stăm aici de când ne-am întors din Spania. Patul
meu se simte singur, a spus, răscolind printre teancurile de dantele.

Hmm, patul lui era, probabil, mai singur decât fusese vreodată.

— Hai, alege-ți una, m-a îndemnat, cu încă o palmă la fund.

— Alege tu ce-ți place. O să-ți fac parada modei cu ea.

Încercam să-mi fac curaj. Sigur că puteam să-mi petrec noaptea în patul lui. Putea fi distractiv. Am văzut ceva cunoscut – roz și dantelat – sub brațul lui și apoi am plecat vizavi. Am reușit să dau un picior ușii lui, ceva deloc ușor când ești cu susu-n jos.

Iată-mă, încă o dată, într-o baie, îmbrăcând lenjerie pentru Simon. Îi plăcea tot ce purtam. Fie că era lenjerie fină sau una dintre cămășile lui vechi, nu părea să-i pese. Oricum nu stătea prea mult timp pe mine.

Fără să vreau, m-am gândit la toate femeile de care se bucurase și care se bucuraseră de el. Dar în clipa aia eu eram acolo și pe mine mă dorea. Mi-am netezit mătasea de pe corp inspirând adânc, simțind deja furtive pe piele în așteptarea mâinilor lui. L-am auzit umblând la pick-up – pârâitul grăitor al acului pe vinil, un sunet atât de reconfortant.

Glenn Miller. „Serenada lunii”. Minunat.

Am deschis ușa, și iată-l! În picioare, lângă giganticul pat al păcatului. M-a învăluit într-un zâmbet lent, măsurându-mă de sus până jos.

— Arăți bine, a murmurat.

— Și tu.

— Eu sunt îmbrăcat la fel ca înainte, Caroline.

I-am înconjurat gâtul cu brațele. Și-a trecut degetele de-a lungul brațelor mele, gâdilându-mi interiorul coatelor.

— Știu, am răspuns, depunându-i un sărut sub ureche. Arătai bine înainte, arăți bine și acum.

— Stai să mă uit mai bine la tine, a șoptit, răspunzând cu un sărut la baza gâtului meu.

M-am înfiorat. Nu era frig deloc.

M-a învărtit, ca pe un ring de dans, și m-a ținut la distanță de un braț pentru un moment. Cămășuța de noapte roz, preferata lui. Omisese să aducă chiloții asortați, și eu omisese să observ. M-a învărtit din nou, lipindu-mă de el, și am început imediat să-i deschid nasturii cămășii.

— Ce mai seară! a remarcat.

Doi nasturi desfăcuți.

— Mie-mi spui! Nu-mi vine să cred că ăștia doi ne puseseră gând rău de la început! Dar pentru celelalte două cupluri nu au niciun merit. Acolo e meritul nostru.

— Cine să fi știut că dragostea plutește în aer când mi-ai bătut la ușă?

Alt nasture descheiat.

— Din fericire, ai fost atât de fermecat, încât a fost inevitabil.

— A fost cămășuța de noapte, Caroline. Cămășuța mi-a pus capac. Farmecul a fost un bonus. N-aveam idee că o să mă căpățuiesc cu o iubită.

Cămașa descheiată și împinsă pe spate.

— Zău? Și eu care credeam că doar ne prostim puțin! am chicotit, lucrând la catarama curelei.

— Ne prostim, dar eu mă prostesc cu iubita mea!

Catarama rezolvată, capsă blugilor desfăcută. Slavă Domnului că slițul era de tip clasic, cu nasturi. M-a ridicat, de fundul gol aș putea adăuga, și m-a dus în pat. Timp în care i-am dat cămașa jos. Rămăsese prinsă pe un braț.

— Îmi place cum sună, i-am șoptit la ureche când m-a așezat pe pat.

Aplecat deasupra mea, sărutându-mi sânii, repeta cuvântul la nesfârșit. „Iubită“ – sărut. „Iubită, iubită“ – sărut.

— Știai că Mimi și Ryan se gândesc să se mute împreună? Nu e cam devreme? Sper că știu în ce se bagă, am spus, arcuindu-mă pentru a-i primi săruturile.

— Eu știu în ce mă bag.

— În ce?

— În tine, prostuțo, a spus, după care am auzit binecuvântatul sunet al cataramii lovind podeaua. Sunt trup și suflet pentru finalul fericit. Sau finalurile fericite. Am băut ceaiul ăla de ginseng pe care mi l-ai lăsat de dimineață, așa că ai grijă, a zis râzând, ridicându-mi un picior pe umărul lui și trasând o linie de sărutări pe interiorul gambei.

— Final fericit, zici?

— Nu crezi că ni l-am câștigat? a întrebat îngenunchind și trecându-și buzele peste coapsele mele.

— Și încă cum, am răspuns râzând, aruncându-mi brațele deasupra capului și arcuindu-mă pentru el.

Salut, O! Mă bucur să te revăd. Cu buzele, mi-a adus unul. Cu limba, a mai adus unul. Și când a alunecat în mine și m-a împins sus în pat, aproape că am avut încă unul.

Hainele dispăruseră și eram piele pe piele transpirată, eu cu picioarele încolăcite strâns în jurul șoldurilor lui. Ochii îi ardeau în timp ce îi simțeam fiecare centimetru. Înăuntru. În afară. Și din nou.

— O, Doamne, am gemut.

Și apoi am auzit.

Boc.

— O, Doamne, am gemut din nou.

Boc, boc.

Am început să râd. Bocăneam.

S-a uitat la mine, ridicând o sprânceană.

— Ceva amuzant? a întrebat, oprindu-și mișcările.

A împins iar în mine, încet, foarte încet.

— Bocănim în perete, am spus, cu gura până la urechi.

— Așa se pare, a admis, râzând și el. Ești bine?

Mi-am strâns și mai bine picioarele în jurul lui, asigurându-mă că sunt cât se poate de aproape de el.

— Dă-i bătaie, Bocănilă!

I-am făcut cu ochiul și el s-a conformat.

Eram deplasată înspre capul patului de forța penetrării lui. Mă iubea neabătut, dându-mi exact cât puteam duce, apoi împingându-mă dincolo de acea limită. M-a privit intens, cu ilustrul lui zâmbet de cunoscător pe chip. Am închis ochii, lăsându-mă să simt cât de profund sunt afectată. Și când spun „profund“, la profund mă gândesc.

Mi-a luat mâinile și mi le-a adus deasupra capului, pe tăblia patului.

— Ține-te bine, mi-a șoptit și mi-a aruncat un picior peste umărul lui.

— Simon! am strigat.

Corpul îmi era cuprins de spasme. Ochii lui, acei ochi afurisiți, mă sfredeleau. Tremuram.

Mi-a strigat numele, numele meu și al nimănui altcuiva.

Ceva mai târziu, aproape adormită, am simțit cum se mișcă salteaua - Simon se dăduse jos din pat. Auzindu-l cum întoarce discul, m-am cuibărit mai bine sub pilotă. Chiar bocăniseram în perete! Stăpâneam ambele părți ale zidului.

L-am auzit foindu-se pe hol și m-am întrebat ce face. Pe jumătate adormită cum eram, mi-am zis că s-a dus după apă și m-am cufundat înapoi în somn.

Peste câteva minute am fost trezită de brațele lui care mă înconjurau, mă trăgeau înspre corpul lui cald. M-a sărutat pe gât, apoi pe obraz, apoi pe frunte. Și apoi am auzit... un tors?

— Ce-i asta? am întrebat, uitându-mă în jur.

— N-am vrut să se simtă singur, a recunoscut timid Simon.

Privind peste umăr, l-am văzut întâi pe Simon, apoi pe Clive. Simon se dusesese să îl ia. Clive torcea foarte sonor, destul de încântat de atenția pe care o primise. Și-a împins nasul în mine și s-a cuibărit în curbura dintre noi.

— Incredibil, am murmurat, dându-mi ochii peste cap în direcția amândurora.

— Te surprinde? Știi cât de mult îmi place pisicuța, a spus, pe un ton serios, Simon.

Și s-a pus pe râs, de a zguduit patul.

— Mare noroc ai că te iubesc, am reflectat, lăsându-mă strânsă în brațe.

— Așa zic și eu.

Și apoi, când râsul a încetat și s-a așternut somnul, am meditat la ce ne putea aduce viitorul, mie și lui Bocănilă al meu.

Știam că nu va fi întotdeauna la fel de ușor. Dar sigur avea să fie al dracului de bine.

• • •

În casă era liniște deplină și am plecat în patrulare. Voiam să mă asigur că perimetrul e în siguranță. Am explorat noul teritoriu, luând aminte la bețișoarele pentru urechi. Trebuia să mă ocup de ele dacă erau nedisciplinate. Când erau lăsate de capul lor, se multiplicau. Mai văzusem eu de-astea.

Am ajuns la o poliță curioasă care nu avea pe ea decât sticlute. Am tras ușor una și am urmărit-o cum cade pe podea. Cu siguranță aveam să mă întorc în acel loc, dar întâi trebuia să îmi fac rondul.

Verificând priveliștea de la fereastra din față, am văzut că îmi pot monitoriza în continuare cartierul din acel punct de observație. Am căutat un alt posibil post de ațipit într-o fereastră care dă către sud, apoi m-am oprit ca să mă uit la o bufniță. Niciunul dintre noi nu voia să cedeze, așa că au trecut cincisprezece minute până ce m-am dus să-mi verific oamenii. Miorlăiau de ziceai că sunt în călduri mai devreme, apoi însă s-au liniștit.

Hrănitoarea ocupase, previzibil, cea mai mare parte a spațiului de dormit. Înaltul, pe bună dreptate numit astfel odată ce era mai înalt decât Hrănitoarea, făcea iar acel zgomot – zgomotul pe care, pur și simplu, nu-l puteam suporta. Hrănitoarea a început să se agite în somn. Trebuia să doarmă bine, altfel nu avea să se joace cu mine în următoarea zi. Situația trebuia remediată. Încă o dată, aveam să iau chestiunea în propriile labe.

Sărind de pe podea în pat cu o grație naturală – o grație care nu era pe deplin apreciată de oamenii mei, simțeam –, am navigat printre genunchi și picioare, brațe și coate, până când am ajuns sub bărbia

lui. Am întins laba, i-am pus-o pe găurile de respirat, și am oprit, pen-
tru moment, zgomotul. Înaltul s-a întors pe o parte și s-a încovrigat în
colțișorul pe care i-l lăsase Hrănitorea. În acest timp eu am rămas în
picioare, în echilibru perfect, dând din labe. Firește, oamenii mei nu au
remarcat.

M-am culcușit între ei ca să mă odihnesc. Casa și oamenii mei erau
în siguranță, așa că îmi puteam permite să visez. La ea. La cea plecată...

Mulțumiri

Sunt atâtea persoane cărora trebuie să le mulțumesc pentru că m-au ajutat să vă pun în față această carte:

În primul rând, Lauren, cu care am colaborat de la început și care mi-a susținut alegerile.

Sarah M. Glover, care mi-a spus mereu că am un glas care ar trebui să se facă auzit.

Elizabeth, pentru că m-a lăsat să fiu nebună.

Brittany și Angie, pentru că m-au considerat una de-a lor. Ne-am distrat grozav împreună!

Deb, cea mai tare majoretă de pe planetă.

Mentorii mei, Staci și Janet, care m-au inspirat în crearea personajului Jillian.

Fantasticele doamne de la Banger Nation, care mi-au fost alături de la primele pagini și care au râs împreună cu mine de toate caraghioslăcurile.

Filets, pentru sprijinul lor constant.

Minunații mei prieteni de pe Twitter, cu care este o plăcere să comunic în 140 de caractere.

Scriitoare precum Laura Kaye, Ruthie Knox, Jennifer Probst, Michelle Leighton, Tiffany Reisz, Karen Marie Moning și Jennifer Crusie, pentru că au scris câteva dintre cărțile mele preferate. Eu sunt mai întâi de toate o cititoare avidă, și nimic nu mă face mai fericită

decât să povestesc unei prietene despre o carte grozavă pe care tocmai am terminat-o.

Keili and Ashley, pentru că ne jucăm și râdem împreună.

Noul meu redactor, Micki Nuding, care m-a ajutat să aduc această carte în fața publicului de pretutindeni.

Agentul meu literar, Jennifer Schober, cu care am rezonat din prima clipă, când am vorbit la telefon.

Mulțumesc comunității on-line care mi-a oferit spațiul și deschiderea necesare pentru a crea ceva de care sunt mândră.

Mulțumiri speciale Jessicai, redactor și bună prietenă, inteligentă și stilată. Ești o perfecționistă, ești placa mea de rezonanță, ești punctul pe virgula mea.

Îți mulțumesc, Enn, agenta mea publicitară și prietenă de nădejde, pentru că mi-ai suportat divagațiile, m-ai pus de atâtea ori pe calea cea bună și ai muncit pe brânci pentru succesul acestei cărți. Te așteaptă un taco mare în paradis.

Multe mulțumiri, dragă Peter, pentru că ai grijă de mine. Îți ador degetele de uriaș.

Și, nu în ultimul rând, vă mulțumesc vouă, cititorilor.

Alice

xoxo